

İLKBAHAR ŞAFAĞI EJDERHALARI

Ejderha Mızrağı Destanı
3. Kitap

WEIS & HICKMAN

İlginç Bir Grup Kahraman...

Tanis Yarımelf – Yoldaşları'nın lideri. Dövüşmeyi sevmeyen yetenekli bir savaşçı. İki kadına olan aşkının acısını çekmektedir – fırtınalı kılıç ustası Kitiara ve büyüleyici elf kızı Laurana.Sturm Brightblade – Solamniya Şövalyesi. Afet öncesi saygı duyulan şövalyeler, o günden beri onurlarını kaybetmişlerdi. Sturm'ün amacı– ki bu onun için hayatta kalmaktan daha önemlidir – şövalyelerin onurunu iade edebilmektir.

Altınay – Reisin Kızı. Mavi Kristal Asa'nın taşıyıcısı. Kabilesinden kovulan Nehiryeli'ne olan aşkı, onları gerçeğin peşinden tehlikeli bir göreve yöneltiyor.

Nehiryeli – Gezgin'in torunu. Mavi Kristal Asa, ölümün kara kanatlarla uçtuğu şehirde ona emanet edildi. Nehiryeli burada canını zor kurtardı. Ancak bu sadece bir başlangıçtı.

Raistlin – Caramon'un ikizi – büyücü. Sağlığını yitirmiş olmasına rağmen, Raistlin genç yaşından umulmayacak bir büyü gücüne sahiptir. Garip gözlerinin ardında karanlık gizemler saklıdır.

Caramon – Raistlin'in ikizi – savaşçı. Dev gibi bir cüsseye saip olan Caramon, kardeşinin tam tersidir. Hayatta tek ilgi gösterdiği kişi Raistlin'dir – aynı zamanda en çok korktuğu insan da.

Flint Fireforge – Cüce, savaşçı. Tanis'in en eski arkadaşı olan yaşlı cüce, bu gençleri kendi çocukları olarak görür.

Tasslehoff Burrfoot – Kender, “inceleyici”. Kenderler – Kyrnn'deki diğer ırkların başağrısı – korku nedir bilmezler. Bu nedenle de nereye gitseler, bela onları takip eder.

Bu Sekiz Kişiye Dünyayı Kurtarma Gücü Veriliyor. Ama Önce Kendilerini Tanımaları Gerekiyor – Ve Birbirlerini.

EJDERHAMIZRAĞI DESTANI

Üçüncü Kısım

İLKBAHAR ŞAFAĞI EJDERHALARI

Margaret Weis ve Tracy Hickman

İNGİLİZCE'DEN ÇEVİREN: ÇİĞDEM ERKAL İPEK
ŞİİR: MICHAEL WILLIAMS KAPAK RESMİ: MATT STAWICKI
Yapıtın Özgün Adı DRAGONLANCE® CHRONICLES: DRAGONS OF
ISBN: 975-94275-1-8
ARKABAHÇE YAYINCILIK

Başlarken...

Fantastik kurgu türü, 20. Yüzyılda ortaya çıkan ve en az bilim kurgu kadar ses getirmiş bir edebi akımdır. Köklerini İskandinav ve Orta Avrupa mitolojisinden alan bu türün yaratıcısı, hiç kuşkusuz J.R.R. Tolkien'dır. Ülkemizde de kısa bir süre önce yayınlanan “Yüzüklerin Efendisi” ile Tolkien, okuyuculara yepyeni evrenlerin kapılarını açtı. Yüzüklerin Efendisi'nden sonra yüzlerce kitap yazıldı fantastik kurgu türünde. Ejderhamızrağı da bu türün en önemli eserlerinden biridir. Yayınlandığı her ülkede en çok satan kitaplar listesine giren bu seri, bizce ülkemizde de hakettiği ilgiyi görecektir.

Arkabahçe Yayıncılık olarak, Türk okuruna fantastik kurgu türünün en seçkin yapıtlarını sunmak için yola çıktık. Henüz yolun çok başındayız. Fantastik Kurgu romanların yanı sıra her yaştan, her kesimden hayal gücü geniş insanlara hitap edecek Fantastik Rol Yapma oyunlarıyla da karşınızda olacağız.

Ejderhamızrağı, ülkemizde henüz emekleme sürecinde olan fantastik kurgu türünün en seçkin örneklerinden. Yayınlandığı tüm ülkelerde defalarca basılan ve New York Times başta olmak üzere pek çok yerde en çok satan kitaplar listesine giren Ejderhamızrağı serisi, fantastik kurguya başlamak için belki de en iyi eser. Bu kitap, hem çok tempolu bir macera, hem de aşkın, dostluğun, ihtirasın ve kahramanlığın bir öyküsü. İyi ve kötünün savaşında kahramanlar hem kendilerini hem de birbirlerini tanıyacaklar.

Ejderhamızrağı'nın, sizler için yeni dünyalara geçitler açması dileğiyle...

Sözlük

Roman içinde geçen

bazı terimler Türk okuruna yabancı olduğu için bunları burada açıklama gereğini duyduk.

Elf - Kyrnn dünyasında en uzun süreden beri varolan, iyilik timsali, uzun ömürlü bir ırktır. Narin yapılı, badem gözlü ve sivri kulaklıdırlar. Gizemli ormanlarında insanlardan ve diğer ırklardan ayrı yaşarlar.

Goblin - Kötü ırkların en çelimsizidir Çok çirkindirler. Çirkin suratlı ve gri derilidiler. Boyları 1.20-1.50 arası değişir. Kaba silahlar kullanırlar Kötülük ordularının piyade taburlarını oluştururlar

Hobgoblin - Goblinlerin yapılı kuzenleridirler. İri yapılarını, kuvvetli silahlar ve pis vucut kokularıyla desteklerler. Kötülük ordularında çavusluk görevi yaparlar.

Ogre - Bir zamanlar elflerden bile güzel olan bu ırk, yaptıkları zulüm ve kötülük sunucu çirkinleşmişlerdir. Genelde dağlara oydukları şehirlerinde yaşarlar ve yağma için ovalara inerler. İki metreye yakın boyları ve iri cüsselerini zekalarıyla desteklerler.

Wyvern - Ejderhaların kuzenleri olan bu yaratıkların tüm vücutları al pullarla kaplıdır. Kanatları sayesinde uzun mesafeleri çok kısa sürede katederler. Kuyruklarının ucundaki zehir en güçlü yaratıkları bile anında öldürebilir. Zekalarının fazla olmaması onların sadece basit görevlerde kullanılmalarına

İlkbahar Şafağı Ejderhaları

Kitiara, tüm günler içinde bu günler
Karanlık ve bekleyişle, pişmanlıkla sallanıyor.
Ben bunları yazarken bulutlar şehri karartıyor,
Gün ile karanlık arasında asılı duruyor. Bekledim
Tüm kararların ötesinde, gölgeler içindeki gönlün
ötesinde
Bunu sana anlatmak için.
Yokluğunda daha bir güzelleştin, daha bir zehirli oldun ve
sen
Yüzen gecede orkidelerin hülasasıydın, Tutkunun; aynı,
kana koşan bir köpekbalığı gibi,
Dört duyuyu öldürüp sadece tat duyusunu bıraktığı
yerdeki gibi, Sadece kendi kendine tutunup
Kanın kendi kanı olduğunu anladığı,
Önce küçük bir yarayken köpekbalığı çözüldükçe
Oburluğun, o uzun boğazın tünelinde parçalandığı
yerdeki gibi.
Ve bunu bilince, gece hâlâ bir zenginlik gibi görünüyor,
Huzur içinde nihayet bulan arzular işkencesi,
Hâlâ bu sinirin bir parçası olabilirdim
Ve kollarıma karanlığı alabilirdim,
Zevkle kutsanmış ve yeniden adlandırılmış karanlığı;
Ama ışık, ışık, Kitiara'nın;
Güneş yağmurun yuttuğu kaldırımları
Pırıl pırıl aydınlattığında; yağ,
Islanmış lambalardan gelen,
Güneşin vurduğu sularda yükseldiğinde,
Işığı gökkuşaklarını parçalağında! Kalkıyorum,
Fırtına yeniden şehir üzerine çökse bile,
Sturm'ü, Laurana'yı ve diğerlerini düşünüyorum;
Ama en çok güneşi doğrudan sis ve
Bulutlar arasından görebilen Sturm'ü.
Nasıl terkedebilirim bunları?

O yüzden gölgeye,
Senin gölgene değil ama ışığı bekleyen
Canlı griliğe sürüp uzaklaştırıyorum fırtınayı.

Hepadam

Aa, baksana Berem. Burada bir patika var... Ne garip. Bunca zamandır bu ormanlarda avlanırız böyle bir patika hiç görmemiştik."

"Bunun garip bir tarafı yok. Yangınla çalılar çırpılar yanmış, hepsi bu. Büyük bir ihtimalle hayvanların açtığı bir patikadır sadece."

"Haydi, patikayı izleyelim. Eğer hayvanların açtığı bir yolsa belki bir geyik buluruz. Bütün gün avlandığımız belli bile değil. Eve eli boş dönmekten nefret ediyorum."

Daha cevabımı beklemeden yola doğru dönüyor. Omuzlarımı silkerek onu izliyorum. Bugün kırlarda olmak hoş –kışın acı soğuğundan sonraki ilk ılık gün. Güneş boynuma ve omuzlanma ılık ılık vuruyor. Ateşin kasıp kavurduğu ormanda yürümek kolay. Ayağınıza takılacak sarmaşık yok. Üstünüzü başınızı yırtacak çalı çırpı da yok. Yıldırım, büyük bir ihtimalle geçen güzki fırtınadan.

Ama uzun süre yürüdük ve sonunda yorulmaya başladım. Yanılmıştı – bu hayvanların açtığı bir yol değildi. Bu insan eliyle yapılmış bir patikaydı ve çok da eskiydi. Avlayacak hayvan bulacağımız yok gibiydi. Günün geri kalan zamanından bir farkı yok. Yangın, ardından zorlu bir kış. Hayvanlar ya ölmüş, ya kaçmış. Bu gece taze et olmayacak.

Biraz daha yürüyüş. Güneş gökyüzünde yükseldi. Yoruldum acıktım. Bir canlıya ait bir iz bile yok.

"Haydi geri dönelim hemşire. Burada bir şey yok..."

İçini çekerek duruyor. O da sıcaktan bunalmış, yorulmuş, cesareti kırılmış, belli. Çok da zayıf. Çok çalışıyor; hem kadın işlerini yapıyor, hem de erkek. Evde olması, taliplerinden vaadler dinlemesi gerekirken kırlarda avlanıyor. Bence çok güzel. Herkes birbirimize benzediğimizi söylüyor, ama onların yanıldıklarını biliyorum. Sadece birbirimize çok yakınız – diğer delikanlılar ve onların kız kardeşlerinden

birbirimize daha yakınız. Ama yakın da olmak zorundaydık. Yaşamımız o kadar zorlu oldu ki...

"Galiba haklısın Berem. Hiçbir iz görmedim... Dur ağabey... İleri bak. O da ne?"

Parlak, pırıl pırıl bir ışıltı görüyorum, gün ışığında dans eden milyonlarca renk – sanki Krynn'deki bütün mücevherler bir sepette toplanmış gibi.

Gözleri açılıyor. "Belki de gökkuşağının kapılarıdır!" Hıh! Tam aptalca bir kız düşüncesi. Gülüyorum ama kendimi ileri koşarken buluyorum. Ona yetişmek zor. Ben daha büyük ve güçlü olduğum halde, o bir ceylan gibi kaçıyor.

Ormanın ortasında bir açıklığa geliyoruz. Yıldırım bu ormana çarpmışsa, düştüğü yer de burası olmalı. Etrafındaki toprak kavrulmuş, mahvolmuştu. Bir zamanlar burada bir bina varmış, fark ediyorum. Çürüyen etten dışarı çıkan kırık kemikler gibi, kararmış topraktan dışarı uğramış yıkıntı halinde, kırık dökük sütunlar var. Bu yere bunaltıcı bir his hakim. Hiçbir şey yetişmiyor burada, ya da en azından birkaç bahardır yetişmemiş. Gitmek istiyorum ama gidemiyorum...

Önümde bütün hayatım boyunca, bütün rüyalarımda görmediğim kadar güzel, harika bir görüntü var... Ziynetlerle kaplanmış taştan bir sütun! Değerli taşlardan hiç anlamam ama bunların inanılmayacak kadar değerli olduklarını biliyorum! Bedenim titremeye başlıyor. Aceleyle ilerleyerek ateşle kavrulmuş taşın yanında diz çöküyorum ve üzerindeki tozu toprağı kenara süpürüyorum. O da benim yanıma diz çöküyor.

"Berem! Ne kadar güzel! Hiç böyle bir şey görmüş müydün? Bu kadar korkunç bir yerde, böylesine güzel ziynetler."

Etrafına bakıyor, titrediğini hissediyorum. Acaba neydi bu? O kadar heybetli bir hissi var ki, kutsal bir his. Ama kötü bir his de aynı zamanda. Belli ki Afet'ten önce bir tapınakmış. Kötü tanrıların bir tapınağı...

“Berem! Ne yapıyorsun?"

Avcı bıçağını çıkartarak, taştaki ziynetlerden birini çıkartmaya başladım: Parlak yeşil bir taşı. Yumruğum büyüklüğünde ve yeşil yapraklar üzerinde parlayan güneşten daha parlaktı. Etrafındaki taş, bıçağımın ucunda çabucak parçalanıyordu.

"Kes şunu Berem!" Sesi tizdi. "Bu...bu saygısızlık! Burası tanrının birinin kutsal yeri! Bunu biliyorum!"

Kıymetli taşın soğuk kristalini hissedebiliyorum, yine de içten gelen yeşil bir ateşle yanıyor! Onun karşı koymalarını duymamazlığa geliyorum.

"Hıh! Daha önce gökkuşağının kapıları olduğunu söylemiştin! Haklısın! Hazinemizi bulduk, hep böyle derler ya. Eğer burası tanrıların kutsal mekânıydıysa, yıllar önce burayı terk etmiş olmalılar. Etrafına bak, yıkıntıdan başka bir şey yok! Eğer burayı istiyor idiyseler, buraya bakmaları gerekirdi. Bu ziynetlerin birkaçını alırsam tanrılar umursamaz... "

"Berem!"

Sesinde telaş var! Gerçekten de korktu! Aptal kız. Beni rahatsız etmeye başladı. Kıymetli taş hemen hemen yerinden kurtuldu. Oynatabiliyorum.

"Bak Jasla." Heycandan titriyorum. Ancak konuşabiliyorum. "Elimizde hiçbir şey yoktu, şimdi ise... o yangın ve zorlu kıştan sonra. Bu ziynetler, bu sefil yerden taşınabilmemize yetecek kadar para getirir Gargath pazarından. Bir şehre gideriz, belki de Palanthas'a! Oradaki harikaları görmeyi hep istemişsindir... "

"Hayır! Berem, yapma! Kutsal bir şeye saygısızlık ediyorsun!" Sesi sert. Onu hiç böyle görmemiştim! Bir an tereddüt ediyorum. Ziynetlerden oluşmuş gökkuşakh kırık taş sütundan uzaklaşıyorum. Ben de bu yer hakkında ürkütücü ve kötü bir şeyler hissetmeye başlıyorum. Fakat ziynetler öyle güzel ki! Daha onlara bakarken gün ışığında pırıldayıp kıvılcımlar saçıyorlar. Burada tanrı manrı yok. Hiçbir tanrı bunları umursamıyor. Hiçbir tanrı yokluklarını

hissetmeyecek. Kırılmış ve ufalanan eski bir sütunun içine hapsolmuşlar.

Ziyneti taştan bıçağım ile kımıldatmak için uzanıyorum. O kadar zengin bir yeşili var ki; ağaçlardaki taze yapraklardan süzülüp parlayan bahar güneşi kadar parıl parıl parlıyor...

"Berem! Dur!"

Eli kolumu sıkı sıkı kavrıyor, tırnakları etime batıyor. Canımı acıtıyor... kızmaya başladım ve kızdığımda olduğu gibi gözüm kararıyor, içimin daraldığını hissediyorum. Başım, sonunda gözlerim yuvalarından fırlayacaklarmış gibi zonkluyor.

"Beni rahat bırak!" diye gürleyen bir ses duyuyorum... Kendi sesimdi!

Onu ittiriyorum...

Düşüyor...

Her şey o kadar yavaş oluyor ki. Durmadan düşüyor. Niyetim bu değildi... onu tutmaya çalışıyorum... Ama kıpırdıyamıyorum.

Kırık bir sütunun üzerine düşüyor. Kan... kan...

"Jas!" diye fısıldıyorum onu kollarıma alarak. Ama bana cevap vermiyor. Kan ziynetleri kaplıyor. Artık parlamıyorlar. Aynı onun gözleri gibi. Işık gitti...

Sonra yer yarılıyor! Kararmış, kavrulmuş topraktan döne döne havaya doğru sütunlar yükseliyor! Büyük bir karanlık uğruyor dışarı ve bağrımda korkunç, yakıcı bir acı hissediyorum...

"Berem!"

Maquesta güvertenin ön tartında durmuş, hiddetle dümencisine bakıyordu.

"Berem, sana söyledim. Bir fırtına yaklaşıyor. Ambar tentelerinin çekilip tirizin vurulmasını istiyorum. Sen ne yapıyorsun? Orda durmuş denize bakıyorsun. Ne olmaya çalışıyorsun... Abide mi? Kıpırda acemi herif! Ben heykellere para ödemiyorum!"

Berem sıçradı. Yüzü solgundu ve Maquesta'nın öfkesi karşısında o kadar acınacak bir biçimde sinmişti ki, bütün

sinirini çaresiz bir çocuktan çıkartıyormuş gibi geldi Perechon'un kaptanına.

Zaten sadece bir çocuk, diye hatırlattı kendi kendine bezgince. Elli ya da altmış yaşlarında olması gerektiği halde, o güne kadar birlikte yelken açtığı en iyi dümenci olduğu halde – zihinsel olarak hâlâ bir çocuktu.

"Üzgünüm Berem," dedi Maq, içini çekerek. "Sana bağırmak istememiştim. Bu fırtına yüzünden... Beni sinirli yapıyor. Tamam, tamam. Bana öyle bakma. Konuşabilmeni o kadar çok isterdim ki! O aklından neler geçtiğini bilmek isterdim... Tabii eğer aklında bir şey varsa! Her neyse boşver. İşlerini yaptıktan sonra aşağıya in. Fırtına kendini harcayıp bitirinceye kadar ranzanda yatmaya alışsan iyi olacak."

Berem ona gülümsedi – bir çocuğun basit, saf tebessümüyle. Maquesta da başını sallayarak ona gülümsedi. Sonra adamın yanından ayrıldı, aklında sevgili gemisinin bu fırtınayı atlatması için yapılması gereken hazırlıklar vardı. Gözünün ucuyla Berem'in aşağıya süzüldüğünü gördü ve geminin ikinci kaptanı güverteye gelip mürettebatın çoğunu bulduğunu ama üçte birinin işe yaramayacak kadar sarhoş olduğunu söyleyince onu unutuverdi...

Berem, Perechon'un mürettebat bölümüne asılmış hamağına yattı. Fırtınanın ilk rüzgârları İstar'ın Kan Denizi'ndeki Flotsam limanında demirli olan Perechon'a çarparken hamak şiddetle bir ileri bir geri sallanıyordu. Ellerini –elli yaşında bir insan için çok genç görünen ellerini– başının altına koyan Berem, tepesindeki ahşap döşemelerden sallanan lambaya baktı.

I. KİTAP

- 1 - Karanlık'tan Karanlığa kaçış.

Ejderha ordusunun subayı Tuzlumeltem, Hanı'nın ikinci katındaki merdivenlerden yavaş yavaş indi. Geceyarısını geçmişti. Hanın daimi müşterilerinin çoğu çoktan yatmıştı. Subayın duyabildiği yegâne ses, Kan Körfezi'nin aşağıdaki kayalara çarpan dalgalarıydı.

Subay bir an için merdiven sahanlığında durarak ayaklarının altında uzanan Umumi Oda'ya hızlı ve keskin bir bakış fırlattı. Masalardan birine yayılmış, tam bir sarhoş edasıyla yüksek sesle horlayan bir ejderan hariç, oda boştu. Her horultuyla, ejderha adamın kanatları titriyordu. Altındaki ahşap masa çatırdayıp sallanıyordu.

Subay acı acı gülümsedikten sonra merdivenlerden inmeye devam etti. Ejderha Yüceefenisi'nin hakiki ejderha derisi zırhından kopyalanarak yapılmış çelik ejderha pullu zırhlara bürünmüştü. Miğferi yüz hatlarının görülmesini zorlaştıracak şekilde başını ve yüzünü örtüyordu. Miğferin düşürdüğü gölgeden bütün görülebilen onun insan ırkına ait olduğunu belirleyen kızılımsı kahverengi sakalıydı.

Merdivenlerin dibinde subay aniden durdu; belli ki hâlâ uyanık, esneyen hancıyı hesap defterleri üzerine eğilmiş görünce şaşırmıştı. Başıyla hafifçe bir selam verdikten sonra subay, hiç konuşmadan handan çıkacakmış gibi yaptı ama hancı bir soru sorarak onu durdurdu.

"Bu akşam Yüceefendi'yi bekliyor musunuz?"

Subay durarak hafifçe döndü. Yüzünü dönük tutarak bir çift eldiven çıkarttı ve bunları giymeye başladı. Havada ısıran bir soğuk vardı. Deniz şehri Flotsam, Kan Körfezi'nin sahillerinde üç yüzyıldır eşi benzeri görülmemiş bir fırtınanın etkisi altına girmişti.

"Bu havada mı?" diye homurdandı Ejderha Ordusu subayı. "Zannetmem! Bu fırtına rüzgârlarında ejderhalar bile

uçamazlar!"

"Doğru. Bu ne insanlar için, ne de hayvanlar için uygun bir gece değil," diye fikrine katıldı hancı. Ejderha subayını kurnazca bir süzdü. "O halde sizi bu fırtınada dışarı çıkartacak ne gibi bir işiniz var?"

Ejderha Ordusu subayı hancıya buz gibi bir bakış fırlattı. "Nereye gittiğim veya ne yaptığım sizi hiç ilgilendirmez."

"Alınmayın canım," dedi hana çarçabuk, adeta kendini savunmak istercesine ellerini kaldırarak. "Eğer Yüceefendi geri gelip de sizi bulmazsa ona sizi nerede bulabileceğini söylemekten memnuniyet duyardım o kadar."

"Buna gerek olmayacak," diye mırıldandı subay. "Ben..ben ona bir not... bıraktım... nerede olduğumu açıklayan. Ayrıca sabah olmadan geri döneceğim. Sadece... Biraz havaya ihtiyacım var. Hepsi bu."

"Hiç kuşkum yok!" diye alaylı alaylı güldü hancı. "Üç gündür odasından ayrılmadın! Yoksa üç gece mi deseydim! Dur şimdi – kızma" –bunu subayın miğferinin altından hiddetle kızardığını görerek söylemişti– "onu bu kadar uzun süre tatmin edebilen adamlara saygı duyarım! Nereye gidiyordu?"

"Yüceefendi batıda, Solamniya'da bir yerlerdeki bir sorunla ilgilenmesi için çağırıldı," diye cevap verdi subay kaşlarını çatarak.

"Senin yerinde olsaydım, onun işlerine daha fazla burnumu sokmazdım."

"Yok, yok," diye cevap verdi hancı, aceleyle. 'Tabii ki ilgilenmem. Neyse, sana iyi akşamlar – ismin neydi? Bizi tanıştırdıydı ama ismini kaçırmıştım."

"Tanis," dedi subay, sesi boğuklaşmıştı. “Tanis Yarımelf. Size de iyi akşamlar."

Başıyla soğuk bir selâm veren subay eldivenlerine son bir kez asıldıktan sonra pelerinine sarınarak hanın kapısını açtı ve fırtınaya adım attı. Isıran bir rüzgâr mumları söndürerek odayı süpürdü, hancının kağıtlarını dağıttı. Bir an için, hancı açıktan açığa küfredip dağılmış hesaplarını yakalamaya

çalışırken subay ağır kapıyla cebelleşti. Sonunda subay hana arkasında bir kez daha huzur dolu, sessiz ve sıcak bırakarak kapıyı çarpıp kapatmayı başardı.

Arkasından bakan hancı, başı rüzgâra karşı önüne eğilmiş, pelerini arkasında dalganan subayın ön pencereden geçip gittiğini gördü.

Başka biri daha seyrediyordu subayı. Kapının kapandığı an sarhoş ejderân başını kaldırmış, kara, sürüngen gözleri pırıldamıştı. Hızlı ve emin adımlarla masadan sinsice kalkmıştı. Pençemsi ayakları üzerine hafifçe basarak pencereye sürünüp dışarıya bakmıştı. Ejderan da biraz beklemiş ve sonra kapıyı açarak fırtınanın içine kaybolmuştu.

Hancı, pencereden, ejderhanın da Ejderha Ordusu subayıyla aynı yönde ilerlediğini gördü. Hancı gidip camdan dışarı baktı. Alevler saçan demirden yüksek mangallar rüzgâr ve şiddetli yağmurla çatırdar ve kıvılcımlar saçarken dışarısı vahşi ve karanlık görünüyordu. Fakat hancı Ejderha Ordusu subayının şehrin ana bölümlerine giden sokağa doğru döndüğünü gördü. Ejderan arkasında gölgeler içinde gizlenerek süzülüyordu. Başını sallayan hancı, yazıhanenin ardında uyuklayan nöbetçi kâtibi uyandırdı.

"Bana öyle geliyor ki Yüceefendi, fırtına olsun olmasın bu gece gelecek," dedi hala uykulu kâtibe. "Gelirse beni uyandır."

Titreyerek bir kez daha dışarıdaki geceye baktı, aklında Ejderha Ordusu subayının, arkasından ejderanın gölgeli suretiyle sıvışırken, Flotsam'in boş sokaklarında yürümesini canlandırdı.

“Tekrar düşündüm de," diye mırıldandı hancı, "bırak uyuyayım."

O gece fırtına Flotsam'i felç etmişti. Genellikle, şafak kirli pencerelerinden girinceye kadar açık tuttukları parmaklıkları, fırtına rüzgârlarına karşı sürgülenmiş ve kilitlenmişti. Sokaklar terk edilmişti, bir adamı yere serebilecek ve üzerindeki sıcacık giysileri bile ısıran

soğuğuyla parçalayacak rüzgârlara kimse çıkmayı göze almıyordu.

Tanis başı önünde, rüzgârın şiddetini kıran kara binalara yakın durarak hızla yürüyordu. Kısa bir süre sonra, sakalı buz tutmuştu. Sulusepken kar yüzüne acı vererek vuruyordu. Yarımelf soğukla sarsılıyor, ejderha zırhının tenine soğuk soğuk değen metaline lanetler yağdırıyordu. Arada bir arkasına bakarak handan ayrılmasının normalin dışında dikkat çekip çekmediğini kontrol ediyordu. Fakat görüş mesafesi hemen hemen sıfıra inmişti. Sulusepken kar ile yağmur etrafında öyle bir dönüyordu ki diğer şeyler bir yana, karanlık içinde yükselen binalar bile ancak seçilebiliyordu. Bir süre sonra şehir içinde yolunu bulmaya çalışması gerektiğini fark etti. Kısa bir süre sonra her yanı soğuktan uyuşmaya başlayınca birisinin izleyip izlemediğini umursamamaya başladı.

Flotsam'de çok fazla bulunmamıştı – aslında dört gündür buradaydı. Ve bu zamanın çoğunu da onunla geçirmişti.

Yağmur arasından sokak işaretlerine bakarken bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Nereye gittiği hakkında pek bir bilgisi yoktu. Arkadaşları kasabanın kıyısında rıhtımdan, meyhanelerden ve genelevlerden uzakta bir yerlerde bir handaydı. Bir an için, bu umutsuzluk içinde kaybolursa neler olabileceğini düşündü. Onları sormaya cesaret edemezdi....

Sonra hanı buldu. Terk edilmiş sokaklardan düşe kalka, buzlar üzerinde kayarak ilerledikten sonra rüzgârda deliler gibi sallanan levhayı görünce neredeyse sevincinden ağladı. İsmini bile hatırlıyamıyordu ama şimdi tanımıştı işte: Dalgakıran.

Bir han için aptalca bir isim, diye düşündü; soğuktan titrerken kapının kulbunu ancak kavrayabiliyordu. Kapıyı çekip açınca rüzgârın etkisiyle içeriye savrulmuştu ve arkasından kapıyı kapatabilmek için epey bir güç sarf etmek zorunda kalmıştı.

Görev başında, nöbetçi bir kâtip yoktu – böyle pejmürde bir yerde olması da beklenemezdi. Tanis kirli ocakta tüten

ateşin ışığında, yazıhane üzerinde duran bir mum dibi gördü; belli ki geç saatlerde gelen konukların kullanımı için konulmuştu. Elleri o kadar titriyordu ki çakmak taşını bile çakamamıştı. Bir süre sonra soğuktan sertleşmiş parmaklarını harekete zorladı, mumu yaktı ve mumun zayıf ışığında yukarıya doğru yollandı.

Eğer dönüp pencereden bakacak olsaydı, yolun ötesinde gölgeli bir suretin bir kapı eşiğine büzüştüğünü görebilirdi. Fakat Tanis, pencereden arkasına bakmadı, gözleri merdivenlerdeydi.

"Caramon!"

Koca savaşçı derhal dimdik oturdu, daha ne olduğunu anlamak için sual edercesine kardeşine doğru dönmeden eli gayri ihtiyari kılıcına gitti.

"Dışarıda bir ses duydum," diye fısıldadı Raistlin. "Zırha vuran bir kabza sesi."

Caramon üzerindeki uykuyu atmaya çalışarak başını sallayıp elinde kılıcı yataktaktan indi. Sonunda o da, uykusu hafif kardeşini uyandıran sesi duyuncaya kadar kapıya doğru ilerledi. Odalarının dışındaki koridorda, zırhlar içinde bir adam usulca yürüyordu. Sonra Caramon kapının altından sızan hafif mum ışığını görmeye başladı. Takırdayan zırh sesi durdu, tam odalarının önünde.

Kılıcını kavrayan Caramon kardeşine işaret etti. Raistlin başıyla olumlu bir işaret yaparak gölgeye çekildi. Gözleri dalgındı. Bir büyüsünü hatırlamaya çalışıyordu. İkizler birlikte iyi çalışıyorlar, düşmanlarını mağlup etmek için büyü ile çeliği etkin bir biçimde birleştiriyorlardı.

Kapının altından sızan mum ışığı dalgalandı. Adam, kılıç kullandığı elini serbest bırakmak için mumu diğer eline alıyor olmalıydı. Uzanan Caramon kapı üzerindeki sürgüyü yavaş yavaş ve sessizce geri çekti. Bir an bekledi. Bir şey olmadı. Adam tereddüt ediyor, bu odanın doğru olup olmadığını merak ediyordu belki de. Birazdan öğrenecek, diye düşündü Caramon kendi kendine.

Caramon ani bir hareketle kapıyı sonuna kadar açtı. Bir hamleyle kara sureti yakalayarak içeri sürükledi. Savaşçı adaleli kollarının tüm gücüyle zırhlar içindeki adamı yere fırlattı. Mum düştü, alevi erimiş balmumunda söndü. Raistlin, kurbanlarını örümcek ağına benzeyen yapışkan bir maddeyle sarmak için bir büyü mırıldanmaya başladı.

"Dur! Raistlin dur!" diye bağırdı adam. Sesi tanıyan Caramon kardeşine asıldı ve büyü yapmak için gerekli olan konsantrasyondan onu kurtarmak için sarsmaya başladı.

"Raist! Tanis bu!"

Raistlin titredi, kolları iki yanında gevşekçe sallanarak transtan çıktı. Sonra göğsünü tutarak öksürmeye başladı.

Caramon ikizine endişeli bir bakış fırlattı, fakat Raistlin onu, elini sallayarak uzaklaştırdı. Arkasını dönen Caramon yarımelfin kalkmasına yardım etmek için uzandı.

“Tanis!" diye haykırdı; heyecanla neredeyse yarımelfin nefesini kesecek şekilde onu sıkarak sarılmıştı. "Nerelerdeydin? Endişeden kahrolduk. Tannlar adına, donuyorsun! Dur ateşi bir canlandırayım. Raist" –Caramon kardeşine döndü– "İyi olduğuna emin misin?"

"Beni düşünüp durma!" diye fısıldadı Raistlin. Büyücü, soluklanmaya çalışarak yatağına geri çöktü. Minnattar bir şekilde ateşin yanına büzüşmüş olan yarımelfe bakarken gözleri, alevlenen ateşte altın renginde parlıyordu. "Diğerlerini çağırsan iyi olacak."

"Tamam." Caramon kapıdan dışarı çıktı.

"Ben olsam önce üzerime birşeyler giyerdim," diye dikkat çekti

Raistlin ihtiyatla.

Kızaran Caramon hızla yatağına dönerek deri pantolonunu aldı. Pantalonunu giydikten sonra başından bir gömlek geçirdi ve kapıyı yavaşça arkasından kapatarak koridora çıktı. Tanis ile Raistlin, onun Bozkırlılar'ınn kapısını kibarca çaldığını duyabiliyordu. Nehiryeli'nin sert cevabını ve Caramon'un acele, heyecanlı açıklamalarını da duyabiliyorlardı.

Tanis, Raistlin'e baktı –büyücünün kumsaati gözlerinin parçalayan bir bakışla kendisine odaklanmış olduğunu gördü– ve yeniden ateşe bakmak için huzursuzca arkasını döndü.

"Nerelerdeydin Yarımelf?" diye sordu Raistlin yumuşak, fısıltılı bir sesle.

Tanis sinirli sinirli yutkundu. "Bir Ejderha Yüceefendisi tarafından yakalandım," dedi, kafasında hazırlamış olduğu cevabı tekrarlayarak. "Yüceefendi benim subaylarından biri olduğumu zannetti tabii ki ve şehrin dışında konuşlandırılmış askerlerinin yanına kadar ona refakat etmemi istedi. Tabii ki onu kuşkulandırmamak için söylediklerini yapmak zorundaydım. Sonunda, bu gece, kaçabildim."

"İlginç." Raistlin sözcüğü öksürerek çıkartmıştı ağzından. Tanis ona sertçe baktı. "Neden ilginçmiş?"

"Daha önce senin yalan söylediğini hiç duymamıştım Yarımelf," dedi Raistlin yavaşça. "Bunu oldukça...heyecan verici... buluyorum."

Tanis ağzını açtı fakat daha cevap veremeden Nehiryeli, Altınay ve uykulu uykulu esneyen Tika, Caramon'un peşisıra içeri girdi.

Tanis'e doğru aceleyle seyirten Altınay, ona hızla sarıldı. "Dostum!" dedi bölük pörçük, sıkı sıkı sarılarak. "Çok endişelenmiştik..."

Nehiryeli, Tanis'in elini kavradı, her zamanki sert yüzü bir tebessümle gevşemişti. Kibarca karısını tutarak onu Tanis'in kollarından ayırdı ama bunu sadece onun yerini almak için yapmıştı.

"Kardeşim!" dedi Nehiryeli, Bozkırlı insanların lisanı olan Queshu dilinde, yarımelfi sıkı sıkı tutarak. "Yakalandın diye çok korktuk! Öldün diye! Bilmiyorduk..."

"Neler oldu? Nerelerdeydin?" diye sordu Tika şevkle, Tanis'e

Tanis, Raistlin'e baktı fakat o tıkız yastığına sırtını vermiş, garip gözleri tavana kilitlenmiş yatıyordu, belli ki söylenenler hiç umurunda değildi.

Sıkılgan bir şekilde boğazını temizleyen Tanis, Raistlin'in dinlemekte olduğunun bilinciyle öyküsünü tekrarladı. Diğerleri öyküyü yüzlerinde ilgi ve sempati ifadeleriyle izlediler. Zaman zaman sorular sordular. Yüceefendi kimdi? Ordusu ne kadar büyüktü? Nerede konuşlandırılmıştı? Ejderanlar Flotsam'de ne arıyorlardı? Gerçekten onları mı arıyorlardı? Tanis nasıl kaçmıştı?

Tanis bütün bu soruları süratle cevapladı. Yüceefendi'ye gelince, zaten onu pek görmemişti. Kim olduğunu bilmiyordu. Ordu pek büyük değildi. Kasabanın dışına konuşlandırılmıştı. Ejderanlar birini arıyorlardı ama aradıkları onlar değildi. Berem, ya da öyle garip bir isme sahip bir insan arıyorlardı.

Bu sözüyle birlikte Tanis, Caramon'a yan gözle bir bakıverdi ama koca adamın yüzünde hiçbir hatırlama belirtisi yoktu. Tanis daha rahat nefes alıp vermeye başladı. Caramon, Perechon'da yelkeni yamarken gördükleri adamı hatırlamamıştı. Ya hatırlamamıştı, ya da adamın ismini yakalayamamıştı. Her ikisi de iyiydi.

Diğerleri kendilerini öyküye iyice kaptırmış başlarını sallıyordu. Tanis rahat bir nefes aldı. Raistlin'e gelince... eh, büyücünün ne düşündüğü veya söylediği pek önemli değildi. Diğerleri, yarımelf gündüzün gece olduğunu iddia etseydi bile, Raistlin'in sözüne karşı Tanis'e inanırdı. Kuşkusuz Raistlin bunu biliyordu, büyük bir ihtimalle Tanis'in öyküsü üzerinde kuşku uyandırmaya çalışmamasının nedeni de buydu. Kendini çok kötü hisseden, artık kimsenin ona bir soru sormayacağını ve yalan içine gitgide daha çok batmasına neden olmayacağını ümit eden Tanis esneyerek, sanki yorgunluktan bitmiş gibi inledi.

Altınay hemen ayağa kalktı, yüzü ilgiyle yumuşamıştı. "Çok özür dilerim Tanis," dedi kibarca. "Çok bencilce davrandık. Hem üşümüşsün, hem yorgunsun, biz de seni alıkoyup konuşturduk. Ayrıca gemiye binebilmek için de yarın sabah erken kalkmamız gerekiyor."

"Lanet olsun Altınay! Aptallaşma! Bu fırtınada gemiye binecek değiliz!" diye hırladı Tanis.

Herkes ona hayretle baktı, hatta Raistlin bile yattığı yerden doğruldu. Altınay'ın gözleri ıstırap ile kararmıştı; sert çizgilerle ciddileşen yüzü yarımelfe, kimsenin onunla bu tonla konuşmadığını hatırlattı. Nehiryeli, yüzünde aklı karışmış bir ifadeyle kadının yanında duruyordu.

Sessizlik rahatsız etmeye başladı. Sonunda Caramon gürültüyle boğazını temizledi. "Eğer yarın ayrılamazsak, öbür gün deneriz," dedi teselli edici bir edayla. "Bu konuda sıkılma Tanis. Ejderanlar bu havada dışarı çıkmaz. Emniyet içindeyiz..."

"Biliyorum. Üzgünüm," diye mırıldandı Tanis. "Sana öyle parlamak istememiştim Altınay. Çok...sinirlerim bozuldu...bu son birkaç gündür. O kadar yorgunum ki doğru dürüst düşünemiyorum. Odama gideyim."

"Hancı odanı bir başkasına verdi," dedi Caramon, sonra aceleyle ekledi, "ama burada uyuyabilirsin Tanis. Benim yatağımı al..."

"Hayır, ben yerde yatarım." Altınay'ın bakışlarından kaçınan Tanis, gözlerini titreyen parmaklarına çevirerek ejderha zırhını açmaya başladı.

"İyi uykular dostum," dedi Altınay yavaşça.

Sesindeki endişeyi duyan yarımelf onun Nehiryeli ile birbirlerine şevkatle baktığını tahmin edebiliyordu. İşte Bozkırlı'nın eli de omuzuna dokunmuş, anlayışlı bir biçimde omuzuna vuruyordu. Sonra gitmişlerdi. Tika da, "iyi geceler" diye mırıldandıktan sonra kapıyı arkasından kapatarak gitmişti.

"Dur sana yardım edeyim," diye teklifte bulundu Caramon, Tanis'in –zırh giymeye alışık olmadığı için– karışık tokaları ve kayışları açmakta zorlandığını bildiğinden. "Sana yiyecek bir şeyler bulayım mı? İçecek? Biraz baharatlı sıcak şarap?"

"Hayır," dedi Tanis yorgun bir edayla, bir yandan büyük bir memnuniyetle zırhından kurtulurken, birkaç saat sonra

tekrar giymek zorunda olduğunu unutmaya çalışarak. "Sadece uykuya ihtiyacım var."

“Al... hiç olmazsa battaniyemi al," diye ısrar etti Caramon yarımelfin soğuktan tir tir titrediğini görerek.

Tanis battaniyeyi minnettarlıkla kabul etti; gerçi soğuktan mı yoksa allak bullak olmuş duyguları yüzünden mi titrediğini bilmiyordu. Yere uzanarak hem battaniyeye, hem de kendi pelerinine sarındı. Sonra gözlerini kapatarak nefeslerini düzenli çıkarmaya çalıştı; anaç tavuk Caramon'un onun rahat rahat dinlendiğine ikna olmadan uyumayacağını bilerek. Biraz sonra Caramon'un yattığını duydu. Ateş alçalmıştı, karanlık çöktü. Bir süre sonra Caramon'un gümbürtülü horultusunu duymaya başladı. Diğer yatakta Raistlin'in öksürük nöbetlerini duyabiliyordu.

İkizlerin ikisinin de uyuduğuna hükmedince Tanis ellerini başının altına koyarak uzandı. Karanlığa bakarak uyanık yattı.

Ejderha Yüceefendisi, Tuzlumeltem Hanı'na geri döndüğünde hemen hemen sabah olmuştu. Gece nöbetçi kalan kâtip Yüceefendi'nin kötü bir haleti ruhiyede olduğunu derhal anlamıştı. Kapıları fırtına rüzgârlarından daha büyük bir güçle açan kadın, sanki hanın sıcaklığı ve rahatı yakışıksızmış gibi hiddetle hana

Mumların titreşmesine sebep olan, uluyan rüzgârdan çok oydu. İçeriye karanlığı getiren oydu. Katip korkuyla tökezlenerek ayağa kalktı ama Yüceefendi'nin gözleri onun üzerinde değildi. Kitiara bir masaya oturmuş, kara sürüngen gözlerinde neredeyse seçilemeyecek bir kıpırtıyla bir şeylerin ters gittiğini işaret eden ejderana bakıyordu.

O iğrenç ejderha maskesinin ardında Yüceefendi'nin gözleri telaşla kısıldı, ifadeleri soğuklaştı. Bir an için hanın içine dolan, pelerinini etrafında kırbaç gibi şaklatan soğuk rüzgârı umursamadan kapı eşiğinde durdu.

"Yukarı gel," dedi sonunda ejderana nezaketsizce.

Yaratık başıyla onaylayarak onu izledi, pençeli ayakları ahşap zeminde takırdıyordu.

"Bir şey var mı... " diye başladı gece kâtibi, kapı şangırtılı bir çarpmayla kapanırken büzüşüp çekinerek.

"Hayır!" diye hırladı Kitiara. Eli kılıcının kabzasında; hiç bakmadan titreyen adamın yanından geçip adamı sarsılmış bir halde koltuğuna çökmüş bırakarak süitine çıkan merdivenleri tırmandı.

Anahtarlarını eline alan Kitiara kapıyı savurarak açtı. Odaya hızlı bir bakış fırlattı.

Oda boştu.

Ejderan arkasında durmuş, sabırla, sessizce bekliyordu. Hiddetlenen Kitiara ejderha maskesinin menteşelerine asılarak yüzünden söküp çıkarttı. Maskeyi yatağına fırlatarak dönmeden konuştu.

"İçeri gir ve kapıyı kapat!"

Ejderan kapıyı yavaşça kapatarak emrettiği gibi yaptı.

Kitiara yaratık ile yüzleşmek için arkasını dönmedi. Eli kalçalarında, bozulmuş yatağa suratsızca bakıyordu.

"Demek ki... gitti." Bu bir sorudan çok, bir beyanattı. "Evet Yüceefendi," dedi peltekçe ejderan tıslayan sesiyle. "Emrettiğim gibi onu izledin mi?"

"Tabii ki Yüceefendi." Ejderan eğilerek selam verdi. "Nereye gitti?"

Kitiara elini kara, kıvırcık saçları arasından geçirdi. Hâlâ arkasını dönmemişti. Ejderan yüzünü göremiyordu ve kadının sakladığı hisleri hakkında –tabii bir şey hissediyor idiyse– hiçbir fikri yoktu.

"Bir hana Yüceefendi. Şehrin kıyısında. Adı Dalgakıran." "Başka bir kadın mı?" Yüceefendi'nin sesi gergindi. "Zannetmiyorum Yüceefendi." Ejderan tebessümünü gizledi.

"Sanırım orada arkadaşları var. Handa kalan yabancılarla ilgili bilgimiz vardı ama Yeşil Ziynetli Adam'ın tarifine uymadığı için onları araştırmamıştık."

"Şimdi biri orada, onu gözetliyor mu?"

"Tabii ki Yüceefendi. Eğer o –veya içerideki herhangi biri binadan ayrılırsa size haber verilecek."

Yüceefendi bir süre sessizlik içinde durduktan sonra aniden arkasını döndü. Yüzü son derece solgun olmasına rağmen ifadesiz ve sakindi. Fakat onun benzinin atmasına neden olabilecek bir çok faktör var, diye düşündü ejderan. Yüce Ermiş Kulesi'nden büyük bir mağlubiyet almıştı– ejderha küreleriyle birlikte efsanevi Ejderhamızrağı yeniden ortaya çıkmıştı. Sonra Karanlığın Kraliçesi tarafından o kadar ısrarla aranan ve Flotsam'de görüldüğü rapor edilen Yeşil Ziynetli Adam'ı bulma konusundaki başarısızlığı vardı. Yüceefendi'nin endişelenmesini gerektiren bir sürü şey var, diye düşündü ejderan memnuniyetle. Neden bir adam için bu kadar endişelensindi ki? Sürüyle sevgilisi vardı; çoğu da o meyus yarımelften daha çekici ve onu mutlu etmek için daha hevesliydi. Bakaris mesela....

"İyi iş başardın," dedi Kitiara sonunda, ejderanın düşüncelerini dağıtarak. Zırhını hiç edep göstermeden çıkartırken eliyle şöyle umursamaz bir hareket yaptı. Hemen hemen eski haline geri dönmüştü. "Ödüllendirileceksin. Şimdi beni yalnız bırak."

Ejderan yeniden eğilerek selam verip gözleri yerde odadan çıktı. Yaratığı aldatamamıştı. Ayrılırken ejderha adam Yüceefendi'nin bakışlarının masa üzerinde duran bir parşömen parçasına düştüğünü gördü. Ejderan girdiğinde parşömeni görmüştü. Parşömen, yaratığın da fark ettiği gibi, ince elf yazısıyla doluydu. Ejderan kapıyı kapatırken bir çatırtı sesi duydu –tüm güçle duvara fırlatılan– ejderha zırhının sesiydi bu.

- 2 - Takip

Fırtına sabaha doğru kuvvetini kaybetmişti. Saçaklardan tekdüze bir şekilde damlayan suların sesi Tanis'in ağrıyan başında gümbürdüyor, neredeyse o çığlıklar atan rüzgârın geri dönmesini yeğlemesine neden oluyordu. Gökyüzü gri ve basıktı. Kurşun gibi çöken ağırlığı yarımelfi bastırıyordu.

"Deniz yükselecek," dedi Caramon bilgece. Balifor Limanı'ndaki Domuz ve Islık'ın hancısı William tarafından anlatılan deniz hikâyelerini hevesle dinleyen Caramon, denizcilikle ilgili konularda kendini bir nevi uzman kabul ediyordu. Kendileri de deniz hakkında hiçbir şey bilmediklerinden diğerlerinin hiçbiri onunla tartışmıyordu. Sadece Raistlin –hayatı boyunca sadece birkaç kere küçük kayıklara binmiş olan kardeşi eski bir deniz kurdu gibi konuşmaya başlayınca– Caramon'u alaylı bir tebessümle süzdü.

"Belki de kendimizi dışarı çıkma riskine hiç atmamalıyız... " diye başladı Tika.

"Gidiyoruz. Bugün," dedi Tanis ciddiyetle. "Yüzmemiz gerekse bile Flotsam'den ayrılıyoruz."

Diğerleri birbirleriyle bakıştıktan sonra yeniden Tanis'e döndüler. Ayakta durmuş pencereden dışarı bakan Tanis, her ne kadar hepsinin farkında olsa da, onların kalkan kaşlarını, omuz hareketlerini görmüyordu.

Yolarkadaşları ikiz kardeşlerin odasında toplanmıştı. Daha bir saat şafak atmazdı ama Tanis rüzgârın vahşi ulumasının azaldığını duyar duymaz onları kaldırmıştı.

Derin bir nefes aldıktan sonra onlarla yüzleşmek için döndü. "Özür dilerim. Keyfi hareket ediyor gibi göründüğümü biliyorum," dedi, "ama şu anda açıklayamayacağım tehlikeler hakkında bazı bilgilerim var. Zaman yok. Size bütün söyleyebileceğim şu: Şimdiye kadar hayatımızda, şu anda bu kasabada içinde bulunduğumuz kadar korkunç bir tehlike içinde olmamıştık hiç. Ayrılmamız

gerek, hem de hemen şimdi!" Sesine isterik bir tınının sızdığını hissederek sustu.

Sessizlik oldu; sonra, "Tabii Tanis," dedi Caramon huzursuzca. "Hepimiz toplandık," diye ekledi Altınay. "Sen hazır olur olmaz ayrılabiliriz."

"O halde gidelim," dedi Tanis.

"Eşyalarımı almam gerek," diye kekeledi Tika. "Haydi git. Çabuk ol," dedi Tanis ona.

"Ben... ben ona yardım edeyim," diye teklifte bulundu Caramon alçak bir sesle.

Kendisi gibi bir ederha ordusu subayının çalınmış zırhını giymiş olan koca adam ile Tika, büyük bir ihtimalle yalnız kalabilecekleri son birkaç dakika bulabilmek umuduyla çabucak ayrılıyorlar, diye düşündü Tanis, sabırsızlıkla öfkelenerek. Altınay ile Nehiryeli de kendi eşyalarını almak için ayrılmışlardı. Raistlin odada kaldı, hiç kıpırdamadan. Taşıması gereken her şey yanındaydı – kıymetli büyü nesneleriyle dolu keseleri, Büyücülük Asası, tarifi mümkün olmayan torbası içine tıkılmış ejderha küresinin değerli mermeri.

Tanis, Raistlin'in garip gözlerinin kendisini delip geçtiğini hissedebiliyordu. Sanki Raistlin, yarımelfin ruhundaki karanlığa, o altın gözlerin pırıltılı ışığıyla tesir edebilirdi. Ama büyücü yine de bir şey söylemedi. Neden? diye düşündü Tanis hiddetle. Neredeyse Raistlin'in onu sorgulaması veya onu suçlamasını daha memnuniyetle karşılayacaktı. Hatta –bunun ne gibi sonuçlar doğuracağını bilse bile– yükünden kurtulup gerçeği söylemek için böyle bir fırsatı bile memnuniyetle karşılayabilirdi.

Fakat Raistlin, sürekli öksürüğü hariç, sessizdi. Birkaç dakika içinde diğerleri de odaya döndüler. "Hazırız Tanis," dedi Altınay boyun eğmiş bir sesle.

Bir an için Tanis konuşamadı. Onlara söyleyeceğim, diye karar verdi. Derin bir nefes alarak arkasına döndü. Yüzlerini gördü, güveni gördü; ona olan inançlarını. Hiç soru sormadan onu izliyorlardı. Onları bırakamazdı. İnançlarını

sarsamazdı. Tutunabilecekleri tek şey buydu. İçini çekerek, tam söylemek üzere olduğu sözleri yuttu.

"Tamam," dedi boğuk bir sesle ve kapıya doğru ilerledi.

Maquesta Kar-Thon, derin uykusundan kamarasının kapısındaki gümbürtü sesiyle uyandı. Uykusunun her saat bozulmasına alışkın olan kadın hemen uyanarak çizmelerine uzandı.

"Ne var?" diye seslendi.

Daha cevap gelmeden, gemiyi hissetmeye, durumunu takdir etmeye başlamıştı bile. Mazgaldan bir göz atınca fırtınanın dindiğini gördü fakat geminin hareketinden suların yükseldiğini anlayabiliyordu.

"Yolcular geldi," diye seslendi ikinci kaptanı olduğunu tanıdığı bir ses.

Denizden anlamaz kara sakinleri, diye düşündü acı acı, ayağına çekmeye başladığı çizmesini elinden bırakıp içini çekerek. "Onları geri gönder," diye emretti yeniden uzanarak. "Bugün yelken açmıyoruz."

Dışarıda bir çeşit kavga var gibiydi, çünkü ikinci kaptanının sesinin hiddetle yükseldiğini ve başka bir sesin de ona karşılık verdiğini duyabiliyordu. Maquesta yorgun bir halde ayağa kalktı. İkinci kaptanı Bas Ohn-Koraf bir minotaur idi: Bu pek de sakinliğiyle meşhur olmayan bir ırktır. Fevkalade güçlüydü ve hiç nedensiz adam öldürmesiyle ünlüydü – bu da kendini denize vurmasının nedenlerinden biriydi. Perechon gibi bir gemide kimse, geçmiş hakkında sorular sormazdı.

Kamarasının kapısını savurarak açan Maq hızla güverteye yöneldi.

"Neler oluyor?" diye bilmek istedi en sert sesiyle, gözleri kaptanının hayvansı kafasından Ejderha Ordusu'nun subayı gibi görünen birinin sakallı yüzüne giderken. Fakat sakallı adamın hafif çekik gözlerini tanımış ve buz gibi bir bakışla gözlerini ona dikmişti.

"Bugün yelken açmıyoruz dedim Yarımelf ve kastettiğim..." "Maquesta," dedi Tanis çabucak, "seninle

konuşmam lâzım!"

Kadına varabilmek için minotauru itip yolunu açmaya çalıştı ama Koraf onu yakalayarak geriye doğru itti. Tanis'in arkasında daha iri bir Ejderha Ordusu subayı homurdanarak ileri doğru bir adım attı. Büyük bir beceriyle beline kuşandığı geniş, parlak renkli kuşağından bir kama çıkartırken minotaurun gözleri şevkle parlamıştı.

Üst güvertelerdeki mürettebat, bir dövüş olacağını umarak derhal etraflarına toplandı.

"Caramon... " diye uyardı Tanis, elini durdurmak istercesine uzatarak.

"Koraf... !" diye atıldı Maquesta, bunların paralarını ödeyen müşteriler olduklarını ve kendilerine, en azından kara yakınlarında, kaba davranılmaması gerektiğini hatırlatırcasına sert sert baktı.

Minotaur kaşlarını çatsa da kama ortaya çıktığı hızla gözden kayboldu. Arkasını dönen Koraf kibirlenerek uzaklaştı; mürettebat hayal kırıklığıyla mırıldandı ama hâlâ neşeliydiler. Daha şimdiden ilginç bir yolculuk olacağa benziyordu.

Maquesta, Tanis'in ayağa kalkmasına yardımcı oldu ve gemide çalışmak için başvuran bir adamı incelediği yoğun titizlikle yarımelfi incelemeye başladı. Hemen, yarımelfin, onu görmüş olduğu, arkasındaki koca adamla birlikle Perechon'a binmek için pazarlıklarını yaptıkları dört gün öncesinden bu yana dramatik bir biçimde değişmiş olduğunu fark etti.

Sanki Cehennem'in dibine gidip gelmişti. Başı bir çeşit belada olsa gerek, diye karara vardı kadın pişmanlıkla. Eh, benim onu beladan kurtaracak halim yok! Gemimi onun için riske atma pahasına olmaz. Yine de hem o, hem de arkadaşları yolculuklarının yarısının parasını ödemişlerdi. Ve bu paraya da ihtiyacı vardı. Bu günlerde bir korsanın Yüceefendiler'le rekabet etmesi zordu...

"Kamarama gel," dedi Maq kaba bir biçimde, onu aşağıya doğru götürerek.

"Diğerleriyle birlikte kal Caramon," dedi yarımelf yolarkadaşına. Büyük adam başıyla onayladı. Minotaura kara kara bakan Caramon, bir iki parça olan eşyalarının etrafında toplaşrruş sessizce duran yolarkadaşlarının kalanlarının yanına gitti.

Tanis Maq'ı izleyerek kadının kamarasına ilerleyip sıkışarak içeri girdi. Küçük kamaraya iki kişinin sığması bile zordu. Perechon biçimli bir gemiydi; hızlı yol alması ve seri manevra yapabilmesi için tasarlanmıştı. Limanlardan içeri dışarı çabuk çabuk süzülmesi, teslim alması veya etmesi ona ait olmayan yükleri yüklemesi gereken Maquesta'nın işi için biçilmiş kaftandı. Gerektiğinde Palanthas veya Tarsis'ten yelken açmış şişman bir tüccar gemisine yetişip onlar daha ne olduğunu anlayamadan gemiye yanaşarak kazancını arttırabilirdi. Gemiye yanaştıktan sonra hızla gemiye çıkıp etrafa bakıp rahatça kaçabilirdi.

Ejderha Yüceefendileri'nin cüsseli gemilerini de geri bırakmakta ustaydı; gerçi onlara bulaşmamayı kendine katı bir kural edinmişti. Fakat artık sık sık Yüceefendi'nin gemilerinin tüccar gemilerine "refakat" ettikleri görülmeye başlamıştı. Maquesta'mn son iki yolculuğunda para kaybetmiş olması yolcu taşımaya tenezzül etmesinin bir nedeniydi – bu normal koşullarda hiçbir şekilde yapmayacağı bir şeydi.

Miğferini çıkartan yarımelf masaya oturdu – daha doğrusu sallanan geminin hareketine alışkın olmadığı için çöktü. Dengesini rahatlıkla koruyabilen Maquesta ayakta durmaya devam ediyordu.

"E, ne istiyorsun?" diye sordu kadın esneyerek. "Sana yelken açamayacağımızı söyledim. Deniz...”

"Mecburuz," dedi Tanis terslenerek.

"Bak," dedi Maquesta sabırla (kendi kendine durmadan onun parasını ödeyen bir müşteri olduğunu hatırlatarak), "eğer başın beladaysa bu benim sorunum değil! Ne gemimi, ne mürettebatımı riske atıp..."

"Benim değil," diye sözünü kesti Tanis, Maquesta'ya dikkatle bakarak, "senin dertte."

"Benim mi?" dedi Maquesta hayretler içinde çekinerek.

Tanis ellerini masanın üzerinde kavuşturarak ellerine bakmaya başladı. Son günlerin yorgunluğuna ilaveten demirli duran geminin ileri geri sallanışı midesini bulandırıyordu. Sakalı altından teninin soluk yeşilimtrak rengini ve çukur gözlerinin altındaki kara gölgeleri gören Maquesta, bu yarımelften daha iyi görünen cesetler gördüğünü düşündü.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu gergin bir biçimde.

"Ben... ben bir Ejderha Yüceefendisi tarafından yakalandım... üç gün önce," diye başladı alçak bir sesle, ellerine bakarak konuşuyordu. "Hayır sanırım 'yakalandım' yanlış bir söz. Be-beni bu şekilde giyinmiş görünce adamlarından biri olduğumu zannetti. O-ona ordugahına kadar refakat etmek zorunda kaldım. Son birkaç gündür orada –ordugâhtaydım yani– ve bi-bir şey öğrendim. Yüceefendi ile ejderanlann Flotsam'i neden araştırdıklarını biliyorum. Neyi –kimi– aradıklarını biliyorum."

"Ya, öyle mi?" dedi hemen Maquesta; sinirlerinin bulaşıcı bir mikrop gibi her yanını kapladığını hissedebiliyordu. "Perechon'u değil her halde... "

“Dümencini." Tanis sonunda ona baktı. "Berem."

"Berem!" diye tekrarladı Maquesta, donup kalmıştı. "Ne için? O adam bir dilsiz! Yarımakıllı! İyi bir dümenci olabilir ama o kadar. Ejderha Yüceefendileri'nin onu aramasını gerektirecek ne yapmış olabilir ki?"

"Bilmiyorum," dedi Tanis bezgince, deniz tutmasın diye gayret harcayarak. "Nedenini bulamadım. Onların bilip bilmediklerinden de emin değilim! Fakat her ne pahasına olursa olsun onu canlı olarak götürmek için emirleri var, canlı olarak" –sallanan lambaları görmemek için gözlerini kapattı– "Karanlık Kraliçe'ye götürmek için... "

Atan şafağın ışınları denizin kaba yüzeyi üzerine eğik kırmızı ışınlar yolluyordu. Bir an için Maq'ın parlak kara teni

üzerinde parladı: neredeyse omuzlarına kadar inen altın küpelerinden bir alev gibi fırlayan bir şimşek. Elini sinirli sinirli kısa kesilmiş saçında gezdirdi.

Maquesta boğazının tıkandığını hissetti. "Ondan kurtuluruz!" diye mırıldandı gergin bir halde, kendini itip masadan kalkarak. "Onu kıyıya bırakırım. Başka bir dümenci bulabilirim... "

"Dinle!" Maquesta'nın kolunu yakalayan Tanis onu durmaya zorlayarak sıkı sıkı tuttu. "Daha şimdiden burada olduğunu biliyor olabilirler! Bilmeseler bile, onu yakalarlarsa bu bir şey fark ettirmez. Bir kere onun burada, bu gemide olduğunu öğrenince – emin ol öğrenirler; bir dilsizi konuşturmanın bile yolları vardır– seni ve bu gemideki herkesi tutuklarlar. Ya turuklarlar, ya da sizden kurtulurlar."

Kadını tutacak daha fazla gücü kalmadığını fark ederek kadının kolundaki elini gevşetti. "Geçmişte de böyle yapmışlardı. Biliyorum. Yüceefendi anlattı bana. Köyleri olduğu gibi yerle bir etmişlerdi. İnsanlar işkence görmüş, öldürülmüştü. Bu adamla teması olan herkesin başı belada. Hangi korkunç sırrı taşıyorsa, bu sırrın yayılmasından korkuyorlar ve böyle bir şeye izin veremezler."

Maquesta oturdu. "Berem mi?" diye fısıldadı yavaşça, kulaklarına inanamayarak.

"Fırtına nedeniyle bir şey yapamazlar," dedi Tanis yorgun bir edayla, "ayrıca Yüceefendi de, oradaki bir savaş nedeniyle Solamniya'ya çağrıldı. Fakat Yüceefendi bugün geri dönecek. Ve sonra..." Devam edemedi. Bir sarsıntı bedenini harap ederken başı elleri arasına çöktü.

Maquesta onu dikkatlice izledi. Bu doğru olabilir miydi? Yoksa bütün bunları onu içinde bulunduğu beladan uzaklaştırması için mi uyduruyordu? Sefil bir biçimde masaya çöküşünü seyreden Maquesta yavaşça sövdü. Geminin kaptanı tam bir insan sarrafıydı. Böyle de olmak zorundaydı, bu kaba saba mürettebatını denetim altında tutabilmek için. Yarımelfin yalan söylemediğini biliyordu. En azından fazla yalan söylemiyordu. Tam anlatmadığı bazı

şeyler olduğundan kuşkulanıyordu, ama Berem hakkındaki bu hikâye –ne kadar garip görünürse görünsün– gerçek payı taşıyordu.

Kendi kendine küfrederek her şeyin mantıklı geldiğini düşündü huzursuzca. Muhakeme kabiliyetiyle, sağduyusuyla hep gurur duyardı. Yine de Berem'in garipliğini hep gözardı etmişti. Neden? Dudakları alayla kıvrıldı. Ondan hoşlanıyordu – itiraf etmeliydi. Çocuk gibiydi, neşeli, saf. O yüzden de onun karaya çıkmadaki gönülsüzlüğü, yabancılar karşısındaki korkusu, ganimeti paylaşmayı reddetse de bir korsan için çalışmak için bu kadar hevesli olması üzerinde fazla durmamıştı. Maquesta bir an için gemiyi dinleyerek durdu. Dışa bakarak altın güneşin ak tepelerde birden bire parlamasını seyretti; sonra güneş gözden kayboldu, alçalan gri bir bulut tarafından yutuldu. Gemiyi çıkartmak tehlikeli olacaktı, ama eğer rüzgâr doğru yönden eserse...

“Kıyıda bir sıçan gibi kıstırılmaktansa," diye mırıldandı, Tanis'ten çok kendi kendine, "açık denizde olmayı tercih ederim."

Kararını veren Maq hızla ayağa kalkarak kapıya doğru yöneldi. Sonra Tanis'in homurdandığını duydu. Dönüp, ona acıyarak baktı.

"Haydi Yarımelf," dedi Maquesta, pek de kaba olmayan bir tarzda. Ona sarılarak kalkmasına yardım etti. "Güvertede, açık havada kendini daha iyi hissedersin. Sonra arkadaşlarına bunun

'insanı rahatlatan bir okyanus yolculuğu' olmayacağını anlatman gerek. İçine atıldığınız riskin farkında mısın?"

Tanis başını evet, anlamında salladı. Bütün gücüyle Maquesta'ya yaslanarak bir alçalıp bir kabaran güverteden yürüdü.

"Bana her şeyi anlatmadığın kesin," dedi Maquesta, bir tekmeyle kamarasının kapısını açıp Tanis'in ana güverteye çıkmasına yardım ederken, alçak sesle. "Bahse girerim ki Yüceefendi'nin tek aradığı Berem değil. Ama eminim senin

ve mürettebatının yolculuk ettikleri en kötü hava da bu değildir. İnşallah şansınız hep yaver gider!"

Perechon açık denizde sallana sallana, zorla ilerliyordu. Yelkenlerini indirerek ilerleyen gemi, aldığı her milim için büyük uğraşlar vererek çok az ilerliyor gibiydi. Şanslarına rüzgâr dirisa etmişti. Durmadan güney batıdan eserek onları doğrudan İstar'ın Kan Denizi'ne götürüyordu. Flotsam'in kuzey batısında bulunan, Nordmaar burnunun ötesindeki Kalaman'a doğru yönlenmiş olduklarından biraz yollarından sapmış oluyorlardı. Fakat Maquesta umursamadı. Elinden geldiğince karadan uzak durmak istiyordu.

Hatta kuzeydoğuya doğru yelken açıp minotaurların yurdu olan Mithras'a gitme olasılıkları olduğunu söylemişti Tanis'e. Yüceefendi'nin ordularında birkaç minotaur dövüşmekle birlikte genelde minotaurlar henüz Karanlık Kraliçe ile bir anlaşma imzalamamışlardı. Koraf'a göre, minotaurlar hizmetlerinin karşılığı olarak Ansalon'un doğu kısmının denetimini istiyorlardı. Ama doğunun denetimi daha yeni, Toede adlı bir hobgoblin olan yeni bir Ejderha Yüceefendisi'ne verilmişti. Minotaurlar ne insanları, ne elfleri sevmezlerdi ama –tam bu zamanda– Yüceefendiler de onların bir işine yaramıyordu. Maq ile mürettebatı daha önce Mithras'a sığınmıştı. Orada emniyet içinde olabilirlerdi, en azından bir süre için.

Tanis bu gecikmeden memnun kalmamıştı, fakat kaderi artık kendi ellerinde değildi. Bunu düşünen yarımelf, bütün bu kan ve alev girdabının ortasındaki adama baktı. Berem dümende duruyor, dümeni sıkı, kendinden emin ellerle idare ediyordu; boş yüzü tasasız ve umursamazdı.

Dümencinin gömleğinin ön kısmına dikkatla bakan Tanis yeşilin bir pırıltısını yakalayabilmeyi umuyordu. Aylar önce Pax Tharkas'ta adamın etine yerleştirilmiş yeşilin parladığını gördüğü göğsünde ne gibi kara bir giz atıyordu acaba? Savaş hâlâ dengede durmuşken neden yüzlerce ejderan onu aramakla zaman harcıyordu? Neden Kitiara, Berem'i bulmak için sadece Flotsam'de olduğuna dair bir söylenti üzerine

oradaki araştırmalara başkanlık etmek için Solamniya'daki güçlerinin komutasından vazgeçmiş, bu kadar deliye dönmüştü?

"Anahtar o!" Tanis Kitiara'nın sözlerini hatırlamıştı. "Eğer onu ele geçirirsek Krynn, Karanlık Kraliçe'nin kudreti altında olacak. O zaman yeryüzünde bizi yenebilecek hiçbir güç kalmaz!"

Titreyen, midesi ağzına gelen Tanis adamı dehşetle izledi. Berem o kadar her şeyden uzak, her şeyin ötesinde görünüyordu ki sanki bu dünyanın sorunları onu hiç ilgilendirmiyordu. Acaba Masquta'nın dediği gibi yarım akıllı mı? diye merak etti Tanis. Berem'i Pax Tharkas'taki dehşetin tam ortasında gördüğü o birkaç kısa saniyeyi hatırladı. Kaçmak için çaresizlik içinde uğraşan hain Eben'i izlerkenki haliyle adamın yüzünü hatırladı. Yüzündeki ifade korku dolu veya donuk veya umursamaz değildi. Yüzündeki ifade...neydi? Boyun eğmiş bir ifadeydi! Evet, bulmuştu! Sanki onu bekleyen kaderi biliyormuş ve yine de yoluna devam ediyormuş gibi. Sahiden de Berem ile Eben kapılara vardıklarında, kapıları kilitli tutan mekanizmadan yüzlerce ton kaya yağmış; onları, ancak bir ejderhanın kaldırabileceği kayalar altına gömmüştü. Her iki beden de kaybolmuştu tabii ki.

Ya da en azından Eben'in bedeni kaybolmuştu. Sadece birkaç hafta sonra, Altınay ve Nehiryeli'nin düğün törenlerinde, Tanis ile Sturm onu yeniden görmüşlerdi – canlı olarak! Daha onu yakalayamadan adam kalabalık içinde kaybolmuştu. Ve onu bir daha görmemişlerdi. Tanis onu, sakin sakin bu gemide bir yelken bezi dikerken, üç –ya da dört– gün önce buluncaya kadar.

Berem yüzü huzur dolu, gemiyi rotasında götürüyordu. Tanis geminin kenarından uzanarak öğürmeye başladı.

Maquesta mürettebata Berem hakkında hiçbir şey söylememişti. Ani ayrılışlarını açıklamak için, Ejderha Yüceefendisi'nin gemilerine biraz fazla ilgi duyduğuyla ilgili bir haber aldığını ve açık denizlere açılmanın akıllıca

olacağını söylemişti. Mürettebattan kimse onu sorgulamadı. Yüceefendileri hiç sevmezlerdi ve zaten çoğu da bütün paralarını kaybedecek kadar uzun zamandır Flotsam'deydi.

Tanis de bu acelelerinin nedenini arkadaşlarına açıklamamıştı. Bütün yolarkadaşları yeşil ziynetli adam ile ilgili öyküyü duymuştu, gerçi hepsi (Caramon hariç hepsi) bunu yüzlerine vurmasa da Tanis, onların Sturm ile onun düğün şerefine çok kadeh kaldırdıkları için sarhoş olduklarını düşündüklerini düşünüyordu. Neden bu kadar sert sularda yaşamlarını tehlikeye attıklarını sormuyordu. Ona olan güvenleri tamdı.

Deniz tutmasından kaynaklanan mide bulantısı nöbetlerinden muzdarip, içini kemiren suçluluk duygusuyla paramparça olan Tanis, sefil bir halde güvertede kamburunu çıkarmış denize bakıyordu. Görünüşe göre onun midesindeki çalkantılara ermişlerin bile yapacak pek bir şeyi olmamasına rağmen, Altınay'ın şifa gücü bir yere kadar iyileşmesini sağlamıştı. Fakat ruhundaki çalkantıya yardım etmek kadının gücü dışındaydı.

Güvertede oturmuş denize bakıyor, her an ufukta gemilerin yelkenlerini görmekten korkuyordu. Diğerleri, belki de daha iyi dinlenmiş olduklarından, gemi çırpıntılı sulardan hızla ilerlerken meydana gelen düzensiz hareketinden daha az etkilenmişler, sadece arada bir geminin yanında patlayan büyük dalgalardan hepsi iliklerine kadar ıslanmışlardı.

Raistlin bile –bunu görmek Caramon'u hayretlere düşürmüştü– oldukça rahat görünüyordu. Büyücü diğerlerinden ayrı oturmuş, yolcuları mümkün olduğu kadar kuru tutabilmek amacıyla denizciler tarafından yayılan yelkenlerden birinin altına büzüşmüştü. Büyücüyü gemi tutmamıştı. Pek öksürmüyodu bile. Sadece düşüncelere dalmış gitmişti; altın gözleri hızla hareket eden fırtına bulutları arasına dalıp çıkan sabah güneşinin parıltılarından daha parlaktı.

Tanis, izlenmekten korktuğundan bahsettiğinde Maquesta omuzlarını silkti. Perechon Yüceefendi'nin cüsseli

gemileriden daha hızlıydı. Limandan kolaycacık süzülüp çıkmışlardı – çıktıklarını tek farkeden gemiler, kendileri gibi Korsan gemileriydi. Öylesine bir kardeşlikte kimse soru sormamıştı.

Deniz daha da sakinleşti ve sürekli bir rüzgâr altında düzeldi. Bütün gün boyunca fırtına bulutlan tehditkar bir biçimde alçaldı ve tazelenen rüzgâr tarafından parçalandı. Gece berrak ve yıldızlarla ışıl ısıldı. Maquesta yelkenleri fazlalaştırabilmişti. Gemi, su üzerinden uçuyordu. Sabah yolarkadaşları uyandıklarında Krynn üzerindeki en korkunç görüntüyle karşılaştılar.

İstar'ın Kan Denizi'nin kıyısındaydılar.

Perechon, büyücünün giydiği cübbe kadar, öksürdüğünde dudaklarını benekleyen kan kadar kırmızı olan sulara ilk girdiğinde güneş doğu ufkunda kocaman altından bir toptu.

"İsmini doğru takmışlar," dedi Tanis, Nehiryeli'ne, güvertede durmuş kırmızı, kasvetli sulara bakarken. İlerisini göremiyorlardı. Aman vermeyen bir tayfun gökyüzünden inmiş, suları kurşun grisi bir perdeyle gözlerden gizliyordu.

"İnanmamıştım," dedi Nehiryeli ciddiyetle başını sallayarak. "William'ın burayı anlattığını duymuştum ama onun gemileri yutan deniz ejderhaları ve bacak yerine balık kuyruğuna sahip kadınlar hakkında anlattıklarını durmadan dinlemiştim. Fakat bu..." Barbar Bozkırlı kan renkli suları huzursuzca seyrederek başını salladı.

"Sence bunun, ateşli dağ Kral Rahip'in mabedine çarptığında ölen İstarlılar'ın kanı olması ihtimali var mı?" diye sordu Altınay yavaşça, kocasının yanında durmak için gelerek.

"Ne saçmalık.'" diye homurdandı Maquesta. Gemisi ve mürettebatını en iyi şekilde gördüğüne emin olmak için durmadan etrafına bakınarak onlara katılmak için güverteden ilerledi.

"Yine Domuz-surat William'ı dinlemişsiniz!" Güldü. "O denizi bilmeyenleri korkutmaya bayılır. Su rengini, dibindeki topraktan alıyor. Unutmayın, üzerinde bulunduğumuz şey,

okyanus dibinde olduğu gibi kum değil. Burası kupkuru topraklarmış – İstar'ın başkenti ve etrafındaki zengin topraklar. Ateşli dağ düştüğünde yeri yarmış. Okyanustan gelen sular içeri dolarak yeni bir deniz oluşturmuş. Artık İstar'ın zenginlikleri dalgaların çok altında yatıyor."

Maquesta hülyalı gözlerle, sanki çalkantılı sulara nüfuz ederek aşağıda kaybolmuş şehirde sözü edilen hazinelerin ışıltılarını görebilecekmiş gibi geminin parmaklarından ileri baktı. Özlemle iç geçirdi. Altınay geminin güneş yanığı kaptanına tiksintiyle baktı; bu korkunç harabiyet ve yiten yaşamlar karşısında kendi gözleri hüzün ve dehşetle dolmuştu.

"Toprağı karıştırıp duran nedir?" diye sordu Nehiryeli kan rengi denize doğru kaşlarını çatıp bakarak. "Dalgaların ve gel-gitin hareketiyle bile, toprağın yerine oturmuş olması gerekirdi."

"Doğru konuştun barbar." Maquesta uzun boylu, yakışıklı Bozkırlı'ya takdirle baktı. "Fakat unutma, senin halkın çiftçi ve topraktan iyi anlarlar, ya da ben öyle duydum. Eğer elini suya sokarsan tozun tanelerini hissedebilirsin. Kan Denizi'nin tam ortasında büyük bir şiddetle dönerek dipteki toprağı yukarı çeken bir girdap olduğu varsayılır. Ama bu doğru mu, yoksa Domuz-surat'ın başka bir hikâyesi mi bilemem. Ben hiç görmedim, benimle yelken açanlar arasında da gören yok ve ben çocukluğumdan beri bu sularda dolaşırım, işimi babamdan öğrenmiştim. Denizin hep tam ortasında asılı duran tayfunun göbeğine yelken açacak kadar aptal birini görmedim daha."

"O halde Mithras'a nasıl gideceksin?" diye homurdandı Tanis. "Eğer planların doğruysa, Kan Denizi'nin öbür tarafında bulunuyor."

"Eğer izleniyorsak, Mithras'a güneye yelken açarak ulaşabiliriz. Eğer takip edilmiyorsak Deniz'in batı kıyısını dolanarak Nordmaar'ın kuzey kıyısından gidebiliriz. Endişelenme Yarımelf." Maq elini gösterişli bir biçimde

savurdu. "En azından Kan Denizi'ni gördük, diyebileceksiniz. Krynn'in harikalanndan birini."

Kıça doğru ilerlemek için dönen Maquesta'ya direk üzerindeki gözcü yerinden seslendi.

"Hey güvertedekiler! Batıda yelkenli!" diye seslendi gözcü. Maquesta ile Koraf derhal birer küçük tekli dürbün çıkartarak dürbünlerini batı ufkuna çevirdiler. Yolarkadaşları huzursuzca bakışarak birbirlerine yanaştı. Raistlin bile onu koruyan yelkenin altındaki yerinden ayrılıp güverteden yürüyerek altın gözleriyle batıya baktı.

"Bir gemi mi?" diye mırıldandı Maquesta, Koraf'a.

"Hayır," diye homurdandı minotaur bozuk Ortak Lisanı'yla. "Belki bi bulut. Ama hızlı gitiyo, çok hızlı. Gördüğüm her buluttan hızlı."

Artık hepsi ufuktaki karanlık lekeleri, daha onlar seyrederken git gide büyüyen lekeleri görebiliyordu.

Sonra Tanis, içinde kendisini buran bir acı hissetti, sanki bir kılıç saplanmış gibi. Acı o kadar ani ve gerçekti ki nefesi kesildi, düşmemek için Caramon'a turundu. Diğerleri onu endişeyle izledi, Caramon arkadaşına destek olmak için ona sarıldı.

Tanis onlara doğru neyin uçtuğunu biliyordu.

Ve onları kimin kumanda ettiğini de.

- 3 - Toplanan karanlık

"Bir grup ejderha," dedi Raistlin kardeşinin yanında durmak için gelerek. "Beş tane var sanırım."

"Ejderhalar!" dedi Maquesta nefesi arasından. Bir an için parmaklıkları titreyen ellerle kavradıktan sonra savrulurcasına arkasına döndü. "Bütün yelkenleri açın!" diye emretti. Mürettebat batıya bakıyordu; gözleri ve aklıları yaklaşmakta olan dehşete kilitlenmişti. Maquesta sesini yükselterek bir kez daha verdiği emri tekrarladı, tek düşüncesi sevgili gemisiydi. Sesindeki güç ve sükûnet, mürettebata yavaş yavaş yaklaşan o ilk hafif ejderha korkusunu parçalamıştı. Birkaç tanesi içgüdüsel olarak verilen emirleri yerine getirmek için fırladı; derken onları diğerleri izledi. Koraf da kırbacıyla yardımcı oluyor, onu memnun edecek kadar hızla hareket etmeyen adamlara hafifçe vuruyordu. Kısa bir süre içinde büyük yelkenler dalgalanmaya başladı. İpler meşum meşum gacırdıyor, gemi donanımı sızlıyordu.

"Gemiyi tayfunun kıyısında tut!" diye haykırdı Maq, Berem'e. Adam yavaşça başını olur, anlamında salladı ama yüzündeki boş ifadeden duyup duymadığını anlamak zordu.

Belli ki anlamıştı çünkü Perechon, Kan Denizi'ni örten sürekli tayfunun yakınında salınıyor, dalgaların yüzeyi boyunca kayıyor, fırtınanın sis grisi rüzgârıyla hareket ediyordu.

Bu pervasızca bir gidişti ve Maq bunun farkındaydı. Bir direk uçsa, bir yelken yırtılsa, bir ip kopsa onlara kimse yardım edemezdi. Ama bu riski göze almak zorundaydı.

"Faydasız," diye mütalaa etti Raistlin soğuk bir edayla. "Ejderhalardan daha hızlı gidemezsiniz. Bakın, nasıl da hızla arayı kapatıyorlar.

İzleniyordun Yarımelf." Tanis'e döndü. "Ordugahtan ayrıldığında izleniyordun... Ya öyle" – büyücünün sesi tısladı "ya da bizi ele verdin!"

"Hayır! Yemin ederim..." Tanis durdu.

Sarhoş ejderan!... Tanis kendi kendine küfrederek gözlerini kapattı. Tabii ki Kit onu izletecekti! Ona olan güveni, yatağını paylaşan diğer adamlara olandan fazla değildi. Ne kadar kendini beğenmiş bir ahmaktı! Kendisinin onun için özel biri olduğuna inanmıştı, onun kendisini sevdiğine! O kimseyi sevmezdi. O sevemezdi...

"İzleniyordum!" dedi sıktığı dişleri arasından. "Bana inanmanız gerek. Bir...bir ahmak olabilirim. O fırtınada beni izleyeceklerini düşünmemiştim. Ama sizi ele vermedim! Yemin ederim!"

"Sana inanıyoruz Tanis," dedi Altınay onun yanında durmak için ilerleyip gözünün ucuyla Raistlin'e kızgın kızgın bakarak.

Raistlin bir şey söylemedi ama dudaklarının kenarları alayla kıvrıldı. Tanis onun bakışlarından kaçınarak ejderhaları seyretmek için döndü. Artık yaratıkları açık açık görebiliyorlardı. O muazzam kanat boylarını, arkalarından yılan gibi uzanan kuyruklarını, devasa mavi bedenleri altından sallanan acımasız, pençeli ayaklarını görebiliyorlardı.

"Birinin binicisi var," diye rapor etti Maquesta kasvetle, dürbünü gözünde. "Boynuzlu maskesi olan bir binici."

"Bir Ejderha Yüceefendisi," diye beyan etti Caramon gerekmediği halde; hepsi verilen tarifin kime ait olduğunu gayet iyi biliyordu. Koca adam Tanis'e sıkıntılı sıkıntılı baktı. "Neler döndüğünü anlatsan fena olmayacak Tanis. Eğer bu Yüceefendi senin emri altındaki bir asker olduğunu düşünmüş olsaydı neden seni izlemek, senin peşinden gelmek zahmetine katlansın?"

Tanis konuşmaya başladı ama kesik kesik çıkan sözleri ıstırap içinde, sözsüz bir bağırtıyla boğuldu; o kadar hayvanvari bir korku, dehşet ve gazapla dolu bir bağırtıydı ki bu, herkesin düşüncesini ejderhalardan koparıp aldı. Ses geminin dümeninden gelmişti. Yolarkadaşlan elleri silahlarında döndüler. Mürettebat deliler gibi uğraştıkları

gemi işlerini bıraktı, Koraf durdu; bağırtı daha bir yükselip daha bir korkunçlaştıkça hayvansı yüzü hayretle çarpıldı.

Sadece Maq sakindi. “Berem,” diye seslendi, güverteden koşmaya başlayarak; korkusu aniden adamın aklının içindekileri görmesini sağlamıştı. Güverteden fırladı ama çok geç kalmıştı.

Yüzünde çılgın bir dehşetle, yaklaşan ejderhalara bakan Berem sessizleşti. Sonra yeniden bağırdı, minotaurun bile kanını donduran bozulmuş bir korku feryadıydı bu. Üzerindeki yelkenler rüzgârla yırtılma noktasında şişmiş, donanımı gerilmişti. Katlanabileceği bütün yelkenleri şişen gemi sanki dalgaların üzerinden atlıyor, arkasında beyaz köpükten bir iz bırakıyordu. Ama ejderhalar yine de arayı kapattılar.

Yaralı bir hayvan gibi başını sallayan Berem dümeni döndürürken Maq neredeyse ona ulaşmıştı.

"Hayır! Berem!" diye viyakladı Maquesta.

Berem'in ani hareketi küçük gemiyi o kadar büyük bir hızla döndürmüştü ki neredeyse batacaktı. Geminin yan yatmasıyla oluşan zorlamadan mizana direği çatırdayarak koptu. Donanım, çarmıhlar, yelkenler ve insanlar ya dikine güverteye ya da Kan

Denizi'ne düştüler.

Maq'ı yakalayan Koraf onu devrilmekte olan direğin altından kurtardı. Caramon kardeşini kolları arasına alarak güverteye fırlatıp, Raistlin'in narin bedenini üzerlerine çöken dolaşmış ipler ve parçalanan tahtalardan kendi bedeniyle korudu. Gemiciler ya güvertede yuvarlanıyor, ya da oraya buraya çarpıyorlardı. Aşağıdan yüklerinin yerinden kurtulduğu duyulabiliyordu. Yolarkadaşları halatlara, ya da ellerine ne geçerse ona sarılıyorlar, görünüşe göre Berem gemiyi batırmaya çalıştığı için çaresizlik içinde tutunmaya çalışıyorlardı. Yelkenler, ölü kuşların kanatları gibi korkunç bir biçimde çırpınıyordu; donanım gitmişti, gemi çaresizlik içinde batıp çıkıyordu.

Fakat görünüşte panikten deliye dönmüş olan becerikli dümenci yine de bir denizciydi. Dümen boşta dönebilecekken içgüdüsel olarak dümeni sıkı sıkı tuttu. Yavaşça, ölümcül bir hastalığa tutulmuş çocuğunun etrafında dolanan bir ana özeniyle gemiyi yeniden rüzgârın yönüne soktu. Perechon yavaş yavaş kendini düzeltti. Kendilerini salmış, cansız olan yelkenler rüzgârı yakalayarak şiştiler. Dönen Perechon yeni rotasına oturdu.

Ancak o zaman, rüzgârın süpürdüğü pusun gri örtüsü gemiyi yutunca, gemideki herkes denize gömülmenin daha çabuk ve daha kolay bir ölüm olacağını fark etti.

"Delirmiş! Bizi Kan Denizi'nin ortasındaki tayfuna doğru yönlendiriyor!" dedi Maquesta, ayağa kalkarken ancak duyulan, çatlak bir sesle. Yüzü allak bullak olmuş Koraf, elinde armadora çeliğiyle Berem'e doğru ilerledi.

"Hayır! Koraf!" Nefesi tıkanan Maquesta onu yakaladı. "Belki de Berem haklıdır! Bu bizim tek şansımız olabilir! Ejderhalar tayfun içinde bizi izlemeye cesaret edemez. Bu işe bizi Berem bulaştırdı, ama bizi buradan çıkartabilecek tek kişi de o! Tayfunun eteklerinde kalmayı başarabilirsek... "

Kargacık burgacık bir şimşek gri perdeyi yardı. Pus aralanarak korkunç bir manzarayı gözler önüne serdi. Gürleyen rüzgârda kara bulutlar dönüyor, yeşil şimşekler çakıyor, havayı kükürtün sert kokusuyla dolduruyordu. Al sular bir kabarıp, bir iniyordu. Yüzeyde, ölmekte olan bir adamın ağzındaki köpükler gibi ak dalgalar köpürüyordu. Bir an için kimse kıpırdıyamadı. Doğanın korkunç güçleri karşısında kendilerini mini minnacık hissederek seyretmekten başka bir şey yapamıyorlardı. Sonra rüzgâr onlara çarptı. Kırılmış, sürüklenen direk tarafından çekilen gemi savrulmaya başlamıştı. Ani bir yağmur kırbaç gibi yağıyor, dolu ahşap güverte üzerinde takırdıyordu; gri perde bir kez daha etraflarını sardı.

Maquesta'nın emriyle adamlar yukarıda kalan yelkenleri açmak için itişip kakışmaya başladı. Başka bir grup da deliler

gibi sallanan kırık direkten kurtulmak için canla başla çalışıyordu. Denizciler baltalarla saldırarak ipleri kestiler ve direğin kan kırmızısı sulara düşmesini sağladılar. Direğin sürükleyen yükünden kurtulan gemi yavaş yavaş kendini doğrulttu. İndirilmiş yelkenlerle hâlâ rüzgâr tarafından savrulsa da, bir direği gitmiş olsa da Perechon fırtınaya dayanabiliyor gibiydi.

Bu ani tehlike neredeyse ejderhaların düşüncelerini akıllarından silip atmıştı. Birkaç dakika daha fazla yaşayabilme olasılıkları doğunca yolarkadaşları kurşun gibi inen şiddetli yağmura doğru bakmaya başladılar.

"Sizce bizi kaybetmişler midir?" diye sordu Caramon. Koca savaşçının başındaki derin yaradan kan akıyordu. Acısı gözlerinden belliydi. Fakat onun bütün endişesi kardeşi içindi. Yaralanmamış olan Raistlin yanındaydı, ama öksürdüğü için zar zor ayakta durabiliyordu.

Tanis başını asık bir yüzle salladı. Yaralanan olup olmadığını anlamak için aceleyle etrafına bakındıktan sonra gruba, bir araya toplanması için işaret etti. Yarımelfin etrafında toplanıncaya kadar halatlara tutuna tutuna, birer birer yağmurun içinde düşe kalka ilerlediler. Hepsi çalkantılı denize bakıyordu.

İlk başlarda hiçbir şey görmediler; yağmur ve rüzgârın savurduğu denizden geminin pruvasını görmek bile zordu. Gemicilerin bazıları, ejderhalardan kurtulduktarı için yüksek sesle tezahüratta bulundular.

Fakat gözlerini batıya dikmiş olan Tanis, Yüceefendi'nin takibini ölümden başka bir şeyin kesmeyeceğini biliyordu. Gerçekten de, ateşli gözleri nefretle al al tutuşmuş, zehirli dişlerle dolu ağzı açılmış bir mavi ejderha başı aniden gri bulutları yarınca gemicilerin tezahüratı hayret dolu haykırışlara dönüştü.

Ejderha gittikçe yaklaşıyor, koca kanatları rüzgâr, yağmur ve doluyla etkilense de sallanmadan durabiliyordu. Mavi ejderhanın sırtına bir Ejderha Yüceefendisi binmişti. Yüceefendi'nin elinde silah olmadığını gördü Tanis acı acı.

Hiçbir silaha ihtiyacı yoktu. O Berem'i aldıktan sonra ejderhası geri kalanları yok edecekti. Tanis olacakları bilmenin sıkıntısıyla, bunların müsebbibinin kendisi olduğunu bilmenin sıkıntısıyla başını eğdi.

Sonra başını kaldırdı. Bir şanstan olabilir diye düşündü çılgınca. Belki de Berem'i tanımazdı... Ona bir zarar geleceği korkusuyla da hepsini yok etmezdi. Dümenciye bakmak için dönen Tanis'in çılgın ümidi daha doğmadan öldü. Sanki tanrılar onların aleyhine çalışıyordu.

Rüzgar Berem'in gömleğini açmıştı. Yağmurun gri perdesinin arasından bile Tanis, adamın göğsüne yerleştirilmiş yeşil ziynetin, fırtına ortasında parlayan o korkunç fenerden, o yeşil şimşekten bile daha parlak olduğunu görebiliyordu. Berem farkında değildi. Ejderhayı bile görmemişti o. O, gemiyi İstar'ın Kan Denizi'nin deriliklerine yönlendirirken gözlerini bütün dikkatiyle tayfuna dikmişti.

Pırıldayan ziyneti sadece iki kişi gördü. Geri kalan herkes ejderha korkusuna esir olmuş, gözlerini üzerlerinde süzülen koca mavi yaratıktan ayıramıyordu. Tanis ziyneti gördü – aylarca önce görmüş olduğu gibi. Ve Ejderha Yüceefendisi de gördü. Metal maskenin ardındaki gözler parlayan ziynete takıldıktan sonra Yüceefendi, fırtınadan savrulan güvertedeki Tanis'le gözgöze geldi;

Ani bir esinti mavi ejderhayı yakaladı. Hafifçe yön değiştirse de Yüceefendi'nin gözleri hiç ayrılmadı. Tanis, o kahverengi gözlerde dehşet verici geleceği gördü. Ejderha üzerlerine dalacak, pençeleriyle Berem'i alacaktı. Yüceefendi zaferiyle uzun, ıstırap dolu bir süre coşacak, sonra da ejderhasına hepsini yok etmesini buyuracaktı...

Tanis bunları kadının gözünde, sadece birkaç gün önce onu kollarında tutarken gözlerinde gördüğü ihtiras kadar net görüyordu.

Gözlerini ondan ayırmayan Ejderha Yüceefendisi eldivenli elini kaldırdı. Bu ejderhaya, onlara çullanması için işaret de olabilirdi, Tanis'e bir veda da. Bunu hiç anlayamadı çünkü o

anda kendini kaybetmiş bir ses inanılmaz bir güçle fırtınanın üzerinden haykırdı.

"Kitiara!" diye haykırdı Raistlin.

Caramon'u yana ittiren büyücü ejderhaya doğru koştu. Islak güvertede kaydı, her an daha da güçlenen rüzgâr al cüppesinin etrafında çırpınmasına neden oluyordu. Ani bir rüzgâr başındaki kukuletayı sıyırdı. Yağmur, metal renkli derisi üzerinde parıldıyor, fırtınanın yoğunlaşan karanlığında kumsaati gözleri altın renginde pırıldıyordu.

Ejderha Yüceefendisi, bineğinin mavi boynundaki dikenli yeleye öyle bir asılıp onu öyle bir durdurdu ki, Skie itiraz edercesine kükredi. Caramon yaşadığı şokla gerginleşmiş, ellerinde büyüttüğü narin oğlan kardeşine bakarken ejderha miğferinin gerisindeki kahverengi gözleri hayretle büyümüştü. Caramon ikiz kardeşinin yanında durmak için ilerlediğinde, bakışları biraz kaydı.

"Kitiara?" diye fısıldadı Caramon boğuk bir sesle; fırtına rüzgârıyla üzerlerinde süzülen ejderhayı izledikçe yüzü solmuştu.

Yüceefendi, Tanis'e bakmak için bir kez daha başını çevirdikten sonra gözleri Berem'e gitti. Tanis nefesini tuttu. O gözlerden yansıyan çalkantıyı ruhunda görebiliyordu.

Berem'e ulaşabilmesi için, kılıç kullanma konusunda her şeyi kendisinden öğrenmiş olan küçük oğlan kardeşini öldürmek zorunda kalacaktı. Onun narin ikizini de öldürmek zorunda kalacaktı. Bir zamanlar... sevmiş olduğu bir adamı da öldürmek zorunda kalacaktı. Sonra Tanis kadının gözlerinin soğuduğunu gördü ve ümitsizlikle başını salladı. Önemli değildi. Kardeşlerini de, onu da öldürebilirdi. Tanis kadının sözlerini hatırladı: "Berem'i ele geçirince bütün Krynn ayaklarımızın altında olacak. Karanlık Kraliçe bizi hayalimizin ötesinde ödüllendirecek!"

Kitiara, Berem'i işaret ederek, ejderhayı serbest bıraktı. Skie zalimce bir çığlıkla dalmaya hazırlandı. Fakat Kitiara'nın tereddüt anı felakete neden olmuştu. İnatla ona aldırmayan Berem gemiyi git gide tayfunun kalbine doğru sürmüştü.

Rüzgâr uludu, donanımı koparttı. Dalgalar geminin pruvasından aşıp giriyordu. Yağmur bıçak gibi iniyor, dolu taneleri güvertede birikerek güverteyi bir buz tabakasıyla kaplıyordu.

Ejderhanın başı aniden derde girdi. Ani esen bir rüzgâr hayvana çaırptı, bunu diğerleri izledi; rüzgârlar birbiri ardına ona çarparken Skie'ın kanatları çılgınca çırpmıyordu. Dolular başına iniyor, kayış gibi kanatlarını yırtma tehtidi içeriyordu. Skie'ı bu tehlikeli tayfundan daha sakin göklere kaçmaktan sadece efendisinin muazzam iradesi alıkoyuyordu.

Tanis, Kitiara'nın hiddetle Berem'i işaret ettiğini gördü. Skie'ın dümenciye yaklaşabilmek için yürekli bir hamlede bulunduğunu da gördü.

Derken gemiye ani bir rüzgâr çarptı. Dalga üzerlerinden aştı. Su etraflarında çağıldıyor, köpürüyor, insanların ayaklarını yerden keserek güverte üzerinde kaymalarına neden oluyordu. Gemi yan yattı. Herkes eline gelene –halatlara, ağlara herhangi bir şeye– tutunup, güverteden denize düşmemeye çalıştı.

Berem adeta canlanmış, elinde sıçrayıp duran dümenle savaşıyordu. Yelkeler ikiye ayrıldı, adamlar dehşet verici çığlıklarla Kan Denizi'nde kayboldu. Sonra yavaş yavaş gemi yine doğruldu; tahtalar üzerlerindeki basınçla gıcırdıyordu. Tanis aceleyle bakışlarını yukarı kaldırdı.

Ejderha –Kitiara– yoktu.

Ejderha korkusundan kurtulan Maquesta harekete geçti, yine ölmekte olan gemisini kurtarmak için daha kararlıydı. Emirlerini bağırarak ileri doğru koştu ve Tika'ya takıldı.

"Aşağıya in, denizden anlamaz lapacı!" diye bağırdı fırtına rüzgârının arasından hiddetle Tanis'e. "Arkadaşlarını alarak aşağıya in! Ayağımıza dolaşıyorsunuz! Benim kamarama gidin."

Tanis hissizce başını salladı. Kendisini uğultulu bir karanlıkla dolu anlamsız bir rüyadaymış gibi hissedip sadece içgüdüsüyle hareket ederek herkesi aşağıya indirdi.

Bir yandan kardeşini taşırken yanından sendeleyerek geçen Caramon'un gözlerindeki ifade yüreğini parçaladı. Raistlin'in altın gözleri, ruhunu tutuşturarak bir alev gibi yalayıp geçti onu. Sonunda onu geçmişler, diğerleriyle birlikte titreyen ve sallanan, onları kumaştan yapılmış kuklalar gibi oradan oraya savuran küçük kamaraya yuvarlanırcasına girmişlerdi.

Tanis herkes minik kamaraya girinceye kadar bekledikten sonra arkasını dönüp kimseyle yüzleşemeyerek ahşap kapıya çöktü. Koca adam sendeleyerek yanından geçerken Caramon'un gözlerindeki o bakışı, Raistlin'in gözlerindeki coşkulu ışıltıyı görmüştü. Altınay'ın sessizce ağladığını duymuş ve onunla yüzleşmektense o anda Ölmeyi dilemişti.

Ama öyle olmayacaktı. Yavaş yavaş arkasını döndü. Nehiryeli, Altınay'ın yanında duruyordu, tavan ile yer arasında tutunmaya çalışırken yüzü asık ve düşünceliydi. Tika dudaklarını ısırıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Tanis kapının yanında durup arkadaşlarına sessizce bakarak sırtını kapıya dayadı. Uzun bir süre kimse tek bir kelime etmedi. Bütün duyulan tayfun ve güverteye çarpan dalgalardı. Üzerlerine sular damlıyordu. Islanmışlar, üşüyorlar, korku, hüzün ve şokla titriyorlardı.

"Ç-çok üzgünüm," diye başladı Tanis, tuz kaplı dudaklarını yalayarak. Boğazı ağrıyor, zar zor konuşabiliyordu. "Si-size söylemeye çalıştım...”

"Demek ki son dört gündür oradaydın," dedi Caramon alçak, yumuşak bir sesle. "Kızkardeşimizle birlikte. Kızkardeşimiz, bir

Ejderhâ Yüceefendisi!"

Tanis'in boynu büküldü. Gemi ayaklarının altında yan yatarak onu, Maquesta'nın yere fırlayan masasının üzerine devirdi. Kendini toplayarak, yeniden onlarla yüzleşmek için kendini yavaş yavaş yerden kaldırdı. Yarımelf yaşamı boyunca birçok acı çekmişti – önyargıdan kaynaklanan acı, kayıplarının acısı, bıçak, ok, kılıç acısı. Ama bu acıya

katlanabileceğini zannetmiyordu. Arkadaşlarının gözlerinden okunan, onu hain sayan bakışlar ruhunu delip geçiyordu.

"Lütfen, bana inanmanız lâzım..."

“Ne aptalca bir söz!” diye düşündü acımasızca. Neden bana inansınlar ki! Döndüğümden beri onlara yalan söylemekten başka bir şey yapmadım.

"Pekâlâ," diye başladı yeniden, "bana inanmanız için bir sebebiniz olmadığını biliyorum ama en azından bir dinleyin! Flotsam sokaklarında dolaşırken bir elf saldırdı. Beni bu kıyafette görünce" –Tanis ejderha zırhını işaret etti– "bir ejderha subayı sandı. Kitiara hayatımı kurtardıktan sonra beni tanıdı. Benim Ejderha Ordusu'na katılmış olduğumu zannetti! Ne diyebilirdim ki? Kitiara," –Tanis yutkunarak yüzünü bir ovuşturdu– "Kitiara beni hana götürdü ve...ve..." Kelimeler boğazına kakılarak devam edemedi.

"Ve dört gün ve geceni bir Ejderha Yüceefendisi'nin sevecen kolları arasında geçirdin!" dedi Caramon, sesi hiddetle yükseliyordu. Sendeleyerek ayağa kalkıp suçlarcasına Tanis'i dürttü. "Sonra, dört gün sonra biraz dinlenmek istedin! O zaman aklına biz geldik ve hâlâ seni bekleyip beklemediğimizden emin olmak için gelip bizi aradın! Biz de seni bekliyorduk! Güveni sarsılmaz bir grup kafadan sakat..."

“Tamam, Kitiara'ylaydım!" diye bağırdı Tanis aniden hiddetlenerek "Evet, onu sevmiştim! Bunu sizin anlıyacağınızı – hiçbirinizin anlayacağını zannetmiyorum. Ama size hiç ihanet etmedim! Tanrılar adına yemin ederim! Solamniya'ya gitmek için ayrılması kaçmam için ilk fırsattı ve ben de bu fırsatı değerlendirdim. Belli ki Kit'in emirleriyle bir ejderan beni izlemiş. Bir aptal olabilirim. Ama bir hain değilim!"

"Pöh!" Raistlin yere tükürdü.

"Dinle beni büyücü!" diye hırladı Tanis. "Eğer sizi ele verdiysem, sizin ikinizi –yani kardeşlerini– gördüğünde neden o kadar hayret etti! Eğer sizi ele verdiysem neden hana birkaç ejderan yollayıp sizi aldırmadı? Her an sizi ele

verebilirdim. Berem'i yakalamaları için de onları yollayabilirdim. Onun istediği o. Ejderanların Flotsam'de aradıkları da o! Onun bu gemide olduğunu biliyordum. Söylediğim takdirde Kitiara bana Krynn'in hükümdarlığını teklif etti. İşte o kadar önemli biri o. Bütün yapacağım onu Kit'e teslim etmekti ve Karanlıklar Kraliçesi bizzat beni ödüllendirecekti!"

"Bunu düşünmediğini söyleme bize!" diye tısladı Raistlin.

Tanis önce ağzını açtıktan sonra sessizleşti. Kabahatinin, yüzündeki, hiçbir elfin yüzünde çıkmayacak olan sakal kadar belirgin olduğunun farkındaydı. Tıkandı; sonra diğerlerinin yüzlerini gözlerinden uzaklaştırmak için ellerini gözleri üzerine kapattı.

"Be-ben onu sevdim," dedi kekeleyerek. "Bütün bu yıllar boyunca. Ne olduğunu görmeyi reddettim. Ve bildiğim zamanlarda bile – kendime hakim olamadım. Sen seviyorsun" –gözleri Nehiryeli'ne gitti– "ve sen" – Caramon'a döndü. Gemi yeniden baş kıç vurmaya başlamıştı. Zeminin ayaklan altında meylettiğini hisseden Tanis masanın kenarına tutundu. "Siz olsaydınız ne yapardınız? Beş yıldır rüyalarımdan çıkmıyordu!" Durdu. Sessizdiler. Caramon'un yüzü olağandışı bir biçimde düşünceliydi. Nehiryeli'nin gözleri Altınay'ın üzerindeydi.

"Gittiğinde," diye devam etti Tanis, sesi hem yumuşaktı, hem de acı yüklüydü. "Onun yatağında yatarak kendimden nefret ettim. Şu anda benden nefret edebilirsiniz ama aldığım şu hal karşısında kendimden tiksindiğim ve kendimi hakir gördüğüm kadar ne tiksinebilir, ne de hakir görebilirsiniz! Laurana'yı düşündüm ve... "

Tanis sessizleşerek başını kaldırdı. Konuşurken geminin hareketinin değişmekte olduğunu fark etmişti. Diğerleri de etraflarına bakındılar... Artık eskisi kadar deliler gibi meyletmediğini fark etmek için deneyimli bir denizci olmaya gerek yoktu. Artık sarsılmadan ileri doğru gidiyorlardı; her nedense bu daha korkunç bir hareketti, çünkü hiç de doğal

değildi. Daha kimse neler olduğunu bile düşünecek vakit bulamadan, birisi kırarcasına kapıyı çaldı.

"Maquesta siz yukarı çık dedi!" diye bağırdı Koraf kabaca. Tanis aceleyle arkadaşlarına göz gezdirdi. Nehiryeli'nin yüzü kararmıştı; Tanis'le göz göze gelerek bir süre durdu ama gözlerinde hiç ışık yoktu. Bozkırlı uzun zamandır insan olmayanlara güvenmiyordu zaten. Ancak haftalarca birlikte yüzleştikleri tehlikelerden sonra Tanis'i bir kardeş gibi sevebilmiş, güvenebilmişti. Her şey yıkılmış mıydı? Tanis ona bakmaya devam etti. Nehiryeli hiçbir şey söyleden bakışlarını indirip yürüyerek Tanis'in yanından geçmeye başlamıştı ki durdu.

"Haklısın dostum," dedi, ayağa kalkmakta olan Altınay'a bakarak. "Ben de sevdim." Başka bir söz söylemeden aniden dönerek güverteye çıktı.

Kocasını izleyen Altınay sessizce Tanis'e baktı; Tanis o sessiz bakışta şevkat ve anlayış gördü. Kadının anlamış olmasını diledi, onu anlayacak kadar bağışlayıcı olmasını.

Caramon tereddüt ettikten sonra hiçbir söz söylemeden ve ona bakmadan yanından geçip gitti. Raistlin attığı her adımda altın gözlerini Tanis'ten ayırmayıp, ilerledikçe başını çevirerek sessizce onu izledi. O altın gözlerde bir neşe iması mı vardı yoksa? Diğerlerinin uzun süredir güvenmedikleri Raistlin sonunda bunu biriyle paylaşmaktan mutlu muydu? Yarımelfin, büyücünün ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonra Tika geçti yanından, koluna hafifçe, anlayışla vurarak. O sevmenin ne demek olduğunu biliyordu...

Tanis bir an, kendi karanlığı içinde kaybolarak kamarada yalnız kaldı. Sonra içini çekerek arkadaşlarını izledi.

Güverteye adım atar atmaz neler olduğunu anladı Tanis. Diğerleri soluk ve gergin yüzlerle geminin kenarından bakıyorlardı. Maquesta ön güvertede başını sallayıp kendi dilinde bol bol küfrederek volta atıp duruyordu.

Tanis'in yaklaşmakta olduğunu duyarak başını kaldırdı, şimşekler çakan kara gözlerinde nefret vardı.

"Bizi mahvettin," dedi düşmanca. "Hem sen, hem de o allahın belası dümenci!"

Maquesta'nın sözleri ağdalı gelmişti ona, kendi aklında söyleyip durduğu sözlerin bir tekrarı gibiydi. Tanis gerçekte kadın mı konuşuyor yoksa kendisi kendisini mi dinliyordu, şüphe etmeye başlamıştı.

"Girdaba yakalandık."

- 4 - “Kardeşim...”

Perechon, su üzerinde bir kuş hafifliğiyle kayarak ileri doğru fırladı. Fakat kan kırmızısı karanlığa doğru dönen sulu anafora kapılmış, kanatları kırkılmış bir kuştu.

O korkunç güç, deniz sularını sonunda boyalı bir cam gibi görününceye kadar çekip yatıştırmıştı. Siyah derinliklerden yankılı, daimi bir gümbürtü kabarıyordu. Tayfunun bulutları bile, sanki doğanın kendisi girdaba kapılmış, kendi sonuna doğru atılır gibi bu derinlik üzerinde durmadan dönüyordu.

Tanis parmaklıkları, gerginlikten ağrıyan ellerle yakaladı. Girdabın karanlık göbeğine doğru bakarken ne bir korku, ne bir dehşet hissetti...sadece garip donuk bir his vardı. Artık onun için fark etmiyordu. Ölüm hızla gelecekti ve ölümü kucaklıyordu.

Lanetli gemideki herkes, gördükleri şey karşısında dehşetle donmuş, sessiz duruyordu. Hâlâ girdabın merkezine bir mesafe vardı; girdabın çapı miller boyundaydı. Pürüzsüzce ve hızla akıyordu su. Üzerlerinde ve etraflannda rüzgârlar hâlâ uğulduyor, yağmur hâlâ yüzlerine çarpıyordu. Fakat bu hiç önemli değildi artık. Artık bunun farkında bile değillerdi. Onların bütün görebildikleri amansızca karanlığın ortasına doğru çekiliyor olmalarıydı.

Bu korkunç görüntü bile Berem'i uyuşukluğundan çıkarmaya yetmişti. Maquesta ilk şoktan sonra deliler gibi emirler yağdırmaya başlamıştı. Adamlar şaşkınlık içinde emirleri yerine getiriyorlardı ama gayretleri boşunaydı. Dönmekte olan rüzgâr karşısında yelkenler parçalanmış, halatlar kopmuş, adamları çığlık çığlığa sulara saçılmıştı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın Berem gemiyi ne döndürebiliyor, ne de suyun korkunç hakimiyetinden kurtarabiliyordu. Koraf kendi gücünü de dümenin kontrolüne eklemişti ama bu dünyanın dönmesini durdurmaya çalışmaktan farksızdı.

Sonra Berem bıraktı. Omuzları çöktü. Maquesta'yı, Koraf ı görmemezliğe gelerek dönmekte olan derinliklere baktı. Adamın yüzünün sakin olduğunu gördü Tanis; Pax Tharkas'ta

Eben'in elinden tutmuş çağlayarak dökülen kayaların ölümcül duvarına doğru koşarken de aynı sükûnet olduğunu hatırladı. Göğsündeki yeşil ziynet tekin olmayan bir ışıkla parlıyor, suyun kan kırmızısını aksettiriyordu.

Tanis güçlü bir elin omuzuna yapışıp onu vecit halindeki korkusundan çıkarmak için sarstığını hissetti.

"Tanis! Raistlin nerede?"

Tanis döndü. Bir an için Caramon'a tanımadan baktıktan sonra omuzlarını silkti.

"Ne önemi var?" diye mırıldandı acı acı. "Bırak nerede isterse orada ölsün... "

"Tanis!" Onu omuzlarından yakalayan Caramon sarsmaya başladı. "Tanis! Ejderha küresi! Büyüsü! Belki bir işe yarayabilir..." Tanis ayıldı.

"Tanrılar adına! Haklısın Caramon!" Yarımelf hızla etrafına bakındı, ama büyücüden bir ize bile rastlayamadı. Buz kesilerek ürperdi. Raistlin ya onlara, ya da sadece kendine yardımcı olabilecek güçteydi! Tanis, elf prensesi Alhana'nın ejderha kürelerinin, güçlü bir kendini koruma içgüdüsüne sahip sihirbaz yaratıcılar tarafından doldurulduklarını söylediğini belli belirsiz hatırlamıştı.

"Aşağıya!" diye bağırdı Tanis. Ambar kapağına doğru sıçrarken

Caramon'un da yanında gümbür gümbür yürüdüğünü duydu. "Ne var?" diye seslendi Nehiryeli parmaklıktan.

Tanis başını döndürürek bağırdı. "Raistlin. Ejderha küresi. Gelme. Bırak Caramon ile birlikte halledelim bu işi. Sen burada onlarla kal."

"Caramon... " diye bağırdı Tika; Nehiryeli yakalayıp onu sıkı sıkı tutuncaya kadar Caramon'un peşinden koşmaya yeltenmişti. Savaşçıya şiddetli bir ıstırapla bakarak sessizleşti, yeniden parmaklıklara çöktü.

Caramon fark etmedi bile. Tanis'den önce daldı; koca bedeni hatırı sayılır bir hızla hareket ediyordu. "Arkasından merdivenlerden yuvarlanan Tanis, Maquesta'nın kamarasının kapısının açık olduğunu, geminin hareketiyle menteşelerinde

sallandığını görebiliyordu – Yarımelf içeri dalar dalmaz, sanki bir duvara çarpmış gibi hemen kapının iç kısmında durdu.

Raistlin küçük kamaranın ortasında duruyordu. Tahtalara sıkıştırılmış lambalardan birine bir mum yakmıştı. Alev, büyücünün yüzünün metal bir fiske gibi parlamasına neden oluyor, gözleri altın bir ateşle alevleniyordu. Raistlin, Silvanesti'nin armağanı olan ejderha küresini tutuyordu ellerinde. Tanis kürenin büyümüş olduğunu gördü. Artık bir çocuk topu büyüklüğündeydi. İçinde sayısız renk dönüyordu. Seyrederken başı dönen Tanis bakışlarını zorla küreden ayırdı.

Raistlin'in önünde Caramon duruyordu; yüzü Tanis'in Silvanesti rüyasında savaşçıyı ayaklarının dibinde ölmüş gördüğü zamanki cesetindeki kadar bembeyazdı.

Raistlin, bir eliyle göğsünü tutarak öksürdü. Tanis ilerledi ama büyücü hemen bakışlarını kaldırdı.

"Bana yaklaşayım deme Tanis!" dedi Raistlin kanla lekelenmiş dudakları arasından, zor nefes alarak.

"Ne yapıyorsun?"

"Kesin bir ölümden kaçıyorum Yarımelf!" Büyücü rahatsız edici bir biçimde güldü; Tanis'in daha önce sadece iki kez duyduğu garip bir kahkahaydı bu. "Ne yapıyorum zannetmiştin?"

"Nasıl?" diye sordu Tanis; büyücünün altın gözlerine bakıp da gözlerinin kürenin dönen ışıklarını yansıttığını görünce garip bir korkunun üzerine yayıldığını hissetti.

"Büyümü kullanarak. Ve ejderha küresinin büyüsünü kullanarak. Bu oldukça basit, gerçi büyük bir ihtimalle senin zayıf aklının ötesindedir. Artık cismani bedenimin enerjisi ile ruhumun enerjisini birleştirip kullanacak gücüm var. Saf enerji haline geleceğim... Işık olacağım, öyle de diyebilirsiniz. Ve ışık olunca gökyüzünde güneşin ışınları gibi dolaşabileceğim ve nerede, ne zaman dilersem fiziksel dünyaya dönebileceğim!"

Tanis başını salladı. Raistlin haklıydı – bu düşünce onu aşıyordu. Bunu kavrayamıyordu ama ümit içini doldurdu.

"Küre bunu hepimiz için yapabilir mi?" diye bilmek istedi. "Olabilir," diye cevap verdi Raistlin öksürerek, "ama emin değilim. Bunu şansa bırakamam. Ben kaçabileceğimi biliyorum. Diğerleri benim umurumda değil. Onları bu kan kırmızısı ölüme sen sürükledin Yarımelf. Sen çıkar!"

Tanis'in öfkesi, korkusunun yerini alarak kabarmaya başladı. "En azından kardeşin... " diye başladı ateşli ateşli.

"Kimse," dedi Raistlin gözlerini kısarak. "Geri dur."

Zıvanadan çıkmış, ümitsiz bir hiddet Tanis'in aklını buruyordu. Bir yolunu bulup Raistlin'in mantıklı olmasını sağlamalıydı! Bir yolunu bulup, kaçmak için hepsi bu garip büyüyü kullanmalıydı! Tanis, Raistlin'in o anda büyü yapmayı göze alamayacağını bilecek kadar sihirden anlıyordu. Ejderha küresini denetleyebilmek için bütün gücüne ihtiyacı vardı. Tanis ilerlemeye başladıktan sonra büyücünün elindeki gümüş şimşeği gördü. Büyücünün bileğinde zekice tasarlanmış deri bir şerit ile çoktandır gizlenmiş yerinden minik gümüş bir hançer peydahlanmıştı. Raistlin'le göz göze gelen Tanis durdu.

"Tamam," dedi Tanis, ağır ağır nefes alarak. "Hiç düşünmeden beni öldürürsün. Ama kardeşine zarar vermezsin. Caramon, durdur onu!"

Caramon ikizine doğru bir adım attı. Raistlin uyarırcasına gümüş hançeri kaldırdı.

"Sakın bunu yapma kardeşim," dedi yavaşça. "Daha fazla yaklaşma."

Caramon tereddüt etti.

"Devam et Caramon!" dedi Tanis ciddiyetle. "Senin canını yakmaz."

"Anlat ona Caramon," diye fısıldadı Raistlin. Büyücünün gözleri kardeşinden hiç ayrılmadı. Kumsaati şeklindeki gözbebekleri büyüdü, altın ışık tehlikeli bir şekilde oynaştı. "Tanis'e ne yapabileceğimi söyle. Sen hatırlıyorsun. Ben de. Birbirimize her baktığımızda bu aklımızda oluyor öyle değil mi sevgili kardeşim?"

"Neden söz ediyor?" diye sordu Tanis, aslında tam dinlemiyordu. Eğer Raistlin'in dikkatini çekebilirse...üzerine atlayıp...

Caramon'un beti benzi attı. "Yüksek Büyücülük Kuleleri..." diye kekeledi.. "Ama bu konuda konuşmamız yasaklandı! Par-Salian dedi ki... "

"Artık bunun önemi kalmadı," diye sözünü kesti Raistlin titrek bir sesle. "Par-Salian'ın bana yapabileceği hiçbir şey yok. Bir kez bana vaad edilen elime geçerse yüce Par-Salian'ın bile benimle yüzleşecek gücü olmaz! Ama bu sizi hiç ilgilendirmez."

Raistlin derin bir nefes aldıktan sonra gözleri hâlâ ikizinin üzerindeyken garip sözler söylemeye başladı. Söylenenleri tam dinlemeyen tanis yüreği ağzında atarken, gittikçe yakına süzülüyordu. Hızla bir hamlede bulunsa narin büyücü mahvolacaktı... Derken Tanis, Raistlin'in sesiyle yakalanıp tutulduğunu gördü; bir an için durup dinlemeye mecbur kaldı, sanki Raistlin onun etrafına bir büyü örüyordu.

"Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki son sınav Tanis, kendime karşıydı. Ve ben kaybettim. Onu öldürdüm Tanis. Kardeşimi öldürdüm" –Raistlin'in sesi sakindi– "ya da en azından ölenin Caramon olduğunu düşünmüştüm." Büyücü omuzlarını silkti. "Sonuç olarak anlaşıldı ki bu benim nefretimin ve kıskançlığımın derinliklerini bana öğretmek için yaratılmış bir yanılsamaydı. Böylelikle bana ruhumun karanlıklarını temizlemesini öğretmişlerdi. Ben ise kendimi denetleyemediğimi öğrendim. Yine de, bu asıl Sınav'ın bir parçası olmadığı için başarısızlığım aleyhime sayılmadı – bir kişi gözünde hariç."

"Beni öldürmesini seyrettim!" diye ağladı Caramon sefil bir halde. "Onu anlamam için bana zorla seyrettirdiler!" Koca adamın başı elleri arasına düştü, bedeni bir titremeyle sarsıldı. "Anlıyorum!" diye hıçkırdı. "O zaman anladım! Çok üzgünüm! Bütün istediğim bensiz gitme Raist! Çok zayıfsın! Bana ihtiyacın var... "

"Artık yok Caramon," diye fısıldadı Raistlin hafif bir nefes sesiyle. "Artık sana ihtiyacım yok!"

Tanis, dehşetten midesi bulanarak onları seyrediyordu. Olanlara inanamıyordu! Raistlin'den bile beklemezdi bunlan! "Caramon devam et!" diye emretti kaba bir şekilde.

"Onu zorlayıp bana yaklaştırtma Tanis," dedi Raistlin, sesi yumuşaktı, sanki yanmelfin düşüncelerini okuyordu. "Seni temin ederim – dediğimi yapabilirim. Bütün hayatım boyunca aradığım şey artık erişebileceğim bir yerde. Hiçbir şeyin beni durdurmasına izin vermem. Caramon'un yüzüne bak Tanis. O biliyor! Onu bir kere öldürdüm. Bir kez daha yapabilirim. Hoşçakal kardeşim."

Büyücü her iki elini birden ejderha küresine uzatarak küreyi alevlenen mumun ışığına tuttu. Kürenin içindeki renkler deliler gibi dönüyor, parlak parlak ışıldıyordu. Güçlü bir büyüsel aura büyücüyü sardı.

Korkusuyla savaşan Tanis, Raistlin'i durdurmak için son ümitsiz bir girişimde bulunmak için kendini kastı. Ama kıpırdıyamıyordu. Raistlin'in garip sözler söylediğini duydu. Parlayan, dönen ışık o kadar parlaklaştı ki sanki kafasını deldi geçti. Gözlerini elleriyle kapadı ama ışık etini yakıp geçerek beynini kuruttu. Acı dayanılacak gibi değildi. Yanında Caramon'un ıstırap içinde haykırdığını duyarak kapının pervazına doğru sendeledi. Koca adamın bedeninin yere güm diye düştüğünü duydu.

Sonra her şey sakinleşti, kamara karanlığa boğuldu. Titremekte olan Tanis gözlerini açtı. Bir an için devasa kırmızı kürenin görüntüsünün beynine kazınmış halinden başka hiçbir şey göremedi. Sonra gözleri serin karanlığa alıştı. Mum erimiş akıyor, sıcak mum kıpırdamadan buz gibi yatan Caramon'un yattığı yere yakın bir birikinti oluşturacak şekilde tahta zemine damlıyordu. Savaşçının gözleri sonuna kadar açılmış, hiçliğe bakıyordu. Raistlin gitmişti.

Tika Waylan, Perechon'un güvertesinde durmuş kan kırmızısı denize bakıyor, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Cesur olmalısın, demişti kendi kendine tekrar ve

tekrar. Savaşta kahramanca dövüşmesini öğrendin. Caramon öyle dedi. Şimdi bu konuda da cesur olmalısın. En azından sonunda hep birlikte olacağız. Benim ağladığımı görmemeli.

Fakat son dört gün hepsi için sinir bozucu olmuştu. Flotsam'de kaynayan ejderanlar tarafından bulunma korkusuyla yolarkadaşları o pis handa saklanmaya devam etmişlerdi. Tanis'in garip biçimde ortadan kayboluşu korkunçtu. Çaresizdiler, hiçbir şey yapmaya cesaret edemiyorlardı, onu arayamamışlardı bile. O yüzden o uzun günler boyunca odalarında kalmak zorunda kalmışlar ve Tika da Caramon'un yakınında olmak zorunda kalmıştı. Birbirlerine olan güçlü ilginin verdiği gerginlik –ifade edemedikleri ilginin– gerginliği tam bir işkenceydi. Kollarını Caramon'a dolamak, onun kollarını kendi üzerinde, güçlü kaslı bedenini de kendi bedeninde hissetmek istiyordu.

Caramon da aynı şeyi istiyordu, buna emindi. Bazen ona gözlerinde o kadar fazla şevkatle bakıyordu ki onun yanına sokulup koca adamın gönlünde olduğunu bildiği sevgiyi paylaşmak istiyordu.

Bu hiçbir zaman olamazdı; Raistlin ikizinin yakınlarında bulunurken, Caramon'un zayıf gölgesi gibi ona yapışmışken olamazdı. Caramon'un Flotsam'e varmadan kıza söylediği sözleri kendi kendine tekrarlayıp duruyordu.

"Ben kardeşime bağlıyım. Yüksek Büyücülük Kulesi'nde bana söylediler, onun gücü dünyanın kurtulmasına yardım edecekmiş. Ben onun gücüyüm – onun fiziksel gücü. Bana ihtiyacı var. Benim ilk sorumluluğum ona karşı; bu değişinceye kadar başka birine bağlanamam. Sen, seni her şeyden önce sayan birine layıksın Tika. Ben de seni öyle birini bulman için serbest bırakacağım."

Ama ben başka kimseyi istemiyorum, diye düşündü Tika hüzünle. Ve sonra gözyaşları dökülmeye başladı. Hızla arkasını dönerek gözyaşlarını Altınay ve Nehiryeli'nden gizlemeye çalıştı. Yanlış anlayıp onun korkudan ağladığını zannedebilirlerdi. Hayır, ölüm korkusu çok uzun süre önce

hakim olduğu bir şeydi. Onun en büyük korkusu tek başına ölmekti.

Ne yapıyorlar, diye düşündü çılgınca, gözlerini elinin tersiyle silerek. Gemi gitgide o korkunç karanlık göze doğru yaklaşıyordu. Caramon neredeydi? Gidip onları bulacağım, diye karar verdi. Tanis olsun, olmasın.

Sonra Tanis'in yavaş yavaş ambar ağzından çıktığını gördü; Caramon'u yarı sürüklüyor, yarı destek oluyordu. Koca savaşçının solgun yüzüne bir kez bakmak Tika'nın kalbinin durmasına neden oldu.

Seslenmek istese de konuşamadı. Gerçi onun sessiz haykırışıyla Altınay ile Nehiryeli, korkunç girdabı seyrettikleri yerden döndüler. Tanis'in yükü altında sendelediğini gören Nehiryeli yardım etmek için ileri koştu. Caramon sarhoş gibi yürüyordu; gözleri cam gibiydi, görmüyordu. Tam Tanis'in bacakları dayanamayarak boşalmıştı ki Nehiryeli, Caramon'u yakaladı.

"Ben iyiyim," dedi Tanis, Nehiryeli'nin endişeli bakışlarına karşılık olarak. "Altınay, Caramon'un senin yardımına ihtiyacı var."

"Ne oldu Tanis?" Tika'nın korkusu kıza sesini bağışlamıştı. "Sorun nedir? Raistlin nerede? Yoksa.." Durdu. Yarımelfin gözleri aşağıda gördüğü ve duyduğu şeylerin anısıyla kapkaraydı.

"Raistlin gitti," dedi Tanis kısaca.

"Gitti rni? Nereye?" diye sordu Tika, sanki cesetini dönmekte olan kan rengi sularda görebilecekmiş gibi deliler gibi etrafına bakınarak.

"Bize yalan söyledi," diye cevap verdi Tanis, Caramon'u halat kangalının üzerine uzatmakta olan Nehiryeli'ne yardım ederken. Koca savaşçı hiçbir şey söylemedi. Onları ya da herhangi bir şeyi görmüyor gibiydi; sadece boş gözlerle kan kırmızısı denize bakıyordu.

"Ejderha küresini kullanmayı öğrenmesi için Palanthas'a gitmemiz için bize nasıl ısrar ediyordu, hatırlıyor musunuz? Kürenin nasıl kullanılacağını zaten biliyor. Ve şimdi de gitti –

belki de Palanthas'a. Bunun bir önemi kaldığını zannetmiyorum." Caramon'a bakarak hüzünle başını salladı, sonra birden bire dönerek parmaklıklara doğru yürüdü.

Altınay ellerini kibarca koca adam üzerine koyarak ismini o kadar alçak bir sesle mırıldanmaya başladı ki diğerleri rüzgârın gürültüsü arasından duyamıyordu. Öte yandan kadının temasıyla Caramon titredikten sonra şiddetle sarsılmaya başladı. Tika yanına diz çökerek adamın ellerini kendi elleri içine aldı. Hâlâ dümdüz önüne bakan Caramon sessizce ağlamaya başladı; gözyaşları fal taşı gibi açılmış, boşluğa bakan gözlerinden yanaklarına süzülüyordu. Altınay'ın gözleri kendi gözyaşlarıyla parıldadı ama adamın alnını okşayarak, çocuğunu kaybetmiş bir annenin çocuğuna seslendiği gibi ona seslenmeye devam etti.

Yüzü hiddetten sertleşen ve kararan Nehiryeli, Tanis'in yanına gitti.

"Ne oldu?" diye sordu Bozkırlı gaddarca.

"Raistlin'in dediğine... Bu konuda konuşamayacağım. Şimdi olmaz!" Tanis içi titreyerek başını salladı. Parmaklıktan uzanarak aşağıdaki kasvetli suya baktı. Hafifçe elf dilinde –bu yarımelfin nadiren kullandığı bir dildi– küfrederek başını elleri arasına aldı.

Arkadaşının kederine üzülen Nehiryeli elini teselli edercesine yarımelfin çökmüş omuzlarına koydu.

"Demek ki sonunda böyle olacaktı," dedi Nehiryeli. "Rüyada da önceden görmüş olduğumuz gibi büyücü kardeşini ölüme terk ederek gitti."

"Ve rüyada görmüş olduğumuz gibi ben de sizin güveninizi boşa çıkarttım," diye mırıldandı Tanis; sesi alçak ve titrekti. "Ne yaptım ben? Bu benim suçum! Bu dehşeti üzerimize ben getirdim!"

"Dostum," dedi Nehiryeli, Tanis'in ıstırabından etkilenerek. "Tanrıların yöntemlerini sorgulamak bize düşmez... "

"Tanrıların canı cehenneme!" diye haykırdı Tanis hırçınlıkla. Arkadaşına bakmak için başını kaldırarak sıkılı

yumruğunu geminin parmaklığına indirdi. "Bendim! Benim seçimim! Birlikte olduğumuz, onu kollarımda tuttuğum o geceler boyunca kaç kez sonsuza kadar orada, onunla olmanın ne kadar kolay olacağını tekrarlayıp durdum! Raistlin'i kınayamam! Birbirimize o kadar çok benziyoruz ki, Raistlin'le ben. İkimiz de her şeyi tüketen bir ihtirasla bozulduk!"

"Sen bozulmadın Tanis," dedi Nehiryeli. Yarımelfin omuzlarını güçlü elleriyle kavrayan ciddi yüzlü Bozkırlı, Tanis'i kendisine bakmaya zorladı. "Sen ihtirasının kurbanı olmadın, büyücü gibi. Eğer öyle olmuş olsaydı Kitiara'yla kalırdın. Sen onu terk ettin Tanis..."

"Onu terk ettim," dedi Tanis acı acı. "Bir hırsız gibi süzüldüm. Ona kendim hakkında gerçekleri söyleyebilmeliydim! O zaman beni oracıkta öldürürdü belki ama şu an emniyette olurdunuz. Sen ve diğerleri kaçabilirdi. O zaman ölümüm ne kadar kolay olurdu... Ama buna cesaretim yoktu. Şimdi de başımıza bunu açtım," dedi yarımelf kendini Nehiryeli'nin ellerinden kurtararak. "Başaramadım... Sırf kendimin değil sizin de ümitlerinizi boşa çıkardım."

Güvertede etrafına bakındı. Berem hâlâ dümende duruyor, bir işe yaramayan dümeni elinde tutuyordu; o garip ifade yüzüne kazınmıştı. Maquesta hâlâ gemisini kurtarmak için uğraşıyor, rüzgârdan ve girdabın derinliklerinden fırlayan o derin boğazdan yükselen gümbürtüler arasından tiz tiz bağırarak emirler veriyordu. Fakat korkudan dona kalmış mürettebatı artık onun sözünü dinlemiyordu. Kimi ağlıyordu. Kimi küfrediyordu. Çoğu hiç ses çıkartmıyor, onları derinlerin engin karanlığına doğru karşı konulmaz bir biçimde çeken o devasa girdaba doğru dehşet dolu bir huşuyla bakıyordu. Tanis bir kez daha Nehiryeli'nin elini omuzunda hissetti. Neredeyse hiddetlenerek kendini kurtarmaya çalıştı ama Bozkırlı onu sıkı sıkı tutuyordu.

"Tanis, kardeşim, sen bu yolda yürüme kararını Altınay'ın yardımına geldiğinde, Solace'taki Son Yuva Hanı'nında

vermiştin. Gururum yüzünden ben senin yardımını reddedebilirdim, o zaman Altınay'la ölmüş olurduk. Sen ihtiyacımız anında bize sırtını çevirmediğin için biz de kadim tanrıların bilgisini dünyaya getirebildik. Şifa getirdik. Ümit getirdik. Ormanefendisi'nin bize ne dediğini hatırlıyor musun? Yaşamdaki görevlerini yerine getirenler için üzülmeyiz. Biz kendi amacımızı yerine getirdik dostum. Kaç yaşama dokunduğumuzu kim bilebilir? Bu ümidin büyük bir zafer getirip getirmeyeceğini kim bilebilir? Görünüşe göre bizim için savaş bitti. Öyle olsun. Kılıçlarımızı bırakıyoruz ama sadece diğerleri bizim yerimize alıp kullansınlar diye."

"Sözlerin çok güzel Bozkırlı," diye atıldı Tanis, "ama dürüst ol. Ölüme için burulmadan bakabiliyor musun? Yaşamak için her türlü nedenin var – Altınay, henüz doğmamış çocuklarınız... "

Nehiryeli'nin yüzünü bir acı spazmı yalayıp geçti. Bunu gizlemek için yüzünü çevirdi ama onu yakından izleyen Tanis bu acıyı görerek aniden anladı. Demek ki onu da bozuyordu! Yarımelf yeisle gözlerini kapattı.

"Altınay'la sana söykmeme kararı almıştık. Zaten endişelenmen gereken sürüyle şey vardı." Nehiryeli içini çekti. "Bebeğimiz sonbaharda doğabilirdi," diye mırıldandı, "Altınay ile birlikte, mavi kristalden asayı taşıyarak Solace'a geldiğimiz o gün vallenağaçlannın kırmızı ve altın rengine dönüştüğü zamanda. O gün şövalye Sturm Bringhblade bizi bularak Son Yuva Hanı'na getirmişti... "

Tanis, bedenine bıçak gibi saplanan derin ve sarsıcı hıçkırıklarla, hıçkırmaya başladı. Nehiryeli arkadaşına sarılarak onu sıkı sıkı tuttu.

"Bizim bildiğimiz vallen ormanları artık öldü Tanis," diye devam etti alçak bir sesle. "Çocuğa yanmış ve çürümüş kütüklerden başka bir şey gösteremeyecektik. Ama artık çocuk vallen ağaçlarını olmaları gerektiği gibi, ağaçların sonsuza kadar yaşadıkları bir yerde görecek. Üzülme dostum, kardeşim. O tanrılara iman etmelisin."

Tanis kibarca Nehiryeli'ni ittirdi. Bozkırlı'nın yüzüne bakamıyor du. Bakışlarını kendi ruhuna çeviren Tanis, ruhunun Silvanesti'nin işkence görmüş ağaçları gibi bükülmüş ve kurumuş olduğunu gördü. İman mı? Onun imanı yoktu. Tanrıların onun için anlamı neydi ki? O kararını vermişti. O, hayatta kendisi için bir değeri olan her şeyi –elf yurdunu, Laurana'nın aşkını– bir kalemde harcamıştı. Neredeyse dostluğu da haracacaktı. Sadece Nehiryeli'nin güçlü sadakati –son derece uygunsuz sadakati– Bozkırlı'yı onu suçlamaktan alıkoyuyordu.

İntihar elflere yasaklanmıştır. Yaşamın armağanların en büyüğü olduğuna inandıklarından intiharın büyük bir günah olduğunu düşünürler. Fakat Tanis kan kırmızısı denize beklenti ve özlemle bakıyordu.

Ölüm bir an önce gelsin, diye dua etmeye başladı. Bu kan renkli sular üzerimden aşsın. Derinliklerinde saklanayım. Ve eğer tanrılar var ise, ve eğer beni dinliyor iseniz, sizden tek bir şey istiyorum: Bu utancımı Laurana'dan gizleyin. Birçok insana büyük acılar yaşattım...

Ama daha ruhu Krynn üzerindeki son duası olmasını umduğu bu duayı solurken tayfun bulutlarından daha karanlık bir gölge düştü üzerine. Tanis, Nehiryeli'nin haykırdığını, Altınay'ın çığlık attığını duydu ama gemi girdabın kalbine doğru çökerken sesleri suyun gümbürtüsü içinde kaybolmuştu. Tanis boş gözlerle mavi ejderhanın ateşli kırmızı gözlerine, dönmekte olan kara bulutlar arasından bakmak için başını kaldırdı. Ejderhanın sırtında Kitiara vardı.

Kendilerine şanlı bir zafer kazandıracak olan ödülden vazgeçmeye gönlü olmayan Kit ile Skie uğraşarak tayfun içinden ilerlemişlerdi; şimdi de –o korkunç pençeleri uzanmış– ejderha doğrudan Berem'e doğru bir dalış yapıyordu. Adamın ayakları sanki güverteye çivilenmişti. Rüyalarda yaşanan çaresizlik misali bir duyguyla, doğrudan üzerine çullanan ejderhaya bakıyordu.

Harekete geçen Tanis, kan kırmızısı su etraflarında dönerken bir alçalıp bir yükselen güverteden kendini ileri attı. Berem'e karnından çarparak, tam üzerlerinde bir dalga patlarken adamı sırt üstü yere yıktı. Tanis eline geçen şeylere sarıldı; neye tutunduğunu bilmiyor, güverte ayaklarının altında meylederken o sıkı sıkı tutunuyordu. Sonra gemi kendini düzeltti. Başını kaldırıp baktığında Berem'in olmadığını gördü. Tepesinde ejderhanın şiddetle çığlık attığını duyabiliyordu.

Sonra Kitiara tayfunun arasından Tanis'i işaret ederek bağırmaya başlamıştı. Skie'ın ateşli bakışlan üzerine çevrildi. Sanki ejderhayı savuşturabilecekmiş gibi kolunu kaldıran Tanis kamçı gibi inen rüzgâr içinde uçuşunu denetim altında tutabilmek için deliler gibi uğraşan yaratığın hiddet dolu gözlerine baktı.

Yaşam bu işte, diye düşünürken buldu yarımelf kendini, ejdarhanın pençelerini tam üzerinde görerek. Yaşam bu! Yaşamak, bu dehşetten alınıp götürülmek! Bir an için Tanis aşağısı bu dünyadan düşerken, havaya kaldırıldığını hissetti. Sadece başını çılgınca sallayıp anlaşılmaz bir biçimde bağırmakta olduğunun farkındaydı. Ejderha ile su aynı anda çarptı. Bütün görebildiği kandı...

Tika, Caramon'un yanına büzüşmüş, ölüm korkusu Caramon'a duyduğu endişe içinde eriyip gitmişti. Fakat Caramon onun varlığından bile haberdar değildi. O karanlığa bakıyor, gözyaşları yüzünden aşağıya iniyordu; ellerini yumruk yapmış sessiz bir nakaratla tek bir sözü tekrar tekrar tekrarlıyordu.

Rüyalardaki ıstırap verici yavaşlıkla gemi, sanki geminin ahşaplarının her bir tanesi teker teker korkuyla tereddüt edermiş gibi, dönmekte olan suların kenarında dengesini sağladı. Maquesta kendi iç gücünü de katarak, sadece iradesiyle doğanın kanunlarını değiştirebilecekmiş gibi çalışarak son çaresiz çırpınışında narin gemisine katıldı. Fakat faydasızdı. İçleri parçalayan son bir sarsıntıyla

Perechon dönmekte olan, gümbürtülü karanlığın kıyısından kaymaya başlamıştı.

Ahşaplar çatırdadı. Direkler devrildi. Kan rengi siyahlık Perechon'u açılmış gırtlağından aşağıya indirirken adamlar çığlık çığlığa yan yatmış güverteden düştüler.

Her şey gittikten sonra tek bir söz bir takdis duası gibi oyalanıp kalmıştı.

"Kardeşim... "

- 5 - Vakanuvis ve Büyücü

Palanthaslı Astinus çalışma odasında oturuyordu. Eli, sıkıca tuttuğu tüy kalemini muntazam hareketlerle yönlendiriyordu. Kalemden akan iri, düzenli yazılar uzaktan bile rahatlıkla okunabiliyordu. Astinus bir parşömen yaprağını –düşünmek için nadiren duraksayarak– hızla dolduruyordu. Onu izleyen biri, düşüncelerin kafasından doğrudan kaleme, oradan da kağıda aktığı izlenimine kapılıyordu; o kadar hızlı yazıyordu. Bu akış sadece tüyünü mürekkebe batırtığında bozuluyordu ama bu bile o kadar otomatik bir hareket haline gelmişti ki Astunus'u en fazla "i" harfinin noktasını veya "t" harfinin çizgisini koymak kadar oyalıyordu.

Çalışma odasının kapısı gıcırdayarak açıldı. Çalışmalarına dalmışken çalışma odasının kapısı pek sık açılmasa da Astinus bakışlarını yazısından kaldırmadı. O zamanları da tarihçi elinin parmaklarıyla sayabilirdi. Bunlardan biri Afet zamanında yaşanmıştı. Dökülüp sayfasını mahveden mürekkebi nefretle gözünde canlandırınca o olayın yazılarını aksattığını hatırlamıştı.

Kapı açıldı ve çalışma masasının üzerine bir gölge düştü. Fakat gölgenin sahibi beden, sanki konuşacakmış gibi derin bir nefes aldığı halde hiç ses çıkarmamıştı. Gölge dalgalandı, sadece kusurunun boyutu bile bedenin titremesine neden oluyordu.

“Gelen Bertrem.” Astunus böyle not düştü, daha ileride kullanmak için aklının bölümlerinden birine bilgileri doldurup her şeyi not ettiği gibi.

“Bugün, yukarıda belirtildiği gibi Saatsonrası Vakti 29'a düşerken Bertrem çalışma odama girdi.”

Kalem, kağıt üzerindeki sürekli ilerleyişine devam etti. Sayfanın sonuna ulaşan Astinus, kağıdını kolayca kaldırarak masanın ucunda benzer sayfaların üst üste yığıldığı kümenin üzerine koydu. O gece daha sonra, tarihçi işini bitirip dinlenmeye çekildiğinde Estetikler, ermişlerin bir türbeye

girdikleri saygıyla onun çalışma odasına girecek, kağıt yığınını toplayıp dikkatle büyük kütüphaneye taşıyacaklardı. Burada koyu, muntazam elyazılarıyla dolu parşömenler, kategorilere ayrılarak Astinus Palanthas tarafından yazılan “Vakayiname, Krynn Tarihi” diye etiketlenmiş devasa kitaplar içine dosyalanıyordu.

"Usta... " diye konuştu Bertrem titrek bir sesle.

“Bugün, yukarıda belirtildiği gibi Saatsonrası Vakti 30'a düşerken Bertrem konuştu,” diye not etmeye devam etti Astinus.

"Sizi rahatsız etmek beni çok eseflendiriyor Usta," dedi Bertrem hafifçe, "fakat kapınızın eşiğinde genç bir adam ölüyor."

“Bugün, yukarıda belirtildiği gibi Saatsonrası Vakti 29'a çıkarken, genç bir adam kapımızın eşiğinde öldü.”

"İsmini öğren," dedi Astinus başını kaldırıp, yazısına ara bile vermeden, "öğren ki bunu da not edebileyim. Yazılışını iyi kontrol et. Nereli olduğunu, yaşını da öğren, tabii daha girmediyse."

"İsmini öğrendim Usta," diye cevap verdi Bertrem. "Raistlin. Abanasinya topraklarındaki Solace kasabasından geliyormuş."

“Bugün, yukarıda belirtildiği gibi Saatsonrası Vakti 28'e çıkarken, Solace'lı Raistlin öldü...”

Astinus yazmayı bıraktı. Başını kaldırıp baktı.

"Raistlin mi... Solace'lı?"

"Evet Usta," diye cevap verdi Bertrem, büyük bir saygıyla eğilerek. Bertrem, Estetik Tarikatı'na mensup olup on seneden fazla bir zamandır büyük kütüphanede yaşadığı halde Astinus ilk kez ona bakıyordu. "Onu tanıyor musunuz Usta? Bu yüzden sizi Çalışmanız sırasında rahatsız erme cüretini buldum kendimde. Sizi görmek istedi."

"Raistlin..."

Astinus'un kaleminden bir damla mürekkep kağıdın üzerine damladı.

"Nerede?"

"Basamaklarda Usta, onu bulduğumuz yerde. Belki sözünü işittiğimiz bu yeni şifacılardan, Tanrıça Mishakal'a tapanlardan biri onu iyileştirebilir diye düşündük... "

Tarihçi mürekkep lekesine sıkıntıyla baktı. Bir tutam ince ak kum alarak dikkatlice mürekkebin üzerine serperek daha sonra üzerine konacak diğer kağıtları lekelememesi için kurutmaya çalıştı. Sonra bakışlarını indiren Astinus yeniden işine döndü.

"Hiçbir şifacı bu genç adamın illetini tedavi edemez," dedi sanki zamanın derinliklerinden gelirmiş gibi çıkan bir sesle. "Ama onu içeri alın. Bir oda verin."

"Onu kütüphaneye mi alalım?" diye tekrarladı Bertrem büyük bir hayretle. "Usta, tarikatımıza mensup olanlar dışında kimse daha içeri alınmamıştı... "

"Eğer gün sonunda vaktim olursa onu göreceğim," diye devam etti Astinus, Estetik'in sözlerini duymamış gibi. “Tabii hâlâ hayatta olursa."

Kalem hızla kağıdın üzerinde hareket etti.

“Tabii Usta," diye mırıldandı Bertrem ve geri geri odadan çıktı. Çalışma odasının kapısını kapatan Estetik, gözleri bu meydana gelenler karşısında hayretle açılmış bir halde kadim kütüphanenin serin ve sessiz koridorları boyunca ilerledi. Kalın ve ağır cüppesi arkasından yerleri süpürüyor, bu kadar ağır bir gayrete alışık olmadığından traşlanmış kafası koştukça terden parlıyordu. Tarikatın diğer mensupları o kütüphanenin ön girişine doğru uçar gibi giderken hayretle izliyorlardı. Aceleyle kapıya yerleştirilmiş olan camdan dışarı bakınca genç adamın bedeninin basamaklar üzerinde olduğunu gördü.

"Onu içeri almamız emredildi," dedi Bertrem diğerlerine. "Bu gece, eğer büyücü hâlâ hayatta olursa Astinus genç adamla konuşacak."

Estetikler, bunun neye alâmet olduğunu merak ederek hayretler içindeki bir sessizlikle birbirlerine baktılar.

Ölüyorum.

Bu bilgi büyücü için çok acıydı. Estetiklerin onu yerleştirdikleri soğuk, beyaz hücredeki yatağında yatarken Raistlin narin ve zayıf bedenine küfrederek onu bu hale getiren Sınav'a, bu işi başına saran tanrılara lanetler yağdırıyordu. Söyleyecek sözü tükeninceye, düşünemeyecek şekilde yoruluncaya kadar sövdü durdu. Sonunda sargı bezi gibi bembeyaz örtülerin altında yattı kaldı ve kalbinin göğsünde, kafesteki bir kuş gibi çıpındığını hissetti.

Raistlin hayatında ikici kez tek başına kalmıştı, korkuyordu. Daha önce sadece bir kere yalnız kalmıştı ve bu da Yüksek

Büyücülük Kulesi'ndeki Sınav günlerinde gelen o üç işkence dolu gündü. O zaman bile, yalnız sayılır mıydı? Tam olarak hatırlayamasa da öyle olduğunu zannetmiyordu. Ses... zaman zaman ona konuşan ses, bir türlü kimliğini saptayamadığı ama yine de bildik gelen ses... Sesi hep Kule ile bağdaştırmıştı. Ona, orada yardım etmişti, o zaman bu zamandır yardım ettiği gibi. Sıkıntılarını o ses sayesinde atlatmıştı.

Ama bunu atlatamayacaktı, biliyordu. Bu büyülü dönüşüm, narin bedeni üzerine çok büyük bir yük bindirmişti. Başarmıştı ama ne pahasına!

Estetikler onu kırmızı cüppesine sarılmış merdivenlere kan kusarken bulmuşlardı. Sorduklarında solukları arasından Astinus'un ve kendi ismini çıkarmayı başarmıştı. Sonra kendini kaybetmişti. Uyandığında kendini burada, bu soğuk, dar keşiş hücresinde bulmuştu. Ve ayılmasıyla birlikte ölüyor olduğunun bilincine de varmıştı. Bedeninden verebileceğinden fazlasını istemişti. Ejderha küresi onu kurtarabilirdi ama büyüsünü kullanacak gücü kalmamıştı artık. Büyüyü harekete geçirek kelimeler aklından uçup gitmişti.

Onun muazzam gücünü kullanamayacak kadar zayıfladım, diye düşündü. Bir kez benim gücümü yitirdiğimi hissetse beni yutar.

Hayır, hâlâ kalan tek bir şansı vardı – büyük kütüphanenin içindeki kitaplar. Ejderha küresi ona bu kitapların kadimlerin, eşlerine emsallerine bir daha Krynn'de rastlanmamış olan büyük ve güçlü büyücülerin gizlerini barındıklarını söylemişti. Belki orada yaşamını uzatacak bir yol bulabilirdi. Astinus ile konuşmalıydı! Büyük kütüphaneye girme izni almalıyım, diye feryat etti kendini beğenmiş Estetikler'e. Ama onlar sadece başlarını salladılar.

"Astinus sizi görecek," dediler, "bu akşam, eğer vakti olursa."

Eğer onun vakti olursaymış! Raistlin hırçınlıkla sövdü. Eğer benim vaktim olursa! Yaşam kumunun parmakları arasından kayıp gittiğini ve durduramadığını hissediyordu.

Ona acıyan gözlerle bakıp onun için ne yapabileceklerini bilemeyen Estetikler, Raistlin'e yiyecek getirdiler ama o yemek yiyemiyordu. Öksürüğüne iyi gelen otlardan acı çayını bile yutamıyordu. Hiddetlenerek, o ahmakları yanından uzaklaştırdı. Sonra güneşin hücresi boyunca emekleyişini seyrederek sert yastığına uzandı. Yaşama tutunmak için bütün gücünü harcayan Raistlin, bu ateşli hiddetin kendisini yakıp bitireceğini bildiğinden rahatlamak için kendini zorladı. Düşünceleri kardeşine gitti.

Gözlerini yorgunlukla kapayan Raistlin, Caramon'un yanında oturuyor olduğunu hayal etmeye çalıştı. Neredeyse daha rahat nefes alabilmesi için onu doğrultan Caramon'un kollarını etrafında hissediyordu. Kardeşinin o bildik ter, deri ve çelik kokusunu duyabiliyordu. Caramon ona bakardı. Caramon onun ölmesine izin vermezdi...

Hayır, diye düşündü Raistlin rüyadaymış gibi. Caramon artık öldü. Hepsi öldüler, ahmaklar. Kendi başımın çaresine bakmam lazım. Aniden tekrar kendinden geçmeye başladığını fark etti. Çaresizlik için savaştı ama bu boşuna bir uğraştı. Son bir gayretle titreyen elini cüppesinin cebine soktu. O karanlığa dalarken parmakları –bir çocuk bilyesi büyüklüğünde küçülmüş– ejderha küresinin etrafında kapandı.

İnsan sesleriyle ve birilerinin hücrede yanında olduğunun bilinciyle uyandı. Karanlıkların katmanlarıyla savaşan Raistlin bilincinin yüzeyine çıkmak için uğraşarak gözlerini açtı.

Akşam olmuştu. Penceresinden Lunitari'nin kızıl ışığı içeri bakıyordu; duvara pırıltılı bir kan lekesi düşmüştü. Yatağının yanında bir mum yanıyor ve mumun ışığında üzerine iki adamın eğilmiş olduğunu görebiliyordu. Birinin onu kurtaran Estetik olduğunu tanıdı. Diğeri? Tanıdık geliyordu...

"Uyanıyor Usta," dedi Estetik.

"Öyle görünüyor," dedi adam vakarla. Eğilerek genç büyücünün yüzünü inceledikten sonra, sanki çok uzun zamandır beklediği biri sonunda gelmiş gibi gülümseyerek kendi kendine başını salladı. Bu garip bir bakıştı ve ne Raistlin'in ne de Estetik'in gözünden kaçmamıştı.

"Ben Astinus'um," diye konuştu adam. "Sen de Solace'lı

Raistlin."

"Öyleyim." Raistlin'in dudakları kelimeleri biçimlendirdi ama sesi hemen hemen bir gaklama gibi çıktı. Astinus'a bakan Raistlin'in hiddeti, adamın zamanı olursa onunla konuşacağına dair katı beyanatını hatırlayınca geri gelmeye başladı. Raistlin adama bakarken aniden tüyleri ürperdi. Şimdiye kadar insani duygulardan ve insani arzulardan yoksun, bu denli soğuk ve duygusuz bir yüz görmemişti. Zamanın dokunmamış olduğu bir yüz...

Raistlin nefessiz kaldı. Oturmak için –Estetik'in yardımıyla– uğraşarak Astinus'a baktı.

Raistlin'in tepkisini fark eden Astinus şöyle dedi: "Bana tuhaf tuhaf bakıyorsun genç adam. O kumsaati gözlerinle neler görüyorsun?"

"Ölmeyen... bir adam... görüyorum... " Raistlin ancak ıstırapla nefes almak için verdiği uğraşlar arasında konuşabiliyordu.

"Tabii ki, sen ne ummuştun?" diye azarladı Estetik, kibarca ölmekte olan adamı yatağındaki yastıklara doğru yaslarken. "Usta Krynn'de ilk doğanı kaydetmek için

buradaydı ve son öleni kaydetmek için de burada olacak. Kitap Tanrısı Gilean bize böyle öğretti."

"Bu doğru mu?" diye fısıldadı Raistlin.

Astinus hafifçe omuzlarını silkti. "Benim şahsi tarihim, dünyanın tarihiyle kıyasladığında pek önemsizdir. Şimdi konuş Solace'lı Raistlin. Benden ne istiyorsun? Seninle böyle aylak aylak konuşurken ciltler boş geçip gidiyor."

"Sizden... bir şey rica ediyorum... yalvarıyorum!" Kelimeler Raistlin'in bağrından sökülüp kanla birlikte çıkmıştı. "Hayatım... saatlerle... ölçülü. Bırakın bunları... büyük kütüphanede... çalışarak... geçireyim!"

Bertrem'in dili, bu genç büyücünün cüreti karşısında duyduğu hayretle, damağında saklanmıştı. Astinus'a korkuyla bakan Estetik, cüretkar genç büyücünün derisini yüzecek olduğuna hemen hemen emin olduğu kırıcı red cevabını bekledi.

Sadece Raistlin'in zorla alıp verdiği nefes sesleriyle bozulan uzun bir sessizlik oldu. Astinus'un yüzündeki ifade değişmedi. Sonunda soğuk bir edayla cevap verdi. "İstediğini yap."

Adam Bertrem'in hayretler içindeki ifadesine aldırış etmeyerek kapıya doğru yürüdü.

“Bekle!" Raistlin'in sesi zorlanarak çıkıyordu. Astinus yavaşça dururken büyücü titrek bir el uzattı. "Bana, sana baktığımda ne gördüğünü sordun. Şimde ben aynı soruyu soruyorum. Üzerime eğildiğinde yüzündeki ifadeyi gördüm. Beni tanıdın! Beni tanıyorsun! Kimim ben? Ne görüyorsun?"

Astinus baktı; yüzü soğuk, boş ve bir mermer kadar katıydı.

"Sen ölmeyen bir adam gördüğünü söyledin," dedi tarihçi, büyücüye hafifçe. Bir an tereddüt ettikten sonra omuzlarını silkti ve bir kez daha sırtını döndü. "Ben ölen birini görüyorum."

Ve bu sözle birlikte kapıdan yürüyüp çıktı.

Bu Kitap'ı ellerinde tutan Sen, Yüksek Büyücülük Kuleleri'nin birindeki Sınav'ı vermiş; ya bir Ejderha Küresi, ya

da takdir edilen başka bir Büyülü Nesneyi (bak. Ek C) denetimin altına alarak kabiliyetini göstermiş; Büyü yapmada ispatlı yeteneğini sergilemiş olmalısın...

"Evet, evet," diye mırıldandı Raistlin, sayfa boyunca örümcekler gibi yayılmış rünleri hızla tarayarak. Büyü listelerini sabırsızlıkla okuyarak nihayet sonuca varmıştı.

Ustalarını tatmin etmek için gerekli talepleri tamamladığın için bu Büyü Kitabı'nı ellerine teslim ediyoruz. Böylece, anahtar ile gizlerimizi açacaksın.

Dilsiz bir öfkenin çığlığıyla Raistlin gece mavisi bağı ve gümüş rünleri olan büyü kitabını kenara itti. Yanına istiflediği koca yığından bir sonraki gece mavisi bağlı başka bir kitaba titreyen ellerle uzandı. Bir öksürük nöbeti durmasına neden oldu. Nefes almak için boğuştuktan sonra, bir an için devam edememekten korktu.

Acı dayanılacak gibi değildi. Bazen her şeyi unutup her gün yaşaması gereken bu işkenceyi bitirmek istiyordu. Zayıf ve başı döner bir halde, başını sıranın üzerinde kolları arasına yasladı. İstirahat, tatlı, acısız istirahat. Kardeşinin görüntüsü aklına geldi. İşte Caramon orada, yaşamdan sonra kardeşini bekliyordu. Raistlin ikizinin hüzünlü gözlerini görebiliyor, onun merhametini hissedebiliyordu...

Raistlin tıkanarak derin bir nefes aldıktan sonra kendini doğrulmaya zorladı. Caramon'la karşılaşmak! Sersemleşmeye başladım, diye alay etti kendi kendiyle. Ne saçmalık!

Kanla kabuk tutmuş dudaklarını suyla nemlendiren Raistlin, bir sonraki gece mavisi büyü kitabını tutarak kendine doğru çekti.

Gümüş rünleri mum ışığında şimşekler çaktırıyordu, –dokununca buz gibi gelen– kabı etrafındaki diğer kitaplarla aynıydı. Kabı daha şimdiden sahip olmuş olduğu büyü kitabının kabıyla, içindeki her şeyi ezbere bildiği, gelmiş geçmiş en büyük büyücü Fistandantilus'un büyü kitabıyla aynıydı.

Raistlin titreyen ellerle kabı açtı. Ateşli gözleri, aynı gerekleri okuyarak sayfayı hırsla yuttu: Sadece Tarikat'ta yükselmiş büyücüler, içinde kaydedilmiş büyüleri okumak için gerekli yetenek ve denetim gücüne sahipti. Bunlara sahip olmayanlar, okudukları sayfalarda karışık sözlerden saşka bir şey görmüyorlardı.

Raistlin bütün istenilen özellikleri yerine getirmişti. Belki de, büyük bir ihtimalle sadece yüce Par-Salian'ın kendisi hariç Krynn üzerindeki bunu iddia edebilecek tek Ak veya Kırmızı Cüppeli büyücüydü. Yine de Raistlin kitaptaki yazılara bakınca anlamsız karalamalardan başka bir şey görünmüyordu.

Böylece, Anahtar ile Gizlerimizi açacaksın...

Raistlin çığlık attı; boğulur gibi kesilen ince, uluma sesi gibi bir sesti bu. Şiddetli bir hiddet ve sıkıntıyla kendini masanın üzerine atıp kitapları yere saçtı. Elleri deliler gibi havayı tırmalıyordu; yine çığlık attı. Zayıflığından yapamadığı büyü şimdi hiddetlenince oluşuyordu.

Büyük kütüphanenin kapısı önünden geçen Estetikler, bu korkunç haykırıştan duydukça korku dolu bakışlarla birbirlerine bakıyorlardı. Sonra başka bir ses daha duydular. Bir çatırtı sesini izleyen, gök gürültüsü gibi patlayan bir ses. Telaşla kapıya baktılar. İçlerinden biri elini kapının kulbuna koyarak döndürdü ama kapı kilitliydi. Sonra biri işaret etti ve kapalı kapının altından parlayan sapsarı ışığı görerek gerilediler. Kütüphaneden kükürt kokusu yayıldı fakat bu da kapıyı neredeyse ikiye ayıracakmış gibi büyük bir şiddetle esen bir rüzgârla dağılıvermişti. Estetikler bir kez daha o öfkeli, köpüren ulumayı duydular; sonra da Astinus'a seslenerek mermer holden koşmaya başladılar.

Tarihçi gelince büyük kütüphanenin kapısının büyüyle kitlenmiş olduğunu gördü. Pek hayret etmedi. Uysallıkla içini çekerek cüppesinin içindeki bir cepten küçük bir defter çıkartarak bir sandalyeye oturup, hızlı, akıcı bir yazıyla yazmaya başladı. Estetikler kilitli odadan yayılan garip seslerle telaşlanarak tarihçinin yanına toplaştılar.

Kütüphanenin temellerini sarsan bir gök gürültüsü gümbürdeyerek yayıldı. Işık kapalı odadan o kadar sürekli fışkırıyordu ki, odanın içi gecenin karanlığı değil de günün aydınlığına sahipti sanki. Fırtınanın uluması, büyücünün tiz çığlıklarına karışıyordu. Gümbürtü sesleri, döne döne esen rüzgârda savrulan kağıtların hışırtısı vardı. Kapının altından alevden diller fırlıyordu.

"Usta!" diye haykırdı Estetikler'den biri dehşetle, alevleri işaret ederek. "Kitapları yok ediyor!"

Astinus başını sallayarak yazı yazmasına aralık vermedi.

Sonra aniden bir sessizlik çöktü. Kütüphane kapısının altından görülen ışık, sanki karanlık tarafından yutulmuş gibi söndü. Estetikler çekine çekine kapıya doğru yaklaştılar, dinlemek için başlarını uzattılar. Hafif kağıt hışırtılarından başka içeriden bir şey duyulmuyordu. Bertrem elini kapıya uzattı. Kapı onun hafif temasına teslim oldu.

"Kapı açılıyor Usta," dedi.

Astinus ayağa kalktı. "Çalışmalarınıza dönün," diye emretti

Estetikler'e. "Sizin burada yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

Sessizce eğilip selâm veren keşişler, kapıya son bir kez ürkek bir bakış fırlattıktan sonra yankılı koridorlardan aceleyle yürüyüp Astinus'u yalnız bıraktılar. Gittiklerine iyice emin olmak için biraz bekledikten sonra tarihçi yavaşça büyük kütüphanenin kapısını açtı.

Gümüş ve al ayların ışıkları küçük pencerelerden içeriye akıyordu. Binlerce cilt kitabı barındıran düzgün raflar karanlığa doğru uzanıyordu. Duvarlarda, binlerce parşömen rulosunu barındıran oyuklar sıralanmıştı. Mehtap, bir yığın kağıdın altında gömülü kalmış masanın üzerinde parlıyordu. Masanın tam ortasında akmış bir mum, onun yanında gece mavisi bir büyü kitabı duruyor, mehtap kitabın kemik beyazı sayfaları üzerinde parlıyordu. Diğer büyü kitapları yere saçılmış duruyordu.

Etrafına bakınan Astinus kaşlarını çattı. Duvarlar kara izlerle işaretlenmişti. Odadaki kükürt ve ateş kokusu

keskindi. Durgun havada kağıt sayfaları dönüyor, bir güz fırtısı sonrası düşen yapraklar gibi yerde yatan bir bedenin üzerine düşüyorlardı.

Odaya giren Astinus kapıyı dikkatlice kapattıktan sonra kitledi. Sonra, yere dağılmış kağıt yığını arasından yürüyerek Raistlin'in bedenine yaklaştı. Hiçbir şey söylemedi; yardım etmek için genç büyücünün üzerine de eğilmedi. Raistlin'in yanında durarak ona düşünceli düşünceli baktı.

Fakat yaklaşırken Astinus'un cüppesi, uzanmış metalik renkli eli süpürdü. Temas karşısında büyücü başını kaldırdı. Raistlin, Astinus'a, ölümün gölgeleriyle daha şimdiden kararmaya başlayan gözleriyle baktı.

"Aradığını bulamadın mı?" diye sordu Astinus, genç adama soğuk gözlerle bakarak.

"Anahtar!" dedi Raistlin zar zor nefes alarak kanla beneklenmiş dudaklarının arasından. "Zaman içinde... kaybolmuş!... Ahmaklar!" Pençeye benzeyen eli kasıldı, içinde yanan tek ateşi kızdırdı. "Bu kadar basit! Herkes biliyordu... kimse ne olduğunu kaydetmemiş! Anahtar... bana lâzım olan tek şey... kaybolmuş!"

"Böylece yolculuğun bitiyor eski dostum," dedi Astinus hissizce.

Raistlin başını kaldırdı, altın gözleri ateşle pırıldıyordu. "Beni tanıyorsun! Kimim ben?" diye sordu.

“Bunun artık önemi yok," dedi Astinus. Arkasını dönerek kütüphaneden çıkmaya hazırlandı.

Arkasından kulakları tırmalıyan bir ciyaklama duyuldu, bir el cüppesini yakalayıp çekerek onu durdurdu.

"Bana da, dünyaya döndüğün gibi sırtını dönme!" diye hırladı

Raistlin.

"Dünyaya sırtımı dönmek mi..." diye hafifçe tekrarladı tarihçi ve başını büyücüye bakmak için yavaşça döndürdü. "Dünyaya sırtımı dönmek!" Duygular nadiren Astinus'un soğuk sesinin yüzeyini bozardı ama o anda hiddet ruhunun huzurunu, durgun bir suya atılmış bir taş gibi bozmuştu.

"Ben mi? Dünyaya sırtımı mı dönmüşüm?" Astinus'un sesi kütüphanede, biraz önce gökgürültüsünün gümbürdediği gibi gümbürdüyordu. "Ben dünyayım, senin de gayet iyi bildiğin gibi eski dostum! Sayısız kere doğdum! Sayısız ölümler öldüm! Her akıtılan gözyaşında – benimki aktı! Dökülen her kanda – benimki kurudu! Bugüne kadar yaşanan her ıstırap, her neşeyi paylaşan bendim!

"Elim, senin benim için yapmış olduğun küre, yani Zamanın Küresi üzerindeyken oturuyorum eski dostum ve bu dünyanın enine boyuna seyahat edip tarihini kaydediyorum. En karanlık işleri yaptım! En soylu feragatlarda bulundum. Ben insanım, elfim, umacıyım. Ben hem erkeğim, hem dişi. Çocuklar doğurdum. Çocukları öldürdüm. Seni, geçmiş halinle gördüm. Seni bu halinle görüyorum. Eğer soğuk ye hissiz görünüyorsam bunun nedeni aklımı kaçırmadan hayatta kalabilmem içindir! Benim tutkum kelimelerime gider. Benim kitaplarımı okuyanlar herhangi bir zamanda, herhangi bir bedenle bu dünyada gezerken yaşamanın ne demek olduğunu bilirler!"

Raistlin'in tarihçinin cübbesindeki eli gevşedi ve yavaşça yere düştü. Gücü hızla soluyordu. Fakat büyücü tam ölümün soğuğu kalbini kavradığını hissettiğinde Astinus'un sözlerine tutunmuştu. Yaşamam gerek, biraz daha. Lunitari bana bir an daha ver, diye dua etti, Al Cüppeli büyücülerin büyülerini çektikleri ayın ruhuna. Bazı sözler geliyordu, biliyordu. Onun hayatını kurtaracak olan bazı sözler. Biraz daha dayanabilse!

Ölmekte olan adama bakan Astinus'un gözleri alevlendi. Ona fırlattığı sözler sayısız yüzyıl boyunca Vakanuvis'in içinde hapsolmuştu.

"En son, mükemmel günde," dedi Astinus sesi titreyerek, "üç tanrı bir araya gelecek: Şavkı içinde Paladine, Karanlığı içinde Kraliçe Takhisis ve en son olarak da Tarafsızlığın Hükümdarı Gilean. Hepsi ellerinde Bilginin Anahtarı'nı taşırlar. Bu Anahtarlar'ı büyük Altar'ın üzerine koyacaklar; Altar'ın üzerine benim kitaplarım da konacak –zaman içinde

Krynn üzerinde yaşamış olan her varlığın öyküsü– Ve sonra, en sonunda, dünya tamamlanacak... "

Astinus ne söylediğini, ne yaptığını fark edip dehşete düşerek durdu.

Fakat Raistlin'in gözleri artık onu görmüyordu. Kumsaati şeklindeki bebekleri küçülmüş, etrafını saran altın renk alev gibi parlıyordu.

"Anahtar..." diye fısıldadı Raistlin sevinçle. "Ahahtar Biliyorum... biliyorum!" *

Neredeyse hareket edemeyecek kadar zayıf olan Raistlin kemerinden sallanan, tasviri imkânsız minik keseyi alarak bilye büyüklüğündeki ejderha küresini çıkarttı. Küreyi titreyen ellerle tutan büyücü küreye hızla kararan gözlerle baktı.

"Kim olduğunu biliyorum," diye mırıldandı Raistlin ölmekte olan nefesiyle. "Artık seni biliyorum, sana yalvarıyorum – Kule'de ve Silvanesti'de olduğu gibi yardımıma gel! Pazarlığımız gelip çattı! Kendini kurtarabilmek için beni kurtar!"

Büyücü yığıldı. Seyrek bir tutam beyaz saçlı başı geriye, yere sarktı, lanetli bakışları olan gözleri kapandı. Küreyi tutan eli boşaldı ama parmakları gevşemedi. Ölümden de güçlü bir şekilde tutmuştu küreyi.

Kan kırmızısı cübbesi içinde bir kemik yığınından pek da fazla bir şey görülmeyen Raistlin, büyünün kasıp kavurduğu kütüphaneyi çöp yığınına çeviren kağıtların ortasında kıpırdamadan yatıyordu.

Astinus uzun uzun, iki ayın cafcaflı morumsu ışığında yıkanan bedene baktı. Sonra başını önüne eğen tarihçi, titreyen ellerle kapatıp kilitlediği sessiz kütüphaneyi terk etti.

Çalışma odasına dönen tarihçi saatlerce, görmeyen gözlerle karanlığa bakarak oturdu kaldı.

- 6 - Palanthas

"Sana söylüyorum, Raistlin'di!"

"Ve ben de sana söyleyeyim bir tane daha o tüylü-fil, yer değiştirten yüzük veya havada yaşayan bitkilerinle ilgili bir hikâye anlatacak olursan hoopakını boynuna dolarım!" diye kestirip attı Flint hiddetlenerek.

"Ama çok fazla Raistlin'di," diye sitemle cevap verdi Tasslehoff; yine de güzel Palanthas şehrinin ışıltılı ve geniş caddelerinde cüceyle birlikte yürürken fısıltıyla söylemişti bunu. Kender uzun deneyimlerinden cüceyi ne kadar zorlayabileceğini biliyordu; üstelik Flint'in sabır eşiği bu günlerde pek alçalmıştı.

"Sonra Laurana'yı da o çılgın hikâyelerinle rahatsız etmeye kalkma," diye buyurdu Flint, Tas'ın niyetini doğru tahmin ederek. "Yeterince sorunu var."

"Ama...”

Cüce durarak kendere çalı gibi ak kaşlarının altından dik dik baktı.

"Söz veriyor musun?"

Tas içini geçirdi. "Aman, tamam."

Eğer Raistlin'i gördüğüne bu kadar emin olmasaydı bu kadar kötü olmayacaktı! Flint ile birlikte Palanthas'ın büyük kütüphanesinin basamaklarının yanından yürüyerek geçiyorlardı ki kenderin keskin gözleri basamaklarda uzanmış olan bir şey etrafında toplanmış keşişlere takılmıştı. Flint karşı taraftaki binalardan birindeki ince bir cüce işçiliğini incelemek için özellikle durduğunda Tas bu fırsatı değerlendirerek neler olduğunu anlamak amacıyla merdivenlerden sessizce ilerlemişti.

Hayret içinde tam da Raistlin'e benzeyen –altın renkli metal bir ten, kırmızı cüppe falan– bir adamın kaldırılarak merdivenlerden taşınıp kütüphaneye alındığını görmüştü. Fakat heyecanlanmış kender caddenin öte yanına koşup Flint'e asılıp da homurdanan cüceyi geri getirdiğinde grup ayrılmıştı.

Tasslehoff kapıya kadar koşup, içeri girmeyi talep ederek kapıyı bile yumruklamıştı. Fakat kapıya bakan Estetik bir kenderin kütüphaneye girme düşüncesinden o kadar dehşete düşmüştü ki zavallı cüce, daha keşiş ağzını açamadan Tas'ı çekip almıştı.

Verilen sözler kenderler için son derece karışık şeyler olduğundan Tas, zaten bunu Laurana'ya söylemeyi düşünüyordu ama sonra gözünün önüne elf kızının son günlerdeki solgun, hüzün, endişe dolu ve uykusuzluktan asılmış yüzü geldi ye yumuşak kalpli kender Flint'in haklı olabileceğine karar verdi. Eğer oradaki Raistlin idiyse bile buraya kendi gizli bir işi için gelmiş olmalıydı ve davetsiz çıkagelmelerine pek memnun olmazdı. Yinede...

Bir ah eden kender taşlara tekme atarak bir kez daha şehri seyrederek yürümeye devam etti. Palanthas görülmeye değer bir şehirdi. Şehir, Kudret Çağı'nda bile güzelliğiyle nam salmıştı. Krynn üzerinde bu şehirle boy ölçüşebilecek başka bir şehir daha yoktu –en azından– insan aklının alabildiği kadarıyla. Bir tekerlek gibi dairesel bir düzenle kurulmuş (şehirde merkez, tekerleğin göbeği oluyordu. Bütün belli başlı resmi daireler buradaydı; koca basamaklı merdivenler ve zarif sütunlar tüm ihtişamlarıyla nefes kesiyorlardı. Bu merkezi halkadan sekiz ana yöne doğru geniş bulvarlar uzanıyordu. Kaldırım taşlarıyla (tabii ki cüce işiydi) döşenmiş olan bulvarlar boyunca sıralanan ağaçların yaprakları yıl boyunca altın dantellere benziyordu; bu bulvarlar kuzeyde bir limana ve Eski Şehir Surları'ndaki yedi kapıya açılıyordu.

Bu kapılar dahi birer mimari şaheserdi ve her biri zarif kuleleri yerden yüz metre yükselen çifte minareyle korunuyordu. Eski Sur'a karmaşık desenler oyulmuştu, bunlar Rüyalar Çağı'ndaki Palanthas'ın öyküsünü anlatıyordu. Eski Şehir Surları'nın ötesinde Yeni Şehir uzanıyordu. Asıl plana uyması için dikkatle tasarlanmış Yeni Şehir, Eski Şehir'den aynı dairesel düzenle, aynı geniş, ağaçlı bulvarlarla genişliyordu. Fakat Yeni Şehrin Surları

yoktu. Palanthaslılar surları pek sevmezlerdi aslında (surlar genel deseni bozuyorlardı) ve ne Eski, ne de Yeni Şehir'de, ne içerideki ne dışarıdaki genel desene uymayan bir şey inşa edilmezdi bu günlerde. Akşamları Palanthas'ın ufuktaki silueti en az şehrin kendisi kadar güzel olurdu – tek bir istisnayla.

Tas'ın düşünceleri, Flint'in kabaca onu sırtından dürtmesiyle bozulmuştu.

"Neyin var senin?" diye sordu kender cüceye dönerek.
"Neredeyiz?" diye sordu Flint terslikle ellerini beline koyarak.
"Şey şu anda..." Tas etrafına bakındı. "A... şu, sanırım biz... düşündüm de belki de değilizdir." Flint'e soğuk bir bakış fırlattı.

"Nasıl kaybettin bizi?"

"BEN Mİ!" diye patladı cüce. "Rehber olan sensin! Haritaları okuyan da sensin. Bu şehri avucunun içi gibi bilen kender de sensin!"

"Ama ben düşüncelere dalmıştım," dedi Tas mağrurca.
"Ne düşünüyordun?" diye kükredi Flint.

"Derin düşüncelerdeydim," dedi Tas incinmiş bir tonda.

"Ben... aman, boş ver," diye geveledi Flint ve caddeye bir baştan bir başa bakmaya başladı. Görünüşten pek memnun değildi.

"Bu gerçekten de garip görünüyor," dedi Tas neşeyle, cücenin düşüncelerini dile getirerek. "Çok boş – Palanthas'ın diğer caddelerine hiç benzemiyor." Sıra sıra uzanan boş ve sessiz binalara özlemle baktı. "Acaba..."

"Hayır," dedi Flint. "Kesinlikle olmaz. Geldiğimiz yoldan geri dönüyoruz..."

"A, haydi canım!" dedi Tas, boş caddeden ilerlemeye başlayarak. "Burada neler olduğunu görmek için birazcık daha gitmemiz gerek. Biliyorsun ki Laurana etrafı kolaçan edip isti... iştah... işte her ne haltsa onları araştırmamızı söyledi."

"İstihkam” diye mırıldandı Flint, kenderin peşinden gönülsüzce, ağır adımlarla ilerlerken. "Üstelik buralarda da

istihkam yok kapı kulbu kafalı. Burası şehrin merkezi! O şehrin dışındaki surları kastediyordu."

"Şehrin dışında hiç sur yok ki," dedi Tas zaferle. "Yeni Şehir'in etrafında yok, en azından. Üstelik burası merkezse neden bomboş? Bence nedenini bulmamız gerekir."

Flint homurdandı. Kender mantıklı konuşmaya başlamıştı – bu cücenin başını sallayıp güneşin dışında bir yerlerde yatmasa mı diye kendi kendini sorgulamasına neden olan bir durumdu.

Birkaç dakika sessizce yürüdüler, git gide şehrin kalbine doğru iniyorlardı. Bir tarafta, sadece birkaç blok ötede Palanthas Hükümdarı'nın muhteşem malikanesi vardı. Yükselen kulelerinin sivri tepelerini buradan görebiliyorlardı. Fakat önlerinde görülebilen bir şey yoktu. Her şey bir gölge içinde kaybolmuştu...

Tas geçtikleri binaların pencerelerinden bakıyor, burnunu kapılarına sokuyordu. Kender konuştuğunda Flint ile birlikte bloğun sonuna kadar ilerlemişlerdi.

"Biliyor musun Flint," dedi Tas huzursuzca, "bu binaların hepsi boş."

"Terk edilmiş," dedi Flint kısık sesle. Cüce elini savaş baltasına atmıştı ki Tas'ın tiz sesiyle irkildi.

"Burada tuhaf bir his var," dedi Tas cüceye biraz daha yaklaşarak. "Korkuyorum zannetme ama... "

"Ben korkuyorum," dedi Flint üzerine basa basa. "Haydi buradan uzaklaşalım!"

Tas her iki yanlarındaki yüksek binalara baktı. Binalar bakımlıydı. Demek ki Palanthaslılar şehirleriyle o kadar gurur duyuyorlardı ki, boşaltılmış binaların bile bakımlarını yapıyorlardı. Yapısal yönden kusursuz oldukları muhakkak her çeşit dükkan ve ev vardı. Sokaklar tertemizdi, hiç çöp veya süprüntü yoktu. Ama bütün sokaklar terk edilmişti. Burası bir zamanlar refah içinde bir yerdi herhalde, diye düşündü kender. Tam şehrin kalbi. Neden şimdi öyle değildi? Neden herkes gitmişti? Bu ona tekin olmayan" bir his

veriyordu ve Krynn üzerinde kenderlere tekin gelmeyen" çok az şey vardır.

"Fare bile yok!" diye mırıldandı Flint. Tas'ın kolunu tutup asıldı. "Yeterince gördük."

"Aman, haydi canım," dedi Tas. Kolunu kurtanp o garip, "tekin olmayan" hissi bastırmaya çalışarak –minik omuzlarını dikleştirip– bir kez daha kaldırımdan yürümeye devam etti. Bir metre kadar gitmemişti ki yalnız olduğunu fark etti. Çileden çıkarak duran Tas arkasına baktı. Cüce kaldırımda durmuş kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

"Ben sadece caddenin ucundaki o koruluğa gitmek istiyorum o kadar," dedi Tas işaret ederek. "Bak: Sıradan meşe ağaçlarından oluşmuş sıradan bir koru. Büyük bir ihtimalle park gibi bir yerdir. Belki öğlen yemeği falan yiyebilir..."

"Bu yerden hoşlanmıyorum!" dedi Flint inatla. "Bana... bana... Kararık Orman'ı hatırlatıyor – Raistlin'in o hayaletlerle konuştuğu o yeri."

"Aman, buradaki tek hayalet sensin!" dedi Tas alıngan bir edayla, burasının ona da aynı şeyi hatırlattığını anlamamazlığa gelmeye kesin niyetliydi. "Günün orta vakti. Şehrin tam ortasındayız, Reorx aşkına... "

"O zaman neden hava buz gibi?"

"Kış da ondan!" diye bağırdı kender kollarını sallayarak. Kendi sözlerinin sessiz caddelerde garip şekilde yankılanmasından telaşlanarak etrafına bakınıp hemen sustu. "Geliyor musun?" diye sordu yüksek bir fısıltıyla.

Flint derin bir iç çekti. Kaşlarını çatıp savaş baltasını sıkı sıkı tutarak her an birinden bir hayalet çıkıverecekmiş gibi binalara ihtiyatlı bir bakış fırlatarak caddeden aşağıya kendere doğru yürüdü.

"Kısmış," diye mırıldandı cüce hafifçe. "Burası hariç."

"Daha bahara haftalar var," diye cevap verdi Tas; aklını midesinden –burulmak gibi garip şeylerin olup bittiği midesinden– uzaklaşhrmak için tartışacak birşeyler bulduğu için mutluydu.

Fakat Flint tartışmayı reddediyordu – bu kötüye işaretti. Sessizce bloğun sonuna varıncaya kadar boş caddeden ilerlediler. Burada binalar aniden bir koruluk içinde bitiyorlardı. Tas'ın da söylemiş olduğu gibi burası sıradan bir meşe korusuna benziyordu ama gene de bunların, uzun yıllarını Krynn'i araştırarak geçiren cüce ile kenderin gördüğü en uzun meşeler oldukları kesindi.

Fakat onlar yaklaştıkça sonunda o güne kadar yaşadıkları bütün soğuklardan, hatta Buz Duvarı'ndaki buzuldan da kötü, garip bir ürperti hissi daha da güçlenmeye başladı. Daha kötüydü, çünkü içerden geliyordu ve bu hiç de mantıklı bir şey değildi! Neden sadece şehrin bu kısmı bu kadar soğuk olsundu ki? Güneş parlıyordu. Gökyüzünde bulut da yoktu. Fakat kısa bir süre sonra parmakları hissizleşmiş, sertleşmişti. Flint artık savaş baltasını tutamıyordu ve titreyen ellerle sırtındaki yerine asmak zorunda kalmıştı. Tas'ın dişleri birbirine çarpıyordu, sivri kulaklarının ucu da hissizleşmişti ve deliler gibi titriyordu.

"H-hay-ydi b-bura-d-dan g-gidel-lim..." diye kekeledi cüce mosmor dudaklarının arasından.

"B-bir bi-binarın g-gölges-sinde du-duruyoruz o-o k-kadar." Tas neredeyse dilini ısıracaktı. "G-güneşe çı-çıkınca ı-ısınırız."

"K-K-Krynn üzerindeki h-hiç bir ateş bunu ı-ısıtamaz!" diye atıldı cüce hırçınlıkla, ayaklarındaki kan deveranını başlatmak için ayaklarını yere vuruyordu.

"B-Birkaç m-metre d-daha... " Dizleri birbirine çarptığı halde

Tas cesurca ilerliyordu. Ama tek başına gitti. Arkasına dönüp bakınca Flint'in tutulmuş gibi hiç hareket edemediğini gördü. Başı önüne eğilmiş, sakalı titriyordu.

Geri dönmeliyim, diye düşündü Tas ama geri dönemedi. Kender nüfusunu azaltmaktan başka pek bir işe yaramayan merak duygusu onu çekmeye devam ediyordu.

Tas meşe korusunun kenarına kadar geldi ve –burada– kalbi neredeyse duracaktı. Kenderler genellikle korkuya

bağışıklık kazanmış bir ırktır, o yüzden bu noktaya kadar bile ancak bir kender gelebilirdi. Fakat şimdi Tas, o güne kadar hiç hissetmediği, son derece anlamsız bir dehşetin ağına düşmüş olduğunu hissediyordu. Ve bunun nedeni her ne idiyse, bu meşe korusundan kaynaklanıyordu.

Bunlar sıradan ağaçlar, dedi Tas kendi kendine titreyerek. Ben Kararık Orman'daki hayaletlerle konuşmuştum. Üç dört ejderhayla yüzleştim. Bir ejderha küresi kırdım. Burası sadece sıradan bir koru. Bir büyücünün şatosuna hapsedilmiştim. Cehennem'den çıkan bir iblis gördüm. Burası sadece sıradan bir koru.

Yavaş yavaş, kendi kendine konuşan Tas meşe ağaçlarına doğru yaklaşmaya başladı. Pek uzaklaşmadı, hatta korunun dış sınırını oluşturan ağaçları bile geçmedi. Çünkü artık korunun ortasını görebiliyordu.

Tasslehoff yutkundu, döndü ve koşmaya başladı.

Kenderin kendisine doğru koşmaya başladığını gören Flint her şeyin sonunun geldiğini anlamıştı. Belli ki korudan korkunç bir şey fırlayarak doğrudan üzerlerine varacaktı. Cüce o kadar hızla döndü ki ayakları birbirine dolanarak kaldırıma kapaklandı. Ona doğru koşan Tas, Flint'in kemerinden tutarak çekip kaldırdı. Sonra ikisi birden caddeden aşağıya koşmaya başladı, cüce canını kurtarmaya çalışıyordu. Neredeyse arkasından yaklaşan devasa ayakların sesini duyar gibiydi. Arkasına dönmeye cesaret edemiyordu. Ta ki kalbi patlayacakmış gibi oluncaya kadar salyalı bir canavarın görüntüleri onu koşturmaya devam etti. Sonunda caddenin sonuna vardılar.

Sıcaktı. Güneş parlıyordu.

Ötedeki kalabalık caddelerde hareket eden gerçek, canlı insanların seslerini duyabiliyorlardı. Yorulan Flint nefeslenmek için durdu. Korkuyla caddeye geri bakınca, caddenin hâlâ boş olduğunu hayretler içinde gördü.

"Neydi o?" diye sordu, kalbinin gümbürtüsünü yatıştırıp konuşabilecek hale gelince.

Kenderin yüzü ölü gibi beyazdı. "B-bir k-kule..." diye yutkundu

Tas öfleye pöfleye.

Flint'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir kule mi?" diye tekrarladı cüce. "Bütün o yolu –neredeyse kendi kendimi öldürünceye kadar– bir kuleden kaçmak için mi koştum! Herhalde" –Flint'in orman gibi kaşları korku verecek surette birleşti– "kule senin peşinden koşmuyordu?"

"Y-yok," diye itiraf etti Tas. "Ö-öylece duruyordu. Fakat hayatım boyunca gördüğüm en dehşet verici şeydi," diye beyan etti kender ciddiyetle, titreyerek.

"Bu Yüksek Büyücülük Kulesi olsa gerek," dedi Palanthas Lord'u, şehre hakim bir tepeye kurulmuş o güzel sarayın harita odasında. "Küçük arkadaşınızın dehşete düşmesine şaşmamak gerek. Esas ben onun Shoikan Meşe Korusu'na gidebilmesine hayret ettim."

"O bir kenderdir," diye cevap verdi Laurana gülümseyerek.

"A, öyle ya. Şimdi anlaşıldı. Bak şimdi, bu şimdiye kadar aklıma gelmeyen bir şeyi hatırlattı. Kule'de çalıştırmak için bir kender tutmak. İnsanlan yılda bir o binalara sokup onarmalarını sağlamak için inanılmaz paralar harcıyoruz. Ama bir de" –Lord kederli görünüyordu– "ahalinin halkının şehirde o kadar çok kender görmekten memnun olacaklarını zannetmem."

Palanthas Lordu Amothus, elleri hükümdarlık kıyafetlerinin arkasında birleşmiş halde, harita odasının cilalı mermer zemini üzerinde sessizce yürüyordu. Laurana onun yanında yürüyor, Palanthaslılar'ın giymesi için ısrar ettiği uzun etekli elbisesinin eteklerine takılıp düşmemek için dikkat edip duruyordu. Giysiyi ona hediye ederek oldukça ince bir davranışta bulunmuşlardı. Fakat Laurana, onların Qualinesti Prensesi'ni, kan lekeleri, savaş sırasında eğrilip bükülmüş zırhlar içinde görmekten dehşete düştüklerini biliyordu. Laurana'nın giysiyi kabul etmekten başka çaresi kalmamıştı; yardım beklediği Palanthaslılar'ı gücendirmeyi

göze alamazdı. Fakat kılıcı yanından sallanmayınca, çelik bedenini kavramayınca kendini çıplak, narin ve savunmasız hissediyordu.

Üstelik onun kendisini narin ve savunmasız hissetmesine neden olanların Palanthas ordusunun generalleri, Solamniya Şövalyeleri'nin geçici kumandanları ve diğer soylular –Şehir Senatosu'ndan danışmanlar– olduğunu biliyordu. Hepsi de her bakışıyla –onlar için– kendisinin sadece askerliğe özenen bir kadın olduğunu hatırlatıyordu. Tamam, iyi bir iş başarmıştı. Minik savaşını yapmış ve kazanmıştı. Artık mutfağa geri dönebilirdi...

"Yüksek Büyücülük Kulesi de neyin nesi?" diye sordu Laurana aniden. Palanthas Lordu'yla bir haftalık tanışıklıktan sonra – akıllı biri de olsa– düşüncelerinin hep konuşulmayan konulara kaydığını ve sürekli olarak dikkatinin ana konuya çekilmesi gerektiğini öğrenmişti.

"Evet. Görmeyi çok istiyorsan buradan, pencereden de görebilirsin... " diye cevapladı Lord gönülsüzce.

"Görmek istiyorum," dedi Laurana sakin bir edayla.

Omuzlarını silken Lord Amothus, yürüdüğü güzergahtan saparak Laurana'nın zaten kalın perdelerle örtülmüş olduğu için dikkatini çekmiş olan bir pencereye götürdü. Odadaki diğer bütün pencerelerdeki perdeler açıktı ve nereye bakarsanız bakın nefesinizi kesen manzarayı gözler önüne seriyorlardı.

"Evet, bunları kapalı tutmamın nedeni bu," diye içini çekti Lord, Laurana'nın sorusuna cevaben. "Ne acı ki; kule lanetlenmeden önce, bir zamanlar şehrin en güzel manzarasıydı. Fakat bu kule lanetlenmeden önceydi..."

Lord, elleri titreyerek perdeyi kenara çekti, yüzünde hüzün vardı. Böyle duygulu bir davranış karşısında Laurana merakla dışarı baktı ve derin bir nefes aldı. Güneş, başları karlı dağların gerisinde kavuşuyor, gökyüzüne kırmızı, mor çizgiler çekiyordu. Canlı renkler, binaların inşa edildiği nadir ve yarı şeffaf mermerler solmakta olan güneşi yakaladıkça, Palanthas'ın saf beyaz binaları üzerinde oynaşıyordu.

Laurana böylesine bir güzelliğin insanların dünyasında olabileceğini hayal bile edemezdi. Bu güzellik, yurdu Qualinesti ile boy ölçüşüyordu.

Sonra gözleri, pırıltılı inci ışıltısı içinde bulunan bir karanlığa kaydı. Tek bir kule gökyüzüne doğru yükseliyordu. Yüksekti; saray bir tepenin üzerine kurulmuş olmasına rağmen, kulenin tepesi onun görüş hizasının biraz altında kalıyordu. Kara mermerden yapılmış Kule, etrafını çevreleyen beyaz mermer şehirle büyük bir tezat oluşturuyordu. Bir zamanlar parlak yüzeyini minarelerin süslediğini farketti kız; gerçi minareler artık yıkık döküktü. Boş göz çukurları gibi duran karanlık pencereler körü körüne dış dünyaya bakıyordu. Etrafında bir çit vardı. Çit de siyahtı ve Laurana, çitin kapısında bir şeyin dalgalanmakta olduğunu gördü. Bir an için bunun, oraya sıkışmış devasa bir kuş olduğunu düşündü, çünkü canlı gibiydi. Fakat tam Lord'un dikkatini bu konuya çekecekti ki, adam titreyerek perdeyi kapattı.

“Affedersiniz,” diye özür diledi. “Dayanamıyorum. Şok oluyorum. Üstelik, sanırım onunla yüzlerce yıldır birlikte yaşıyoruz...”

“Bence o kadar korkunç değil,” dedi Laurana ciddiyetle; aklında Kule'nin ve etrafındaki şehrin görüntüsünü canlı tutuyordu. “Kule... nedense yerinde gibi. Şehriniz çok güzel ama bu güzellik o kadar soğuk, o kadar mükemmel bir güzellik ki insan artık bunu göremez oluyor.” Diğer pencereden bakan Laurana bir kez daha manzaradan, Palanthas'a ilk geldiği zamanki kadar büyülenmişti. “Fakat onu –yani şehrinizdeki bu bozukluğu– gördükten sonra, güzellik aklınıza kazınıyor...anlatabildiysem…”

Lord'un yüzündeki şaşkın ifadeden anlamadığı anlaşılıyordu. Laurana kapalı perdelere büyülenmiş gibi garip bir şekilde baktığını farkederek içini çekti. ”Nasıl oldu da kule lanetlendi?” diye sordu, onun yerine.

“Bu şey sırasındaydı –ah işte, sana bu öyküyü daha iyi anlatabilecek biri,” dedi Lord Amothus, kapı açılınca

üstünden bir yük kalkmış gibi kapıya doğru bakarak. “Doğrusunu söylemek gerekirse, bu benim anlatmaktan pek de hoşlanmadığım bir hikâye.”

“Palanthas Kütüphanesi'nden Astinus,” diye beyan etti teşrifatçı. Laurana hayret içerisinde, odadaki herkesin saygıyla ayağa kalktığını gördü – hatta koca generaller ve soylular bile kalkmıştı. “Bütün bunlar bir kütüphaneci için mi?” diye geçirdi aklından. Sonra, daha da büyük bir hayretle, tarihçi girince Palanthas Lordu'nun, bütün o generallerin, soyluların eğilerek selam verdiklerini gördü. Laurana da aklı karışarak kibarlık olsun diye eğildi. Qualinesti hanedanına ait biri olarak, babası Güneşlerin Sözcüsü hariç, Krynn üzerindeki hiç kimsenin önünde eğilmek zorunda değildi. Fakat doğrulduğunda adamı inceleyerek onun karşısında eğilmenin en doğru ve münasip hareket olduğunu hissetti.

Astinus öyle bir rahatlık ve güvenle girdi ki içeri, kızda onun Krynn ve hatta semadaki bütün soyluların önünde mahçup olmadan durabileceği hissi uyandı. Orta yaşlı gibi duruyordu ama yaş üstü bir niteliği vardı. Yüzü Palanthas mermerinden kesilmiş gibiydi sanki ve Laurana herşeyden önce yüzünün soğuk, hissiz niteliğinden rahatsız olmuştu. Sonra adamın kara gözlerinin kelimenin tam anlamıyla yaşamla alevlendiğini gördü

– sanki içten binlerce ruhun ateşiyle tutuşturulmuştu.

“Geç kaldınız Astinus,” dedi Lord Amothus memnuniyetle, yine de mesafeli bir saygısı vardı. Hem onun, hem generallerinin, hem de Solamniye Şövalyeleri'nin dahi, tarihçi oturuncaya kadar ayakta beklediğini fark etti Laurana. Hiç alışık olmadığı bir korkuya kapılan Laurana, koca odanın ortasında bulunan, üzerine haritalarla kaplı devasa, yuvarlak masadaki yerini aldı.

“Yapmam gereken işler vardı,” diye cevapladı Astinus, sanki dipsiz bir kuyudan yükselip gelir gibi gelen sesiyle.”

“Garip bir olayla rahatsız edildiğinizi duydum.” Palanthas Lordu utançtan kızardı. Gerçekten çok özür dilerim... Nasıl

oldu da o genç adam, o kadar korkunç bir vaziyette merdivenlerinizde bulundu bilemiyoruz. Bize bir bildirseydiniz! Hiç sorun yaratmadan cesedi ordan alabilirdik...”

“O bir sorun değildi,” dedi Astinus terslikle, Laurana'ya bakarak. “Konuyla gerektiği gibi ilgilenildi. Artık her şey bitti.”

“Ama... ııı... peki ya... ııı... kalan?” diye sordu Lord Amothus tereddütle. “Bunun ne kadar ıstırap verici olduğunu tahmin edebiliyorum ama Senato'dan geçmiş olan belirli sağlık bildirileri var; ben de onlara uyulup uyulmadığına emin olmak...”

"Belki de ben gitsem iyi olacak," dedi Laurana soğuk bir edayla ayağa kalkarak, "en azından bu konuşma bitinceye kadar."

"Ne? Gitmek mi?" Palanthas Lordu ona belirsiz gözlerle baktı. "Daha yeni gelmiştin..."

"Sanırım sohbetimiz elf prensesini rahatsız ediyor," diye dikkat çekti Astinus. "Elflerin –sizin de hatırlayacağınız gibi lordum– yaşama büyük bir saygıları vardır. Onlar arasında ölümden böyle hissizce söz edilmez."

"Tanrılar aşkına!" Lord Amothus kıpkırmızı kesilerek ayağa kalktı ve kızın elini elleri arasına aldı. "Çok çok özür dilerim canım. Ne kadar kötüyüm. Lütfen beni affet ve yerine otur. Prensese biraz şarap..." Amothus uşaklardan birine el edince adam Laurana'nın kadehini doldurdu.

"Ben girdiğimde Yüksek Büyücülük Kulesi'nden söz ediyordunuz. Kuleler hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu Astinus, gözleri Laurana'nın ruhuna bakarken.

Adamın içine nüfuz eden bakışlarıyla titreyen kız, bu konuyu açtığı için pişman olarak bir yudum şarap aldı. "Aslında," dedi belli belirsiz bir sesle, "belki de işe dönsek daha iyi. Eminim generaller askerlerinin başına dönmek istiyorlardır, ben de..."

"Kuleler hakkında ne biliyorsunuz?" diye tekrarladı Astinus. "Ben... ııı... pek bir şey bilmiyorum," diye kekeledi

Laurana, kendini bir an için okul yıllarında öğretmeninin önünde sözlüde hissetmişti. "Bir arkadaşım vardı –yani bir tanıdığım– o Wayreth'deki Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki sınavdan geçmişti ama o..."

"Solace'lı Raistlin sanırım," dedi Astinus vakarla.

"Aa, öyle!" diye cevap verdi Laurana hayretle. "Nasıl?.. "

"Ben bir tarihçiyim genç bayan. Benim işim bilmek," diye cevap verdi Astinus. "Size Palanthas Kulesi'nin tarihini anlatayım. Bunu bir zaman kaybı olarak değerlendirme Lauralanthalasa, çünkü kulenin tarihçesi senin kaderinle bağlantılı."

Kızın yüzündeki hayret dolu ifadeyi görmemezliğe gelerek generallerden birine işaret etti. "Sen, oradaki, perdeyi aç. Sanırım ben girmeden önce prensesin de dikkat çekmiş olduğu gibi şehrin en güzel manzarasını gözlerden saklıyorsunuz. İşte Palanthas'taki Yüksek Büyücülük Kulesi'nin öyküsü:

"Öyküm –sonradan– Kaybedilmiş Savaşlar olarak adlandırılan olayla başlamalı. Kudret Çağı'nda, İstar'ın Kral Rahip'i gölgesinden korkmaya başladığında, korkusuna bir isim vermişti: Büyü kullanıcıları! Onlardan korkuyordu, onların o engin güçlerinden korkuyordu. Anlayamadığı için bu onun için bir tehdit olmaya başlamıştı.

"Halkları büyü kullanıcılarına karşı ayaklandırmak kolaydı. Oldukça saygı uyandırdıkları halde bu kişilere hiç güvenilmezdi; büyük bir ihtimalle de aralarına kainattaki her üç gücün temsilcilerini -İyilik'in Ak cüppesini, Tarafsızlığın Al cüppesini ve Kötülük'ün Kara cüppesini– kabul ettiklerindendi bu. Çünkü onlar Kral Rahip'in aksine kainatın bu üç güç arasında dengelendiğini ve bu dengeyi bozmanın yıkımı davet edeceğini biliyorlardı.

"Böylece insanlar büyü kullanıcılarına karşı ayaklandılar. Yüksek Büyücülük'ün beş Kulesi ana hedef halini almıştı doğal olarak, çünkü Tarikat'ın güçleri en çok bu Kuleler'de yoğunlaşıyordu. Ve bu kulelerde genç büyücüler –cesareti

olan genç büyücüler– Sınav'a tabi tutuluyordu. Çünkü Sınavlar çetindi ve

–daha da kötüsü– tehlikeliydi. Gerçekten de sınavı verememenin tek bir anlamı vardı: Ölüm!"

"Ölüm mü?" diye tekrarladı Laurana kulaklarına inanamayarak. "O halde Raistlin..."

"Sınav için hayatını tehlikeye attı. Ve neredeyse de yaşamıyla ödüyordu. Bununla beraber ne oradadır, ne burada. Başarısızlık sonucu verilen ölümcül cezası yüzünden Yüksek Büyücülük Kuleleri hakkında karanlık söylentiler yayılmıştı. Büyü kullanıcıları boşu boşuna bu merkezlerin yegâne eğitim yerleri olduğunu ve her genç büyücünün hayatını seve seve riske attığını, bunun gerisindeki amacı anladığını anlatmaya çalışmışlardı. Buralarda, yani Kuleler'de büyücüler, büyülerinin araçları olan büyü kitaplarını, parşömen tomarlarını muhafaza ediyorlardı. Kimse onlara inanmadı. İnsanlar arasında Kral Rahip ve onun din adamları tarafından kendi çıkarları için beslenip büyütülen, garip ayinlerin ve kurbanların öyküleri yayıldı.

"Sonunda halkların büyü kullanıcılarına karşı ayaklandıkları gün gelip çattı. Ve Tarikat tarihçesinde sadece ikinci kez cüppeler bir araya geldi. İlki, tarafsızlığın bağıyla bağlanmış iyinin ve kötünün özünü taşıyan ejderha kürelerinin yaratılışı sırasındaydı. Bundan sonra, herkes kendi yoluna gitmişti. O zaman da ortak bir tehditle ittifak ederek bir kez daha kendilerine ait olanı korumak için birleştiler.

"Ayaktakımı istila edip de anlayamayacakları şeylerle oynaşmasınlar diye Kule'lerin ikisini tahrip edenler büyücülerin kendisi olmuştu. Bu iki Kule'nin imhası etrafındaki toprakları çöle çevirmiş ve Kral Rahip'i korkutmuştu –çünkü hem İstar'da, hem de Palanthas'da birer Yüksek Büyücülük Kulesi vardı. Üçüncüsüne gelince, o da Wayreth Ormanı'ndaydı ve medeniyetten uzakta olduğu için onun başına ne geleceği pek bir kimseyi ilgilendirmiyordu.

"Böylece Kral Rahip, büyücülere dindarlık kisvesi altında yaklaşmıştı. Eğer iki Kule'yi ayakta bırakırlarsa, onların barış içinde kitaplarını, parşömen rulolarını ve büyü araçlarını alarak Wayreth'deki Yüksek Büyücülük Kulesi'ne çekilmelerine izin vereceğini söylemişti. Büyü kullanıcıları hüzün içinde bu öneriyi kabul ettiler."

"İyi ama neden savaşmadılar?" diye kesti sözünü Laurana. "Hiddetlendiklerinde Raistlin'i ve... ve Fizban'ı gördüm! Güçlü büyücülerin tam manasıyla neye benzediğini düşünemiyorum bile!"

"A ama dur da bir düşün Laurana. Senin genç arkadaşın –Raistlin– diğerlerine nazaran birkaç önemsiz büyü yaptığı halde yoruluyordu. Ve büyü bir kez yapıldıktan sonra eğer bir daha büyü kitabını okumaz ve büyüyü çalışmazsa büyü sonsuza kadar aklından yitip gidiyordu. Bu en üst mertebedeki büyücüler için dahi geçerlidir. Tanrılar bizi, aksi takdirde çok güçlenip tanrılık makamına göz dikecek olanlara karşı böyle koruyorlar. Büyücüler uyumak zorundadır, konsantre olmak zorundadır ve günlük çalışmalara zaman ayırmak zorundadır. Üstlerine saldıran ayak takımıyla nasıl başedebilirlerdi? Sonra ayrıca kendi halklarını nasıl yok edebilirlerdi?

"Evet, Kral Rahip'in önerisini kabul etmek zorunda olduklarını hissettiler. Halkı pek düşünmeyen Kara cüppeliler dahi kaybedebileceklerini ve o zaman büyünün dünya üzerinden yok olabileceğini gördü. İstar'daki Yüksek Büyücülük Kulesi'nden çekildiler – ve neredeyse onlar çıkar çıkmaz yolarkadaşları hemen kuleyi istila etti. Sonra buradaki, Palanthas'taki Kule'yi de terk ettiler. Buradaki Kule'nin öyküsü korkunçtur."

Bütün bunları ifadeden azade bir sesle anlatan Astinus aniden ciddileşti, yüzü karardı.

"O günü iyi hatırlıyorum," dedi, masanın etrafındakilerden çok kendi kendine konuşuyordu. "Kütüphanede saklayayım diye kitaplarını ve parşömen rulolarını bana getirmişlerdi. Çünkü Kule'de çok çok fazla

kitap ve parşömen rulosu vardı, büyü kullanıcılarının Wayreth'e taşıyamayacakları kadar çok. Benim kitapları saklayıp onların kıymetini bileceğimi biliyorlardı. Büyü kitaplarının çoğu kadim kitaplardı ve koruma büyüleriyle

- Anahtar'ın... kaybolmuş büyülerle bağlanmış olduklarından artık okunamıyorlardı. Anahtar..."

Astinus düşünceler içinde sessizleşti. Sonra sanki karanlık düşüncelerini bir kenara atarmış gibi içini çekerek devam etti.

"Palanthas halkı Kule'nin etrafında toplanınca Tarikat'ın en yükseği –Ak Cüppe Büyücüsü– ince altın kapıları kapatarak gümüş anahtarla kilitledi. Palanthas Lordu onu sabırsızlıkla izliyordu. Herkes Lord'un da kılavuzu –İstar'ın Kral Rahip'i gibi– kuleye yerleşmeye niyetli olduğunu biliyordu. Gözleri, tamahkârlıkla Kule üzerinde oynaşıyordu, çünkü kulenin içindeki – hem iyi hem kötü– harikalarla ilgili söylentiler bütün ülkeye yayılmıştı."

"Palanthas'taki bütün güzel binalar içinde," diye mırıldandı Lord Amothus, "Yüksek Büyücülük Kulesi'nin en mükemmeli olduğu söylenir. Şimdi ise..."

"Ne oldu?" diye sordu Laurana; karanlık, odaya dolarken ürpererek birilerinin mumları yakması için uşakları çağırmasını diledi. "Büyücü gümüş anahtarı Lord'a uzatmaya başlamıştı," diye devam etti Astinus derin ve hüzünlü sesiyle. "Aniden Kara cüppelilerden biri üst kattaki pencerelerin birinde belirdi. İnsanlar ona dehşetle bakarken, o şöyle bağırdı, 'Geçmişe ve bugüne hakim usta, tüm gücüyle geri dönünceye kadar kapılar kapalı ve salonlar boş kalacak!' Kötü büyücü atlayarak kendini kapıların üzerine bıraktı. Altın ve gümüş mızraklar kara cübbesini delerken o da Kule'yi lanetledi. Kanı toprağı lekeledi, gümüş ve altın kapılar eğrildi, büğrüldü ve karardı. Pırıl pırıl kırmızı-beyaz kule buz grisi bir taşa dönüştü, kara minareleri ufalandı.

"Lord ile halk dehşet içinde kaçtılar ve bugüne kadar kimse Palanthas Kulesi'ne yaklaşmaya cesaret edemez oldu. Kenderler bile" –Astinus belli belirsiz gülümsedi– "dünyada

hiçbir şeyden korkmasalar da. Lanet o kadar güçlüdür ki bütün ölümlüleri uzak tutar..."

"Geçmişe ve bugüne hakim usta dönünceye kadar," diye mırıldandı Laurana.

"Pöh! Adam deliymiş," diye burun büktü Lord Amothus. Hiç kimse hem geçmişin, hem bugünün hakimi olamaz – sen olmazsan kimse olamaz Astinus."

"Ben hakim değilim!" dedi Astinus, o kadar boş ve tınlayan bir ses tonuylaki odadaki herkes ona baktı. "Ben geçmişi hatırlar, günü kaydederim. Hiçbirine hükmetmek gibi bir arzum yok!"

"Deliymiş, dedim ya." Lord omuzlarını silkti. "Biz de şimdi Kule gibi göze batan bir şeye tahammül etmek zorunda kalıyoruz çünkü kimse ne onun yakınında yaşamayı göze alabiliyor, ne de yaklaşıp onu yıkmayı."

"Bence onu yıkmak yazık olurdu," dedi Laurana hafifçe, pencereden Kule'ye doğru bakarken. "O buraya ait..."

"Gerçekten de öyle genç bayan," diye cevap verdi Astinus, bakışlarıyla onu garip garip süzerek.

Astinus konuşurken gecenin gölgeleri koyulmuştu. Kısa bir süre sonra şehrin geri kalan kısmı ışıklarla pırıl pırıl olurken, Kule karanlıklara büründü. Palanthas yıldızların ışıltısıyla yanıyor sanki, diye düşündü Laurana, ama bu yuvarlak kara parça hep şehrin ortasında kalacak.

"Ne kadar hüzünlü, ne kadar trajik," diye mırıldandı birşey söylemesi gerektiğini hissederek, çünkü Astinus doğrudan ona bakıyordu. "Ya çırpındığını gördüğüm o - o kara, çite takılmış şey..." Dehşetle sustu.

"Deli, deli," diye tekrarladı Lord Amothus kasvetle. "Evet, tahminimize göre cesetten arta kalan o. Kimse anlayacak kadar yaklaşamadı."

Laurana titredi. Ellerini ağrıyan başına koydu, bu kasvetli öykünün geceler boyu onu rahatsız edeceğini biliyordu; hiç duymamış olmayı diledi. Kaderiyle bağlanmış! Hiddetlenerek düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Bunun önemi yoktu. Buna

zamanı da yoktu. Kaderi, bu kabusumsu masalları eklemeden de yeterince kasvetli görünüyordu.

Sanki onun düşüncelerini okurmuş gibi Astinus aniden ayağa kalkarak ışık istedi.

"Çünkü," dedi soğuk bir edayla, Laurana'ya bakarak, "geçmiş kayboldu. Geleceğin kendine aittir. Ve sabaha kadar yapmamız gereken yığınla iş var."

- 7 - Solamniya Şövalyeleri'nin Komutanı

İlk önce, Lord Gunthar'ın yolladığı, birkaç saat önce elime geçen bildiriyi okumalıyım." Palanthas Lordu ince dokumalı yün cüppesinin kıvrımları arasından bir parşömen rulosu çıkartıp masanın üzerine yayarak dikkatlice düzeltti. Başını geriye doğru çekerek parşömene baktı, belli ki gözlerini odaklamaya çalışıyordu.

Bunun iki gün önce Lord Amothus'u teşvik ederek Lord Gunthar'a yollamasını sağladığı kendi mesajana verilen cevap olduğuna hemen hemen emin olan Laurana sabırsızlıkla dudaklarını kemiriyordu.

“Kırışmış," dedi Lord Amothus özür dilercesine. "Elflerin büyük bir incelikle bize vermiş oldukları grifonlara" –neredeyse dayanamayarak kağıdı elinden kapacak duruma gelen ve cevaben kendisine eğilerek selâm veren Laurana'ya eğilerek selâm verdi– "bu mesajları kırıştırmadan taşımaları öğretilemiyor. Hıh, tamam. Şimdi seçebiliyorum. 'Palanthas Lordu Amothus'a Lord Guntar'dan. Selâmlar.' Ne hoş adam şu Lord Gunthar." Lord bakışlarını kaldırdı. "Daha geçen yıl, İlkbahar Şafağı Festivali'nde buradaydı – bu arada söyleyeyim, üç haftaya kadar festival başlayacak canım. Belki bizim eğlentilerimizi şereflendirip..."

"Memnuniyetle lordum, eğer üç hafta içinde burada kalanımız olursa," dedi Laurana, sakin kalmaya gayret göstererek ellerini masanın altında sıkıyordu.

Lord Amothus önce gözlerini kırpıştırıp sonra müsahama ile gülümsedi. "Tabii. Ejderha orduları. Evet, okumamıza devam edecek olursak: 'Şövalyelerimizin kaybının bu kadar fazla sayıda olduğunu duymak beni gerçekten çok üzdü. Onların topraklarımızı karartan büyük kötülükle dövüşürken kahramanca öldüklerini bilmekle teselli bulumaya çalışalım. En iyi üç liderimizin –Gül Şövalyesi Derek Crownguard'ın, Kılıç Şövalyesi Alfred MarKenin'in ve Taç Şövalyesi Sturm

Brightblade'in– kaybından ise şahsen çok daha büyük bir hüzün duymaktayım.' "

Lord, Laurana'ya döndü. "Brightblade. Sizin samimi bir dostunuzdu sanırım, değil mi canım?"

"Evet lordum," diye mırıldandı Laurana başını eğip gözlerindeki kederi gizlemek için altın saçlarının yüzüne düşmesini sağlayarak. Sturm'ü Yüce Ermiş Kulesi'nin yıkıntıları altındaki Paladine Odası'na gömeli daha çok az bir zaman geçmişti. Kaybından duyduğu hüzün hâlâ çok tazeydi.

"Okumaya devam edin Amothus," diye emretti Astinus soğuk bir edayla. "Çalışmalarımdan bu kadar uzak kalmayı göze alamam."

"Tabii Astinus," dedi Lord, kızararak. Bir kez daha aceleyle okumaya başladı. " 'Bu trajedi şövalyeleri alışılmadık bir duruma sokuyor. İlk önce, Şövalyeler artık –anladığım kadarıyla– daha çok Taç Şövalyeleri'nden, yani şövalyelik tarikatının en alt mensuplarından oluşuyor. Bunun da anlamı –hepsi sınavlarını vermiş ve kalkanlarını kazanmış da olsa– hem gençtirler, hem de tecrübesiz. Çoğu için bu savaş ilkti. Bu olay bizi, aynı zamanda komutansız da bırakmakta, çünkü –Kurallara göre– komuta başında her üç Tarikat'tan da temsilci Şövalyeler bulunması gerekir.' "

Laurana, orada bulunan şövalyelerin huzursuzca kıpırdanmalarıyla zırhlarının tıngırdadığını, kılıçlarının takırdadığını duyabiliyordu. Komuta konusundaki bu sorun halledilinceye kadar onlar geçici liderler olarak seçilmişlerdi. Gözlerini kapayan Laurana içini çekti. Lütfen Gunthar, diye düşündü, seçimin akıllıca olsun ne olur. Politik manevralardan o kadar çok insan öldü ki. Lütfen bu olanlara bir son versin!

" 'O yüzden Solamniya Sövalyeleri'nin liderlik mevkiini doldurması için Qualinesti kraliyet ailesinden Lauralanthalasa'yı atıyorum...' " Lord bir ara duraksadı, sanki doğru okuyup okuyamadığına emin olamamış gibi. Hayretten donup kalan Laurana gözleri fal taşı gibi açılmış,

duyduklarına inanamayarak ona bakakalmıştı. Fakat Laurana'nın hayreti şövalyelerinki yanında hiçti.

Lord Amothus kuşkuyla parşömene bakarak bir kez daha okudu. Sonra, Astinus'dan yükselen sabırsızlık mırıltılarını duyarak aceleyle devam etti: " 'Lauranthalasa savaş alanında en deneyimli ve ejderhamızraklarını kullanmasını bilen tek kişidir. Bu Ferman'ın geçerliliğini mührüm ile tasdik ediyorum. Lord Gunthar Uth Wistan, Solamniya Sövalyeleri'nin Büyük Ustası, falan filan.' "

Lord bakışlarını kaldırdı. "Tebrik ederim canım – yoksa

'komutan' mı desem?"

Laurana hiç kıpırdamadan oturuyordu. Bir an için o kadar hiddetle doldu ki yürüyüp odadan çıkacak gibi oldu. Gözleri önünden görüntüler gelip geçiyordu: Lord Alfred'in başsız cesedi, ölmekte olan delirmiş zavallı Derek, Sturm'ün huzur dolu cansız gözleri, Kule'de ölmüş, cesetleri sıra halinde dizilmiş şövalyeler...

Şimdi de komuta ondaydı. Kraliyet ailesinden bir elf kızı. Yaşı – elf standartlarına göre– babasının evinden ayrılabilecek kadar bile değildi. Çocukluk aşkı Tanis Yarımelf'in "peşinden koşmak" için evinden kaçan küçük, şımarık bir kız. O şımarık kız büyümüştü. Korku, acı, büyük kayıplar, büyük hüzünler... Biliyordu ki –her nasıl olduysa– artık babasından daha yaşlıydı.

Başını çevirince Sir Markham ile Sir Patrick'in bakıştıklarını gördü. Taç'ın bütün Şövalyeleri arasında en çok hizmet vermiş olanlar bu ikisiydi. Kız, her ikisini de yürekli birer asker ve saygıdeğer adamlar olarak tanıyordu. Her ikisi de Yüce Ermiş Kulesi'nde cesurca dövüşmüşlerdi. Gunthar niye, Laurana'nın da önermiş olduğu gibi, onlardan birini seçmemişti.

Sir Patrick ayağa kalktı, yüzü kararmıştı. "Bunu kabul edemem," dedi alçak bir sesle. "Laurana Hanım'ın yiğit bir savaşçı olduğu kesin, fakat daha önce savaş alanında bir orduyu kumanda etmemiştir."

"Sen ettin mi genç şövalye?" dîye sordu Astinus vakarla. Patrick kızardı. "Hayır, ama bu farklı. O bir ka..."

"Öyle ya gerçekten Patrick!" diye güldü Sir Markham. Sir Markham uysal tabiatlı, kaygısız bir genç adamdı – sert ve ciddi Patrick ile tam bir tezat oluşturuyordu. "İnsanı göğsündeki kıllar komutan yapmaz. Rahatla! Buna politika denir. Gunthar akıllıca bir hamlede bulunmuş."

Laurana adamın haklı olduğunu bilerek kızardı. Gunthar Şövalyeliği yeniden yapılandırıp liderliğini sağlama alıncaya kadar o zararsız bir seçimdi.

"Ama bunun hiç örneği yok!" diye tartışmasını sürdürdü Patrick, Laurana'nın gözlerinden kaçınarak. "Eminim ki –Kurallar'a göre– kadınlar Şövalyelik'e kabul edilmez..."

"Yanılıyorsun," diye beyan etti Astinus açıkça. "Ve bir örneği var. Üçüncü Ejderhasavaşları'nda, babasının ve erkek kardeşlerinin ölümü üzerine bir kadın Şövalyelik'e kabul edilmişti. Kılıç Şövalyeliği'ne kadar yükseldikten sonra şerefiyle bir savaşta ölmüş ve arkasından kardeşleri yasını tutmuşlardı."

Kimse konuşmadı. Lord Amothus son derece utanmış görünüyordu – Sir Markham'ın kıllı göğse değinmesiyle neredeyse masanın altına girecekti. Astinus soğuk bir edayla Sir Patrick'e bakıyordu. Bir ara Laurana'ya bakıp gülümseyen Sir Markham şarap kadehiyle oynuyordu. Yüzünden belli olan kısa bir iç çekişmeden sonra Sir Patrick kaşlarını çatarak yerine oturdu.

Sir Markham kadehini kaldırdı. "Komutanımıza." Laurana bir tepki vermedi. Komuta ondaydı. Neyin komutası? diye sordu kendi kendine acımasızca. Solamniya Şövalyeleri'nin Palanthas'a yollanan parçalanmış kalıntıları; yelken açan yüzlercesinden ancak elli tanesi kadar hayatta kalmıştı. Bir zafer kazanmışlardı... Ama ne pahasına? Bir ejderha küresi, Yüce Ermiş Kulesi'nin yıkıntıları arasında yok olmuştu...

"Evet Laurana," dedi Astinus, "parçaları toparlaman için seni seçtiler."

Düşüncelerini dile getiren bu garip adamdan korkan kız irkilerek baktı.

"Ben bunu arzu etmemiştim," diye mırıldandı hissizleşen dudakları arasından.

"Hiçbirimizin oturup bir savaş için dua ettiğini zannetmiyorum," diye dikkat çekti Astinus kinayeli kinayeli. "Ama savaş gelip dayandı ve şimdi savaşı kazanmak için elinizden geleni yapmak zorundasınız." Ayağa kalktı. Palanthas Lordu, komutanlar ve Şövaleyeler de hepsi saygıyla ayağa kalktı.

Laurana, gözlerini ellerine dikmiş oturmaya devam etti. Astinus'un kendisine baktığını hissedebiliyordu ve o inatla adama bakmayı reddetti.

"Gitmeniz mi gerekiyor Astinus?" diye sordu Amothus sızlanarak.

"Gitmem gerekiyor. Çalışmalarım bekliyor. Zaten çok uzun zaman ayrıldım. Sizin de yapmanız gereken çok şey var şimdi, dünyevi ve sıkıcı şeyler. Bana ihtiyacınız yok. Lideriniz var." Eliyle bir işaret yaptı.

"Ne?" dedi Laurana, adamın hareketini gözünün ucuyla görerek. Artık adama bakıyordu, sonra gözleri Palanthas Lordu'na kaydı. "Ben mi? Bunu kastediyor olamazsmız! Ben sadece Şövalyeler'e komuta edeceğim..."

"Bu da sizi Palanthas şehrinin ordularının kumandanı yapıyor, eğer biz öyle seçersek," dedi Lord. "Ayrıca Astinus sizi salık verirse..."

"Vermem," dedi Astinus açık açık. "Ben kimseyi salık veremem. Ben tarihi biçimlendirmem..." Aniden sustu; Laurana adamın yüzünden maskesinin sıyrılıp hüzün ve üzüntüsünü göstermesine çok hayret etti. "Yani, tarihi biçimlendirmemek için çaba harcadım. Bazen ben bile başarısız oluyorum..." İçini çektikten sonra yeniden denetimini sağladı ve maskesini taktı. "Yapmak için geldiğim şeyi yaptım, size geçmişin bilgisini aktardım. Bu sizin geleceğinizle ilgili de olabilir, olmayabilir de."

Ayrılmak için döndü.

"Durun!" diye seslendi Laurana yerinden kalkarak. Ona doğru birkaç adım atmaya yeltenmişti ki bir taş kadar menedici, soğuk ve sert gözler kendisininkiyle birleşti. "Siz... siz olmakta olan her şeyi, olurken görebiliyorsunuz değil mi?" "Öyle."

"O halde ejderha ordularının... nerede olduklarını, ne yaptıklarını bize söyleyebilirsiniz..."

"Pöh! Bunu siz de en az benim kadar iyi biliyorsunuz." Astinus yeniden döndü.

Laurana odaya aceleyle bir göz gezdirdi. Lord ile komutanların onu zevkle izlemekte olduklarını gördü. Yine şımarık küçük bir kız gibi davranmakta olduğunu fark etti, ama sorularının cevaplarını bilmeliydi! Astinus kapıya yaklaşmıştı, uşaklar kapıyı açıyordu. Diğerlerine cüretkar bir bakış fırlatan Laurana masadan ayrılarak cilalı mermer zeminden hızla ilerlerken aceleden elbisesinin eteklerine takıldı. Onu işiten Astinus kapı eşiğinde durdu. "İki sorum olacak," dedi kız yavaş sesle, adama iyice yaklaşarak.

"Evet,", diye cevap verdi adam kızın yeşil gözlerine bakarak, "biri aklındaki, diğeri gönlündeki. İlkini sor."

'"Hâlâ bir ejderha küresi var mı?"

Astinus bir an sessizleşti. Bir kez daha adamın yaştan azade yüzü aniden yaşlı görünürken, Laurana acının izlerini gördü. "Evet," dedi adam sonunda. "Bu kadarını sana söyleyebilirim. Biri hâlâ mevcut. Fakat onu kullanmak veya bulmak senin kabiliyetinin dışında. Onu aklından uzaklaştır."

"Küre Tanis'teydi," diye ısrar etti Laurana. "Bu, onun küreyi kaybettiği anlamına mı geliyor? Nerede" –tereddüt etti, çünkü bu gönlündeki soruydu– "nerede o şimdi?"

"Bunu aklından çıkar."

"Ne demek istiyorsunuz?" Laurana adamın buz gibi sesinden ürpermişti.

"Ben geleceği bilemem. Ben sadece geçmekte olan hali görebilirim. Zamanın başından beri bu böyledir. Ben, her şeyi feda etmeye hazır oldukları halde dünyaya ümit getiren aşkı gördüm. Ben, güç için gurur ve tutkuyu yenmeye

çalışsalar da başarısız olan aşkı gördüm. Başarısız olduğu için dünya karanlık ama bu karanlık sadece güneşi engelleyen bir bulut gibi. Güneş –aşk– hâlâ var. Son olarak da karanlıkta kaybolan aşkı gördüm. Aşık kendi kalbini tanımadığı için yersiz olan, yanlış anlaşılmış aşkı da gördüm."

"Bilmece gibi konuşuyorsunuz," dedi Laurana hiddetle.

"Öyle mi yapıyorum?" diye sordu Astinus. Başını eğdi. "Hoşçakal Lauralanthalasa. Sana öğüdüm şu: Kendini işine ver."

Tarihçi kapıdan çıkıp gitti.

Laurana durmuş adamın arkasından sözlerini tekrarlayarak bakıyordu: "Karanlıkta kaybolan aşk." Bu bir bilmece miydi, yoksa cevabını biliyor muydu; biliyor da Astinus'un da ima etmiş olduğu gibi bunu kendine itiraf etmeye mi korkuyordu?

“ 'Yokluğumda işleri yürütsün diye yerime Tanis'i bıraktım Flotsam'de.' " Kitiara söylemişti bu sözleri. Kitiara: Ejderha Yüceefendisi. Kitiara: Tanis'in sevdiği insan kadın.

Aniden Laurana'nın kalbindeki acı –Kitiara'nın o sözleri söylediğinden beri kalbinde olan o acı– soğuk bir boşluk bırakarak, aynı gece gökyüzündeki takım yıldızların boşluğu gibi karanlık bir delik bırakarak yok oldu. "Karanlıkta kaybolan aşk." Tanis kaybolmuştu. Astinus ona bunu anlatmaya çalışıyordu. Kendini işine ver. Evet, elinde kalan tek şey olduğuna göre kendini işlerine verecekti.

Palanthas Lordu ve kumandanlarıyla yüzleşmek için dönen Laurana başını arkaya doğru attı, altın saçları mumların ışığında parıldıyordu. "Orduların kumandanlığını kabul edeceğim," dedi, en az ruhundaki boşluk kadar soğuk bir sesle.

"İşte, ben taş işçiliği diye buna derim," diye beyan etti Flint memnuniyetle, ayaklarının altındaki Eski Şehir Suru'ndaki burçlara sert sert basarak. "Cüceler inşa etmişler bunu, hiç kuşku yok. Her taşın, sur içindeki yerine otursun

diye nasıl özenli bir dikkatle kesildiğine bir baksana, birbirinin aynı iki taş yok."

"Harkulâde," dedi Tasslehoff esneyerek. "Gördüğümüz o Kule'yi de cüceler mi..."

"Onu bana hatırlatma!" diye kesti sözünü Flint. "Üstelik Yüksek Büyücülük Kuleleri'ni cüceler inşa etmemişlerdi. Kuleler, onları dünyanın iskeletinden yaratan, kayaları topraktan büyüleriyle çıkartan büyücüler tarafından bizzat inşa edilmişti."

"Bu harika!" dedi Tas nefesini salarak, uyanmıştı. "Keşke ben de orada olsaydım. Nasıl?.."

"Bu bir şey değil," diye devam etti cüce yüksek sesle, Tas'a ters ters bakarak, "sanatlarını iyileştirmek için yüzlerce sene harcayan cüce taş ustalarının işleriyle kıyaslandığında. Şimdi, şu taşa bir bak. Keski izinin dokusunu görebiliyor musun..."

"Bak, Laurana geliyor," dedi Tas minnettarlıkla, cüce mimarisi hakkındaki bu nutuktan kurtulduğu için mutluydu.

Flint, Laurana'nın bulundukları burca açılan büyük kemerli dehlizden kendilerine doğru gelişini izlemek için taş duvara bakmaktan vazgeçti. Yine Yüce Ermiş Kulesi'nde giymiş olduğu zırha bürünmüştü; kan, altınla işlenmiş çelik göğüs zırhından temizlenmiş, yamuklukları düzeltilmişti. Uzun bal rengi saçı kırmızı tüylü miğferinin altından akıyor, Solinari'nin ışığında parlıyordu.

Gözleri, dağların yıldızlı göğe karşı kara gölgeler gibi durduğu doğu ufkunda, yavaş yavaş yürüyordu. Mehtap yüzüne de vuruyordu. Ona bakan Flint ah etti.

"Değişti," dedi Tasslehoffa yavaşça. "Üstelik elfler hiç değişmezler. Onu Qualinesti'de ilk gördüğümüz zamanı hatırlıyor musun? Sanki uzun yıllar önceydi..."

"Daha Sturm'un ölümünü atlatamadı. Ancak bir hafta oldu." dedi Tas afacan yüzü normalin dışında ciddi ve düşünceliydi.

"Sadece o değil." Yaşlı cüce başını salladı. "Bunun, Yüce Ermiş Kulesi'ndeki surlarda Kitiara ile yaptığı o konuşmayla

bir ilgisi var. Kitiara'nın yaptığı veya söylediği bir şeyle ilgisi var. Lanet olası!" diye patladı cüce hırçınlıkla. "Ona hiç güvenmemiştim! Eski günlerde bile. Onu bir Ejderha Yüceefendisi kılığında görmek beni hiç şaşırtmadı! Onun, Laurana'nın gözünün ferini söndürecek ne söylediğini öğrenmek için dağ gibi çelik para öderdim. Kitiara ve mavi ejderhası gittikten sonra onu surdan indirdiğimizde hayalet gibiydi. Sakalım üzerine iddia girerim ki," diye mırıldandı cüce, "bunun Tanis'le bir ilgisi var."

"Ben Kitiara'nın bir Ejderha Yüceefendisi olduğuna bir türlü inanamıyorum. O her zaman... her zaman..." Tas söyleyebileceği bir kelime aradı, "şey, çok eğlenceliydi!"

"Eğlenceli mi?" dedi Flint, kaşları çatılarak. "Belki. Ama soğuk ve bencildi de. Ama, istediğinde çekici olabiliyordu." Flint'in sesi bir fısıltıya dönüştü. Laurana duyabilecek kadar yaklaşıyordu. "Tanis bunu hiç göremedi. O hep Kitiara'nın göründüğünden daha fazla olduğuna inanırdı. Sadece kendisinin onu tanıdığını, Kitiara'nın yumuşak kalbini kalın bir kabukla koruduğunu zannediyordu. Hıh! En fazla bu taşlar kadar kalbi vardı onun."

"Ne haberler Laurana?" diye sordu Tas neşeyle, elf kızı onlara yaklaşınca.

Laurana eski dostlarına gülümsedi fakat –Flint'in de söylemiş olduğu gibi– bu Qualinesti'deki toz ağaçlarının altında dolaşan elf kızının masum ve kaygısız tebessümü değildi. Artık tebessümü, güneşin soğuk bir kış göğündeki çıplaklığına benziyordu. Işık verse de ısıtmıyordu – belki de gözlerinde bunu karşılayacak bir sıcaklık yoktu da ondan.

"Orduların komutanı oldum," dedi açıkça.

"Tebrik..." diye başladı Tas ama yüzünü görünce sesi kesildi. "Beni tebrik edecek bir şey yok," dedi Laurana acı acı. "Neye komuta edeceğim? Millerce uzaktaki Vingaard dağlarında harap olmuş bir tabyadaki bir avuç şövalye ile bu şehrin surlarında duran bin adama." Eldivenli elini yumruk yaptı, gözleri sabah ışığının en solgun ışıltısını gözler önüne sermeye başlayan doğu göğündeydi. "Orada olmalıydık!

Şimdi! Ejderha Ordusu hâlâ dağınık bir haldeyken, hâlâ bir araya toplanmaya çalışırken! Onları rahatlıkla yenebilirdik. Ama hayır, Bozkırlar'a inmeyi göze alamıyoruz, ejderhamızraklarıyla olsa bile. Çünkü bunların uçan ejderhalara karşı ne faydalan olabilir? Eğer bir ejderha küremiz olsaydı..."

Bir an için sustuktan sonra derin bir nefes çekti. Yüzü sertleşti. "Eh, küremiz yok. Bu konuda düşünüp durmanın bir alemi de yok. O halde burada, Palanthas burçlarında durup ölümü bekleyeceğiz."

"Bak şimdi Laurana," diye serzenişte bulundu Flint, boğazını boğuk bir sesle temizleyerek, "belki de olaylar o kadar karanlık değildir. Şehrin etrafında çok güzel surlar var. Bin adam burayı rahat rahat savunur. Gnomlar mancınıklarıyla limanı koruyorlar. Şövalyeler Vingaard Dağları'nın tek geçidini koruyor, üstelik onlara takviye için adam da yolladık. Ayrıca ejderhamızraklarımız da var – en azından birkaç tane var ve Gunthar daha fazlasının da yolda olduğuna dair haber yolladı. Yani ejderhalara uçarken saldıramaz mıyız? Surların üzerinden uçmadan bir kez daha düşünürlerse fena..."

"Bu kadarı yeter Flint!" diye iç geçirdi Laurana. “Tabii ya, belki bir hafta veya iki hafta veya hatta bir ay ejderha ordularına karşı şehri koruyabiliriz. Ama sonra ne oîâcak? Bizi çevreleyen toprakları denetimleri altına alınca ne olacak? Ejderhalara karşı bütün yapabileciğimiz kendimizi küçük birer sığınağa kapatmak. Yakında dünya koca bir karanlık okyanusunun sardığı minik ışık adacıklarına dönecek. Sonra –teker teker– karanlık hepimizi yutacak."

Laurana başını, surlarda duran kolları üzerine koydu. "Uyumayalı ne kadar oluyor?" diye sordu. Flint sertçe. "Bilmiyorum," diye cevap verdi kız. "Uykum ve uyanıklığım birbirine karıştı sanki. Zamanın yarısında bir rüyada yürürken, yarısında da gerçekler içinde uyuyorum."

"Şimdi git biraz uyu," dedi cüce, Tas'ın tabiriyle Büyükbaba

Sesiyle. "Biz de yatıyoruz. Nöbetimiz hemen hemen bitti."

"Uyuyamam," dedi Laurana gözlerini ovuşturarak. Uyku düşüncesi aniden ne kadar yorgun olduğunu fark etmesine neden olmuştu. "Size şunu söylemeye gelmiştim: Kalaman şehri üzerinde, batıya doğru uçan ejderhalara ait haber aldık."

"O halde bu tarafa doğru geliyorlar,” dedi Tas, gözünde bir harita canlandırarak.

"Kimden aldınız bu haberi?" diye sordu cüce kuşkuyla. "Griffonlardan. Şimdi öyle kaşlarını çatma." Laurana cücenin tiksintisi karşısında biraz gülümsedi. "Griffonların bize çok yararları dokundu. Eğer elfler bu savaşa griffonlarından başka bir şeyle katılmamış bile olsalar yine de çok şey yapmış sayılırlar."

''Griffonlar dilsiz hayvanlardır," dedi Flint. "Onlara en fazla bir kendere güvendiğim kadar güvenirim. Sonra," diye devam etti cüce, Tas'ın hiddetlenmiş bakışlarını görmemezliğe gelerek, "bu bir anlam da ifade etmiyor. Yüceefendiler, onları destekleyecek bir ordu olmazsa ejderhaları tek başlarına yollamıyorlar..."

"Belki de ordu bizim duyduğumuz kadar karışık değildir." Laurana yorgun bir edayla iç geçirdi. "Ya da belki de ejderhalar sadece ortalığın altını üstüne getirsinler diye yollanmışlardır. Şehrin moralini bozmak, civarındaki taşrayı çöle çevirmek için. Bilmiyorum. Bakın, duyulmuş bile."

Flint etrafına bakındı. Görev başında olmayan askerler hâlâ yerlerinde, atmakta olan şafakla kar kaplı zirveleri pembeleşen dağlara, doğuya doğru bakıyorlardı. Alçak sesle konuşan askerlere haberi yeni duyan, yeni yeni uyanmakta olan başkaları da katılmıştı..

"Ben de bundan korkuyordum," diye iç geçirdi Laurana. "Bu bir panik yaratacak! Lord Amothus'u haberi yaymaması için uyarmıştım ama Palanthaslılar hiçbir şeyi sessiz tutmayı beceremiyor! Bakın, ne demiştim size?"

Surdan aşağıya bakan arkadaşlar sokakların –yarı giyinik, uykulu, korkmuş– insanlarla dolmaya başladığını gördü.

Onların evden eve kaçıştıklarını gören Laurana ortalığa yayılan söylentileri tahmin edebiliyordu.

Dudaklarını ısırdı, yeşil gözleri hiddetle alevlendi. "Şimdi bu insanları yeniden evlerine sokabilmek için surlardan adam çekmek zorunda kalacağım. Ejderhalar saldırdığında onların sokaklarda olmalarını göze alamam! Sizler benimle gelin!" Yakınlarda duran bir grup askere işaret eden Laurana hızla uzaklaştı. Flint ile Tas kızın Lord'un sarayına doğru merdivenlerden gözden kayboluşunu seyretti. Kısa bir süre sonra silahlı devriyelerin sokaklarda estiğini, insan sürülerini evlerine sokmaya ve artmakta olan panik dalgasını yumuşatmaya çalıştıklarını gördüler.

"Pek bir işe yaradı doğrusu!" diye homurdandı Flint. Sokaklar her an daha da kalabalıklaşıyordu.

Fakat dışarı doğru fırlamış bir taş bloğun üzerinde durmakta olan Tas başını salladı. "Hiç önemi yok!" diye fısıldadı ümitsiz - likle. "Baksana Flint..."

Cüce hızla arkadaşının yanına tırmandı. Adamlar daha şimdiden işaret edip bağırışıyor, yaylarına ve mızraklarına uzanıyordu. Orada burada, ejderha mızraklarının diken diken gümüş uçlarının meşale ışığında parladığı görülüyordu.

"Kaç tane?" diye sordu Flint gözlerini kısıp bakarak.

"On," diye cevap verdi Tas yavaşça. "İki grup halinde. Büyük ejderhalar da var. Belki de Tarsis'de gördüğümüz gibi kırmızı renkliler. Şafağın ışığı yüzünden renklerini seçemiyorum ama üzerlerinde binicileri olduğunu görebiliyorum. Belki bir Yüceefendi vardır. Belki Kitiara'dır... Amanın," dedi Tas, aklına ani bir fikir gelerek, "bu kez onunla konuşabilmeyi umuyorum. Yüceefendi olmak ilginç olsa gerek..."

Sesi, bütün şehirde çalan çanların sesi içinde kaybolmuştu. Sokaklardaki insanlar, surlarda bulunan, bir yerleri işaret edip bağıran askerlere bakıyordu. Çok altlarında Tas, Laurana'nın Lord'un kendisi ve iki komutanıyla birlikte Lord'un sarayından çıktığını gördü. Kender, Laurana'nın omuzlarının duruşundan hiddetli olduğunu

anlayabiliyordu. Çanları işaret ediyor, belli ki susturulmalarını istiyordu. Ama çok geçti. Palanthas halkı dehşet içinde delirmişti. Deneyimsiz askerlerin halleri de en az siviller kadar kötüydü. Çığlık, uluma, bağırtı sesleri ayyuka varıyordu. Tas'ın aklına Tarsis'in korkunç hatırası geldi: İnsanlar sokaklarda çiğnenerek ölmüş, evler alevler içinde infilak etmişti.

Kender yavaşça döndü. "Galiba Kitiara ile konuşmak istemiyorum," dedi yavaşça, ejderhaların git gide yaklaşmalarını seyrederken elleriyle gözlerini sıvazladı. "Bir Yüceefendi olmanın neye benzediğini bilmek istemiyorum çünkü çok acıklı, kara, korkunç bir şey olmalı... Dur..."

Tas doğuya bakıyordu. Gözlerine inanamıyordu; o yüzden de uzandı, neredeyse surlardan aşağıya düşecekti. "Flint!" diye bağırdı, kolunu sallayarak.

"Ne var?" diye atıldı Flint. Tas'ı mavi pantalonunun belinden yakalayan cüce heyecanlı kenderi ani bir hareketle çekti.

"Pax Tharkas'taki gibi!" diye geveledi Tas anlaşılmaz bir halde. "Huma'nın mezarındaki gibi. Fizban'ın dediği gibi! Buradalar! Geldiler!"

"Kim burada!" diye gürledi Flint öfkeyle.

Heyecanla zıp zıp zıplayan, keseleri her yanında deliler gibi sallanan Tas cevap vermeden döndü, kızgınlıktan köpürerek, "Kim burada sıçan beyinli?" diye bağıran cüceyi merdivenlerde bırakarak hızla uzaklaştı.

"Laurana!" diye duyuldu Tas'ın tiz çığlığı, sabahın erken saatindeki havayı akordsuz bir zurna gibi yararak. "Laurana geldiler! Buradalar! Fizban'ın dediği gibi! Laurana!"

Kendere sessizce küfreden Flint tekrar doğuya bakmaya başladı. Sonra hızla etrafına bakınan cüce elini yeleğindeki bir cebe soktu. Aceleyle bir çift gözlük çıkartarak –ve kimsenin bakmadığına emin olmak için etrafı kolaçan ederek– gözlükleri taktı.

Dağların sivri ve karanlık sırtlarıyla kırılmış olan pembe bir ışık pusundan başka bir şey değilmiş gibi görünen şeyleri

artık seçebiliyordu. Cüce derin, titrek bir nefes aldı. Gözleri yaşlarla karardı. Gözlükleri hızla burnundan alarak yeniden kılıflarına koyup cebine soktu. Fakat gözlüğü, şafağın ejderhaların kanatlarına pembe pembe değdiğini –gümüşten yansıyan pembe ışığı– görecek kadar takmıştı.

"Silahlarınızı indirin çocuklar," dedi Flint etrafındaki adamlara, gözlerini kenderin mendillerinden biriyle kurulayarak. "Reorx'a şükürler olsun. Artık bir şansımız var. Artık bir şansımız var..."

- 8 - Ejderhaların Yemini

Gümüş Ejderhalar büyük Palanthas şehrinin eteklerine inerken kanatları sabah göğünü kör edeci bir parıltıyla kaplamışlardı. Halk surlara bu güzel, ihtişamlı yaratıkları huzursuzca seyretmek için toplanmıştı.

İlk başlarda insanlar bu devasa hayvanlardan çok korkmuşlardı; o kadar ki Laurana onlara, bunların kötü ejderhalar olmadığı konusunda garanti verdiği halde onları uzaklaştırmaya iyice niyetliydiler. Sonunda Astinus kütüphanesinden çıkarak soğuk bir edayla Lord Amothus'a bu ejderhaların onlara bir zarar vermeyeceklerini bildirdi. Palanthas halkı, gönülsüzce silahlarını indirdi.

Öte yandan Laurana, Astinus onlara güneşin gece yarısı doğacağını söylese, inanacaklarını biliyordu. Onlar ejderhalara güvenmemişlerdi.

Laurana şehrin kapılarından çıkıp doğrudan o güzelim gümüş ejderhalardan birine binmekte olan bir adamın kollarına atıldıktan sonra insanlar, belki de bu çocuk masallarının gerçek bir tarafı olabileceğini düşünmeye başlamıştı.

"Kim o adam? Ejderhaları bize kim getirdi? Ejderhalar neden geldi?"

İnsanlar itişip kakışarak surlardan sarkıp sorular sordular, yalan yanlış cevaplar dinlediler. Dışarıdaki vadide ise ejderhalar, serin sabah havasında kan deveranlarını sağlamak için kanatlarını yavaş yavaş hareket ettiriyordu.

Laurana adama sarılırken başka biri daha ejderhalardan birinin üzerinden indi – saçları ejderhaların kanatlan gibi gümüş gümüş parlayan bir kadın. Laurana bu kadına da sarıldı. Sonra, herkesi hayretler içinde bırakan Astinus üçünü de, Estetikler'in hepsini birden içeriye aldığı büyük kütüphaneye doğru götürdü. Devasa kapılar ardlarından kapandı.

İnsanlar dışarıda birbirlerine sokulup kalakalmış, sorular sorup duruyor, şehirlerinin surları önünde oturan ejderhalara

kuşkuyla bakıyorlardı.

Sonra çanlar bir kez daha çaldı. Lord Amothus insanları toplantıya çağırıyordu. İnsanlar aceleyle surları terk ederek Lord'un halkın sorularını balkonundan cevaplayacağı sarayının önündeki şehir meydanında toplanmak için aceleyle ilerledi.

"Bunlar gümüş ejderhalar," diye bağırdı, "Huma efsanesindeki gibi kötü ejderhalara karşı savaşmamız için bizimle birleşen iyi ejderhalar. Ejderhalarımızı şehrimize getiren..."

Lord her ne söylemeye niyetlendiyse bile tezahürat içinde kaybolmuştu. Çanlar bir kez daha, bu kez kutlamalar için çaldı. İnsanlar şarkılar söyleyip dans ederek sokaklara aktılar. Sonunda, devam etmek için başarısız bir girişimde daha bulunan Lord o günü bayram ilan ederek sarayına döndü.

Aşağıdakiler Palanthas'lı Astinus'un kaydettiği Vakayiname, Krynn Tarihi'den bir pasajdır. "Ejderhaların Yemini" başlığı altında bulunabilir.

Ben Astinus, bu sözleri yazarken Qualinesti hükümdarı Güneşlerin Sözcüsü Solostaran'ın genç oğlu Gilthanas'a bakmaktayım. Gilthanas'ın yüzü, kız kardeşi Laurana'nın yüzüne pek benzer ve bu sadece aileden gelen bir benzerlik değildir. Her ikisinde de elflerin narin yüz hatları ve yaştan azade özellikleri vardır. Fakat bu ikisinde bir farklılık var. Her iki yüzde de Krynn'de yaşayan başka elf yüzlerinde görülemeyecek bir hüzün izine rastlanmıştır. Korkarım bu savaş bitmeden, birçok elfin yüzünde aynı ifade olacaktır. Belki bu kötü bir şey değildir, çünkü görünüşe göre sonunda elfler bu dünyaya tepeden bakan varlıklar değil, dünyanın bir parçası olduklarını öğrenmekteler.

Gilthanas'ın bir yanında kız kardeşi oturmakta. Diğer yanında da Krynn'de gördüğüm en güzel kadınlardan biri oturuyor. Bir elf kızı, Yabani Elf görünümünde. Ama benim gözlerimi büyüleriyle bağlayamıyor. Çünkü o bir kadından... veya bir elften doğma değil– O bir ejderha –bir gümüş

ejderha, Solamniya Şövalyesi Huma'nın sevgilisi olan Gümüş Ejderha'nın kız kardeşi. Silvara'nın kaderinde de kız kardeşi gibi bir ölümlüye aşık olmak vardı. Fakat Huma'nın aksine bu ölümlü Gilthanas kaderini kabullenemiyor. Elf ona bakıyor... kız da ona. Aşk yerine, ruhlarını yavaş yavaş zehirleyen, için için yanan bir hiddet görüyorum adamın içinde.

Silvara konuşuyor. Sesi tatlı ve ezgisel. Mumumun ışığı onun güzel gümüş saçlarında ve derin gece mavisi gözlerinde parlıyor.

"Gümüş Ejderha Abidesi'nin tam ortasında Theros Ironfeld'e ejderha mızraklarını dövme gücü verdikten sonra," diye anlatıyor Silvara bana, "onlar mızrakları

Aktaş Divanı'na götürmeden önce zamanımın çoğunu yolarkadaşlarıyla geçirdim. Onlara Abide'yi gezdirdim, onlara kötü ejderhalarla savaşan iyi olan – gümüş, altın ve bronz– ejderhaları tasvir eden Ejderha Savaşı'nın resimlerini gösterdim."

" 'Halkın nerede?' diye sordu yolarkadaşları bana.

'İyi ejderhalar nerede? Neden onlara ihtiyacımız varken bize yardım etmiyorlar?' "

"Elimden geldiği kadar onların sorularına karşı koymaya çalıştım..."

Bu noktada Silvara konuşmaya ara vererek kalbi gözlerinde Gilthanas'a bakıyor. O kızın bakışlarına cevap vermeden yere bakmaya devam ediyor. Silvara içini çekerek öyküsüne devam ediyor.

"Sonunda buna –yani baskılarına– daha fazla dayanamadım. Onlara Yemin'den söz ettim."

"Karanlıklar Kraliçesi Takhisis ile onun kötü ejderhaları yok edildiklerinde iyi ejderhalar da iyi ile kötü arasındaki dengeyi korumak için ayrılmışlardı. Dünyadan yaratılmış oldukları için yıllarla sınırsız bir uykuya dalarak dünyaya dönmüştük. Bir rüyalar dünyasında, uykuda kalabilirdik ama Afet yaşandı ve Takhisis yeniden dünyaya inmenin bir yolunu buldu."

"Günün birinde mukadder olur diye bu dönüşü çok uzun zamandır tasarlıyordu ve hazırlıklıydı. Paladine henüz ondan haberdar olmadan Takhisis kötü ejderhaları uykularından uyandırarak dünyanın derin ve gizli yerlerine sızıp hiçbir şeyin farkında olmadan uyumaya devam eden iyi ejderhaların yumurtalarını çalmalarını emretti...”

"Kötü ejderhalar kardeşlerinin yumurtalarını ejderha ordularını oluşturulmakta olduğu Sanction şehrine götürdü. Burada, Kıyamet Efendileri diye bilinen yanardağlara iyi ejderhaların yumurtaları saklandı.”

"Paladine onları uykularından uyandırdığında olanları fark eden iyi ejderhaların yeisi çok büyük olmuştu. Doğmamış yavrularının karşılığında ne ödemek zorunda olduklarını öğrenmek için Takhisis'e gittiler. Bu korkunç bir bedeldi. Takhisis bir yemin verilmesini talep etti. İyi ejderhaların her biri teker teker, Takhisis'in Krynn üzerine açacağı savaşa katılmayacağına dair yemin edecekti. Son savaşta yenilgisine neden olan iyi ejderhalar olmuştu. Bu kez onların olaya dahil olmamasını garanti altına almak istiyordu."

Bu noktada Silvara bana yalvaran gözlerle bakıyor, sanki onları yargılayacak olan benmişim gibi. Ben katı bir şekilde başımı sallıyorum. Yargılamak benim çok dışımda. Ben bir tarihçiyim.

Devam ediyor:

"Ne yapabilirdik? Takhisis bize, eğer yemin etmezsek yavrularımızı uykuları içinde öldüreceğini söyledi. Paladine bize yardım edemiyordu. Seçim bize kalmıştı..."

Silvara'nın başı düşüyor, saçları yüzünü gizliyor. Gözyaşlarının sesini boğduğunu duyabiliyorum. Sesi belli belirsiz duyuluyor.

"Yemin ettik."

Devam edemediği belliydi. Bir an için ona baktıktan sonra Gilthanas boğazını temizleyerek karık bir sesle konuşmaya başlıyor.

"Ben –yani– Theros, kız kardeşim ve ben sonunda Silvara'yı bu yeminin yanlış olduğuna ikna ettik. İyi

ejderhaların yumurtalarını kurtarmanın bir yolu olmalı, dedik. Belki de küçük bir insan gücü yumurtaları yine çalabilirdi. Silvara haklı olduğum konusunda pek emin değildi, ama böyle bir planın işe yarayıp yaramayacağını anlamam için beni Sanction'a götürmeyi kabul etti – uzun uzun konuştuktan sonra.”

"Yolculuğumuz uzun ve zorluydu. Günün birinde karşılaştığımız tehlikeleri anlatabilirim, ama şimdi sırası değil. Çok yorgunum ve vaktimiz yok. Ejderha orduları yeniden toplanıyor. Eğer kısa süre içersinde saldırabilirsek onları gafil avlayabiliriz. Laurana'nın sabırsızlıkla yandığını biliyorum, daha burada konuşurken onların peşine düşmeye hevesleniyor. O yüzden öykümüzü kısa keseceğim.”

"Silvara – şu anda onu gördüğünüz 'elf biçimiyle'..." Elf beyinin sesindeki burukluk anlatılacak gibi değil. "... benimle birlikte Sanction'ın dışında yakalandı;

Ariakas isimli Ejderha Yüceefendisi'nin tutsağı olduk."

Gilthanas'ın yumrukları sıkılmıştı; yüzü hiddet ve korkuyla bembeyazdı.

"Kıyaslanınca Lord Verminaard, Lord Ariakas'ın yanında hiç, bir hiçti. Bu adamın kötü gücü muazzamdı!

Zalim olduğu kadar akıllıydı da; çünkü ejderha ordularını denetleyen ve zaferden zafere koşmalarını sağlayan onun stratejisiydi.”

"Onun elindeyken dayanmak zorunda kaldığımız eziyeti kelimelerle anlatamam. Bize yaptıklarını anlatabileceğimi hiç zannetmiyorum!"

Genç elf beyi şiddetle titriyor. Silvara onu avutmak için elini uzatıyor, ama o kızdan çekinerek öyküsüne devam ediyor.

"Sonunda –yardım görerek– kaçtık: Sanction'daydık – yanardağların, yani Kıyamet Efendileri'nin oluşturduğu bir vadiye kurulmuş iğrenç bir şehir. Bu dağlar her şeyin üzerine yükseliyor, kötü dumanları havayı berbat ediyordu. Kölelerin kanıyla kurulan bütün binalar yeni ve moderndi. Dağların yanına inşa edilmiş bir Kara Kraliçe Takhisis mabedi vardı.

Ejderha yumurtaları yanardağların tam göbeğinde, derinlerde muhafaza ediliyordu. Buraya, Kara Kraliçe'nin mabedine gittik Silvara ile birlikte.”

"Karanlık ve alevden yapılmış olduğunu söylemekten başka mabedi tasvir etmem mümkün mü? Yanan kayalardan oyulmuş yüksek sütunlar kükürt kokulu mağaralara doğru yükseliyordu. Sadece Takhisis rahiplerince bilinen, durmadan alçalan gizli yollardan gittik. Bize kimin yardım ettiğini mi soruyorsunuz?”

“Söyleyemem, çünkü söylersem hayatı tehlikeye girer. Tek söyleyebileceğim tanrılardan birinin bize göz kulak olduğudur."

Burada Silvara mırıltı halinde söze karışır, "Paladine," fakat Gilthanas bunu tek bir el hareketiyle geri çeviriyor.

"En aşağıdaki odalara geldik ve burada iyi ejderhaların yumurtalarını bulduk. İlk başta her şey iyi gidiyor gibi görünüyordu. Benim... bir planım vardı. Şimdi bu pek önemli gelmiyor ama yumurtaları kurtarmanın bir yolunu bulmuştum. Söylemiş olduğum gibi, bunun pek önemi yok. Odalar boyunca ilerledik; parlak yumurtalar, gümüş, altın ve bronz renkli yumurtalar ateşin ışığında duruyordu. Sonra..."

Elf beyi duraksıyor. Daha şimdiden ölümden daha soluk olan yüzü daha da solgunlaşıyor. Bayılacağından korktuğum için Estetikler'den birinden şarap getirmesini istiyorum. Bir yudum alınca canlanarak konuşmaya devam ediyor. Fakat gözlerindeki dalgın ifadeden onun tanık olduğu dehşetin anılarını gözlerinin önünde gördüğünü anlıyorum. Silvara'ya gelince

– sırası gelince onu hakkında da yazacağım. Gilthanas devam ediyor:

"Bir odaya geldik ve orada... hiç yumurta... bulamadık, kabuktan başka bir şey yoktu... parçalanmış, kırılmış yumurtalar. Silvara hiddetle haykırdı ve ben yakalanmaktan korktum. İkimiz de bunun ne anlama geldiğini bilmiyorduk, ama o kadar kanımız donmuştu ki bizi hiçbir yanardağın ısısı ısıtamazdı."

Gilthanas duruyor. Silvara çok hafif bir sesle hıçkırmaya başlıyor. Elf beyi kıza bakıyor ve –ilk kez olarak– aşk ve şevkat görüyorum gözlerinde.

"Onu dışarı çıkartın," diyor Estetikler'den birine.

"Dinlenmesi gerekiyor."

Estetik kızı kibarca odadan çıkartıyor. Gilthanas kurumuş ve çatlamış dudaklarını yalayarak yavaşça konuşuyor.

"Bundan sonra olanlar beni öldükten sonra bile rahatsız edecek. Her gece rüyasını görüyorum. O gün bugündür uyuyup da çığlıklar atarak uyanmadığım bir gün olmadı.”

"Silvara ile birlikte saçılmış yumurtaların bulunduğu odanın önünde durmuş hayretle bakıyorduk... ki alevlerin aydınlatmış olduğu koridordan konuşma seslerinin geldiğini duyduk."

“Büyü sözleri!” dedi Silvara.

"İhtiyatla yaklaştık, her ikimiz de korkmuştuk, ama yine de korkunç bir cazibeye kapılmıştık. Gitgide yaklaştık – sonra artık görebiliyorduk..."

Gözlerini kapatıyor, hıçkırıyor. Laurana elini onun koluna koyuyor; gözleri dilsiz bir şevkatle dolu. Gilthanas yeniden kendini toparlayarak devam ediyor.

"Yanardağın altındaki mağara odasında Takhisis'in bir sunağı var. Neye öykünerek oyulmuş bilmiyorum, çünkü yeşil kan ve kara balçıkla o kadar çok sıvanmıştı ki, sanki kayadan fışkıran korkunç bir mahsule benziyordu. Sunağın etrafında cübbeli suretler vardı

– Takhisis'in kara rahipleri, Kara Cüppe giyen büyü kullanıcıları. Silvara ile birlikte kara cüppeli rahiplerin altından parlak bir ejderha yumurtasını çıkartarak kötü sunağın üzerine koymalarını korku içinde seyrettik. Ellerini birleştiren Kara Cüppeli büyü kullanıcıları ile kara rahipler bir şeyler mırıldanmaya başladı. Sözler aklımızı dağlıyordu. Silvara ile birbirimize sarıldık, anlamasak da hissetmekte olduğumuz kötülük nedeniyle delirmekten korkuyorduk.”

"Sonra... sonra sunağın üzerindeki altın yumurta kararmaya başladı. Biz seyrederken iğrenç bir yeşile sonra

da siyaha dönüştü. Silvara titremeye başladı.”

"Sunaktaki kararmış yumurta çatlayarak açıldı... Ve kabuğun içinden larvaya benzeyen bir yaratık belirdi. Bakılmayacak kadar iğrenç ve bozuk bir şeydi; görüntü karşısında öğürmeye başladım. Tek düşüncem bu korkunç ortamdan kaçmaktı, fakat Silvara neler olup bittiğini anlamış, ayrılmayı reddediyordu. Birlikte larvanın balçık kaplı derisinin bölünüp bedeninden... ejderanların kötü biçimlerinin çıkışını seyrettik."

Bu beyanatı karşısında birinin hayretle nefesi kesiliyor. Gilthanas'ın başı elleri arasına çöküyor. Devam edemiyor. Laurana ona sarılıyor, onu teselli ediyor; o da kızın ellerine sarılıyor. Sonunda titrek bir nefes çekiyor.

"Silvara île... neredeyse yakalanıyorduk. Sanction'dan kaçtık –yine yardım alarak– ve canlı birer cenaze misali hiçbir insanın veya elfin bilmediği yollardan yolculuk ederek iyi ejderhaların kadim limanına vardık."

Gilthanas içini çekiyor. Yüzüne bir huzur geliyor. "Maruz kaldığımız vahşete oranla bu kâbus dolu bir geceden sonra tatlı bir istirahata benziyordu. Bulunduğumuz yerin güzelliği ortasında gördüklerimizin gerçekten olmuş olduğunu hayal bile etmek çok zordu. Silvara ejderhalara yumurtalarına neler olduğunu anlatınca önce buna inanmayı reddettiler. Kimisi bütün bunları uydurarak onların yardımını kazanmaya çalışmakla suçlayarak lanetledi Silvara'yı. Fakat içlerinden, hepsi onun doğru söylediğini biliyordu ve böylece –sonunda– kandırıldıklarını ve Yemin'in artık onları bağlamadığını kabul ettiler.”

"Artık iyi ejderhalar yardımımıza geldi. Artık kıtanın her yanına uçuyorlar, yardım etmek istiyorlar. Ejderha Mabedi'ne geri döndüler, aynı asırlar önce Huma'nın yardımına gittikleri gibi ejderha mızraklarının dövülmesine yardıma gittiler. Aynca yanlarında, resimde görmüş olduğumuz, ejderhaların üzerlerine monte edilebilen Koca Mızraklar'ı da getirdiler. Artık ejderhaları savaşa sürebilir, Ejderha Yüceefendisi'ne havada meydan okuyabiliriz."

Gilthanas biraz daha, buraya kaydetmeye gerek görmediğim, ayrıntılara giriyor. Sonra kızkardeşi onu kütüphaneden alarak Silvara ile biraz da olsa dinlebilecekleri saraya götürüyor. Dehşetin üzerlerinden atılması biraz zaman alacak korkarım; eğer böyle bir şey mümkünse. Dünyada güzel olan birçok şey gibi aşkları da kötü kanatlarını Krynn üzerine geren karanlığın altında kalabilir.

Böyle bitiyor Palanthaslı Astinus'un Ejderhaların Yemini hakkındaki yazısı. Bir dipnot, Gilthanas ile Silvara'nın Sanction'a yaptıkları gezinin ayrıntıları, buradaki maceraları ve aşklarının trajik tarihçesinin Astinus tarafından daha sonraki bir târihte kaydedilmiş olduğunu ve bunların Vakayiname'nin daha sonraki ciltlerinde bulunabileceğini belirtmektedir.

Laurana o gece geç saatlere kadar yatmamış, sabah için birçok emirler yazmıştı. Gilthanas ile gümüş ejderhalar geleli daha sadece bir gün olmuştu, ama onun muhasara altındaki düşmanları yenmek için yaptığı planlar bir biçim almaya başlamıştı bile. Birkaç gün içinde ejderha mızraklarını kullanan binicileriyle birlikte ejderha filolarını savaşa götürecekti.

İlk önce Vingaard Kalesi'ni alıp burada esir tutulan tutsakları ve köleleri serbest bırakmayı düşünüyordu. Sonra güneye ve doğuya doğru bastırıp ejderha ordularını önünden sürmeyi planlıyordu. Son olarak da onları Solamniya ile Estwilde'ı birbirinden ayıran Dargaard Dağları ve kendi askerleri arasında sıkıştıracaktı. Eğer Kalaman'ı ve limanını geri alabilirse, ejderha ordularının kıtanın bu tarafında hayatta kalmak için muhtaç oldukları erzağın yolunu kesmiş olacaktı.

Laurana planlarına o kadar kaptırmıştı ki kendini, ne kapısının dışında muhafızın seslenişini, ne de gelen cevabı duymamıştı. Kapı açıldı ama gelenin yardımcılarından biri olduğunu düşünürek emirlerinin ayrıntılarını tamamlamadan başını işinden kaldırıp da bakmadı.

Sadece içeri giren kimse karşısındaki sandalyelerden birine oturma özgürlüğünü kendinde bulduğunda başını kaldırınca şaşırıp kaldı Laurana.

"Ay," dedi kızararak, "Gilthanas, affet beni. O kadar dalmışım ki... Ben zannetmiştim ki sen... aman boş ver. Kendini nasıl hissediyorsun? Çok endişelendim..."

"Ben iyiyim Laurana," dedi Giltahanas terslikle. "Sadece tahmin ettiğimden daha çok yorulmuşum ve... ve Sanction'dan beri pek uyuyamamıştım." Sessizleşerek kızın masasına yayılmış olan haritalara daldı. Aklı başka yerdeyken yeni açılmış bir tüy kalemi alarak, tüy kısmını parmaklarıyla düzeltmeye başladı.

"Ne var Gilthanas?" diye sordu Laurana hafifçe.

Ağabeyi ona bakarak hüzünle gülümsedi. "Beni çok iyi tanıyorsun," dedi. "Hiçbir zaman senden bir şey saklayamam; çocukken bile saklayamazdım."

"Babam mı?" diye sordu Laurana korkuyla. "Bir şey mi duydun?”

"Hayır, halkımız hakkında hiçbir şey duymadım," dedi Gilthanas, "sana söylemiş olduğumdan başka bir şey duymadım; artık insanlarla ittifak içindelermiş ve ejderha ordularını Ergoth Adaları'ndan ve Sancrist'ten kovmak için birlikte çalışıyorlarmış."

"Bunların hepsi Alhana sayesinde," diye mırıldandı Laurana. "Onları artık dünyadan ayrı yaşayamayacakları konusunda ikna etti. Porthios'u bile ikna etmiş..."

"Duyduğuma göre onu bundan daha fazlası için ikna etmiş, öyle mi?" diye sordu Gilthanas kızkardeşine bakmadan. Tüy kalemin ucuyla parşömende delikler açmaya başlamıştı.

"Bir evlilik söylentisi var," dedi Laurana yavaşça. "Eğer öyleyse, eminim bu sadece öyle olması gerektiği için yapılan bir evliliktir – halklarımızı birleştirmek için. Ben Porthios'un herhangi birini sevebileceğini zannetmiyorum, hatta Alhana kadar güzel bir kadını bile. Elf prensese gelince..."

Gilthanas içini çekti. "Onun kalbi, Yüce Ermiş Kulesi'nde Sturm ile birlikte gömüldü."

"Nereden biliyorsun?" diye baktı Laurana, hayretler içinde.

"Onları Tarsis'te birlikte gördüm," dedi Gilthanas. "Yüzünü gördüm... Ve Alhana'nın da yüzünü gördüm. Yıldızziyneti'ni de biliyorum. Sturm'ün bunu bir sır olarak saklamak istediği belli olduğundan ben de ona ihanet etmek istemedim. Çok iyi bir adamdı," diye ekledi Gilthanas kibarca. "Onu tanıdığım için kendimle gurur duyuyorum; bunu bir insan için söyleyebileceğimi hiç tahmin etmezdim."

Laurana yutkundu, elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Evet," diye fısıldadı boğuk bir sesle, "ama bana bunu söylemek için gelmemiştin."

"Doğru," dedi Gilthanas, "gerçi belki de konuya giriş gibiydi." Bir an için sessiz oturdu, sanki kafasını toparlamaya çalışır gibi. Sonra derin bir nefes aldı. "Laurana, Sanction'da Astinus'a söylemediğim bir şey oldu. Bunu başka kimseye söylemem, hiç söylemem, eğer söylememi istersen..."

"Niye ben?" dedi Laurana, solarak. Elleri titreyerek kalemini bıraktı.

Gilthanas onu duymamıştı sanki. Konuşurken gözleri haritaya kenetlenmiş kalmıştı. "Biz – biz Sanction'dan kaçarken Lord Ariakas'ın sarayına geri dönmek zorunda kaldık. Bundan daha fazlasını anlatamam; çünkü bunu anlatmak bizim hayatımızı bir kezden fazla kurtaran, hâlâ orada tehlike içinde yaşayan ve elinden geldiğince insanları kurtarmaya çalışan o kadına ihanet etmek olur.

"Orada bulunduğumuz gece, saklandığımız yerde, kaçmayı beklerken Lord Ariakas'ın Yüceefendileri'nden biriyle arasında geçen konuşmayı duyduk. Bu bir kadındı Laurana." –Gilthanas artık ona bakıyordu– "Kitiara isminde bir kadındı."

Laurana hiçbir şey söylemedi. Yüzü ölü yüzü gibi bembeyazdı; gözleri iri ve lambanın ışığında renksizdi.

Gilthanas içini çektikten sonra kıza doğru eğildi ve elini kızın eli üzerine koydu. Kızın teni çok soğuktu, bir ceset gibi ve o zaman Gilthanas kızın söyleyeceği şeyi bildiğini fark etti.

"Bana, Qualinesti'den ayrılmadan önce bu kadının Tanis Yarımelfin sevdiği kadın –Caramon ile Raistlin'in üvey ablaları– olduğunu söylediğini hatırladım. Onu ikiz kardeşlerin, onun hakkında söylediklerinden tanıdım. Zaten onu tanırdım – Raistlin ile o, özellikle, birbirlerine çok benziyorlar. O... o Tanis hakkında konuşuyordu Laurana." Gilthanas, devam edip etmemekte tereddüt ederek sustu. Yüzü buzdan bir maske gibi olan Laurana hiç kıpırdamadan oturuyordu.

"Sana acı verdiğim için beni affet Laurana, ama bunu bilmen gerekiyor," dedi Gilthanas sonunda. "Kitiara bu Lord Ariakas ile birlikte Tanis'le alay ediyordu ve dedi ki" –Gilthanas kızarmıştı– "söylediklerini tekrar edemiyeceğim. Ama şu kadarını söyleyeyim, sevgililermiş. Bunu oldukça açıkça belli etti. Tanis'in Ejderha Ordusun'da kumandanlık rütbesine çıkartılması için Ariakas'ın iznini istedi... Karşılık olarak da Tanis onlara bir bilgi verecekmiş – Yeşil Ziynetli Adam ile ilgili bir şeyler..."

"Yeter!” dedi Laurana sesi çıkmadan.

"Çok üzgünüm Laurana!" Giltahans kızın elini sıktı, yüzü keder yüklüydü. "Onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Be-ben birini o kadar çok...sevmenin ne demek olduğunu biliyorum" Gözlerini kapattı, başını eğdi. "Bu aşka ihanet edilmesinin ne demek olduğunu biliyorum..."

"Beni yalnız bırak Gilthanas," diye fısıldadı Laurana.

Kızın elini sessiz bir şevkatle okşayan elf beyi ayağa kalkarak kapıyı arkasından kapatıp yavaşça odadan çıktı.

Laurana uzun bir süre kıpırdanmadan oturdu. Sonra dudaklarını sıkarak kalemini eline aldı ve ağabeyi geldiğinde yarım bıraktığı yerden yazmaya devam etti.

- 9 - Zafer

“Durun size yardımcı olayım," dedi Tas iyi niyetle.

"Ben... hayır! Dur!" diye bağırdı Flint. Ama bir işe yaramadı. Kıpır kıpır kender cücenin çizmesinden tutup çekmiş, Flint'i kafa üstü genç bir bronz ejderhanın sert, kaslı bedenine doğru itiyordu bile. Elleri kolları deliler gibi çırpınan Flint, ejderhanın boynundaki koşuma yapışarak tatlı canını kurtarmaya çalışıyor, havada, askıya takılmış bir torba gidi yavaş yavaş dönüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Tas, bıkkınlıkla Flint'e bakarak. "Şimdi oyun oynayacak zaman değil! Dur sana yardım edeyim..."

"Kes şunu! Bırak!" diye gürledi Flint, Tasslehoff'un ellerini tekmeleyerek. "Geri çekil! Geri çekil diyorum!"

"Kendin bin o zaman," dedi Tas incinerek geri çekilirken.

Yüzü kıpkırmızı kesilen cüce pöfleyerek yere atladı. "Ben kendi başımın çaresine bakarım!" dedi hiddetle kendere bakarak. "Senin yardımın olmadan!"

"Eh, acele etsen fena olmayacak!" diye bağırdı Tas, kollarını sallayarak. "Çünkü diğerleri bindi bile!"

Cüce kocaman bronz ejderhaya dönüp bir bakarak inatla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunu biraz düşünmeliyim..."

"Aman, haydi Flint!" diye yalvardı Tas. "Vakit kazanmaya çalışıyorsun. Ben uçmak istiyorum! Lütfen Flint, acele et!" Kenderin aklına bir fikir geldi. "Tek başıma da gidebilirim..."

"Öyle bir şey yapmaya kalkışmayacaksın!" diye burnundan soludu cüce. "Savaş sonunda bizim tarafa geçiyor. Bir kenderi ejderhanın üstünde savaşa yollarsak her şey biter. Yüceefendi'ye şehrin anahtarlarını da versek bir. Laurana ancak benimle olursa senin uçmana izin veriyor..."

"O zaman atla!" diye bağırdı Tas ciyak ciyak. "Yoksa savaş bitecek! Sen oradan kıpırdayıncaya kadar ben dede olacağım!"

"Sen dede olacaksın ha," diye homurdandı Flint, ona hiç de arkadaşça olmayan gözlerle bakan ejderhaya bir kez daha bakarak

– ya da cüce öyle olduğunu hayal ediyordu. "Sen dede olursan, benim de sakalım dökülür..."

Khirsah adındaki ejderha ikisine de eğlenerek ama sabırsızlıkla bakıyordu. Genç ejderha –ejderhalar da Krynn üzerindeki zamanlarını sayıyorlardı– Khirsah da kender ile aynı fikirdeydi: Artık uçmak, savaşmak zamanıydı. Bütün altın, gümüş, bronz ve pirinç ejderhalara yapılan Çağırı'ya ilk cevap verenlerden biriydi o. Savaş ateşi içinde alev alev yanıyordu.

Yine de, genç olmasına rağmen bronz ejderha dünyanın yaşlılarına karşı büyük bir saygı duyuyordu. Cüceden yaşça çok büyük olmasına rağmen Khirsah, Flint'in uzun, dolu, zengin bir yaşam yaşamış olduğuna inanıyordu; saygı duyulması gereken bir yaşam. Ama, diye düşündü Khirsah içini çekerek, eğer bir şeyler yapamazsam kender haklı – savaş bitecek!

"Affedersiniz Saygıdeğer Ata," diye söze karıştı Khirsah, cüceler arasında son derece saygın olan bir hitap şekliyle, "bir yardımım dokunabilir mi acaba?"

Şaşıran Flint kimin konuştuğuna bakmak için hızla arkasına döndü.

Ejderha koca başını eğdi. "Sayın Saygıdeğer Ata," dedi tekrar

Khirsah cüce dilinde.

Hayretler içinde kalan Flint geri geri tökezlenip Tasslehoff'a takılarak kenderi bir yumak gibi yere yuvarladı.

Ejderha devasa başını yılan gibi uzatarak kenderin kürk yeleğinden koca dişleriyle kibarca tutarak, yeni doğmuş bir kedi gibi onu ayağa kaldırdı.

"Şey bi...bilemiyorum," diye kekeledi Flint, bir ejderhanın ona bu şekilde hitap etmesi onu utandırmışü. "Dokunabilir...de dokunmayabilir de." Kendini toparlayan cüce çok korkmuş gibi davranmamaya iyice kararlıydı. "Ben

bunu daha önce de yapmıştım, söyleyeyim de. Ejderhalara binmek benim için yeni bir şey değil. Yani aslında, şey sadece ben..."

"Şimdiye kadar hayatında bir ejderhaya binmedin!" dedi Tasslehoff kızgınlıkla. "Ve de – uf!"

"Sadece son zamanlarda aklımda daha önemli bazı şeyler vardı da," dedi Flint yüksek sesle Tas'ın kaburgalarına bir yumruk indirerek, "yeniden bu işin usulünü öğrenmem biraz zamanımı alabilir."

"Elbette Ata," dedi Khirsah, yüzünde tebessümün gölgesi bile yoktu. "Size Flint diyebilir miyim?"

“Diyebilirsin," dedi cüce boğuk bir sesle.

"Ben de Tasslehoff Burrfoot," dedi Kender minik elini uzatarak. "Flint bensiz hiçbir yere gitmez. A, sanırım sizin tokalaşmak için bir eliniz yok. Boş verin. Adınız ne?"

"Benim ölümlüler arasındaki ismim Şimşekateş." Ejderha zarafetle başını eğdi. "Ve şimdi Sir Flint, yamağınız kendere talimat verirseniz..."

"Yamak mı!" diye tekrarladı Tas hayretle. Ama ejderha onu duymamazlığa geldi.

"Yamağınıza buraya gelmesini söyleyin; eyeri ve mızrağı sizin için hazırlamasına yardımcı olacağım."

Flint sakalını düşünceli düşünceli sıvazladı. Sonra eliyle abartılı bir işaret yaptı.

"Sen, yamak," dedi ağzı bir kanş açık onu seyretmekte olan

Tas'a, "ayağa kalk da söyleneni yap."

"Ben... sen... biz..." diye kekeledi Tas. Fakat kender söylemek üzere olduğu şeyi hiçbir zaman bitiremedi çünkü ejderha onu yeniden yerden kaldırmıştı. Dişler sıkı sıkı kenderin kürk yeleği içinden kenetlendi; Khirsah onu kaldırarak bronz bedeni üzerine bağlanmış eyerinin üzenine plof diye bıraktı.

Tas gerçekten bir ejderhanın üzerinde olmaktan o kadar büyülenmişti ki susmuştu; zaten Khirsah'ın almacı da buydu.

"Şimdi Tasslehoff Burrfoot," dedi ejderha, "beyini eyere tersten itmeye çalışıyordun. Doğru pozisyon şu anda senin durduğun şekildir. Metalden mızrak yeri tam benim sağ kanat eklemime ve sağ omuzumun üzerine oturan sürücünün sağ tarafında durmalıdır. Anladın mı?"

"Evet, anlıyorum!" diye bağırdı Tas büyük bir heyecanla.

"Yerde gördüğünüz kalkan sizi ejderha nefeslerinin birçok şeklinden koruyacaktır..."

"Hop!" diye bağırdı cüce, kollarını kavuşturup bir kez daha inatçı ifadesini takınarak. "Birçok şekliyle kastın ne? Ayrıca aynı anda atlayıp hem mızrağı hem de kalkanı nasıl tutacağım? Yani mesele sırf şu patlayasıca kalkanın kenderle benim toplam cüssemizden daha büyük olmasında değil..."

"Bu işi daha önce yapmış olduğunuzu zannediyorduk Sir Flint!" dîye seslendi Tas.

Cücenin yüzü hiddetle kızardı, kükremeye başlamıştı ki Khirsah onu kibarca susturdu.

"Sir Flint yeni modellere alışkın olmayabilir Yamak Burrfoot. Kalkan mızrağın üzerine geçiyor. Mızrağın kendisi o delikten geçiyor ve kalkan eyerde durarak oturduğu yiv üzerinde oradan oraya kayıyor. Saldırıya uğradığınızda bütün yapacağınız onun arkasına sinmek."

"Kalkanı bana uzatın Sir Flint!" diye seslendi kender. Homurdanan cüce koca kalkanın yerde durduğu yere doğru topallayarak yürüdü. Yükün altında inleyerek kalkanı kaldırmayı başardı ve ejderhanın yan tarafına taşıdı. Ejderhanın yardımıyla cüce ile kender birlikte kalkanı yerine yerleştirmeyi başardı. Sonra Flint ejderha mızrağı için geri döndü. Mızrağı sürükleyerek kaldırıp ucunu Tas'a doğru uzattı; Tas ucunu yakaladı – ve neredeyse dengesini kaybedip eyerden yuvarlanacakken– mızrağı kalkanın deliğinden geçirdi. Mili yerine kitlenince mızrak dengede durarak kenderin minik elinin yardımıyla hafifçe ve rahatça ileri geri sallanmaya başladı.

"Bu harika!" dedi Tas tecrübe ederek. "Hayt! İşte bir ejderha gitti! Hayt! Bir tane daha gidiyor! Ben... ay!" Tas

ejderhanın sırtında durmuş mızrağın kendisi gibi hafifçe dengede duruyordu.

“Flint! Çabuk ol! Ayrılmaya hazırlanıyorlar. Laurana'yı görebiliyorum! O kocaman gümüş ejderhaya biniyor ve safları kontrol etmek için bu tarafa doğru uçuyor. Her an işaret verecekler! Çabuk ol Flint!" Tas heyecanla bir yukarı bir aşağı zıplamaya başladı.

"İlk önce Sir Flint,” dedi Khirsah, "doldurulmuş yeleği giymeniz gerek. Evet... öyle. Kayışı tokadan geçirin. Hayır, onu değil. Diğerini – evet, yaptınız."

"Bir zamanlar görmüş olduğum tüylü mamuta benziyorsun." Tas kıkırdadı. "Sana hiç o hikâyeyi anlatmış mıydım? Ben..."

"Baş belası!" diye kükredi Flint; ağır, tüylü yelek içinde boğulmuş olan Flint ancak konuşabiliyordu. ''Şimdi senin tavşan beyninin öykülerini dinleme zamanı değil." Cüce ejderha ile burun buruna gelmişti. "Pekâlâ hayvan! Nasıl çıkacağım? Ve sakın bana bir diş geçireyim deme!"

"Tabii ki geçirmem Ata," dedi Khirsah derin bir saygıyla. Başını eğen ejderha bronz kanatlarından birini olduğu gibi yere uzattı.

"Hah, böylesi daha iyi!" dedi Flint. Sakalını gururla okşayarak donup kalmış kendere kendini beğenmiş bir bakış attı. Sonra ciddiyetle ejderhanın kanadına binen Flint, tırmanarak kral gibi eyerin önündeki yerini aldı.

"İşte işaret!" diye viyakladı Tas, Flint'in arkasına eyere atlayarak. Ejderhanın böğrünü topuklayarak bağırdı: "Haydi gidelim! Haydi gidelim!"

“Bu kadar hızlı olmaz," dedi Flint, serinkanlılıkla ejderhamızrağındaki işçiliği inceleyerek. "Hey! Ben nasıl kullanacağım?"

"Hangi yöne gitmek istediğinizi dizginlere asılarak belirteceksiniz, ben döneceğim," dedi Khirsah işareti bekleyerek. İşaret gelmişti.

"A, anladım," dedi Flint, uzanarak. "Sonuç olarak kumanda bende... Hop!"

"Tabii ki Ata!" Khirsah havaya fırlamış, koca kanatlarını, üzerinde durdukları minik uçurumun yüzünden yükselen akımları yakalayabilmek için açmıştı.

"Bekle, dizginler..." diye bağırdı Flint, elinden kayıp giden dizginlere uzanmaya çalışırken.

Kendi kendine gülümseyen Khirsah duymamazlıktan geldi.

İyi ejderhalar ve onlara binen şövalyeler Vingaard Dağları'nın doğusunda dalga dalga alçalan eteklerinde toplanmıştı. Burada, kışın soğuk rüzgârları yerini kuzeyden gelen, yerdeki donu eriten ılık meltemlere bırakmıştı. Ejderhalar düzenlemedeki yerlerini almak için şimşekler çakan yaylar halinde havalanırken yenilenen yeşilliğin zengin kokusu havayı dolduruyordu.

Bu nefes kesen bir manzaraydı. Tasslehoff bunu sonsuza kadar hatırlayacağını biliyordu – ve belki de ötesinde de hatırlayacaktı. Bronz ve gümüş, pirinç ve bakır kanatlar sabah ışığıyla alevleniyordu. Eyerlere yerleştirilmiş olan Koca Mızraklar güneşte pırıldıyordu. Şövalyelerin zırhları canlı bir parlaklık içindeydi. Altın iplikli Yalıçapkını sancağı göğe karşı kıvılcımlar saçıyordu.

Son birkaç hafta muhteşemdi. Flint'in de söylemiş olduğu gibi, sanki artık savaş akıntısı sonunda kendi yönünde akmaya başlamıştı.

Altın Komutan –askerler artık Laurana'yı böyle çağırıyorlardı– görünüşte yoktan bir ordu yaratmıştı. Palanthaslılar heyecana kapılıp kızın gayesi etrafında toplanmıştı. Gözüpek fikirleri, katı ve kararlı hareketleriyle Solamniya Şövalyeleri'nin takdirini kazanmıştı. Laurana'nın kara kuvvetleri Palanthas'tan dışarı akmış, bozkırlardan ilerlemiş, Kara Hanım diye bilinen Ejderha Yüceefendisi'nin teşkilatsız ordularını bastırmış ve panik içinde kaçmalarına neden olmuştu.

Artık arkalarında bıraktıkları, ard arda kazanılan zaferlerle ve önlerinde kaçan ejderha ordularıyla herkes savaşın kazanılmış sayıldığını düşünüyordu.

Fakat Laurana daha fazlasının farkındaydı. Daha Yüceefendi'nin ejderhalarıyla savaşmak zorundaydılar. Bunların nerede ve neden daha önce bir dövüşe girmemiş oldukları Laurana ve subaylarının çözemedikleri bir şeydi. Birbirini izleyen günler boyunca şövalyeleri ve binicilerini her an havalanmaya hazır bekletti.

Ve sonunda o gün gelmişti. Ejderhalar görülmüştü – maviler ve kırmızılardan oluşan, batıya doğru yönlenmiş bu arsız komutan ve ayaktakımı ordusunu durdurmaya gelen bir filo.

Pırıltılı bir zincir halinde gümüş ve bronzlar veya onlara yeni verilen adlarıyla Aktaş Ejderhaları, Solamniya Bozrkırları üzerinden süzülüyordu. Zamanın elverdiğince bütün ejderha binicisi şövalyeler (sürekli bunu reddeden cüce hariç) uçuş konusunda eğitilmiş olsalar da bu tutam tutam, alçak bulutlar ve hızla esen rüzgârın dünyası hâlâ onlar için yeni ve yabancıydı.

Sancakları etraflarında deliler gibi çırpınıyordu. Yerdeki piyadeler, otlar arasında dolanan böceklerden pek farklı görülmüyordu. Bazı şövalyeler için uçmak çok eğlenceliydi. Diğerleri için ise içlerindeki cesaretin bir sınavıydı.

Fakat her zaman için önlerinde, hem ruhen hem de misal olarak ağabeyinin Ejderha Adaları'ndan gelirken üzerinde uçtuğu büyük gümüş ejderha üzerinde giden Laurana vardı. Güneş, kızın miğferinin altından akan saçlarından daha altın rengi değildi. Onlar için ejderhamızrağının kendisi gibi bir sembol olmuştu – ince ve narin, adil ve ölümcül. Cehennemin Kapısı'na kadar izleyebilirlerdi onu.

Flint'in omuzundan uzanarak bakan Tasslehoff, Laurana'nın önlerinde olduğunu görebiliyordu. Kız safların önünden gidiyor, arada bir herkesin yetişip yetişmediğini kontrol etmek için geriye dönüp bakıyor, bazen gümüş bineğine danışmak üzere eğiliyordu. Her şey denetiminde gibi görünüyordu, o yüzden Tas rahatlayıp yolculuğun keyfini çıkartmaya karar verdi. Bu gerçekten de hayatının en harika deneyimlerinden biriydi. Aşağıya mutlak bir memnuniyetle

bakarken rüzgârın patladığı yüzünde gözyaşları yollar çiziyordu.

Haritalara bayılan kender mükemmel haritayı bulmuştu.

Altına –minik, mükemmel detaylarıyla– nehirler, ağaçlar, tepeler, vadiler, kasabalar ve çiftlikler serilmişti. Tas dünyadaki her şeyden çok bu görüntüyü zaptederek sonsuza kadar saklamayı diledi.

“Neden olmasın?” diye düşündü aniden. Eyere dizleri ve bacaklarıyla sıkı sıkı tutunarak Flint'i bırakan kender, kesecikleri arasında bir şeyler aranmaya başladı. Bir parça parşömen çıkartarak sıkı sıkı cücenin sırtına yerleştirdi ve bir parça kömürle çizmeye başladı.

"Kıpırdanmaktan vaz geç!" diye bağırdı hâlâ dizginleri tutmaya çalışan Flint'e.

"Ne yapıyorsun kapı kulbu?" diye bağırdı cüce; sanki Tas sırtında kaşıyamadığı bir yermiş gibi eliyle deliler gibi onu bulmaya çalışıyordu.

"Bir harita yapıyorum!" diye bağırdı Tas vecit halinde. "Mükemmel haritayı! Meşhur olacağım. Bak! Bizim askerler, aynı minik karıncalar gibi. Bak şurada da Vingaard Kalesi var! Kıpırdanmaktan vaz geç! Çizgilerimi bozuyorsun."

Homurdanan Flint dizginleri yakalamaya çalışmaktan da kenderi sırtından atmaya uğraşmaktan da vazgeçti. Dikkatini hem ejderhayı, hem de kahvaltısını sıkı sıkı kavramaya vermesinin daha iyi olacağını düşündü. Aşağıya bakmak gafletinde bulunmuştu. Şimdi dosdoğru önüne bakıyor, titriyordu; bedeni kaskatıydı. Miğferini süsleyen griffon yelesi, hızla esen rüzgârda deliler gibi yüzünü kamçılıyordu. Kuşlar havada ama onun altında dönüyorlardı. Orada ve o anda Flint kararını verdi: Ejderhalar da “Her Ne Olursa Olsun Sakınılması Gerekenler” listesinde kayıklar ve atlarla aynı katagoride değerlendirilecekti.

"Ay!" diye nefesi kesildi Tas'ın heyecanla. "İşte ejderha orduları! Savaş! Ve ben her şeyi görebiliyorum!" Kender aşağıya bakmak için eyerden uzandı. Arada sırada havanın hızla hareket eden girdaplarından silahların takırtısını,

bağırışları, çağırışları duyabildiğini düşündü. "Baksana, biraz daha yakından uçabilir miyiz? Ben... ay! Yo, olamaz! Haritam!"

Khirsah ani bir dalış yapmıştı. Bu tazyik parşömeni Tas'ın elinden alıp gitmişti. Ümitsizce parşömenin kendisinden bir yaprak gibi uçup gidişini seyretti. Ama üzülecek vakti yoktu, çünkü Flint'in bedeninin eskisinden bile daha kaskatı kesildiğini hissetti. "Ne? Ne var?" diye bağırdı Tas.

Flint bir şeyler bağırarak işaret ediyordu. Tas bütün gücüyle duymaya ve görmeye çalışıyordu, ama tam o anda alçak bir bulutun içine dalmışlardı ve kender, lağım cücelerinin tabiriyle burunun ucunu dahi göremiyordu.

Sonra Khirsah buluttan çıktı ve Tas gördü. "Eyvah!" dedi kender korkuyla. Altlarında, karıncalara benzeyen minik insan orduları üzerine doğru inen sıra sıra ejderhalar vardı. Altın Komutan'ın çaresiz orduları üzerine alçalırlarken kırmızı ve mavi renkteki kayış gibi kanatları kötü sancaklar gibi açılmıştı.

Tasslehoff, üzerlerine ürkütücü Ejderha korkusu çöken adamların dalgalanıp çözüldüklerini görebiliyordu. Fakat bu engin otluk alanlarda koşup kaçabilecekleri, gizlenip saklanabilecekleri bir yer yoktu. Korumasız askerler arasında patlayan ateşten nefeslerinin düşüncesiyle midesi altüst olan Tas, ejderhaların bu yüzden beklenmiş olduklarım fark etti.

"Onları durdurmalıyız – uf!"

Khirsah o kadar ani bir dönüş yapmıştı ki Tas neredeyse dilini yutacaktı. Gökyüzü yanından kayıp geçti ve bir an için kender çok ilginç bir yukarı doğru düşüş deneyimi yaşadı. Bilinçli bir düşünceden çok içgüdüsel olarak Flint'in kemerini yakalayan Tas, aniden onun da Flint gibi kendisini kayışlarla bağlaması gerektiğini hatırlayıvermişti. Tamam canım, bir dahaki sefere yapardı.

Tabii bir dahaki sefer olursa. Ejderha helezonlar çizerek inerken rüzgâr etrafında gümbürdüyor, yer altında dönüyordu. Kenderler yeni deneyimlerden hoşlanırlar –bu

muhakkak ki en heyecan verici deneyimlerden biriydi– fakat Tas yerin onları karşılamak için bu kadar hızla yukarı çıkmıyor olmuş olmasını diledi!

"Onları hemen şimdi durduralım demek istememiştim!" diye bağırdı Tas, Flint'e. Yukarı bakınca –yoksa aşağısı mıydı?– diğer ejderhaların onların çok üzerinde olduklarını görebiliyordu, yok yok, çok aşağılarında. Her şey ters yüz olmaya başlamıştı. Şimdi de ejderhalar arkalannda idi! Burada öndeydiler! Tek başlarına!

Flint de ne yapıyordu?

"Bu kadar hızlı değil! Şunu biraz yavaşlat!" diye bağırdı Flint'e. "Herkesin önüne geçtin! Laurana'nın bile!"

Cüce hiçbir şeyi ejderhayı yavaşlatabilmek kadar istemezdi. O son dalış dizginleri tekrar tutabilmesini sağlamıştı ve şimdi de bütün gücüyle dizginlere asılarak bağırıyordu: "Çüş yaratık çüş!", bunun ise atlarda işe yaradığının farkında bile değildi. Bu, ejderhalarda hiç işe yaramıyordu.

Ejderhalara hükmedemeyenin sadece kendisi olmadığını görmek dehşet içindeki cüceyi hiç rahatlatmamıştı. Arkasındaki bronzdan ve gümüşten narin çizgi sessiz bir işaret gelmiş gibi bozulmuş, ejderhalar ikişerli üçerli minik guruplara –uçuş gruplarına– aynlmışlardı.

Şövalyeler çileden çıkmışçasına dizginlere asılıyor, ejderhaları yeniden düz ve düzgün bir sıraya sokmaya çalışıyorlardı. Fakat ejderhaların bir bildiği vardı – gökyüzü onların diyarıydı. Havada çarpışmak, karada çarpışmaktan çok farklı bir şeydi. Bu at binicilerine ejderha sırtında çarpışmanın nasıl bir şey olduğunu göstereceklerdi.

Büyük bir zarafetle dönen Khirsah, başka bir bulutun içine dalıp da kalın sis onu sarıp sarmalayınca Tas derhal neresinin yukarısı, neresinin aşağısı olduğuna dair bütün hislerini kaybetti. Sonra ejderha yeniden buluttan dışarı fırlarken güneşle aydınlanmış gökyüzü gözlerinin önünde infilak etti. Artık neresinin yukarısı, neresinin aşağısı

olduğunu biliyordu. Aşağısı, işin doğrusu, son derece huzursuz edici bir tarzda yaklaşıyordu!

Sonra Flint kükredi. Şaşıran Tas başını kaldırıp bakınca, dosdoğru –paniğe kapılmış bir piyade grubunu izleyen– onları hâlâ fark etmemiş olan bir mavi ejderha filosuna dalmakta olduklarını gördü.

"Mızrak! Mızrak!" diye bağırdı Tas.

Flint mızarağa yapışmıştı ama – mızrağı doğrultacak veya adam gibi omuzuna koyacak zamanı yoktu. Yapsa da bir işe yarayacağından değil ya. Mavi ejderhalar hâlâ onları fark etmemişti. Bulutun içinden kayarak çıkan Khirsah arkalarına düştü. Sonra bronz bir alev gibi genç ejderha –mavi başlıklı bir bincisiyle büyük mavi bir ejderha olan– liderlerini hedef alarak mavilerin grubu üzerine çaktı. Hızla ve sessizce dalan Khirsah lidere ölümcül sivrilikte dört pençeyle birden vurdu.

Çarpışmanın gücü Flint'i koşum takımlarıyla öne savurdu. Tas onun tepesine inerek cüceyi ezdi... Flint deliler gibi doğrulmaya çalışıyordu ama Tas bir kolunu sıkı sıkı sarmıştı ona. Cüceye miğferinden diğer eli ile vuran Tas ejderhaya yüreklendirici sözler bağırıyordu.

"Bu harika! Bir daha vur!" diye viyakladı kender, heyecandan çıldırmış, Flint'in kafasına vurup duruyordu.

Cüce dilinde yüksek sesle küfreden Flint, Tas'ı üzerinden attı. Tam o anda Khirsah yukarı doğru süzülerek mavilerin filosu karşılık verecek vakit bulamadan başka bir bulutun içine saplandı.

Khirsah bir an bekledi; belki de sarsılmış binicilerine kendilerini toplamak için zaman tanımıştı. Flint doğruldu; Tas ise cüceye sıkı sıkı sarıldı. Flint'in biraz tuhaf göründüğünü düşünüyordu; sanki rengi kül rengi gibiydi ve garip bir biçimde aklı başka yerlerdeydi sanki. Ama zaten bu yaşadıklarına da normal denemeyeceğini hatırlattı Tas kendi kendine. Daha Flint'e iyi olup olmadığını soramadan Khirsah bir kez daha buluttan dışarı daldı.

Tas altlarındaki mavi ejderhaları görebiliyordu. Lider ejderha havada, büyük kanatlarını açmış askıda

süzülüyordu. Mavi ejderha sarsılmış, biraz yaralanmıştı; böğrünün arka kısmında, Khirsah'ın sivri pençelerinin ejderhanın sert ve pullu derisini yırttığı yerde kan vardı. Hem ejderha, hem de mavi miğferli binicisi gökleri tarıyor, saldıranı arıyordu. Derken aniden binici işaret etti.

Arkasına hemen şöyle bir bakmayı göze alan Tas'ın nefesi kesildi. Görüntü muhteşemdi. Aktaş Ejderhaları bulutun örtüsü altından çıkıp mavilerin filosuna çığlık çığlığa saldırırken, güneş altında bronzdan ve gümüşten şimşekler çakıyordu. Maviler yükselmeye Çalışıp peşlerindekilerin onlara arkadan saldırmalarını önlemeye gayret ederken filo hemen dağıldı. Orada burada çarpışmalar oldu. Sağ tarafındaki büyük bronz ejderha, başı kararmış ve yanar bir halde acı içinde bağırıp düşmeye başlarken şimşekler çakıyor, çatırdıyor, neredeyse kenderi kör ediyordu. Tas ejderha ile binicisi yere düşerken ejderhanın binicisinin çaresizlik içinde dizginlere asıldığını, ağzının kenderin görebildiği ama duyamadığı bir çığlıkla açıldığını gördü.

Tas git gide yaklaşan yere bakarak rüyamsı bir pus içinde otlara çarpmanın nasıl bir şey olacağını merak etti. Fakat merak etmek için çok zamanı yoktu çünkü Khirsah aniden kükredi.

Mavi lider Khirsah'ı görmüş, gürleyen meydan okuyuşunu duymuştu. Gökyüzünde, etrafında dövüşen diğer ejderhaları duymamazlığa gelen mavi lider ile binicisi bronzla yaptıkları düelloyu sürdürmek için yukarı uçtu.

"Şimdi sıra sende cüce! Mızrağı hazırla!" diye bağırdı Khirsah. Koca kanatlarını kaldıran bronz ejderha manevra yapabilecek kadar yükselmek için yukarı, yukarı süzüldü; aynı zamanda cüceye hazırlanması için zaman tanıyordu.

"Ben dizginleri tutarım!" diye bağırdı Tas.

Fakat kender Flint'in onu duyup duyamadığını anlayamamıştı. Cücenin yüzü gergindi ve yavaş yavaş, makina gibi hareket ediyordu. Sabırsızlıktan deliren Tas dizginlere asılmaktan ve Flint'in sonunda kül rengi parmaklarla mızrağın kabzasını omuzunun altına oturtup

kendisine öğretildiği şekilde sabitleştirinceye kadar uğraşmasını seyretmekten başka bir şey yapamıyordu. Sonra cüce sadece önüne bakmaya başladı, yüzü son derece ifadesizdi

Khirsah yükselmeye devam ediyordu. Sonra bir seviyede durunca Tas, düşmanlarının nerede olduklarını merak ederek etrafına bakındı. Mavi ejderha ile binicisini tamamiyle gözden kaybetmişti. Sonra Khirsah aniden yukarı doğru fırlayınca Tas'ın nefesi kesildi. İşte düşmanları oradaydı – tam önlerinde!

Mavi ejderhanın o iğrenç dişli ağzını açışını gördü. Ateşi hatırlayan Tas, kalkanın ardına sindi. Sonra Flint'in hâlâ dimdik durduğunu gördü; asık bir yüzle kalkanın üzerinden yaklaşmakta olan ejderhayı seyrediyordu! Flint'in belinden uzanan Tas, cücenin sakalını yakalayarak başını aşağıya doğru, kalkanın ardına çekti.

Ateş etraflarında alevlenerek çatırdadı. Aniden patlayan gümbürtü hem kenderin hem de cücenin hislerinin donmasına neden olmuştu. Khirsah acıyla gürlese de yolundan hiç sapmadı.

Ejderhalar kafa kafaya çarpıştı; ejderha mızrağı kurbanına saplandı.

Bir an için Tas'ın bütün görebildiği mavi ve kırmızı lekelerdi. Dünya etraflarında dönüp duruyordu. Bir ara bir ejderhanın korkunç, ateşli gözleri ona meşum meşum baktı. Pençeler parıldadı. Khirsah bağırdı, mavi ejderha çığlık attı. Kanatlar havayı dövdü.

Çarpışan ejderhalar düşerken yer spiraller çizerek döndü durdu.

“Neden Şimşekateş rakibini bırakmıyor?” diye düşündü Tas deliler gibi. Sonra görmeye başladı...

“Birbirimize kilitlendik!” diye fark etti Tasslehoff taş kesilerek. Ejderha mızrağı hedefini şaşırmıştı. Mavi ejderhanın kanat kemiğinin eklemine saplanan mızrak, eğrilip omuzuna girmiş ve şimdi de sıkı sıkı kenetlenmişti. Mavi ejderha boşu boşuna kendini kurtarmaya çalışıyordu,

fakat artık kendini savaşın hiddetine kaptırmış olan Khirsah, mavi ejderhaya keskin dişleriyle saldırıyor, ön pençeleriyle tırmalıyordu.

Kendilerini kavgalarına kaptırmış olan her iki ejderha da binicilerini tamamiyle unutmuşlardı. Tas da diğer biniciyi unutmuştu, ta ki çaresizlik içinde bakışlarını kaldırınca, mavi miğferli ejderha subayının birkaç metre ileride tehlikeli bir biçimde eyere tutunmuş olduğunu görünceye kadar.

Sonra ejderhalar bir kez daha birbirleri etrafında dönüp, dövüşürken gökyüzü ve yer bir kez daha bulanıklaştı. Subayın mavi miğferi başından düşüp sarı saçları havayı döverken Tas, bir pus içinde olup bitenleri seyrediyordu. Adamın gözleri buz gibiydi, parlaktı ve hiç korku emaresi yoktu. Doğrudan Tasslehoff'un gözlerinin içine bakıyordu.

Tanıdık görünüyor, diye düşündü Tas garip bir dalgınlıkla; sanki olanlar o seyrederken başka bir kenderin başından geçiyordu. Onu daha önce nerede görmüş olabilirim? Aklına Sturm geldi.

Ejderha subayı kendini koşum takımından kurtararak üzengileri üzerinde ayağa kalktı. Bir kolu –sağ kolu– sakat gibi sallanırken diğer eli ileri doğru uzanmıştı...

Birden bire her şey berraklaşıvermişti Tas için. Subayın neye niyetlendiğini tam olarak biliyordu. Sanki adam ona konuşuyor, ona planlarını anlatıyordu.

"Flint!" diye bağırdı Tas deliler gibi. "Mızrağı bırak! Bırak onu!"

Fakat cüce mızrağa sıkı sıkıya yapışmıştı, yüzünde o garip, uzaklara dalıp gitmiş ifade vardı. Ejderhalar havada dövüşüyor, birbirlerini pençeliyor, ısırıyordu; mavi bir yandan kendisini döndürüp mızraktan, bir yandan da kendisine saldırandan kurtulmaya çalışıyordu. Tas mavi binicinin bir şeyler bağırdığını duydu; mavi bir an için saldırısını keserek kendini havada asılı tuttu.

Subay dikkate değer bir çeviklikle bir ejderhanın üzerinden diğerine atladı. Sağlam koluyla Khirsah'ın

boynuna dolanan ejderha subayı kendini doğrulttu, güçlü bacakları çırpınan ejderhanın boynuna sıkı sıkı sarılmıştı.

Khirsah insana hiç dikkat etmemişti. Düşünceleri tamamıyla düşmanına kenetlenmişti.

Subay, arkasındaki kender ile cüceye aceleyle bir bakıp da her ikisinin de –gerektiği biçimde yerlerine bağlanmış bir durumda– bir tehdit oluşturmadıklarım gördü. Subay soğukkanlılıkla uzun kılıcını çıkartıp uzanarak bronz ejderhanın kanatlarının ilerisinde, göğsünden çaprazlamasına geçen koşum takımlarının kayışlarını kesmeye başladı.

"Flint!" diye yalvardı Tas. "Mızrağı bırak! Bak!" Kender cüceyi sarstı. "Eğer o subay koşum takımlarını keserse eyerimiz uçacak! Mızrak düşecek! Biz düşeceğiz!"

Flint aniden her şeyi anlayarak başını yavaşça çevirdi. Hâlâ büyük bir güçlükle hareket eden titrek eli mızrağı ve ejderhaları ölümcül kucaklaşmalarından serbest bırakacak olan mekanizmayı aradı. Ama tam zamanında başarabilecek miydi?

Tas uzun kılıcın havada şimşek gibi çaktığını gördü. Koşum bağlarından birinin kayışının bel vererek kurtulduğunu gördü. Düşünüp plan yapacak zaman yoktu. Flint mızrağı serbest bırakmakla uğraşırken –tehlikeli bir biçimde ayağa kalkan– Tas dizginleri beline sardı. Sonra, eyerin ucundan sallanan kender cücenin etrafından emekleyerek önüne geçti. Burada, ejderhanın boynuna uzandı, bir tırtıl gibi ilerleyerek subayın arkasından sessizce yanaştı.

Adam arkasındakilere hiç kulak asmıyor, her ikisinin de koşum takımlarına bağlı olduklarını varsayıyordu. Kendini işine iyice kaptırmış olan adam –koşum takımı hemen hemen serbest kalmıştı– arkasından neyin vurduğunu bile anlayamadı.

Doğrulan Tasslehoff subayın sırtına atladı. Şaşıran, dengesini korumak için deliler gibi havayı döven subay,

ejderhanın boynuna sarılayım derken kılıcını elinden düşürdü.

Hiddetle homurdanan subay, kendisine neyin vurduğunu anlamaya çalışırken her şey karardı! Minik kollar başına sarılarak görmesini engellemişti. Hiddet içindeki aklına –hepsi böcekvari bir yapışkanlıkla ona tutunan– altı kollu ve bacaklı bir yaratık gibi gelen şeyden kendini kurtarmak için ejderhayı bıraktı. Fakat ejderhadan kaymaya başladığını hissederek yine ejderhanın yelesini tutmak zorunda kalmıştı.

"Flint! Mızrağı serbest bırak! Flint..." Tas artık ne dediğini bile bilmiyordu. Yorgun düşen ejderhalar gökten yuvarlana yuvarlana düşerken, yer onları karşılamak için hızla yükseliyordu adeta.

Düşünemiyordu. O, hâlâ altında çırpınan subaya bütün gücüyle yapışmışken kafasında beyaz ışıklar, şimşekler çakıyordu.

Sonra yüksek tondan metalik bir patlama sesi duyuldu. Mızrak kurtuldu. Ejderhalar birbirlerinden ayrıldı.

Kanatlarını geren Khirsah, dönen dalışından kurtularak kendini doğrulttu. Gökyüzü ve yer, bulunmaları gereken yere geri döndüler. Tas'ın yanaklarından yaşlar akıyordu. Hıçkırırken kendi kendine korkmadığını söylüyordu. Fakat o ana kadar hiçbir şey o mavi –olması gerektiği gibi tepede duran– mavi gök kadar güzel görünmemişti gözüne!

"İyi misin Şimşekateş?" diye seslendi Tas. Bronz ejderha bitap bir halde başını salladı.

"Bir tutsağım var," diye seslendi Tas, aniden kendi de bu gerçeği fark ederek. Yavaş yavaş yarı yarıya boğulmuş, dönen başını sallayan adamı bıraktı.

"Bir yere gideceğin yok herhalde," diye mırıldandı Tas. Adamın sırtından kayıp inen kender ejderhanın boynundan omuzlarına doğru emekledi. Tas subayın gökyüzüne baktığını ve ejderhalarının yavaş yavaş Laurana ve güçleri tarafından uzaklaştırıldığını seyrederken yumruğunu sıktığını gördü. Subayın gözü özellikle Laurana'ya kilitlenmişti – ve aniden Tas onu daha önce nerede gördüğünü hatırladı.

Kender nefesini tuttu. "Bizi yere indirsen fena olmaz Şimşekateş!" diye bağırdı elleri titrerken. "Çabuk ol!"

Ejderha binicilerine bakmak için başını yay gibi geri çevirdiğinde Tas gözlerinden birinin şişerek kapanmış olduğunu gördü. Bronz başının yanları boyunca kararmış yanık izleri vardı; parçalanmış burun deliklerinden kanlar akıyordu. Tas, mavi ejderhayı görmek için arkasına döndü. Görünürlerde yoktu.

Yeniden subaya bakan Tas aniden kenidini çok iyi hissetti. Ne yapmış olduğunu fark etmişti.

"Hop!" diye kıvançla bağırdı, Flint'e dönerek. "Başardık! Bir ejderha ile dövüştük ve ben bir tutsak aldım! Tek başıma!"

Flint yavaşça başıyla onayladı. Arkasını dönen Tas kendilerine kucak açan yeri seyretti; kender hiçbir zaman yerin bu kadar... bu kadar harika göründüğünü düşünmemişti!"

Khirsah yere kondu. Piyadeler bağıraşarak ve tezahüratta bulunarak etrafına toplandılar. Birisi subayı götürdü – Tas adamın alınıp götürülmesine hiç üzülmemiş; subayın götürülmeden önce ona son bir kez keskin, delici bir bakış fırlattığını farketmişti.

Cüce eyerden yere yığıldı; yüzü yaşlı ve yorgun görünüyordu; dudakları mosmordu. "Neyin var?"

"Hiç."

"Ama göğsünü tutuyorsun. Yaralı mısın?" "Hayır, değilim."

"O zaman neden göğsünü tutuyorsun?"

Flint kaşlarını çattı. "Galiba sana cevap verinceye kadar huzur bulamayacağım. Şey, çok merak ediyorsan o lanet olasıca mızrak! Üstelik bu salak yeleği de kim tasarlamışsa senden daha budalaymış! Mızrağın sopası köprücük kemiğime geçti. En az bir hafta mosmor gezeceğim. Senin tutsağına gelince, ikinizin de ölmemiş olması bir mucize çıngırak beyinli! Yakalamışmış, pof! Bana soracak olursan, o bir kazaydı. Sonra sana bir şey daha deyivereyim! Yaşadığım sürece bir daha o büyük hayvanattan birine daha binmem!"

Flint dudaklarını hiddetle birleştirip kapatıp kendere o kadar kızgın bir edayla baktı ki, Flint'in böyle bir haleti ruhiye içindeyken sakinleşmesi için yalnız bırakılması gerektiğini bilen Tas, arkasını dönüp hemen uzaklaştı. Öğlen yemeğinden sonra kendini daha iyi hissederdi.

O gece Tas, Khirsah'ın yanına kıvrılarak yatıp ejderhanın iri böğrüne rahat rahat dayanmadan aklına Flint'in yeleğinin sol yanını tutmuş olduğu gelmemişti.

Mızrak yaşlı cücenin sağında duruyordu.

II. KİTAP

- 1 - İlkbahar şafağı

Şafak pembe ve altın rengini topraklar üzerine yayarak attığında Kalaman ahalisi çan sesleriyle uyandı. Yataktan fırlayan çocuklar, evebeynlerin yatak odalarını istilâ ederek ana ve babalarının bu özel güne bir an önce başlamaları için kalkmalarını istiyorlardı. Bazıları yorganlarını yeniden başlarından çekmek için homurdansa da evebeynlerin çoğu, en az çocukları kadar hevesle ve gülerek yataklarından çıktı.

Bugün Kalaman tarihinde unutulmayacak bir gündü. Sadece İlkbahar Şafağı Şenlikleri'nin yıldönümü değil, aynı zamanda Solamniya Şövalyeleri ordusunun zaferini kutlama günüydü de. Surlu şehrin hemen dışındaki ovalara kamp kuran –artık efsaneleşmiş bir komutan olan, elf bir kadın tarafından komuta edilen– ordu, öğlen vakti şehre muzafferane bir edayla girecekti.

Güneş surların üzerinden bakarken Kalaman semaları yemek pişirmek için yakılan ateşlerlerin dumanıyla dolmuştu; kısa bir süre sonra da cızırdayan jambon, ılık ekmekler, kavrulan domuz pastırması ve garip kahveler, en uykucuları bile sıcacık yataklarından kaldırmaya yetmişti. Zaten kısa bir süre sonra kalkmak zorunda kalacaklardı, çünkü hemen hemen derhal bütün sokaklar çocuklarla dolmuştu. İlkbahar Şafağı nedeniyle disiplinde bir gevşeme olmuştu. Bir kış boyunca eve kapanan çocukların bir gün için "deliler gibi koşmalarına" izin veriliyordu. Akşam çökerken yaralı başlar, derisi yüzülmüş dizler, fazla şeker yemekten bozulan mideler olacaktı elbette. Fakat herkes bunu şanlı şerefli bir gün olarak hatırlayacaktı.

Sabahın ilerleyen vakitlerinde şenlik hızını almıştı. Seyyar paralarını şans oyunlarında kaybediyordu. Sokaklarda ayılar oynatılıyor, gözbağcılar hem genç hem yaşlı herkesin hayret nidalarını üzerlerine çekiyorlardı.

Sonra öğlen vakti çanlar yeniden çaldı. Sokaklar boşaldı. İnsanlar kaldırımlara dizildi. Cümle kapıları savrularak açıldı ve Solamniya Şövalyeleri, Kalaman'a girmek için resmi geçide başladı.

Kalabalığın üzerine, beklendiği gibi bir sessizlik çöktü. Sabırsızlıkla ileriye bakan halk; Şövalyeleri, özellikle de birçok kahramanlık öyküsünü duydukları elf kadını daha iyi görebilmek için itişip kakışıyordu. İlk önce saf beyaz bir ata binmekte olan kadın sürmüştü atını, tek başına. Tezahüratta bulunmaya hazırlanmış olan kalabalık, kadının güzelliği ve heybeti karşısında o kadar huşu içinde kalmıştı ki dilleri tutulmuştu. Altın kakma süsleriyle kıvılcımlar saçan gümüşten bir zırh giyen Laurana, küheylanını şehrin cümle kapısından sürerek caddelere yöneltti. Bir grup çocuk Laurana'nın yoluna çiçek saçmak için özenle provalar yapmıştı; ama bu ışıltılı zırhlar içindeki güzel kadından o kadar etkilenmişlerdi ki, çiçeklerini sıkı sıkı tutmuşlar, bir tekini bile atmak akıllarına gelmemişti.

Altın saçlı elf kızının arkasından, kalabalığın hiç de azımsanmayacak bir bölümünün hayretler içinde birbirlerini dürtüp işaret etmelerine neden olan iki kişi – bir varil kadar geniş bir sırtı olan, kaba tüylü bir midilleye birlikte binmiş bir kender ile bir cüce geliyordu. Bağırmakta ve halka el sallamakta olan kender oldukça eğleniyor gibiydi. Fakat arkasında oturmuş; kendere, sanki bırakırsa ölecekmiş gibi sıkı sıkı sarılmış olan cüce o kadar kötü hapşırıyordu ki neredeyse hapşırmaktan hayvanın sırtından düşecekti.

Cüce ile kenderin ardından, halkın elf kızıyla kardeş olduklarını beyi sürüyordu atını. Elf beyinin yanında, kendisini kalabalık içinde utangaç ve huzursuz hisseden, garip gömüş saçlı ve derin mavi gözlü başka bir elf kızı gidiyordu. Sonra parlak zırhları içinde pırıl pırıl, belki yetmiş beş kadar Solamniya Şövalyesi geldi. Bayraklar sallayan kalabalık tezahüratta bulunmaya başladı.

Birkaç Şövalye bu durum karşısında ciddi ciddi bakıştılar; hepsi sadece bir ay önce Kalaman'a girselerdi çok daha

değişik bir karşılama töreni olacağını düşünüyordu. Ama şimdi hepsi kahraman oluvermişti. Onları ejderha ordularının dehşetinden kurtaran ordu karşısında üç yüz yıllık nefret, acı ve haksız suçlamalar halkın aklından uçup gitmişti.

Şövalyelerin ardından birkaç bin piyade geliyordu. Daha sonra şehir semaları, kalabalığı mest edercesine ejderhalarla dolmuştu

– insanların bütün kış boyunca korktukları kırmızı veya mavilerin filoları değildi bu. Onların yerine, bu korkunç yaratıklar halkalar çizer, dalış yapar ve düzenli saflarla dönüşler yaparken güneş, gümüş, bronz ve altın kanatlardan şimşekler çakarak yansıyordu. Şövalyeler ejderha eyerlerinde oturmuştu; ejderha mızraklannın dikenli bıçakları sabah güneşinde yıldızlar saçıyordu.

Resmi geçitten sonra ahali, Lord'larının kahramanlar hakkında yapacağı konuşmayı dinlemek için toplandı. Ejderha mızraklarının ortaya çıkmasının, iyi ejderhaların geri dönmesinin ve orduların muhteşem zaferlerinin sadece kendisine mal edilmesini dinlemek Laurana'nın utançtan kızarmasına neden olmuştu. Kekeleyip ağabeyini ve şövalyeleri işaret ederek bunları inkâra çalıştı. Fakat kalabalıktan gelen bağırışlar ve tezahürat onun sesini boğdu. Laurana çaresizlik içinde Sancrist'ten yeni gelmiş olan, Büyük Usta Gunthar Uth Wistan'ın temsilcisi olan Lord Michael'a baktı. Michael sadece sırıtmakla yetindi.

"Bırakın kahramanlarına sahip çıksınlar," dedi bağırtıların üzerinden kıza. "Daha doğrusu hanım kahramanlarına. Bunu hak ediyorlar. Bütün kışı, ejderhaların göklerde belireceği günü bekleyerek korku içinde geçirdiler. Şimdi ise onları kurtarmak için çocuk masallarından çıkagelmiş bir hanım kahramanları var."

"Ama bu doğru değil!" diye karşı çıktı Laurana, sesini duyurabilmek için Michael'a doğru yolunu açarak. Kızın kolları kış gülleriyle doluydu. Kokuları bunaltıyordu ama bunları bir yana bırakarak kimseyi gücendirmeyi de göze alamıyordu. "Ben bir çocuk masalından çıkmadım. Ateşin,

karanlığın ve kanın içinden çıktım geldim. Beni komutan yapmak Lord Gunthar'ın siyasi bir hilesiydi – her ikimiz de bunu biliyoruz. Ve eğer Silvara ile ağabeyim iyi ejderhaları getirebilmek için hayatlarını tehlikeye atmasalardı, bu caddelerden, Karanlık Hanım'ın ardından zincirlere vurulmuş olarak geçerdik."

"Pöh! Bu onlar için iyi. Bizim için de iyi," diye ekledi Michael, bir yandan kalabalığa el sallarken gözünün ucuyla da Laurana'ya bakıyordu. "Birkaç hafta önce bir lokma ekmek vermesi için Lord'a yalvarmamız gerekirdi. Şimdi – Altın Komutan sayesinde– ordunun şehre yerleşmesini, bize erzak, at veya istediğimizi her şeyin tedarikini kabul etti. Delikanlılar bize katılmak için sıra oldular. Dargaard'dan ayrılmadan önce saflarımız en az bin kişi kabaracak. Ayrıca kendi askerlerinin de morallerini yükselttin. Şövalyeleri Yüce Ermiş Kulesi'nde de görmüştün – bir de şimdi bak onlara."

Evet, diye düşündü Laurana acı acı. Onları gördüm. Rütbeleri arasındaki çekişme nedeniyle parçalanmış, şerefsizleşmiş, sürekli çekişen, aralarında entrikalar çeviren şövalyelerdi. Kendilerine gelmeleri iyi ve soylu bir adamın ölmesiyle mümkün oldu. Laurana gözlerini kapattı. Sesler – aklına hep Sturm'ü getiren– güllerin kokusu, savaşın yorgunluğu, öğlen vakti güneşinin sıcaklığı; hepsi hepsi ona boğucu bir dalga gibi çarpıyordu. Başı dönmeye başladı, bayılmaktan korktu. Aslında düşüncesi biraz eğlendiriciydi. Altın Komutan'ın solmuş bir çiçek gibi diz çökmesi nasıl görünürdü acaba?

Derken kendisini kavrayan güçlü bir kol hissetti.

"Aman," dedi Gilthanas kıza destek olarak. Silvara da yanında durmuş, kollarındaki gülleri alıyordu. İçini çeken Laurana gözlerini açarak o sırada sabah verdiği ikinci nutku büyük bir tezahürat eşliğinde tamamlamakta olan Lord'a belli belirsiz gülümsedi.

Kapana kıstım, diye fark etti Laurana. Bütün istediği karanlık, serin bir yerde yatıp uyumak olduğu halde tüm bir öğleden sonra burada oturup, sırıtıp, el sallayıp, birbiri ardı

sıra sıralanan, onun kahramanlıklarını sayıp döken nutuklara tahammül etmek zorunda kalacaktı. Üstelik hepsi de bir yalandı, uydurmaydı. Gerçeği bir bilselerdi. Ayağa kalkıp onlara çatışmalar sırasında çok korktuğunu ve detayları sadece kabuslarında hatırlayabildiğini söyleseydi ne olurdu? Kendisinin Şövalyeler'in bir oyuncağından başka bir şey olmadığını söyleseydi? Sadece – kendisini sevmeyen bir yarımelf adamın peşinden giden şımarık küçük bir kız olduğunu– evinden kaçtığı için burada olduğunu söyleseydi. Ne derlerdi?

"Ve şimdi" –Kalaman Lordu'nun sesi kalabalığın gürültüsünü bastırmıştı– "bu savaşın gidişini değiştiren kadını, ejderha filolarını canlarını zor kurtaracak biçimde ovalar üzerinden kovalayan o kadını, kötü ejderhaları göklerden silip atan o kadını, orduları Ejderha Yüceefendisi'nin ordularının komutanı olan kötü yürekli Bakaris'i yakalayan o kadını, adı artık Krynn üzerindeki en yiğit savaşçı olarak Huma'nınkiyle birlikte anılan o kadını takdim etmekten büyük şeref duyarım. Bir hafta içersinde Dargaard Kdisi'nin teslim olmasını talep edecek..."

Lord'un sesi tezahürat içinde boğuldu. Kalabalığı etkileyecek bir biçimde sustuktan sonra –arkasına uzanarak– Laurana'yı tuttu ve neredeyse kızı öne doğru sürükledi. "Qualinesti Hanedanı'ndan Lauralanthalasa!"

Gürültü kulakları sağır ediyordu. Ses yüksek taş binalardan titreyerek yankılanıyordu. Laurana bir karış açılmış ağızlar ve çılgınlar gibi sallanan bayraklar denizine baktı. Benim korkumu duymak bile istemiyorlar, diye anladı bir kez daha kendi kendine bezginlikle. Kendi korkuları kendilerine yeter. Karanlık ve ölüm hakkında bir şeyler duymak istemiyorlar. Onlar aşk üzerine, yeniden doğum üzerine, gümüş ejderhalar üzerine masallar duymak istiyorlar.

Hepimiz öyle değil miyiz?

İçini çeken Laurana, Silvara'ya döndü. Gülleri geri alarak havaya kaldırdı, coşkuyla sarhoş olmuş kalabalığa doğru

salladı. Sonra konuşmasına başladı.

Tasslehoff Burrfoot harika vakit geçiriyordu. Flint'in dikkatli bakışlarından kaçınmak ve şeref konuklarının geri kalanlarıyla birlikte durması gereken platformdan süzülüp kaçmak çok kolay olmuştu. Kalabalık içinde eriyen Tas, artık ilginç şehri kolaçan etmekte serberstti. Çok uzun zaman önce evebeynleriyle birlikte Kalaman'a gelmişti ve açık hava pazarı, ak kanatlı gemilerin demirli olduğu liman ve yüzlerce diğer harikalarla ilgili hatıralarına büyük önem verirdi.

Eğlenen kalabalık arasında aylak aylak gezmeye başladı; keskin gözleri her şeyi görüyor, elleri keselerindeki nesnelerle oynaşıyordu. Gerçekten de, diye düşündü Tas, Kalaman halkı inanılkemerlerinden Tas'ın ellerine düşmek gibi son derece acayip huyları vardı. Bulduğu yüzükler ve diğer büyüleyici ıvır zıvır düşünülecek olursa, bütün şehrin sokakları mücevherlerle döşenebilirdi.

Derken, küçük bir haritacı dükkânına rastlayınca zevkten dört köşe oldu kender. Ve şu tesadüfe bakın ki haritacı da resmi geçidi seyretmeye gitmişti. Minik dükkân, önünde koca bir "KAPALI" levhasıyla kepenkleri inmiş ve kilitli duruyordu.

"Ne acı," diye düşündü Tas. "Ama eminim haritalarına bakmama bir şey demezdi." Uzanarak kilide ustaca bir dokunuştan sonra memnuniyetle gülümsedi. Birkaç “deneme”den sonra kapılar kolaycacık açılırdı. "Eğer bu kadar basit kilitler koyarsa insanları dışarıda tutmayı pek beklemesin. İçeri şöyle bir girip koleksiyonumu biraz zenginleştirmek için haritalarının birkaçını kopyalayayım."

Tas aniden omuzunda bir el hissetti. Böyle bir zamanda rahatsız edilmekten tedirgin olan kender, dönünce bir yerlerden gözünü ısıran yabancı bir suretle karşılaştı. Bahar günlerinin hızla ısınmasına rağmen, gelen ağır cüppeler ve pelerinlere bürünmüştü. Elleri bile kumaşlarla sarılıydı, bandaj gibi kumaşlarla. Bela – bir rahip, diye düşündü kender, canı sıkılıp zihni takılarak.

"Özür dilerim," dedi Tas kendisini tutmuş olan rahibe, "kaba olmak istemiyorum ama ben sadece..."

"Burrfoot musun?" diye kesti sözünü rahip soğuk peltek bir sesle. "Altın Komutan ile yolculuk yapan kender sen misin?"

"Evet, öyle," dedi Tas, birisinin onu tanıyor olmasından dolayı gururu okşanmıştı. "Benim. Laurana – ııı, şey – Altın Komutan

– ile uzun zamandır birlikte seyahat ediyorum. Durun bir bakalım, sonbaharın son günleriydi galiba. Evet, Xak Tsaroth'taki hapisane arabalarından kaçtıktan hemen sonra Qualinesti'de rastlamıştık ona. Bu harika bir öyküdür..." Tas haritaları unutmuştu. "Şu mağarının içine düşmüş olan, o nuhu nebiden kalma şehirdeydik; şehir de lağım cüceleriyle doluydu. Raistlin tarafından büyülenen Bupu isimli bir lağım cücesiyle tanışmıştık..."

"Kapat çeneni.'" Rahibin sargılı eli Tasslehoff'un omuzundan gömleğinin yakasına kaydı. Boğazından ustaca kavrayan rahip boyununu ani bir hareketle çevirerek ayaklannı yerden kesti. Genelde kenderler korku duygusuna karşı bağışıklı olsalar da nefes alamamayı Tas son derece rahatsız edici bir his olarak algıladı.

Beni dikkatle dinle," diye tısladı rahip, deliler gibi çırpınan kenderi; bir kurtun, boynunu kırmak istediği bir serçeyi silktiği gibi silkerek. "Hah öyle. Rahat durursan canın daha az acır. Altın Komutan'a bir mesajım var." Sesi alçak ve ölümcüldü. "Burada..." Tas kaba bir elin yelek cebine bir şeyler tıkıştırdığını hissetti. "Bu gece yalnız kaldığı zaman vermeye bak. Anladın mı!"

Rahibin eli nefessiz bıraktığı için Tas konuşamıyordu, hatta başıyla onaylayamıyordu bile, ama gözlerini iki kere kırptı. Cüppeli suret başını evet anlamında salladı, kenderi yine yere bıraktı ve sokaktan hızla yürüyüp gitti.

Soluklanmaya çalışan sarsılmış kender, yürüyüp giden, cüppesi rüzgârda dalgalanan suretin ardından baktı. Aklı başka yerlerde olan Tas cebine tıkılan tomarı elledi. O ses bir

sürü kötü hatırayı geri getirmişti: Solace'tan gelirken düştükleri pusuyu, rahip gibi ağır cüppeler giymiş suretleri... Ama onlar rahip değildi! Tas ürperdi. Bir ejderan! Burada! Kalaman'da!

Başını sallayan Tas, haritacının küçük dükkânına geri döndü. Ama günün bütün neşesi kaçmıştı. Kilit minicik ellerinde açılınca bile heyecanlanamamıştı.

"Hop, sen!" diye cıyakladı bir ses. "Kender! Oradan uzaklaş!" Adamın biri, oflaya poflaya, yüzü kıpkırmızı kesilmiş ona doğru koşturuyordu. Allah bilir haritacıydı.

"Koşmaman gerekirdi," dedi Tas kayıtsızca. "Benim için dükkâ- nını açmana gerek yok."

"Açmak mı!" Adamın ağzı bir karış açıldı. "Seni küçük hırsız seni! Tam zamanında gelmişim buraya..."

"Yine de teşekkürler." Tas kilidi adamın eline bırakarak uzaklaşmaya başladı; farkında bile olmadan, hiddetten kudurmuş haritacının onu tutmak için gösterdiği gayretten kaçınmıştı. "Ben şimdi gidiyorum. Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Ha, bu arada, kilidinizin kırık olduğunu biliyor muydunuz? Hiç kıymeti yok. Daha dikkatli olmalısınız. Dükkâna kimin gireceği belli olmaz. Yok yok, bana teşekkür etmenize gerek yok. Zamanım yok. Hoşçakalın."

Tasslehoff yürüyüp gitti. "Hırsız! Hırsız!" bağırışları arkasından yankılanıyordu. Önüne bir şehir muhafızı çıkınca, Tas ezilmekten kendini kurtarmak için bir kasap dükkânına sığınmak zorunda kalmıştı. Dünyanın gitgide kötüleşmesi karşısında başını sallayan kender, suçluyu görmek umuduyla etrafına bakındı. Etrafta ilginç birini görmeyince yürümeye devam etti ve aniden huzursuzlukla, Flint'in onu gözden kaybetmesinde bir tuhaflık olduğunu düşündü.

Laurana kapıyı kapattı, anahtarı kilit içinde çevirdi ve odasının kucak açan yalnızlığı, sessizliği ve huzuruyla içine mutluluk dolarak minnettar bir halde kapıya dayandı. Anahtarları masanın üzerine fırlatıp bir mum yakmakla bile uğraşmadan ayaklarını sürüyerek yatağına gitti. Gümüş ayın

ışınları, uzun dar pencerenin kurşunla tutturulmuş camları arasından içeri akıyordu.

Aşağıda, kalenin daha alt odalarından gelen, onun biraz önce ayrılmış olduğu eğlentinin seslerini hâlâ duyabiliyordu. Neredeyse geceyarısı olmuştu. İki saattir kaçmaya çalışıyordu. Sonunda Lord Michael'ın onun adına ettiği ricalarla –savaşlardan yorgun olduğunu söyleyerek– Kalaman şehri lordları ve hanımlarını ondan ayrılmaya ikna etmişti.

Boğucu atmosferden, ağır parfüm kokusundan ve çok fazla içtiği şaraptan başı ağrıyordu. Bu kadar içmemesi gerektiğini biliyordu. Şaraba pek dayanıklı değildi, zaten pek de sevmezdi. Ama başındaki ağrıya katlanması, gönlündeki ağrıya katlanmaktan kolaydı.

Kendini yatağa atarken kalkıp kepenkleri kapatmayı hayal meyal düşünür gibi oldu, fakat mehtabın rahatlatıcı bir hali vardı. Laurana karanlıkta yatmaktan nefret ederdi. Gölgeler içinde, üzerine atlamaya hazır bekeleyen şeyler gizlenirdi. Soyunmalıyım, diye düşündü, elbiseyi kırıştıracağım... Ödünç alınmıştı...

Kapı çalındı.

Laurana sıçrayarak kalktı, titriyordu. Sonra nerede olduğunu hatırladı. İçini çekerek hiç kıpırdamadan yatıp yeniden gözlerini yumdu. Mutlaka uyumuş olduğunu anlayıp çekip gideceklerdi.

Kapı bir öncekinden daha acil olarak yine çalındı. "Laurana..."

"Sabah söylersin Tas," dedi Laurana, sesindeki rahatsızlığı gizlemeye çalışarak.

Laurana kapının dışından bir itişme sesi duydu. "Haydi, söylesene ona..."

"Söylemem! Bu senin yediğin bir halt!" "Ama çok önemli dedi ve ben..."

"Tamam, geliyorum!" diye çekti içini Laurana. Yatağından paldır küldür inerek masanın üzerindeki anahtarları el yordamıyla aradı, kilidi çevirip kapıyı açtı.

"Selam Laurana!" dedi Tas, neşeyle içeri girerken. "Nefis bir partiydi, değil mi? Daha önce hiç fırında tavus kuşu yememiştim...”

"Ne var Tas?" diye içini çekti Laurana, kapıyı arkalarından kapatırken.

Kızın solgun ve asık yüzünü gören Flint kenderi geri çekti. Cüceye sitemli bir bakış fırlatan Tas, yünlü yeleğinin cebine uzanarak mavi bir kurdelayla bağlanmış rulo halinde bir tomar çıkardı.

"Bi-bir rahip –sanki bir rahip– bunu sana vermemi söyledi

Laurana," dedi Tas.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Laurana sabırsızca, tornarı kenderin elinden kaparken. "Büyük bir ihtimalle bir evlenme teklifidir. Son hafta yirmi teklif aldım. Daha istisna tabiatlı teklifleri katmıyorum bile."

"Yo, hayır," dedi Tas, aniden ciddileşerek. "Bu öyle bir şey değil Laurana. Bu mektubu yollayan..." Sustu.

"Kimden olduğunu nasıl bilebilirsin?" Laurana kenderi delip geçen bir bakış fırlattı.

"Ben –ııı– sanırım – sanki – bir göz gezdirdim..." diye itirafta bulundu Tas. Sonra yüzü aydınlandı. "Ama bunu sadece, seni önemsiz bir şeyle rahatsız etmemek için yapmıştım."

Flint homurdandı.

"Teşekkür ederim," dedi Laurana. Tomarı açarken mehtabın mektubu okumasına imkân verecek kadar girdiği pencerenin kenarına gitti.

“Seni yalnız bırakalım," dedi Flint boğuk bir sesle, bir yandan da kendisine karşı çıkan kenderi kapıya doğru sürüyordu.

"Yo! Bekleyin!" dedi Laurana boğulur gibi olarak. Flint dönüp telaşla kıza baktı.

"İyi misin?" dedi, yanındaki bir sandalyeye çökmekte olan kıza doğru aceleyle giderken. "Tas... Silvara'yı çağır!"

"Hayır, hayır. Kimseyi getirmeyin. Ben... iyiyim. Mektupta ne yazdığını biliyor musunuz?" diye sordu bir fısıltı halinde.

"Anlatmaya çalışmıştım ona," dedi Tasslehoff incinmiş bir sesle, "ama bana müsade etmedi."

Elleri titreyen Laurana tomarı Flint'e doğru uzattı. Tomarı açan cüce yüksek sesle okudu.

Tanis Yaımelf, Vingaard Kalesi muharebesinde yaralanmıştır. İlk başlarda yarasının önemsiz olduğunu zannetse de yara o kadar kötüleşmiştir ki artık kara ermişlerin yardımı da yetmemektedir. Onun, ona gözkulak olabileceğim Dargaard Kalesi'ne getirilmesini emrettim. Tanis yarasının ciddiyetinin farkında. Ölürken senin yanında olmak, olanları sana açıklamak ve huzur içinde bir ruhla istirahate çekilmek istiyor.

Sana şöyle bir teklifim var. Vingaard Kalesi'nde tutsak edilen subayım Bakaris senin elinde. Bakaris'e karşılık Tanis Yarımelf'i veririm. Değiş-tokuş yarın şafak vakti şehir surlarının gerisindeki korulukta yapılacaktır. Bakaris'i yanında getir. Eğer güvenmezsen Tanis'in arkadaşları Flint Fireforge ile Tasslehoff Burrfoot'u da getirebilirsin. Ama başka kimse olmaz! Bu notu getiren kişi şehir cümlekapısının dışında bekliyor. Yarın şafakta onunla buluş. Eğer her şeyin yolunda olduğunu düşünürse seni yarımelfe götürecek. Eğer düşünmezse, bir daha Tanis'i canlı göremezsin.

Bunu sadece birbirimizi anlayan iki kadın olduğumuz için yapıyorum.

Kitiara.

Rahatsız edici bir sessizlikten sonra, "Hıh," diye homurdandı

Flint, ve tomarı topladı.

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun!" dedi Laurana nefesi kesilerek, tornarı cücenin elinden kaparken. "Ve sen" –bakışları hiddetle Tasslehoff'a çevrildi– "bana neden daha önce haber vermedin? Ne kadar zamandır biliyorsun? Onun ölüyor olduğunu okudun, yine de bu kadar... bu kadar..."

Laurana başını elleri arasına aldı.

Tas ağzı bir karış açık kıza baktı. "Laurana," dedi bir süre sonra, "Tanis'in... düşünmüyorsun her halde..."

Laurana aniden başını kaldırdı. Kara, acılı gözleri önce Flint'e, sonra Tas'a gitti. "Bu haberin doğru olduğunu düşünmüyorsunuz değil mi?" dedi inanamayarak. "Tabii ki değil!" dedi Flint.

“Hayır," diye küçümsedi Tas. "Bu bir numara! Bunu bana bir ejderan verdi! Ayrıca Kitiara artık bir Ejderha Yüceefendisi. Tanis'in onunla ne gibi bir alışverişi olabilir..."

Laurana terslikle başını çevirdi. Tasslehoff durarak yüzü aniden yaşlanmış gibi görünen Flint'e baktı.

"Demek ki öyle," dedi cüce yavaşça. "Yüce Ermiş Kulesi surlarında senin Kitiara ile konuştuğunu gördük. Sturm'ün ölümünden daha başka şeyler hakkında tartışıyordunuz değil mi?"

Laurana başıyla onayladı, tek bir kelime etmeden kucağında duran ellerine bakarken.

“Size hiç söylemedim," diye mırıldandı belli belirsiz bir sesle... umudumu yitirmemiştim... Kitiara dedi ki... Tanis'i, Flotsam'de bir yerlerde bıraktığını söyledi... o yokken işlere göz kulak olsun diye."

"Yalancı!" dedi Tas.

"Hayır." Laurana başını salladı. "Birbirimizi anlayan iki kadın olduğumuzu söylediğinde, haklıydı. Yalan söylemiyordu. Doğruyu söylediğini biliyorum. Ve Kule'de, rüyadan söz etti." Laurana başını kaldırdı. "Rüyayı hatırlıyor musunuz?"

Flint huzursuzca, evet anlamında başını salladı. Tasslehoff ayaklarını sürüyordu.

"Belki de sadece, Tanis ona paylaştığımız rüyayı anlatmıştı," diye devam etti Laurana, boğazındaki düğümü yutkunarak. "Rüyada onu Tanis'le birlikte görmüştüm; aynı Sturm'ün ölümünü görmüş olduğum gibi. Rüya gerçekleşiyor..."

"Dur şimdi bir dakika," dedi Flint boğuk bir sesle, boğulmakta olan bir adamın bir tahta parçasına tutunduğu

gibi gerçeğe yapışarak. "Sen kendin, rüyanda tam Sturm'ün ölümünden sonra, kendi ölümünü de gördüğünü söylemiştin. Ve ölmedin. Ayrıca Sturm'ün bedenini parçalayan da olmadı."

"Ben de rüyada olduğu gibi henüz ölmedim," dedi Tas yardımsever bir edayla. "Ve bir sürü kilit açtım, yani bir sürü değil ama orada burada birkaç kilit açtım, ve hiçbiri zehirli değildi. Sonra Laurana, Tanis böyle bir şey yapamaz..."

Flint, Tas'a sert bir bakış fırlattı. Kender derhal sessizleşti. Fakat

Laurana bu bakışı görmüş ve anlamıştı. Dudaklarını kenetledi.

"Evet, yapar. Her ikiniz de bunu biliyorsunuz. O kadını seviyor." Laurana bir an için sessizleştikten sonra, "Ben gidiyorum. Bakaris'le değiş-tokuş yapacağım," dedi.

Flint içini çekti. Bunun olacağını biliyordu. "Laurana..."

"Bir dakika Flint," diye kesti sözünü kız. "Eğer Tanis, senin öldüğünü duysaydı, ne yapardı?"

"Konu bu değil," diye geveledi Flint.

“Cehennem'in dibine gideceğini, bin ejderhayı geçeceğini bilse bile sana gelirdi..."

"Belki gelirdi, belki gelmezdi," dedi Flint aksilenerek. "Eğer bir ordunun lideri olsaydı gelmezdi. Eğer sorumlulukları olsaydı, ona bel bağlamış insanlar olsaydı gelmezdi. Benim anlayacağımı bilirdi..."

Laurana'nın yüzü sanki mermerden yontulmuştu; son derece hissiz, saf ve soğuk bir yüz ifadesi vardı. "Bu sorumlulukları ben aranmadım. Ben istemedim. Bakaris kaçmış gibi yapabili"Bunu yapma Laurana!' diye yalvardı Tas. "Senin okla kolundan vurduğun, Derek ile Lord Alfred'in cesetlerini Yüce Ermiş Kulesi'ne getiren subay oydu. Senden nefret ediyor Laurana! Ben... ben onu yakaladığımız gün sana nasıl baktığını gördüm!"

Flint'in kaşları çatıldı. "Lordlar ve kardeşin hâlâ aşağıda. Bu işle nasıl başa çıkacağımızı tartışalım..."

"Ben hiçbir şey tartışmıyorum," diye kesip attı Laurana, çenesini cücenin son derece iyi bildiği kendinden emin edayla havaya kaldırarak. "Komutan benim. Bu benim kararım."

"Belki birilerinden akıl istemelisin...”

Laurana cüceyi buruk bir kederle süzdü. "Kimden?" diye sordu. "Gilthanas'tan mı? Ne diyeceğim? Kitiara ile sevgililerimizi değiş tokuş etmek istediğimizi mi? Hayır, kimseye söylemeyeceğiz. Zaten şövalyeler Bakaris'le ne yapsın? Şövalye adetlerine göre idam edecekler. Bütün bu yaptıklarım karşılığında bana borçlular. Bakaris'i bir bedel olarak alıyorum."

"Laurana" –Flint çaresizlik içinde kızın donmuş maskesini delmenin bir yolunu arıyordu– "tutsak değiş-tokuşunda uyulması gereken bir protokol vardır. Sen haklısın. Kumandan olan sensin ve bunun ne kadar önemli olduğunu bilirsin! Uzun zaman babanın sarayında bulundun..." Bu bir hataydı. Daha ağzını açar açmaz cüce de bunu anlamıştı ve içten içe homurdandı.

"Ben artık babamın sarayında değilim!" diye patladı Laurana. Protokolün de canı cehenneme!" Ayağa kalkarak soğuk bir edayla Flint'e, sanki ilk defa gördüğü biriymiş gibi baktı. Aslında cüceinin aklına onun çocuksu bir sevdayla Tanis'in peşinden gitmek için evini terk ettiği akşamki, Qualinesti'deki hali gelmişti.

"Bu haberi getirdiğiniz için teşekkür ederim. Sabahtan önce yapmam gereken dünya kadar iş var. Eğer Tanis'e karşı biraz saygınız varsa, lütfen odalarınıza dönün ve kimseye bir şeyden bahsetmeyin."

Tasslehoff, Flint'e telaşla baktı. Kızaran cüce aceleyle verdiği zararı telâfi etmeye çalıştı.

“Bak şimdi Laurana," dedi terslikle, "şimdi sözlerime alınma. Eğer kararını verdiysen seni desteklerim. Yaşlı, ters bir dede olmaya başladım, hepsi bu. Bir komutan olsan da ben senin için endişeleniyorum. Sonra beni de yanında götürmelisin – notta da yazılmış |olduğu gibi..."

"Beni de!" diye bağırdı Tas hiddetle.

Flint kaşlarını çatarak ona baktı, ama Laurana dikkat bile etmemişti. Yüzündeki ifade yumuşadı.

"Teşekkür ederim Flint. Sana da Tas," dedi tükenmiş bir halde. "Size öyle çıkıştığım için özür dilerim. Ama gerçekten tek başıma gitmem gerektiğini düşünüyorum."

"Hayır," dedi Flint inatla. "Ben de en az senin kadar Tanis'e düşkünüm. Eğer öyle bir ihtimal varsa, ölüy..." Cüce tıkanarak eliyle gözlerini sıvazladı. Sonra yutkundu. "Yanında olmak istiyorum."

"Ben de," diye geveledi Tas boyun eğerek.

"Pekâlâ." Laurana hüzünle tebessüm etti. "Sizi suçlayamam. Eminim o da, sizin yanında olmanızı isterdi."

Tanis'i göreceğinden o kadar emin, o kadar olumlu söz ediyordu ki, cüce bunu onun gözlerinden okuyordu. Son bir girişimde daha bulundu. "Laurana ya bu bir tuzaksa. Bir pusu..."

Laurana'nın yüz ifadesi yeniden dondu. Flint'in itirazı daha yüzünde kaybolurken gözlerini Flint'e doğru hiddetle kıstı. Kender başını salladı.

Yaşlı cüce içini çekti.

- 2 - Başarısızlığın cezası

şte efendim," dedi ejderha; pırıl pırıl siyah gözlü, gecenin gölgeleri gibi kanatları olan muazzam kırmızı bir canavardı. "Dargaard Kalesi. Durun bakın, mehtapta rahat rahat görebilirsiniz... bulutlar bir aralansın da."

"Görüyorum," diye cevap verdi derin bir ses. Adamın ses tonundaki bıçak sırtı gibi hiddeti duyan ejderha, dağlar arasındaki değişken hava akımlarını kontrol ederek halkalar çize çize aceleyle alçalmaya başladı. Kırık dişler gibi uzanan dağların arasındaki sarp kayalarla çevrili kaleyi sinirli gözlerle kolaçan eden ejderha kolayca inecek bir yer aradı. Lord Ariakas'ı sarsmaya gelmezdi.

Dargaard Dağları'nın kuzey kısmının en ucunda duruyordu hedefleri: Efsaneleri kadar kara ve kasvetli olan Dargaard Kalesi. Bir zamanlar –henüz dünya gençken– Dargaard Kalesi dağların zirvelerini taçlandırır; gül renkli surları, gene latif bir güzellikle aynı bir gül misali kayalar üzerinden yükselirdi. Fakat şimdi, diye düşündü Ariakas aksilikle, gül soldu. Yüceefendi bir şair değildi; pek öyle hayale de pabuç bırakmazdı. Fakat kayaların tepesindeki, ateşle kararmış yıkık dökük kale, kurumakta olan gövdesi üzerinde solmuş bir güle o kadar çok benziyordu ki görüntü onu da ister istemez etkilemişti. Bir kırık kuleden bir diğerine uzanan kara kafes işleri artık gül yapraklarını oluşturmuyordu. Daha çok, diye düşüncelere daldı Ariakas, zehiri onu öldüren o böceğin ağını andırıyor.

İri kırmızı ejderha havada son bir kez halka çizdi. Avluyu saran güney surları, Afet sırasında, kalenin kapılarına açık bir geçit sağlayacak şekilde üç yüz metre aşağıya, uçurumun dibine devrilmişti. İçten gelen bir ah çeken kırmızı ejderha, gerisindeki, sadece orası burası kırılmış, iniş için elverişli muntazam taş döşeli yolu gördü. Krynn üzerinde çok az şeyden korkan ejderhalar dahi Lord Ariakas'ın öfkesinden çekinirdi.

Aşağıdaki avluda, bir eşek arısının yaklaşmasıyla huzursuzlaşan bir karınca yuvasındaki gibi ani ve hummalı bir koşuşturmaca başlamıştı. Ejderanlar viyaklayıp parmaklarıyla işaret ediyorlardı. Gece nöbetçilerinin komutanı aceleyle kale burcundaki siperlere koşarak kenardan avluya bakmaya başladı. Ejderanlar haklıydı. Gerçekten de bir filo kırmızı-ejderha avluya iniyordu; birinde de zırhlı bir subay vardı. Komutan, bineği daha doğru dürüst durmadan ejderhanın eyerinden atlayan adama huzursuzca baktı. Ejderhanın kanatları, subaya çarpmamak için hiddetle çırpılıyor; tozları, avlunun taşları üzerinde kararlılıkla kapıya doğru yürümekte olan adamın etrafında mehtapla aydınlanmış bulutlar halinde dalgalandırıyordu. Kara çizmeleri kaldırım taşları üzerinde çınlıyor, aynı bir matem çanına benziyordu.

Ve –bu düşünceyle– subayı aniden tanıyan komutanın nefesi tıkandı. Dönüp, aceleyle neredeyse bir ejderanın üzerinden geçerek askere lanetler yağdırdı ve kalede Temsili Komutan Garibanus'u aramak için koşturmaya başladı.

Lord Ariakas'ın zırhlı yumruğu tahta kapıya, kıymıkları havaya fırlatan bir darbeyle gökgürültüsü gibi indi. Ejderanlar kapıyı açmak için birbirleri üzerine çıktılar; sonra Ejderha Yüceefendisi beraberinde mumları söndüren ve meşale alevlerini dalgalandıran buz gibi bir rüzgârla içeri yürürken sefilce çekildiler.

İçeri girerken ejderha miğferinin parlak maskesi altından etrafa hızla bir göz atan Ariakas, dairesel geniş salonun kemerli, kubbeli bir tavanla arşınlandığını gördü. Girişin her iki yönünden de kavisli, devasa iki merdiven yükseliyor, ikinci kattaki bir balkona varıyordu. Ariakas, yaltaklanan ejderanları görmemezliğe gelip etrafa bakınırken, aceleyle pantalonlarını ilikleyen, gömleğini başından aşağı geçirmeye çalışan Garibanus'un merdivenlerin tepesine yakın bir kapıdan belirdiğini gördü. Nöbetçilerin kumandanı –titreyerek– Garibanus'un yanında durmuş Ejderha Yüceefendisi'ni işaret ediyordu.

Ariakas derhal temsili komutanın kimin yanında eğlendiğini tahmin etti. Belli ki adam, kayıp Bakaris'in yerini sadece bir yönden doldurmuyordu!

"Demek ki oradaymış!" diye düşündü Lord Ariakas memnuniyetle. İri adımlarla salondan geçerek çifter çifter merdivenlerden çıktı. Ejderanlar yolu üzerinden sıçanlar gibi kaçışıyordu. Nöbetçilerin komutanı yok oldu. Ariakas merdivenlerin tam yarısına gelmişti ki Garibanus onu karşılayabilecek kadar kendini toparladı.

"L-Lord Ariakas," diye kekeledi, gömleğini pantalonuna sokuşturup aceleyle merdivenlerden inerken. "Bu hiç beklenmedik – ııı– bir şeref."

"Umulmadık değildir inşallah?" dedi Ariakas pürüzsüz bir sesle; ejderha miğferinin derinliklerinden gelen sesi garip bir metalik tını kazanmıştı.

"Şey, herhalde değildir," dedi Garibanus zayıf bir kahkahayla. Ariakas, gözlerini tepesindeki kapıya sabitleyerek tırmanmaya devam etti. Lordunun gitmeye niyetli olduğu yeri tahmin eden

Garibanus kendisini Ariakas ile kapı arasına soktu.

"Lordum," diye başladı özür dilercesine, "Kitiara giyiniyor. O..."

Tek bir söz söylemeyen, hatta iri adımlannı dahi bozmayan Lord Ariakas eldivenli elini savurdu. Darbe Garibanus'un göğüs kafesine indi. Bir inilti sesi çıktı, sanki körüklerden hava boşalıyormuş gibi ve çıtırdayan kemik sesleri izledi; sonra da darbe genç adamın bedenini merdivenlerin karşısında dokuz on metre kadar ilerideki duvara yollarken ıslak, sırılsıklam, sıçrayan çamur sesi gibi bir ses duyuldu. Gevşek beden aşağıdaki zemine kaydı ama Ariakas bunu fark etmedi bile. Arkasına bile bakmadan tırmanmaya devam etti, gözleri merdivenlerin tepesindeki kapıdaydı.

Doğrudan Karanlık Kraliçe ile irtibatı olan Ejderha Orduları'nın baş komutanı Lord Ariakas zeki bir adam, askeri alanda da bir dehaydı. Ariakas hemen hemen Ansalon

kıtasının bütün idaresini elinde tutuyordu. Daha şimdiden kendi kendine "İmparator" demeye başlamıştı bile. Kraliçesi gerçekten de ondan memnundu; ondan aldığı armağanlar hem bol, hem de müsrifçeydi.

Ama şimdi o güzelim rüyasının parmakları arasından, güz ateşlerinin dumanları gibi kaçıp gittiğini görüyordu. Solamniya bozkırlarında deliler gibi kaçan ordulara, Palanthas'ın düştüğüne, Vingaard Kalesi'nden çekilindiğine, Kalaman'ın kuşatılması planlarının bırakıldığına dair raporlar almaya başlamıştı. Elfler Kuzey ve Güney Ergoth'ta insanlarla ittifak halindeydi. Dağ cüceleri Thorbardin'deki yeraltı yurtlarından ortaya çıkmışlardı; kadim düşmanları tepe cüceleriyle ve bir grup insan mülteciyle ejderha ordularını Abanasya'dan kovmak çin birleşmişlerdi. Silvanesti kurtulmuştu. Bir Ejderha Yüceefendisi Buz Duvarı'nda öldürülmüştü. Ve eğer söylentilere inanılacak olursa, bir grup lağım cücesi de Pax Tharkas'ı ele geçirmişti!

Fırtına gibi merdivenlerden çıkarken bunları düşünen Ariakas köpürdükçe köpürüyordu. Lord Ariakas'ın memnuniyetsizliğinden kurtulan çok az insan olurdu. Hiddetinden ise kurtulan olmamıştı.

Ariakas salahiyetini, Karanlıklar Kraliçesi'nin yüksek bir ermişi olan babasından miras almıştı. Daha kırk yaşında olmasına rağmen Ariakas, konumunu neredeyse –babası kendi oğlunun ellerinde zamansız bir ölümle karşılaşmış olduğundan– yirmi yıldır muhafaza ediyordu. Ariakas, küçük oğlunun da babası kadar kötülüklere sapmaması için kaçmaya teşebbüs eden annesini babasının vahşice öldürüşüne iki yaşındayken tanık olmuştu.

Ariakas her zaman için babasına saygılı davranır gibi görünse de annesinin katlini hiç unutmamıştı. Çok çalışıp derslerinde ilerleyerek babasını haddinden fazla gururlandırmıştı. Birçok kişi, annesinin ölümünün öcüyle –ve Ejderha Yüceefendisi'nin tahtına göz dikerek– on dokuz yaşındaki oğlu, bıçak darbesini indirdiğinde, hâlâ adamın aynı gururu duyup duymadığını merak etmişti.

Elbette ki bu, kısa bir süre içinde en gözde ermişinin yerini Ariakas'ın fazla fazla doldurduğunu gören Karanlıklar Kraliçesi için öyle büyük bir trajedi olmamıştı. Genç adamın ermişlere ait yetenekleri yoktu ama büyü kullanıcısı olarak gözardı edilemeyecek becerileri Siyah Cüppe ve onu eğiten kötü büyücülerin övgüsünü kazanmasına neden olmuştu. Yüksek Büyücülük Kulesi'ndeki korkunç Sınavlar'ı geçtiği halde onun asıl tutkusu büyü değildi. Büyüyü nadiren kullanırdı ve hiçbir zaman onun kötü güçlerin büyücüsü olduğunu ifade eden Kara Cüppesini giymezdi.

Ariakas'ın asıl tutkusu savaştı. Ejderha Yüceefendileri ordularının neredeyse bütün Ansalon kıtasına boyun eğdirmesine neden olan stratejiyi hazırlayan da oydu. Hemen hemen hiçbir karşı koymayla karşılaşmamalarını sağlayan oydu, çünkü hızla hareket edip parçalanmış durumda olan insan, elf ve cüce ırklarını birleşecek vakit bırakmadan vurmak ve onları un ufak etmek fikri ona aitti. Ariakas'ın planına göre, yaza kadar Ansalon'u hiç karşı konulmadan yönetmesi gerekiyordu. Krynn'in diğer kıtalarında bulunan diğer Ejderha Yüceefendileri onu gizlemedikleri bir hasetle –ve korkuyla– izliyorlardı. Çünkü tek bir kıta Ariakas'a kâfi gelmezdi. Daha şimdiden gözleri batıya, Sirrion Denizi'nin ötesine çevrilmişti.

Ama şimdi... felâket.

Kitiara'nın yatak odasınının kapısına ulaşan Ariakas, kapının kilitli olduğunu gördü. Soğuk kanlılıkla tek bir büyü sözcüğü söyledi ve ağır tahta kapı paramparça oldu. Ariakas eli kılıcında, kapıyı yutan kıvılcım ve mavi alevler sağnağı arasından iri adımlarla yürüyerek Kitiara'nın odasına girdi.

Kit yataktaydı. Ariakas'ı görünce doğruldu, eliyle kıvrak bedenini saran ipek bir sabahlığı kavramıştı. Gözü dönmüş hiddeti içinde bile Ariakas, kumandanları arasında en çok itimat etmeye başladığı kadına hayran kalmadan edememişti. Gelişi kadını gafil avlamış olsa da, yenilgisini hayatıyla ödeyeceğini biliyor olsa da, onu büyük bir soğuk kanlılıkla karşılamıştı. Kahverengi gözlerinde bir korku

kıvılcımı belirmemiş, dudaklarından bir mırıltı bile kaçmamıştı.

Bu, sadece Ariakas'ın daha da hiddetlenmesine neden olmuş, kadının onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını hatırlatmıştı. Hiç konuşmadan ejderha miğferine asılıp çıkarttı. Fırlattığı miğfer çarptığı yerde oyma bir ahşap sandığı cammış gibi paramparça etti.

Ariakas'ın yüzünü gören Kitiara bir anlığına denetimini yitirdi ve eli sinirli sinirli sabahlığının kurdelasını kavrayarak yatakta büzüştü.

Araikas'ın yüzüne çekinmeden bakabilen çok az kişi bulunur. Bu adamın her türlü insani histen yoksun bir yüzü vardır. Hiddeti bile sadece ağzının yanında seyiren kasından belli oluyordu, uzun siyah saçları solgun yüz hatlarına dökülüyordu. Bir günlük sakalı, muntazaman traşlanan teni üzerinde mavi mavi duruyordu, elleri siyah ve buz tutmuş göller kadar soğuktu.

Ariakas bir sıçrayışta yatağın yanına ulaştı. Yatağın etrafındaki perdeyi çekip indirdi ve uzanarak Kitara'nın kısa, kıvırcık saçlarından yakaladı. Kadını yataktan sürükleyerek taş zemine fırlattı.

Kitiara, ağzından bir acı nidası kaçarken tüm ağırlığıyla yere düştü. Ama kısa sürede kendini toparladı ve tam bir kedi gibi dönüp ayağa kalkacakken Ariakas'ın sesi onu dondurdu.

"Dizlerin üzerinde kal Kitiara," dedi adam. Yavaş yavaş ve ihtiyatla uzun parlak kılıcını kınından çekti. "Dizlerinin üzerinde kal ve başını eğ, aynı kellesi uçurulmaya hazır bir mahkum gibi. Çünkü ben senin celladınım Kitiara. Başarısızlığı komutanlarım işte böyle öder!"

Kitiara dizleri üzerinde kaldı ama bakışlarını adama doğru kaldırdı. Kadının kahverengi gözlerindeki nefret ateşini gören Ariakas bir an için kılıcının elinde olduğuna şükretti. Bir kez daha kadına hayranlık duymaktan kendini alamadı. Ölümle burun buruna olduğu halde gözlerinde hiç korku yoktu. Sadece meydan okuma vardı.

Kılıcını kaldırdı ama darbe hiç inmedi.

Kılıç tutan kolunu iskelet soğuğu parmaklar kavramıştı.

"Bence Yüceefendi'nin açıklamasını dinlemelisin," dedi derinden gelen bir ses.

Lord Ariakas güçlü bir adamdı. Bir mızrağı, bir atın bedenini delip geçecek güçle fırlatabilirdi. Elinin tek bir hareketiyle bir adamın boynunu kırabilirdi. Yine de kendini, yavaş yavaş bileğini ezmeye başlayan bu buz gibi elden kurtaramadığını hissediyordu. Sonunda Ariakas şiddetli bir ıstırapla kılıcını düşürdü. Kılıç bir takırtıyla yere çarptı.

Biraz sarsılmış olan Kitiara ayağa kalktı. Bir işaretiyle hizmetkârına Ariakas'ı serbest bırakmasını söyledi. Lord, ellerinden birini kaldırarak yaratığı un ufak edecek büyüsünü yapmak için savrulurcasına arkasını döndü.

Derken kalakaldı. Nefesi kesilen Ariakas geri geri tökezledi, yapmaya hazırlandığı büyü aklından uçup gitmişti.

Karşısında kendisinden daha uzun olmayan bir suret duruyordu, Afet'en kalma bir zırha bürünmüştü. Zırh Solamniya Şövalyeleri'nin zırhıydı. Önünde Gül Tarikatı'nın işareti, yılların yıpratmasına rağmen belli belirsiz de olsa seçilebiliyordu. Zırhlı suretin miğferi yoktu, silah da taşımıyordu. Yine de –ona bakakalan– Ariakas, bir adım daha geriledi. Çünkü baktığı suret, yaşayan bir insan sureti değildi.

Yaratığın yüzü şeffaftı. Ariakas baktığında doğrudan arkasındaki duvarı görebiliyordu. Oyuğumsu gözlerinde soluk bir ışık oynaştı. O da dosdoğru bakıyordu, sanki onun da bakışları Ariakas'ı delip geçiyor, gerisini görebiliyordu.

"Ölü bir şövalye!" diye fısıldadı korkuyla.

Lord, canlı tenin sıcaklığından çok uzaklaşmış diyarlarda yaşayanların soğuğuyla hissizleşen, ağrıyan bileğini ovdu. İtiraf etmeye bile cesaret edemeyecek kadar korkan ve bir yandan böyle ölümcül bir temasın sonradan doğuracağı etkileri uzaklaştırmak için tılsım mırıldanan Ariakas, kılıcını almak için eğildi. Doğrularak kendisini çarpık bir tebessümle izleyen Kitiara'ya acı bir bakış fırlattı.

"Bu... bu yaratık sana mı hizmet ediyor?" diye sordu boğuk bir sesle.

Kitiara omuzlarını silkti. "Birbirimize hizmet etme kararı aldık diyelim."

Ariakas kadına kıskanç bir hayranlıkla baktı. Ölü şövalyeye göz ucuyla bakarak kılıcını kınına yerleştirdi.

"Sık sık odanı ziyaret ediyor mu?" diye alay etti. Bileği çok fena bir biçimde ağrıyordu.

“Dilediği zaman gelir, dilediği zaman gider," diye cevap verdi Kitiara. Sabahlığının kıvrımlarını rahat bir hareketle bedenine sardı; belli ki edebinden değil baharın ilk günlerinin serinliği yüzünden böyle davranıyordu. Titreyerek ellerini kıvırcık saçları arasında gezdirip omuzlarını silkti. "Sonuç olarak burası onun kalesi."

Ariakas gözlerinde dalgın bir ifadeyle, geçmiş efsaneleri aklından bir bir geçirerek, duraksadı. "Lord Soth!" deyiverdi aniden surete doğru dönerek. "Kara Gül Şövalyesi."

Şövalye onaylarcasına eğilerek selam verdi.

"Dargaard Kalesi'nin eski öyküsünü unutmuşum." diye mırıldandı Ariakas, Kitiara'ya düşünceli düşünceli bakarak. "Size yakıştırdığımdan daha sağlam sinirleriniz var hanımefendi: Lanetli bir mekânda kalmak! Efsaneye göre Lord Soth iskelet savaşçılardan bir alaya kumanda eder..."

"Savaşta etkili bir kuvvet sayılır," diye cevapladı Kitiara esneyerek. Şöminenin yanındaki küçük bir masaya giderek kristal bir sürahiyi eline aldı. "Sadece bir dokunuşları bile" –gülümseyerek Ariakas'a baktı– "kendilerini bu temasa karşı koruyacak büyücülük yetenekleri olmayanlar için dokunuşlarının ne anlama geldiğini bilirsin – Biraz şarap?"

"Pekâlâ," diye cevap verdi Ariakas, gözleri hâlâ Lord Soth'un şeffaf yüzündeydi. "Peki ya kara elflere ve rivayete göre onları izleyen banşi kadınlarına ne buyrulur?"

"Onlar da burada...bir yerlerde." Kit yine titredi; sonra şarap kadehini kaldırdı. "Büyük bir ihtimalle çok geçmeden onları duyarsınız. Lord Soth uyumuyor elbette. Gecenin uzun saatlerini geçirmesi için hanımlar ona yardımcı olurlar." Bir

an için şarap kadehini dudaklarına götüren Kitiara'nın rengi soldu. Sonra dokunmadan kadehi yerine bıraktı, elleri belli belirsiz titriyordu. "Bu pek hoş değil," dedi kısaca. Etrafına bakınarak sordu: "Garibanus'a ne yaptınız?"

Şarap kadehini savuran Ariakas umursamaz bir harekette bulundu. "Onu...merdivenlerin dibine bıraktım."

"Öldü mü?" diye sorguladı Kitiara, Yüceefendi'ye bir kadeh daha doldururken.

Ariakas kaşlarını çattı. "Belki de. Yolumun üzerine çıkmıştı. Önemi var mı?"

"Onu...eğlendirici buluyordum," dedi Kitiara. "Bakaris'in yerini birden fazla yönden dolduruyordu."

"Evet, Bakaris." Lord Ariakas başka bir kadeh şarap daha içti. "Demek ki komutanınız ordunuzu yenilgiye uğratırken kendisini de yakalatmayı başardı!"

"Bir ahmaktı o," dedi Kitiara soğuk bir edayla. "Sakat olduğu halde ejderha sırtına binmeye kalkıştı."

"Duydum. Koluna ne olmuştu?"

“Elf kadın, Yüce Ermiş Kulesi'nde onu bir ok ile vurmuştu. Kendi hatasıydı ve şimdi de bunu ödedi. Onu görevinden alıp kendime koruma yapmıştım. Ama onurunu kurtarmak amacıyla bir fırsat için ısrar etti."

"Kaybına pek yas tutmuyor gibisin," dedi Ariakas, Kitiara'yi süzerek. Sadece boynundan iki kurdela ile tutturulmuş sabahlık kadının kıvrak bedenini pek örtüyor sayılmazdı.

Kit gülümsedi. "Hayır, Garibanus...Onun yerini oldukça iyi dolduruyor. Umarım onu öldürmemişsindir. Yarın Kalaman'a yollayacak birini bulmaya çalışmak can sıkacak."

"Kalaman'da ne işin var – elf kadın ile şövalyelere teslim olmaya mı hazırlanıyorsun?" diye sordu Lord Ariakas acımasızca; hiddeti şarapla birlikte geri geliyordu.

"Hayır," dedi Kitiara. Ariakas'ın karşısındaki sandalyeye oturarak onu soğuk bir edayla süzdü. "Onları teslim almaya hazırlanıyorum."

"Hıh!" diye burun büktü Ariakas. "Delirmediler. Kazandıklarının farkındalar. Ve haklılar da!" Yüzü kızardı. Sürahiyi eline alarak içindekileri kadehine boşalttı. "Hayatını ölü şövalyene borçlusun Kitiara. En azından bu gecelik. Ama sonsuza kadar yanında olamaz."

"Planlarım tahminimden de iyi gidiyor," diye cevap verdi Kitiara kılı kıpırdamadan, Ariakas'ın alev alev gözlerinden hiç canı sıkılmamıştı. "Eğer sizi kandırabildiysem lordum, hiç kuşkum yok ki düşmanı da kandırabilmişimdir."

"Peki beni nasıl kandırmışsın Kitiara?" diye sordu Ariakas ölümcül bir sakinlikle. "Yani bütün cephelerde yenilgiye uğramadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Solamniya'dan sürülmediğini mi? Ejderha mızraklarının ve iyi ejderhaların onur kırıcı bir yenilgiye neden olmadıklarını mı?" Her sözcükle sesi yükseliyordu.

"Evet öyle!" diye yapıştırdı cevabı Kitiara, kahverengi gözlerinde şimşekler çakıyordu. Masadan uzanarak tam kadehini dudaklarına götüreceği sırada Ariakas'ın elini tuttu. "İyi ejderhalara gelince lordum, casuslarım onların dönüşlerinin, Sanction'daki tapınağa gizlice girerek iyi ejderha yumurtalarına neler olduğunu keşfeden bir elf beyi ile gümüş bir ejderhaya bağlı olduğunu söylüyor. Bu kimin suçuydu? Orada kim hata yaptı? O tapınağın korunması senin sorumluluğundu..."

Öfkelenen Ariakas elini Kitiara'dan kurtardı. Şarap kadehini odaya fırlatarak ayağa kalkıp kadınla yüzyüze geldi.

"Tanrılar adına çok ileri gidiyorsun!" diye bağırdı, ağır ağır soluyarak.

"Poz yapmayı bırak," dedi Kitiara. Serinkanlılıkla ayağa kalkarak arkasını döndü ve odayı bir baştan bir başa arşınladı. "Beni savaş odama kadar izleyin de size planlarımı anlatayım."

Ariakas kuzey Ansalon haritasına bakıyordu. "İşe yarayabilir," diye itiraf etti.

“Tabii ki işe yarayacak," dedi Kit, gevşek bir edayla esneyip gerinerek. "Ordularım önlerinde korkak tavşanlar gibi kaçtılar. Şövalyelerin bizim hep güneye doğru kaydığımızı ve güçlerimin sanki toz olup uçar gibi ortan kaybolmalannı fark edecek kadar kurnaz olamamaları ne kötü. Şu anda biz konuşurken bile ordularım bu dağların güneyindeki korunaklı vadide toplanıyor. Bir hafta içinde birkaç bin kişi gücünde bir ordu Kalaman'a doğru yürüyüşe geçecek. Altın Komutan'larının yokluğu morallerini bozacak. Büyük bir ihtimalle şehir hiç savaşmadan teslim olacak. Oradan da kaybetmiş gibi göründüğümüz toprakları ele geçireceğim. Bana o salak Toede'nin güneydeki ordularının komutasını ver, istemiş olduğum uçan hisarları yolla da Solamniya başka bir Afet olduğunu zannetsin!"

"Fakat elf kadın..."

"Bizi ilgilendirmez," dedi Kitiara.

Ariakas başını salladı. "Bu planlarının zayıf noktası gibi görünüyor Kitiara. Peki ya Yarımelf? Onun işe karışmayacağından emin olabilir misin?"

"O önemli değil. Önemli olan elf ve o da aşık bir kadın." Kitiara omuzlannı silkti. "Bana güveniyor Ariakas. Küçümsüyorsun ama bu doğru. Bana çok ama Tanis Yarımelf'e çok az güveniyor. Bu aşıklarda hep böyle olur. En çok sevdiklerimiz genellikle en az güvendiklerimizdir. Bakaris'in onların eline düşmüş olması pek kârlı oldu."

Kadının sesinde bir değişme duyan Ariakas, Kitiara'ya sertçe baktı ama kadın adama arkasını dönmüş, yüzünü göstermiyordu. Aniden kadının göründüğü kadar kendinden emin olmadığını fark etti ve o zaman ona yalan söylediğini anladı. Yarımelf! Peki ya o? Madem öyle, o neredeydi? Ariakas onun hakkında birçok

şey duymuştu ama onunla hiç karşılaşmamıştı. Ejderha Yüceefendisi kadını bu noktada sıkıştırmayı düşündükten sonra aniden fikrini değiştirdi. Kadının yalan söylemiş olduğu gerçeğini kendine saklamasında çok daha fazla yarar vardı. Bu tehlikeli kadına karşı güç veriyordu bu durum ona.

Bıraksın kadın kendi yarattığı bu gönül rahatlığı içinde gevşesin.

Özellikle esneyen Ariakas tarafsız gibi göründü. "Elf kadına ne yapacaksın?" diye sordu, kadının da ondan beklediği gibi. Ariakas'ın narin sarışın kadınlara olan düşkünlüğü pek meşhurdu.

Kitiara kaşlarını kaldırarak adama oynak bir bakış fırlattı. "Çok kötü lordum," dedi alayla, "ama hanımefendiyi Karanlıklar Majesteleri istemişlerdi. Belki Karanlık Kraliçe'nin işi bittikten sonra onu alabilirsiniz."

Ariakas ürperdi. "Pöh, o zaman benim işime yaramaz. Onu arkadaşın Lord Soth'a verirsin. Eğer yanlış hatırlamıyorsam bir zamanlar elf kadınlarını severmiş."

"Doğru hatırlıyorsun," diye mırıldandı Kitiara. Gözleri kısıldı. Elini kaldırdı. "Dinle," dedi yavaşça.

Ariakas sessizleşti. Önce hiçbir şey duymadı; derken zamanla garip bir sesin farkına vardı: Sanki yüzlerce kadın ölüleri için ağlartarmış gibi şiddetli bir uluma sesi. O dinlerken ses gitgide yükselerek gecenin sakinliğini yırttı.

Ejderha Yüceefendisi şarap kadehini masaya koydu, elinin titremesine kendi de hayret etmişti. Kitiara'ya bakınca onun da güneşten yanmış teninin altında yüzünün solduğunu gördü. Kadının iri gözleri iyice açılmıştı. Adamın bakışlarını üzerinde hisseden Kitiara yutkunarak kuru dudaklarını yaladı.

"Korkunç, öyle değil mi?" diye sordu; sesi çatlak çatlak çıkmıştı.

"Yüksek Büyücülük Kuleleri'nde korkunç şeylere maruz kaldım ben," dedi Ariakas yavaşça, "ama onlar bunun yanında bir hiçti. Nedir bu?"

"Gel," dedi Kit ayağa kalkarak. "Eğer dayanabilirsen sana göstereyim."

İkisi birlikte savaş odasından ayrıldı; Kitiara, Ariakas'ı, kubbemsi tavanı olan daire şeklindeki holün üzerindeki yatak odasına kadar kalenin dolambaçlı koridorlarından dolaştırdı.

"Gölgelerden çıkma," diye ikaz etti Kitiara.

Bu gereksiz bir uyarı, diye düşündü Ariakas yavaş yavaş daire şeklindeki odaya bakan balkona doğru ilerlerken. Balkonun kenarından bakan Ariakas, aşağıda gördükleri karşısında dehşet içinde kalmıştı. Terleyerek yeniden hızla Kitiara'nın yatak odasının gölgelerine çekildi.

"Nasıl dayanabiliyorsun buna?" diye sordu kadına, kadın tam odaya girmiş kapıyı arkasından hafifçe kapatırken. "Bu, her gece tekrarlanıyor mu?"

"Evet," dedi kadın titreyerek. Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. Derhal kendini toparlayıvermişti. "Bazen buna alıştım diyorum, sonra yeniden hataya düşüp gidip oraya bakıyorum. Şarkıları o kadar kötü değil..."

"Dehşet verici!" diye mırıldandı Ariakas yüzündeki soğuk teri silerken. "Demek ki her gece Lord Soth etrafında iskelet askerleriyle tahtına oturuyor ve kara acuzeler de o korkunç ağıtı yakıyor!"

"Ve hep aynı ezgi," diye mırıldandı Kitiara. Titereyen kadın farkında bile olmadan boşalmış şarap sürahisini eline aldıktan sonra yeniden masanın üzerine bıraktı. "Geçmiş ona eziyet etse de, geçmişinden kaçamıyor. Durmadan zihninde tartıp duruyor, onu hiç huzur bulmadan, durmadan toprak üzerinde yürümeye mahkum eden kaderden kaçınmak için ne yapabileceğini düşünüyor. Onun çöküşüne neden olan kara elf kadınlar da öyküyü onunla yeniden yaşamak zorunda. Her gece bunu tekrar etmek zorundalar. Her gece onun bu öyküyü işitmesi gerek."

"Sözler neyi anlatıyor?"

"Sözleri artık en az onun kadar ben de biliyorum." Kitiara güldü, sonra ürperdi. "Bir sürahi şarap daha iste, eğer vaktin varsa öyküyü sana anlatırım."

"Vaktim var," dedi Ariakas, yerine yerleşerek. "Gerçi eğer uçan hisarları yollayacaksam sabah ayrılmam gerek."

Kitiara, birçoğunun son derece büyüleyici bulduğu o çekici, çarpık tebessümüyle gülümsedi.

“Teşekkür ederim lordum," dedi. "Sizi bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

“Uğratmayacaksın," dedi Ariakas soğuk bir edayla, minik bir gümüş çıngırak çalarken, "sana bu konuda güvence verebilirim Kitiara. Eğer uğratırsan, onun kaderine maruz kalırsın" –ağıt seslerinin insanı ürperten bir perdeye çıktığı alt katı işaret etti– "senin için tasarladığıma nazaran biraz daha hoş bir kaderi var."

Kara Gül Şövalyesi

“Bildiğin gibi," diye başladı Kitiara, "Lord Soth, Solamniya'nın gerçek ve soylu bir şövalyesiymiş. Ama şahsi disiplinden yoksun, son derece hırslı bir adammış ve bu onun çöküşü olmuş.

"Soth güzel bir elf kızına aşık olmuş, İstar'ın Kralrahibi'nin bir müridine. O zamanlar evliymiş ama elf kızının güzelliği karşısında karısı aklından uçup gitmiş. Hem kutsal evlilik, hem de şövalyelik için verdiği yeminleri hiçe sayan Soth, tutkusuna yenilmiş. Kıza yalan söyleyerek iğfal etmiş ve evlenme vaadiyle Dargaard Kalesi'ne getirmiş. Karısı garip bir şekilde ortadan kaybolmuş."

Kitiara omuzlarını silktikten sonra devam etti:

“Şarkıdan duyduğum kadarıyla elf kızı, onun korkunç işlerini öğrendikten sonra bile şövalyeye sadık kalmış. Şövalyenin itibarını yeniden kazanabilmesi için izin verilmesi amacıyla Tanrıça Mishakal'a yakarmış ve görünüşe göre de yakarışları cevapsız kalmamış. Lord Soth'a kendi hayatı pahasına Afet'i engelleme gücü verilmiş.

"Kandırdığı kızın aşkıyla güçlenen Lord Soth, Kralrahip'i durdurmak ve parçalanmış şerefini kurtarmak niyetiyle İstar'a gitmek için ayrılmış.

"Fakat şövalye yolculuğu sırasında, Kralrahip'in müritleri olan ve Lord Soth'un işlediği günahı bilip de onu mahvetmekle tehdit eden elf kadınlar tarafından durdurulmuş. Elf kızının aşkının etkisini azaltmak için, onun yokluğunda kızın ona sadık olmadığını ima etmişler.

"Soth'un tutukusu gözünü kör etmiş, aklını bozmuş. Kıskançlık yüklü bir hiddetle Dargaard Kalesi'ne geri sürmüş atını. Kapıdan girerken masum kızı kendisine ihanet etmekle suçlamış. Sonra Afet yaşanmış. Girişteki avize yere düşünce elf kızı ile bebeğini alevler yutmuş. Tam ölürken, sonsuz ve korkunç bir yaşamı olması için Şövalye'yi lanetlemiş. Soth ile adamları, korkunç suretleriyle yeniden doğmak için yok olmuşlar ateşin içinde."

"Demek ki bunu duyuyor," diye mırıldandı Ariakas, dinleyerek.

Ve rüyaların ikliminde

Onu hatırına getirdiğinde,

Rüyaların dünyası yayıldığında, ışıkta dalgalanır, Güneş ve kutluluğun kıyısında durduğunda,

O zaman sana hatırlatacağız, Yeniden yaşatacağız sana Bedenin uzun inkârı içinden

Çünkü sen ilk önce kapkaraydın ışığın boşluğunda

Bir leke gibi, kanser gibi yayılan Çünkü can sıkan sularda köpekbalığıydın Hareket etmeye başlayan

Çünkü yılanın dişli başıydın, Biteviye ısıyı ve sureti arayan Çünkü beşikteki izahsız ölümdün, Hıyanetin uzun eviydin

Ve bundan çok daha korkunçtun

Gürültülü görüntüler sokağında,

Çünkü zarar görmeden, değişmeden geçip gittin

Kadınlar çığlık çığlığa sessizliği çözerken, Dünyanın kapısını aralarken, Canavarları getirirken

Bir çocuk ateşin parabollerini açarken

Yanmakta olan iki diyarın sınırlarında

Seni yeniden yutmak için dünya yarılırken

Sırf seni karanlıkta kaybetmek için

Her şeyden vazgeçmeye hazırken.

Zarar görmeden, değişmeden geçtin bunları, Ama şimdi bunları sözlerimize dizilmiş

Görüyorsun –geceden geçerken kendi tasavvurunda– Gecenin farkındalığına doğru

Nefretin filozofların sükuneti olduğunu bilmek için

Bilmek için ödülün sonsuz olduğunu Seni meteorlar arasından çektiğini Arasından kışın dondurucu soğuğunun Arasından mahvolmuş gülün

Arasından köpekbalığının sularının Arasından okyanusların kara baskısının Arasından kayanın

Arasından magmanın sana doğru

Hiçliğin yokluğuna doğru

Hiç olarak tanıyacağın Tekrar ve tekrar geldiğini bildiğin Aynı kurallar altında.

- 3 - Tuzak...

Barakis hücresinde bölük pörçük bir uyku çekmişti. Gün boyunca mağrur ve küstah olmasına karşılık, Kitiara'ya ait erotik, Solamniya Şövalyeleri'nin ise kendisini idam ettiği korkunç rüyalarıyla geceleri onun için birer işkenceydi. Ya da belki de Kitiara'nın elinden idam edilişiydi işkence olan. Hiç emin olamıyordu; soğuk terler içinde uyandığında hangisinin hangisi olduğunu bilemiyordu. Gecenin sakin saatlerinde bir türlü uyuyamadan hücresinde uzanırken Bakaris, bu hale gelmesine neden olan elf kadına lanetler yağdırıyordu. Tekrar ve tekrar ondan nasıl öç alacağının hesaplarını yapıyordu – ah bir ellerine düşseydi.

Bakaris, uyku ile uyanıklık arasında gidip gelirken bunu düşünüyordu ki hücre odasının kapısının kilidindeki anahtar sesiyle ayaklandı. Şafak yaklaşmıştı, yani idam saati! Belki de şövalyeler onu almaya geliyordu!

"Kim o?" diye bağırdı Bakaris kabaca.

"Sus!" diye emretti bir ses. "Eğer sessiz olup dediğimi yaparsan tehlikede sayılmazsın."

Bakaris hayretler içinde yatağına oturdu. Sesi tanımıştı. Nasıl tanımazdı ki? Birbirini izleyen geceler boyunca kin dolu düşüncelerinde hep ona konuşuyordu. Elf kadın! Ve komutan gölgeler içinde iki suret, iki küçük suret daha görüyordu. Büyük bir ihtimalle cüce ile kender. Onlar elf kadının yanından ayrılmazlardı.

Hücre kapısı açıldı. Elf kadın içeri kayarcasına girdi. Sıkı sıkı pelerinlere sarınmıştı, yanında bir pelerin daha vardı.

"Acele et," diye emretti buz gibi bir edayla. "Şunu giy." "Bunların ne anlama geldiğini öğrenmeden olmaz," dedi Bakaris kuşkuyla, gerçi ruhu neşeyle şakıyordu.

"Seni başka... başka bir tutsakla değiştireceğiz," diye cevapladı

Laurana.

Bakaris kaşlarını çattı. Çok istekli görünmemeliydi.

"Sana inanmıyorum," diye aksilendi, yatağına yeniden uzanarak. "Bu bir tuzak..."

"Neye inanıp inanmadığın umurumda değil!" diye yapıştırdı cevabı Laurana hemen. "Seni bayıltmak zorunda kalsam da geleceksin! Seni Kiti – görmek isteyene gösterdikten sonra senin kendinde olup olmaman önemli değil!"

Kitiara! Demek ki oydu. Neyin peşindeydi? Ne gibi bir oyun oynuyordu? Bakaris tereddüt etti. Kit'e, Kit'in ona güvendiğinden daha fazla güvenmiyordu. Kendi çıkarları için onu rahatlıkla kullanabilirdi ki kuşkusuz şu anda yaptığı da bundan başka bir şey değildi. Ama belki de buna mukabilen o da Kit'i kullanabilirdi. Neler olup bittiğini bir bilebilse! Fakat Laurana'nın solgun, katı yüzüne bakan Bakaris, kızın tehditini yerine getirebilecek durumda olduğunu biliyordu. Bu kez boyun eğmek zorundaydı.

"Galiba başka şansım yok," dedi. Mehtap demirli bir pencereden süzülüp pis hücreye dolarak Bakaris'in yüzünde parlıyordu. Haftalardır hapisteydi. Ne kadar uzun zamandır bilemiyordu, ipin ucunu kaçırmıştı. Pelerine uzanırken Laurana'nın ona dik dik baktığını, tiksintiyle hafifçe kısılmış soğuk yeşil gözlerini yakaladı.

Bakaris sıkılgan bir hareketle sağlam elini kaldırarak yeni uzayan sakallarını kaşıdı.

"Özür dilerim hanımefendi hazretleri," dedi iğnelercesine, "fakat emrinizdeki hizmetkârlarınız bana bir ustura getirmeyi münasip bulmamışlardı. Yüzdeki kılların siz elfleri ne kadar tiksindirdiğinin farkındayım!"

Bakaris hayret içinde sözlerinin onu incittiğini gördü. Laurana'nın yüzü soldu, dudakları kireç kesildi. Ancak son derece yüksek bir gayretle kendini denetliyebiliyordu. "Kıpırda!" dedi kız boğuk bir sesle.

Bu ses üzerine cüce, eli savaş baltasında odaya girdi. "Komutanı duydun," diye hırladı Flint. "Yürü. Neden senin bu sefil leşin Tanis'e karşılık..."

"Flint!" dedi Laurana kısaca.

Barakis aniden anlayıverdi! Kitiara'nın planı kafasında biçimlenmeye başlamıştı.

"Demek ki – Tanis! Onunla değiştirileceğim." Laurana'nın yüzünü yakından izliyordu. Hiç tepki yoktu. Kitiara'nın söylediğine göre bu kadının aşığı olan adamdan değil de herhangi birinden konuşuyordu sanki. Teorisini bir kez daha denedi. "Ben ona tutsak demezdim, tabii eğer söz konusu olan aşk tutsaklığıysa o başka. Kit ondan bıkmış olmalı. Hay Allah. Zavallı adam. Onu özleyeceğim. Çok ortak yanımız vardı..."

İşte şimdi bir tepki vardı. Kadının narin çenesinin kasıldığını, pelerini altındaki omuzlarının titrediğini gördü. Tek bir söz söylemeyen Laurana dönerek iri adımlarla hücreden dışarı çıktı. Demek ki haklıydı. Bunun o sakallı yarımelfle bir ilgisi vardı. Ama neydi? Tanis Kit'i Flotsam'de terk etmişti. Onu yeniden mi bulmuştu? Ona geri mi dönmüştü? Pelerinine sarınan Bakaris sessizleşti. Önemli olduğundan, onun için bir önemi olduğundan değil de işte. Bu yeni bilgiyi kendi öcünü almak için kullanabilirdi. Laurrana'nın mehtaptaki gergin ve soğuk yüzünü hatırlayan Bakaris, cüce onu hücrenin kapısından itelerken Karanlık Kraliçe'ye şükretti.

Doğu ufkundaki soluk pembe çizgi şafağın bir saat kadar ileride olduğunu önceden bildirse de güneş henüz doğmamıştı. Kalaman şehri hâlâ karanlıktı – bir gün bir gece süren şenliklerden sonra şehir deliksiz bir uykuda olduğu için karanlık ve sessizdi. Nöbetçiler dahi nöbet yerlerinde esniyor veya bazı yerlerde deliksiz bir uyku içinde horluyorlardı bile. Dört pelerinli suretin surlar arasındaki minik kilitli bir kapıya gelinceye kadar sokaklar arasından sessizce süzülmeleri son derece kolay olmuştu.

"Bu, surların tepesinden aşıp diğer tarafa inen bir merdivene açılırdı," diye fısıldadı Tasslehoff, sonunda çilingir aletlerini buluncaya kadar keselerinden birini karıştırıp dururken.

"Ne biliyorsun?" diye mırıldandı Flint, etrafına tedirginlikle bakınarak.

"Küçükken Kalaman'a gelirdik," dedi Tas. İnce bir parça tel bulan Tas'ın minik ve hünerli elleri teli kilidin içine soktu. "Annemler getirirdi beni. Hep bu yolla girer çıkardık."

"Neden ön kapıyı kullanmazdınız; yoksa bu çok mu basit kaçardı?" diye homurdandı Flint.

"Çabuk olun!" diye emretti Laurana sabırsızlıkla.

"Ön kapıyı kullanırdık," dedi Tas teli ustalıkla kullanıyordu. "Hıh işte." Teli çekerek dikkatle kesesinin içine koyduktan sonra sessizce kapıyı açtı.

"Ne diyordum? A, evet. Ön kapıyı kullanırdık ama kenderler şehre alınmıyordu."

"Senin annenle baban yine de giriyordu!" diye homurdandı Flint, Tas'ı kapıdan ve dar taş merdivenlerden izlerken. Cüce kenderi yarım yamalak dinliyordu. Gözü, Flint'e göre biraz fazla uslu duran Bakaris'in üzerindeydi. Laurana tamamen içine kapanmıştı. Tek sözü, acele etmeleri yolundaki kesin emirleriydi.

"Tabii ki," dedi Tas neşeyle gevezelik ede ede ilerlerken. "Her zaman için bunun bir yanlış olduğunu düşünmüşlerdi. Yani, neden biz de goblinlerle aynı kefedeydik? Birileri bizi yanlışlıkla o kefeye koymuş olmalıydı. Ama annemle babam bu konuda tartışmanın kibarca bir davranış olmadığını düşünüyordu, o yüzden kapıdan girip çıkmaya devam ediyorduk. Etraftaki herkes için en kolayı buydu. Geldik işte. Şu kapıyı aç –genellikle kitli olmaz– hoop, dikkat. Bir nöbetçi var. Gidinceye kadar bekle."

Muhafızlardan biri yorgun argın tökezlenerek ayakta uyur bir şekilde yanlarından geçinceye kadar kendilerini duvara iyice yapıştırarak beklediler. Sonra sessizce suru geçtiler ve aşağı doğru inen basamaklara açılan başka bir kapıdan girerek şehir surlarından dışarı çıktılar.

Yalnızdılar. Etrafına bakınan Flint, şafak öncesinin yarım aydınlığında ne birini, ne de bir şeyi görebiliyordu. Bir yandan endişenin yavaş yavaş üzerine yayıldığını hissedip

titreyerek pelerinine sanndı. Ya Kitiara gerçeği söylüyorduysa? Ya Tanis onun yanında idiyse? Ya ölüyor idiyse?

Hiddetlenen Flint bu düşünceyi aklından uzaklaştırmak için kendini zorladı. Bunun bir tuzak olmasını bile umuyordu neredeyse. Aniden karanlık düşüncelerinden çok yakından gelen bir sesle dehşet içinde ayrıldı. "Sen misin Bakaris?"

"Evet. Seni yeniden görmek çok hoş Gakhan."

Titreyen Flint dönünce surların gölgesinden karanlık bir suretin belirdiğini gördü. Bir pelerine bürünmüş ve her yanına kumaşlar sarılmıştı. Tas'ın yaptığı ejderan tarifini hatırladı.

"Başka silah taşıyorlar mı?" diye sordu Gakhan, gözleri Flint'in savaş baltasında.

"Hayır," diye cevap verdi Laurana sertçe. "Üzerlerini ara," diye emretti Gakhan, Bakaris'e.

"Şeref sözü verdim," dedi Laurana hiddetle. "Ben Qualinesti prensesiyim..."

Bakaris kıza doğru bir adım attı. "Elflerin kendilerine göre bir şeref anlayışları vardır," diye dudak büktü. "Ya da beni o lanet olasıca okla vurduğun gece öyle söylemiştin."

Laurana'nın yüzü kızardı ama ne bir cevap verdi, ne de adamın hareketi önünde geriledi.

Kızın önünde durmaya gelen Bakaris, sol eliyle sağ kolunu kaldırdıktan sonra tekrar bıraktı, bir ölününkiymişçesine düşmesi için. "Bütün meslek hayatımı, hayatımı mahvettin."

Sımsıkı duran Laurana hiç kıpırdamadan adamı seyretti. "Silah taşımadığımı söyledim."

"Eğer isterseniz beni arayabilirsiniz," diye önerdi Tasslehoff – yanlışlıkla– kendini Bakaris ile Laurana'nın arasına atarak. "Alın işte!" Keselerinden birinin içindekileri Bakaris'in ayağına boşalttı.

"Lanet olasıca!" diye küfretti Bakaris kenderin suratına bir tokat indirerek.

"Flint!" diye ikaz etti Laurana sıkmış olduğu dişleri arasından. Cücenin yüzünün hiddetten kızardığını gördü. Kızın emriyle cüce hiddetini yuttu.

"Gerçekten çok ü-üzgünüm!" diye burnunu çekti Tas yüksek sesle, yerdeki eşyalarını toparlarken.

"Eğer biraz daha oyalanacak olursanız nöbetçileri uyarmamıza gerek kalmayacak," dedi Laurana, adamın o pis temasıyla titrememeye iyice niyetliydi. "Güneş yükselecek ve bizi rahat rahat görecekler."

"Elf kadın haklı Bakaris," dedi Gakhan, sürüngenimsi sesinde bir sabırsızlık vardı. "Cücenin savaş baltasını al ve buradan uzaklaşalım."

Aydınlanmakta olan ufka –ve kukuletalı, pelerinli ejderana– bakan Bakaris, Laurana'ya kötü bir bakış attıktan sonra savaş baltasını cücenin üzerinden çekip aldı.

"Onun bir tehlikesi yok! Onun gibi yaşlı bir adam ne yapabilir ki zaten?" diye mırıldandı Bakaris.

“Kıpırda," diye emretti Gakhan, Laurana'ya, Bakaris'i duymamazlığa gelerek. "Koruluğa doğru. Gizlenmeye çalışın ve nöbetçilerin dikkatini çekmeye kalkmayın. Ben bir büyü kullanıcısıyım ve büyülerim ölümcüldür. Karanlık Hanım sizi sağ salim götürmemi söyledi 'komutan'. İki arkadaşınızla ilgili bir emir almadım."

Ellerinden geldiğince gölgeden ilerleyerek şehir kapılarının ardındaki düz ve açık araziden koruluğa doğru Gakhan'ı izlediler. Bakaris, Laurana'nm yanından yürüyordu. Başını dimdik tutan Laurana onun varlığını bile kabul etmemekte direniyordu. Ağaçlara varan Gakhan işaret etti.

"İşte bineklerimiz burada," dedi.

"Biz hiçbir yere gitmiyoruz!" dedi Laurana hiddetle yaratıklara telaşla bakarken.

İlk başta Flint bunların minik ejderhalar olduğunu düşünmüştü ama yaklaştıkça nefesi kesildi.

"Wyvern!" dedi tıkanarak.

Ejderhalarla uzaktan akraba olan wyvernler, daha küçük ve hafif hayvanlardı; Yüceefendiler onları, elf lordlarının

griffonları kullandıkları gibi mesaj yollamak için kullanırdı. Ejderhalar kadar akıllı olmayan wyvernler, acımasız ve karmakarışık doğalarıyla ünlüydüler. Koruluktaki hayvanlar yolarkadaşlarına kırmızı gözleriyle bakarken akrebinkine benzeyen kuyrukları tehditkar bir edayla kıvrılmış duruyordu. Ucunda zehir bulunan kuyrukları düşmanını birkaç saniye içinde öldürebilirdi.

"Tanis nerede?" diye bilmek istedi Laurana.

"Durumu kötüleşti," diye cevap verdi Gakhan. "Eğer onu görmek istiyorsanız Dargaard Kalesi'ne gelmeniz gerek."

"Hayır," diye geriledi Laurana ama Bakaris'in eli kolundan sıkı sıkı kavramıştı.

“Sakın yardım çağırmaya kalkışma," dedi keyifle, "yoksa arkadaşlarından biri ölüverir. Eh, görünüşe göre Dargaard Kalesi'ne Kadar küçük bir yolculuk yapacağız. Tanis sevgili bir arkadaşımızdır. Seni göremezse onun adına kahrolurum." Bakaris ejderana döndü. "Gakhan, Kalaman'a geri dön. Komutanlarının ortalarda olmadığını fark eden halkın tepkisini bize bildir."

Kara sürüngenimsi gözleri Bakaris'i ihtiyatla süzen Gakhan tereddüt etti. Kitiara onu bu tür bir şeyin olabileceğine dair uyarmıştı. Bakaris'in aklında neler olabileceğini tahmin edebiliyordu: Kendi şahsi intikamı. Gakhan, Bakaris'i durdurabilirdi, bu sorun değildi. Ama –bütün bu tatsızlık sırasında– tutsaklardan birinin kaçıp yardım getirme olasılığı vardı. Surlara rahat edemiyecekleri kadar yakındılar. 'Zaten Bakaris'in canı çıksın!' diye çattı kaşlarını Gakhan; fakat sonra Kitiara'nın, Bakaris'in böyle bir şey yapma ihtimaline karşı bir şeyler tasarlamış olduğunu ummaktan başka elinden bir şey gelmediğini fark etti. Omuzlarını silken Gakhan kendisini, Karanlık Hanım'a döndüğünde Bacaris'in başına gelecekleri düşünerek avuttu.

"Başüstüne Komutan," diye cevap verdi ejderan pürüzsüzce. Eğilerek selam veren Gakhan yeniden gölgeler arasında soldu, cüppeli suretinin ağaçtan ağaca giderek

Kalaman'a doğru yöneldiğini görebiliyorlardı. Bakaris'in yüzü hırslandı, sakallı ağzının kenarındaki zalim çizgiler derinleşti.

"Gel bakalım Komutan." Bakaris Laurana'yı wyverne doğru itti. Fakat ilerleyeceğine savrularak dönen Laurana adamla yüzleşti. "Bana tek bir şey söyle," dedi solgun dudakları arasından. "Doğru mu? Tanis... Kitiara ile birlikte mi? N-notta onun Vingaard

Kalesi'nde yaralandığı... ve ölmekte olduğu yazılıydı!"

Kızın gözlerindeki kederi –kendisi için değil, yarımelf için duyduğu kederi– gören Bakaris gülümsedi. Öç almanın insanı bu kadar tatmin edebileceğini hiç düşünmezdi. "Nereden bileyim? Ben sizin kokuşmuş hapishanenizdeydim. Ama onun yaralanmış olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Kit hiçbir zaman onu çatışmaların yakınına yollamazdı! Onun sürdürdüğü yegane savaş aşkınkiydi..."

Laurana'nın boynu büküldü. Bakaris alaycı bir sempatiyle elini kızın koluna koydu. Laurana hiddetle adamı üzerinden silkeledi ve yüzünü gizlemek için döndü.

"Sana inanmıyorum!" diye homurdandı Flint. "Tanis bunu yapması için Kitiara'ya hiçbir zaman izin vermez..."

"A, bak o konuda haklısın cüce," dedi Bakaris aniden yalanlarına ne kadar çok inanılabileceğini fark ederek. "Onun bunlardan haberi yok. Karanlık Hanım haftalar önce onu, Kraliçe'nin huzuruna kabulüne hazırlanması için Neraka'ya yolladı."

"Biliyor musun Flint," dedi Tas ciddiyetle. "Tanis gerçekten Kitiara'dan hoşlanıyordu. Son Yuva Hanı'ndaki o partiyi hatırlıyor musun? Tanis'in Hayatının En Güzel Günü partisi gibi bir şeydi.

Elf standartlarına göre 'yaşına ermişti' ve... Tanrım! Ne partiydi o öyle! Hatırlıyor musun? Dezra'ya zorla sarıldığında Caramon onun başını büyük bir içki maşrapasına sokmuştu. Raistlin de çok şarap içtiği için büyülerinden biri hedefini şaşırıp Otik'in Önlüğünü yakmıştı ve Kit ile Tanis ateş çukurunun yanındaki o köşede birlikteydiler ve..."

Bakaris sıkıntıyla Tas'a baktı. Komutan, Kitiara'nın yarımelfle ne kadar samimi olduğunun hatırlatılmasından hoşlanmıyordu.

"Kendere çenesini kapamasını söyle Komutan," diye homurdandı Bakaris, "yoksa onu wyvernlere veriveririm. İki rehin de Karanlık Hanım'ın işine en az üçü kadar yarar."

"Demek ki bu bir tuzak," dedi Laurana yavaşça afallayarak etrafına bakınırken. "Tanis ölmüyor... Orada değildi bile! Ne ahmakmışım..."

"Seninle hiçbir yere gittiğimiz yok!" diye beyan etti Flint, yere sıkı sıkı basarak.

Bakaris soğuk bir edayla süzdü onu. "Sen hiç birini sokup öldüren bir wyvern görmüş müydün?"

"Hayır," dedi Tas ilgiyle, "ama bir keresinde bir akrep görmüş tüm. Onun gibi bir şey mi? Yani denemek istediğimden falan değil ha, yanlış anlamayın," diye kekeledi kender Bakaris'in yüzünün karardığını görünce.

“Surlardaki muhafızlar bile çığlığını duyabilir," dedi Bakaris, kendisine sanki anlamadığı bir dilde konuşuyormuşçasına bakan Laurana'ya. "Ama tabii o zaman da çok geç olmuş olur."

"Bir ahmakmışım," diye tekrarladı Laurana hafifçe. "Söyle Laurana!" dedi Flint inatla. "Dövüşürüz..."

"Hayır," dedi kız bir çocuğunki gibi zayıf bir sesle. "Hayır. Senin ve Tas'ın hayatlarınızı tehlikeye atamam. Bu benim ahmaklığımdı. Ben ödeyeceğim. Bakaris beni al. Bırak arkadaşlarım gitsin..."

"Yetti artık!" dedi Bakaris sabırsızlıkla. "Kimseyi bıraktığım yok!" Wyvernin üzerine tırmanarak elini Laurana'ya uzattı. "Sadece iki binek var, çift çift binmemiz gerek."

Yüzü ifadeden yoksun olan Laurana, Bakaris'in yardımını kabul ederek wyverne tırmandı. Sağlam koluyla kızı saran adam sırıtarak kızı kendine doğru çekti.

Adamın temasıyla Laurana'nın yüzü renginin bir kısmını geri kazandı. Hiddetlenerek kendini adamın kolundan

kurtarmaya çalıştı.

"Böyle çok daha güvencedesin Komutan," dedi Bakaris kabaca kadının kulağına. "Düşmeni istemem."

Dudaklarını ısıran Laurana ağlamamak için kendini zor tutarak dosdoğru önüne baktı.

"Bu yaratıklar hep böyle fena mı kokarlar," dedi Tas, Flint'in binmesine yardım ederken wyverne tiksintiyle bakıyordu. "Bence bunları yıkanmaları konusunda ikna edebilirsiniz..."

"Kuyruğuna dikkat et," dedi Bakaris soğuk bir edayla. "Wyvernler genellikle benden emir almadıkça öldürmezler ama oldukça asabidirler. Ufakcık şeylerden canları sıkılıverir."

"Ya." Tas yutkundu. "Kaba olmak istememiştim. Aslında düşünüyorum da biraz zaman geçince insan kokuya alışmaya da başlayabilir..."

Bakaris'ten gelen bir işaretle wyvern kayışımsı kanatlarını gerip alışık olmadığı yükün altında zorlanarak yavaşça havalandı. Flint, Tasslehoff'a sıkı sıkı sarılmış önlerinde Bakaris ile uçmakta olan Laurana'dan gözünü ayırmıyordu. Cüce zaman zaman Bakaris'in Laurana'ya doğru eğildiğini ve Laurana'nın adamdan kurtulmaya çalıştığını görüyordu. Cücenin yüzü ciddileşti.

"Bakaris'in niyeti hiç de iyi değil!" diye mırıldandı cüce Tas'a. "Ne?" dedi Tas arkasını dönerek.

"Bakaris'in niyeti hiç de iyi değil, dedim!" diye bağırdı cüce. "Ayrıca her türlü iddiaya girerim ki kendi başına hareket ediyor, kimsenin emirlerini falan dinlediği de yok. O Gakhan denilen tip gönderilmekten pek memnun olmadı."

"Ne?" diye bağırdı Tas. "Duyamıyorum! Şu rüzgâr..."

"Aman boş ver!" Cüce aniden başının döndüğünü hatırladı. Zar zor nefes alabiliyordu. Aklını başka yerlere çekmek için güneş yükseldikçe gölgeler içinden belirmeye başlayan ağaçların tepelerini efkârla seyretti.

Bir saat kadar uçtuktan sonra Bakaris eliyle bir işaret yapınca wyvern sık ağaçlı dağ yamacında inebileceği bir yer

bulabilmek için ağır ağır halkalar çizmeye başladı. Ağaçlar arasından belli belirsiz seçilen minik bir açıklığı işaret eden Bakaris, başı çeken hayvana talimatlarını haykırdı. Wyvern emredildiği gibi yere kondu ve Bakaris aşağıya indi.

Korkusu artan Flint etrafına bakındı. Etrafta kaleden iz bile yoktu. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Yaşlı dalları gün ışığının çoğunu engelleyecek kadar kalın ve birbirine karışmış olan yüksek çam ağaçlarıyla çevrili küçük açık bir alandaydılar. Etraflarındaki orman karanlık ve kıpırdayan gölgelerle doluydu. Açıklığın bir ucunda Flint, uçurumun bir yüzüne, oyulmuş küçük bir mağara gördü.

"Neredeyiz?" diye sordu Laurana sertçe. "Burasının Dargaard

Kalesi olması mümkün değil. Neden durduk?"

"Kurnazca bir gözlem Komutan," dedi Bakaris memnuniyetle. "Dargaard Kalesi dağın bir mil kadar tepesindedir. Bizi henüz beklemiyorlar. Büyük bir ihtimalle Karanlık Hanım henüz kahvaltısını etmemiştir. Münasebetsizce davranıp onu rahatsız etmek istemeyiz değil mi?" Tas ile Flint'e bir göz attı. "Siz ikiniz – kımıldamayın," diye talimat verdi tam kender aşağıya atlayacakmış gibi yaparken. Tas dondu.

Laurana'nın yakınında durmak için ilerleyen Bakaris, elini vwyvernin boynuna koydu. Hayvanın kapaksız gözleri, sahibinin kendisini beslemesini bekleyen bir it gibi adamın her hareketini izliyordu.

"Aşağıya in Laurana Hanım," dedi Bakaris ölümcül bir yumuşaklıkla, wyvernin sırtında oturmuş onu tepeden bakarak süzen kıza oldukça yaklaşarak. "Bizim kendi açlığımızı giderebilecek kadar... zamanımız var..."

Laurana'nın gözlerinde şimşekler çaktı. Eli o kadar emin bir hareketle kılıcına gitti ki kendisi bile neredeyse kılıcının olduğuna inanacaktı. "Benden uzak dur!" diye öyle kendinden emin emretti ki bir an için Bakaris durdu. Sonra sırıtarak uzandı ve kızı bileğinden yakaladı.

"Hayır hanımefendi. Hiç uğraşmam. Wyvern'i – ve orada duran arkadaşlarını unutma. Benim tek bir sözümle korkunç bir şekilde ölebilirler!"

Korkuyla sinen Laurana dönüp baktığında wyvernin zehirli kuyruğunun ucunun tam Flint'in sırtında durduğunu gördü. Hayvan öldürme sezisiyle ürperdi.

"Hayır! Laurana..." diye başladı Flint ıstırapla, ama kız ona hâlâ komutanın kendisinde olduğunu hatırlatan sert bir bakış fırlattı. Yüzünden kan çekilen kız Bakaris'in kendisini indirmesine izin verdi.

“Tamam, ben de aç olduğunu düşünmüştüm," dedi Bakaris sırıtarak.

"Bırak onlar gitsin!" diye ısrar etti Laurana. "Senin istediğin benim..."

"O konuda haklısın," dedi Bakaris kızı belinden kavrayarak.

"Fakat onların varlıkları senin uslu davranman için bir garanti oluyor."

"Sen bizim için endişelenme Laurana!" diye gürledi Flint.

"Kapa çeneni cüce!" diye bağırdı Bakaris hiddetle. Laurana'yı wyvernin bedenine doğru ittirerek cüceyle kendere bakmak için döndü. Adamın gözündeki zıvanadan çıkmış ifadeyi gören Flint'in kanı dondu.

"Ga-galiba dediğini yapsak iyi olacak," dedi Tas yutkunarak. "Laurana'yı incitecek..."

"Onu incitmek ki? Yok fazla değil," dedi Bakaris kahkahayla. "Benden sonra, Kitiara her ne yapmayı düşünüyorsa onun için hâlâ işe yarıyor olacak. Ama kıpırdayayım deme cüce. Kendimi kaybedebilirim!" diye uyardı Bakaris, Flint'in hiddetle boğulur gibi olduğunu duyarak. Yeniden Laurana'ya döndü. "Her halükârda Kitiara önce benim hanımefendiyle biraz eğlenmeme ses çıkartmaz. Yo, bayılma..."

Bu elflerin eski bir nefs-i müdafaa tekniğiydi. Flint birçok kez uygulanırken görmüştü bunu ve Laurana'nın gözleri

kayıp bedeni gevşer, dizleri kırılırken hemen harekete geçecek şekilde kendini kastı.

Bakaris gayrı ihtiyari kızı yakalamak için uzandı. "Yo, sakın ha! Ben kadınlarımı canlı severim – uf!"

Laurana önce adamın midesine bir yumruk indirerek nefesini kesti. Acıyla iki büklüm olan adam ileri doğru devrildi. Dizini kaldıran Laruana tam adamın çenesinin altına isabet ettirdi. Bakaris toprağa doğru sendelerken Flint hayretler içinde kalmış kenderi yakalayarak wyvernden aşağıya kaydı.

"Koş Flint! Çabuk!" dedi Laurana nefes nefese; bir yandan yerde inleyen adamın ve wyvernin yanından bir sıçrayışta uzaklaşırken. "Ormana dalın!"

Fakat yüzü hiddetle çarpılmış olan Bakaris uzanarak Laurana'nın bileğini yakaladı. Tökezleyen kız yüzü koyun düştü, deliler gibi tekme atıyordu. Bir ağaç dalını kullanan Flint, tam komutan ayağa kalkmak için uğraşırken Bakaris'e doğru atladı. Flint'in narasını duyan Bakaris olduğu yerde geri dönerek cüceye elinin tersiyle vurdu. Aynı hareketle Laurana'nın kolundan yakalayarak kızı ayağa kaldırdı. Sonra dönerek baygın cücenin yanına koşan Tas'a hiddetle baktı.

"Hanımefendiyle ben mağaraya gidiyoruz..." dedi Bakaris ağır ağır nefes alarak. Laurana'nın kolunu kıvırarak kızı acıyla bağırttı.

"Bir harekette daha bulunursan kender, kızın kolunu kırarım. Biz mağaraya girdikten sonra rahatsız edilmek istemiyorum. Kemerimde bir hançer var. Onu hanımefendinin boğazına dayıyacağım. Anlıyor musun küçük ahmak?"

"Evet, b-beyim," diye kekeledi Tasslehoff. "R-rahatsız etmeyi aklımdan bile geçirmem. Ben-ben sadece Flint'in yanında duracağım–"

"Ormana gireyim demeyin." Bakaris Laurana'yı mağaraya doğru sürüklemeye başladı. "Ormanı ejderanlar koruyor."

"Y-yok beyim," diye titredi Tas, gözleri fal taşı gibi açılmış

Flint'in yanına diz çökerek.

Halinden memnun Bakaris bir kez daha sinmiş olan kendere baktıktan sonra Laurana'yı mağaranın girişine doğru itti.

Gözyaşlarıyla körleşen Laurana tökezleye tökezleye ilerliyordu. Tuzağa düştüğünü bir kez daha hatırlatmak istercesine Bakaris kızın bileğini yeniden büktü. Acı işkence gibiydi. Adamın güçlü elinden kurtulmanın yolu yoktu. Bu tuzağa düştüğü için kendi kendine küfreden Laurana, korkusuyla savaşıp sakin sakin düşünmeye çalışıyordu. Bu çok güçtü; adamın eli çok güçlü ve kokusu –insan kokusu– ona korkunç bir biçimde Tanis'i hatırlatıyordu.

Sanki onun düşüncelerini tahmin edermiş gibi Bakaris kızı kendine yaklaştırarak sakallı yüzünü kızın pürüzsüz cildine sürtmeye başladı.

"Sen, yarımelfle paylaştığımız bir başka kadın olacaksın..." diye fısıldadı kabaca, sonra sesi bir ıstırap gurultusu içinde yitti.

Bir an için Bakaris'in Laurana'nın kolunu tutan eli neredeyse dayanılamayacak kadar kasıldı. Sonra gevşedi. Eli kızın kolundan kaydı. Laurana kendini çekip adamın elinden kurtarıp adama bakmak için döndü.

Yan tarafında, tam Tasslehoff'un minik bıçağının yaradan dışarı çıktığı bir yeri tutan Bakaris'in parmakları arasından kan sızıyordu. Kendi hançerini çeken adam cüretkar kendere doğru saldırdı.

Aniden Laurana'nın içinde bir şey harekete geçerek kızın içinde bulunduğundan bile habersiz olduğu çılgın bir hiddeti ve nefreti serbest bıraktı. Artık bir korku duymayan kızın yaşıyor olup olmadığı umurunda değildi; Laurana'nın aklında tek bir fikir vardı: Bu erkek insanı öldürmek.

Vahşi bir çığlıkla, adamın üzerine atılarak onu yere yıktı. Adamdan bir homurtu çıkardıktan sonra kızın altında kıpırtısız kaldı. Laurana deliler gibi boğuşuyor, adamın bıçağını almaya çalışıyordu. Sonra bedenin kıpırdamadığını fark etti. Yavaşça ayağa kalkarak olanlar karşısında titremeye başladı.

Bir an için gözleri önündeki kızıl sisten bir şey göremiyordu. Sis açılınca Tasslehoff'un cesedi yuvarladığını gördü. Bakaris ölü yatıyordu. Gözleri gökyüzüne çevrilmiş bakıyor, yüzünde derin bir şok ve hayret ifadesi taşıyordu. Eli hâlâ kendi karnına soktuğu hançerinin üzerindeydi.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Laurana hiddet ve duygularındaki ani değişiklikle tir tir titrerken.

"Onu devirdin ve o da kendi bıçağının üzerine düştü," dedi Tas sakin sakin.

"Ama ondan önce..."

"Hı, onu vurdum," dedi Tas. Bıçağını adamın yan tarafından çekip çıkartarak gururla bıçağına baktı. "Caramon da hiddetli bir tavşanla karşılaşmadığın sürece bıçağımın bir işe yaramayacağını söylemişti! Dur da şunu ona bir anlatayım!

"Biliyor rnusun Laurana," diye devam etti, biraz hüzünle, "herkes biz kenderleri hor görür genellikle. Aslında Bakaris benim keselerimi de aramalıydı. Ay o bayılma numaran gerçekten nefisti.

“Sen..."

"Fîint nasıl?" diye kesti sözünü Laurana, o son korkunç anı hatırlamak bile istemediğinden. Tam olarak neyi, niçin yaptığını bilmeden sırtındaki pelerini çıkartarak bunu sakallı yüzün üzerine attı. "Buradan ayrılmamız lâzım."

"Onun bir şeyi kalmaz," dedi Tas, homurdamp başını sallamakta olan cüceye bir bakarak. "Wyvernler ne olacak? Sence bize saldırırlar mı?"

"Bilmiyorum," dedi Laurana hayvanlara bir göz atarak. Wyvernler etraflarına huzursuzca bakınıyor, sahiplerine ne olduğunu bir türlü çıkartamıyorlardı. "Pek akıllı olmadıklarını duymuştum. Genellikle kendi başlarına hareket edemezler. Belki –eğer ani hareketler yapmazsak– onlar daha ne olup olmadığını anlamadan ormana kaçabiliriz. Flint'e yardım et."

"Haydi Flint," dedi Tas aceleyle cüceyi çekiştirerek. "Kaçmamız gerek..."

Kenderin sesi korkunç bir çığlıkla, Tas'ın saçlarını diken diken eden korku ve dehşet dolu bir çığlıkla kesilmişti. Başını kaldırıp bakınca Laurana'nın –anlaşıldığı kadarıyla– mağaradan çıkmış olan bir surete bakmakta olduğunu gördü. Bu suret karşısında Tasslehoff korkunç bir duygunun bütün bedenini süpürüp geçtiğini hissetti. Kalbi çarpmaya başladı, elleri buz kesti, nefes alamıyordu.

"Flint!" demeyi başardı nefesi arasımda, sesi tamamen gitmeden önce.

Kenderin sesinde daha önce hiç duymamış olduğu tonu duyan cüce doğrulup oturmaya çalıştı. "Ne..."

Tas sadece işaret edebildi.

Flint mahmur gözlerini Tas'ın işaret ettiği istikamete odakladı. "Reorx adına," dedi cüce, sesi titreyerek, "o da ne?"

Suret merhametsizce –onun emriyle büyülenip kalmış olan– bakmaktan başka bir şey yapamayan Laurana'ya doğru ilerliyordu. Antika zırhları içinde bir Solamniya Şövalyesi olduğu düşünülebilirdi. Fakat zırhlar sanki ateşte yanmış gibi kararmıştı. Miğferin kendisi havada asılı gibi dururken, altından turuncu bir alev geliyordu.

Suret zırhlar içindeki kolunu uzattı. Flint dehşet içinde tıkandı. Zırhların ucunda bir el yoktu. Görünüşe göre şövalye olmayan eliyle Laurana'yı tuttu. Fakat kız acıyla bağırarak bu dehşet saçan görüntü karşısında diz çöktü. Başı önüne düştü ve o buz gibi temastan hissizleşerek yığıldı. Şövalye elini gevşeterek hareketsiz bedeni yere bıraktı. Eğilen şövalye kızı kucağına aldı.

Tas harekete geçecek gibi oldu ama şövalye turuncu alevli bakışını ona çevirince kender yaratığın gözlerindeki bu turuncu alevlere bakarak dondu kaldı. Ne o, ne de Flint bakışlarını çeviremiyordu; korku o kadar büyüktü ki cüce aklını kaçırmaktan korktu. Sadece Laurana'ya olan sevgisi ve onun için duyduğu endişe onun kendini kaybetmesine mani oluyordu. Kendi kendine bir şey yapması, kızı kurtarması gerektiğini tekrarlayıp duruyordu. Fakat titreyen

bedenine bir türlü söz geçiremiyordu. Şövalyenin kıpır kıpır alevli bakışları ikisini de süpürüp geçti.

"Kalaman'a geri dönün," dedi derinden gelen bir sesle. "Elf kadının elimizde olduğunu söyleyin. Karanlık Hanım yarın öğlen gelecek ve teslimiyet şartlarını görüşecek."

Dönen şövalye Bakaris'in cesedi üzerinden yürüyüp geçti; suretin pırıltılı zırhı sanki ceset yokmuş gibi içinden geçip gitti. Sonra şövalye, kollarında Laurana'yla birlikte ormanın karanlık gölgeleri içinde yok oldu.

Şövalyenin ayrılmasıyla büyü bozuldu. Kendini zayıf ve hasta hisseden Tas, kendini denetleyemeyecek bir biçimde titremeye başladı. Flint ayağa kalkmaya çalıştı.

"Arkasından gidiyorum..." diye mırıldandı cüce, gerçi o kadar çok titriyordu ki miğferini bile topraktan zor alabilmişti.

"Y-yo," diye kekeledi Tasslehoff, şövalyenin ardından bakarken yüzü gergin ve kül rengi görünüyordu. "O şey, her ne idiyse onunla savaşamayız. K-korktum Flint!" Kender başını yeisle salladı. "Ü-üzgünüm ama bir daha oo şeyle yüzleşemem! Kalaman'a dönmemiz gerek. Belki yardım alabiliriz..."

Tas koşar adımlarla ormana doğru gitti. Bir an için Flint hiddet ve tereddüt içinde Laurana'nın ardından bakarak kaldı. Sonra yüzü ıstırapla gerildi. "Haklı," diye geveledi. "Ben de o şeyin peşinden gidemem. Her ne idiyse, bu dünyadan olmadığı belli."

Dönen Flint'in gözüne Laurana'nın pelerini altında yatan Bakaris ilişti. Zamansız bir acı cücenin kalbini burdu. Bunu duymamaz - lığa gelen Flint ani bir katiyetle kendi kendine, "Tanis hakkında yalan söylüyordu. Kitiara da. Kitiara'yla birlikte olmadığını biliyorum!" dedi. Cüce yumruğunu sıktı. "Tanis'in nerede olduğunu bilmiyorum ama günün birinde onunla karşı karşıya gelip... onun güvenini boşa çıkardığımı söylemek zorunda kalacağım. Onu bana emanet etmişti ama ben başarılı olamadım." Cüce gözlerini kapattı. Sonra Tas'ın bağırdığını duydu. İçini çekerek körü körüne kenderin

peşine takıldı; bir yandan koşarken bir yandan da sol kolunu ovuyordu. "Bunu ona nasıl söylerim?" diye inledi. "Nasıl?"

- 4 - Mutlu bir fasıla

"Tamam," dedi Tanis, önünde son derece sakin oturmakta olan adama hiddetle bakarak. "Cevap istiyorum. Bile bile bizi girdaba soktun! Neden? Bu yerin burada olduğunu biliyor muydun? Neredeyiz? Diğerleri nerede?"

Berem, Tanis'in önündeki tahta bir sandalyede oturuyordu. Elfler arasında son derece gözde olan bir stilde oyma kuş ve hayvan motifleriyle süslenmişti. Aslında sandalye Tanis'e korkunç bir biçimde lanetlenmiş Silvanesti krallığındaki Lorac'ın tahtını hatırlatıyordu. Benzerlik Tanis'in ruhunu sakinleştirmeye yaramıyordu; Berem yarımelfin kızgın bakışları altında büzüşmüştü. Orta yaşlı bir adam için çok genç duran elleri eski püskü pantolununu çekiştirip duruyordu. İçinde bulundukları tuhaf yerlere bakmak için bakışlarını korka korka etrafına çevirdi.

"Kahrolasıca! Cevap ver bana!" diye çılgınca bağırdı Tanis. Berem'in üzerine atılarak adamın gömleğinden yakaladığı gibi sandalyesinden kaldırdı. Sonra kasılan elleri adamın boğazına doğru seyirdi.

“Tanis!" Hızla ayağa kalkan Altınay, Tanis'i alıkoyarcasına kolunu tuttu. Fakat yarımelfin laf dinleyecek hali kalmamıştı. Yüzü korku ve hiddetle öyle bir çarpılmıştı ki kadın onu tanıyamıyordu. Deliler gibi Berem'e yapışan elleri ayırmaya çalıştı. "Nehiryeli, durdur onu!"

Koca Bozkırlı, Tanis'i bileğinden yakalayıp Berem'den koparırcasına ayırarak yarımelfi güçlü kollarında tuttu. "Onu rahat bırak Tanis!"

Bir an Tanis kurtulmaya çalıştı; sonra derin, titrek bir nefes çekerek kendini bıraktı.

"Dilsiz o," dedi Nehiryeli sertçe. "Sana söylemek istese de söyleyemez. Konuşamıyor..."

"Konuşabiliyorum."

Üçü de hayretle oldukları yerde durup Berem'e bakakaldılar. "Konuşabiliyorum," dedi sakin bir edayla Ortak Lisan'da. Ne yaptığının farkında bile olmadan, Tanis'in

parmaklarının yanmış teninde kırmızı izler bıraktığı yerleri ovuşturuyordu.

"O zaman neden konuşamıyormuş gibi yapıyordun?" diye sordu

Tanis, ağır ağır soluyarak.

Gözleri Tanis'in üzerinde olan Berem boynunu ovuyordu. "İnsanlar konuşamayan bir insana sorular sormazlar..."

Tanis, bir an da olsa bu konuda düşünebilmek için kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Nehiryeli ve Altınay'a bakınca Nehiryeli'nin kaşlarını çatarak başını salladığını gördü. Altınay belli belirsiz omuzlarını silkti. Sonunda Tanis, Berem'in karşısına oturmak için başka bir tahta sandalye çekti. Sandalyenin arkalığının ayrılmış ve çatlamış olduğunu görerek dikkatle oturdu.

"Berem," diye konuştu Tanis yavaş yavaş, kendine zor hakim olarak, "bizimle konuşuyorsun. Yani bu sorularımıza cevap vereceğin anlamına mı geliyor?"

Berem, Tanis'e uzun uzun baktıktan sonra başını bir kez evet, anlamında salladı.

"Neden?" diye sordu Tanis.

Berem etrafına bakınarak dudaklarını yaladı. "Ben –bana yardım etmelisiniz– buradan çıkmalıyım – b-burada kalamam..."

Odanın boğucu sıcaklığına rağmen Tanis tüylerinin ürperdiğini hissetti. "Tehlikede misin? Tehlikede miyiz? Burası neresi?"

"Bilmiyorum!" Berem çaresizlik içinde etrafına bakındı. "Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Sadece "burada kalamayacağımı biliyorum. Dönmem gerek!"

"Neden? Ejderha Yüceefendileri seni arıyor. Yüceefendiler'den b-biri..." Tanis öksürdükten sonra boğuk sesle devam etti. "İçlerinden bir tanesi Karanlık Kraliçe'nin mutlak zaferinin anahtarının sen olduğunu söyledi. Neden Berem? Senden istedikleri şey ne?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Berem yumruklarını sıkarak. "Bütün bildiğim peşimde oldukları... Yıllardır – yıllardır

kaçıyorum onlardan! Hiç huzur... Hiç dur durak yok!"

"Ne zamandır Berem?" diye sordu Tanis yavaşça. "Ne kadar zamandır peşindeler?"

"Senelerdir!" dedi Berem boğuk bir sesle. "Senerlerdir... Kaç sene olduğunu bilmiyorum." İçini çektikten sonra sakin haline döndü. "Üç yüz yirmi iki yaşındayım. Yirmi üç mü? Yirmi dört mü?" Omuzlarını silkti. "O yılların çoğunda Kraliçe peşimdeydi."

"Üç yüz yirmi iki!" dedi Altınay hayretler içinde. "Ama – ama sen insansın! Bu imkânsız!"

"Evet, ben insanım," dedi Berem, mavi gözlerini Altınay'a dikerek. "Bunun imkânsız olduğunu biliyorum. Öldüm. Çok kere öldüm." Bakışları Tanis'e kaydı. "Sen benim ölümümü gördün. Pax Tharkas'taydı. Gemiye ilk geldiğinde seni tanımıştım."

"Kayalar üzerine düştüğünde ölümüştün!" diye haykırdı Tanis. Ama seni evlilik töreninde Sturm ile görmüştük..."

"Evet. Ben de sizi gördüm. O yüzden kaçtım. Biliyordum... Daha çok soru sorulacaktı." Berem başını salladı. "Hayatta kalışımı size nasıl açıklayabilirdim? Nasıl hayatta kaldığımı ben de bilmiyorum. Bütün bildiğim öldüğüm, sonra yeniden kendimi hayatta bulduğum. Tekrar ve tekrar." Başını elleri arasına aldı. "Bütün istediğim huzur!"

Tanis şaşırıp kalmıştı. Sakalını kaşıyarak adama baktı. Yalan söylüyor olduğu neredeyse kesindi. Yo, ölüp tekrar hayata dönüyor olduğu konusunda değil. Tanis bunu kendi gözleriyle görmüştü. Ama bildiği bir şey varsa o da Karanlıklar Kraliçesi'nin savaştan ayırabildiği bütün güçlerini bu adamı aramak için yolladığıydı, mutlaka neden olduğunu biliyordu!

"Berem, nasıl oldu da o yeşil taş, şey, tenine girdi?" "Bilmiyorum," diye cevap verdi Berem, o kadar alçak sesle söylediki sesini ancak duyabildiler. Gayri ihtiyari eli göğsüne gitti, sanki ağrıyormuş gibi. "Bu benim bedenimin bir parçası, kemiklerim gibi, kanım gibi. Ga-galiba beni yaşama geri döndüren o."

"Çıkartabiliyor musun?" diye sordu Altınay kibarca, eli adamın kolunda Berem'in yanındaki bir mindere çökerken.

Berem başını şiddetle salladı, gri saçları önüne düşüyordu. "Denedim!" diye mırıldandı. "Onu söküp çıkartmayı çok denedim! Kalbimi söküp çıkartmaya çalışmam gibi bir şey bu!"

Tanis önce titredikten sonra çileden çıkarak içini çekti. Bu bir işe yaramıyordu! Hâlâ nerede olduklarına dair bir fikri yoktu. Berem'in onlara söyleyebileceğini umuyordu... Tanis bir kez daha etrafındaki garip şeylere baktı. Çok eski olduğu belli olan bir binanın, duvarlarını halı gibi örten yosunlardan gelen ürkütücü yumuşak bir ışıkla aydınlandığı anlaşılan bir odasındaydılar. Mobilyalar da en az bina kadar eskiydi; bir zamanlar gösterişli oldukları belli olduğu halde şimdi hırpani, dökük bir haldeydiler. Hiç pencere yoktu. Dışarıdan hiçbir şey duyulmuyordu. Ne zamandır orada bulundukları konusunda bir fikirleri yoktu. Zaman karışmıştı; sadece o garip bitkileri yerken ve huzursuz geçen uykulara daldıklarında bölünüyordu.

Tanis ile Nehiryeli binayı araştırmışlardı ama bir çıkış bulamamışlardı; başka bir yaşam belirtisi de yoktu. Aslında Tanis her şey üzerine garip bir büyünün, onların dışarı çıkmasını önlemek için bir büyünün yapılıp yapılmamış olduğunu merak ediyordu. Çünkü ne zaman ilerlemeye cüret etseler dar, loş koridorlar onları yeniden bu odaya geri getiriyordu.

Gemi girdaba düştükten sonra olanların çok azını hatıyorlardı. Tanis kalasların parçalandığını duyduğunu hatırlıyordu. Geminin direğinin düştüğünü, yelkenlerin yırtıldığını gördüğünü hatırlıyordu. Çığlıklar duymuştu. Caramon'un devasa bir dalgayla denize süprüldüğünü görmüştü. Tika'nın kızıl buklelerinin suyun içinde döndüğünü gördüğünü hatırlıyordu; sonra kız olduğu gibi kaybolmuştu. Sonra ejderha vardı... ve Kitiara... Ejderhanın pençesinin çizikleri hâlâ kolunda duruyordu. Sonra başka bir dalga gelmişti... Sonunda ciğerlerindeki acıdan ölecekmiş gibi

oluncaya kadar nefesini tuttuğunu hatırladı. Bir tahta parçasına tutunmaya çalışırken bile ölümün onu rahatlatacağını, ölümü hoş karşılayacağını düşünüyordu. Coşmuş sular içinde su yüzüne doğru ilerlediğini hatırlıyordu; ama yeniden geri emilmiş ve her şeyin sonunun geldiğini anlamıştı...

Sonra üstü başı deniz suyuyla sırılsıklam olmuş bir halde bu garip yerde uyanıp Nehiryeli, Altınay ve Berem'in de yanında olduğunu görmüştü.

İlk başta Berem onlardan çok korkmuş, bir köşeye büzüşmüş, yaklaşmalarına müsade etmemişti. Altınay sabırla onunla konuşmaya devam etmiş, ona yiyecek götürmüştü. Zamanla, kadının yumuşak yardımları adamı kazanmasını sağlamıştı. Hem o, hem de –Tanis şimdi anlıyordu– adamın bu yerden ayrılmak için duyduğu yoğun istek adamı onlara kazandırmıştı.

Tanis, Berem'i ilk sorguya çekmeye başladığında, adamın bu yeri bildiği, onları bile bile bu yere getirmek için gemiyi girdabın içine doğru yönlendirdiğini farzediyordu.

Fakat yarımelf artık o kadar emin değildi. Berem'in yüzündeki aklı karışmış ve korkmuş ifadeden onun da nerede oldukları hakkında bir fikri olmadığı anlaşılıyordu. Onlarla konuşuyor olması gerçeği bile söylediklerinin doğru olduğunun bir göstergesiydi. Çok kötü durumdaydı. Buradan çıkmak istiyordu. Neden?

"Berem..." diye başladı Tanis ayağa kalkıp odada volta atarken. Berem'in bakışlarının kendisini izlediğini hissediyordu. "Eğer Karanlıklar Kraliçesi'nden kaçıyorsan, burası gizlenmek için mükemmel bir yere benziyor..."

"Hayır!" dedi Berem, yarı yarıya ayağa kalkarak.

Tanis aniden geriye döndü. "Nedenmiş? Neden buradan çıkmaya bu kadar kararlısın? Neden onun seni bulabileceği bir yere gitmeyi istiyorsun?"

Berem sandalyesine sokularak büzüştü. "Ben...ben bu yer hakkında hiçbir şey bilmiyorum! Yemin ederim! G-geri d-

dönmem gerek... Gitmem gereken bir yer var... Bir şeyin peşindeyim... Onu buluncaya kadar hiç huzur olmayacak."

"Onu bulmak! Neyi bulmak?" diye bağırdı Tanis. Altınay'ın elini kolunda hissedince bir manyak gibi bağırıp çağırdığını anladı, ama durum inanılmayacak kadar iç bunaltıcıydı! Karanlıklar Kraliçesi'nin ele geçirmek için dünyaları vereceği şeye sahip olup nedenini bilmemek!

"Size söyleyemem!" diye sızlandı Berem.

Tanis gözlerini kapatıp kendini sakinleştirmek için nefesini tuttu. Başı zonkluyordu. Bin parçaya bölünecekmiş gibi hissediyordu. Altınay ayağa kalktı. Her iki elini de Tanis'in omuzlarına koyarak, Mishakal adı hariç, anlamını kavrayamadığı yatıştırıcı sözler fısıldadı. O korkunç his yavaş yavaş geçerek onu bitmiş bir halde yorgun argın bıraktı.

"Tamam Berem." Tanis içini geçirdi. "Bir şey yok. Özür dilerim. Artık bu konuda konuşmayacağız. Bana kendinden bahset. Nerelisin?"

Berem bir an tereddüt ettikten sonra gözleri kısıldı, gerginleşti. Tanis, Berem'in bu garip tavrından şaşalamıştı.

"Ben Solace'tanım, Sen nerelisin?" diye tekrarladı kaygısızca. Berem ona ihtiyatla baktı. "Siz –siz orasını hiç duymamışsınızdır. K-küçük bir köy tam...tam şeyin dışında...." Yutkunduktan sonra boğazını temizledi. "Neraka."

"Neraka mı?" Tanis, Nehiryeli'ne baktı.

Bozkırlı başını salladı. "Haklı. Ben hiç duymadım."

"Ben de," diye mırıldandı Tanis. "Tasslehoff ile haritalarının burada olmaması ne acı... Berem neden..."

"Tanis!" diye haykırdı Altınay.

Kadının sesi üzerine yarımelf ayağa kalktı, eli gayri ihtiyari yerinde olmayan kılıcına doğru gitti. Kendisini ağırlığıyla aşağıya çeken kılıcıyla suyun içinde cebelleştiğini belli belirsiz hatırladı. Nehiryeli'ni kapıya nöbete dikmediği için kendi kendine lanetler yağdırırken açılan kapının içinde duran kırmızı cüppeli adama bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Merhaba," dedi adam neşeyle, Ortak Dil'de konuşarak.

Kırmızı cüppe Tanis'in aklına Raistlin'i öyle bir hızla getirmişti ki yarımelfin gözleri bulandı. Bir an için gelenin Raistlin olduğunu düşündü. Sonra daha açık seçik gördü. Bu büyücü daha yaşlıydı – çok daha yaşlıydı ve yüzü daha iyiliksever biriymiş gibi görünüyordu.

"Neredeyiz?" diye sordu Tanis kabaca. "Sen kimsin? Neden buraya getirildik?"

"KreeaQAEKH" dedi adam bezginlikle. Dönerek uzaklaştı. "Lanet olsun!" Tanis, adamı yakalayıp geri sürümeye niyetlenerek ileri doğru atladı. Ama omuzunda sert bir el hissetti.

"Dur," diye akıl verdi Nehiryeli. "Sakinleş Tanis. O bir büyü kullanıcısı. Bir kılıcın olsaydı bile onunla dövüşemezdin. Onu izleyip nereye gittiğine bir bakalım. Eğer buraya bir büyü yaptıysa, belki de kendi dışarı çıkabilmek için kaldırmak zorunda kalır."

Tanis derin bir nefes aldı. "Haklısın tabii ki." Durup bir soluklandı. "Özür dilerim. Neyim var bilmiyorum. Kendimi bir davul kadar gerilmiş, gergin hissediyorum. Onu izleyeceğiz. Altınay sen burada Berem ile kal..."

"Hayır!" diye bağırdı Berem. Kendini sandalyeden atarak Tanis'e öyle bir güçle asıldı ki neredeyse onu yere düşürecekti.

"Beni burada bırakmayın! Bırakmayın!"

"Seni bıraktığımız yok!" dedi Tanis, kendini Berem'in ölüm gibi kavrayan ellerinden kurtarmaya çalışarak. "Tamam. Zaten belki birbirimizi bırakmasak daha iyi."

Dar koridora doğru hızla hareket ederek loş ve terk edilmiş holden ilerlemeye başladılar.

"Bakın oradan gidiyor!" diye işaret etti Nehiryeli.

Loş ışıkta, bir köşeyi yalayan kırmızı bir cüppenin bir parçasını belli belirsiz gördüler. Yavaşça yürüyerek peşinden gittiler. Koridor, başka odalara açılan başka bir koridora doğru ilerliyordu.

"Bu daha önce burada yoktu!" diye hiddetle söylendi Nehiryeli. "Burada sadece duvar oluyordu hep."

"Sadece gözbağı," diye mırıldandı Tanis. Koridora adım atarak etraflarına merakla bakındılar. Odalar, boş koridora açılan kendi odalarındaki gibi uygunsuz antika mobilyalarla doluydu. Bu odalar da boştu ama hepsi de garip ışıyan ışıkla aydınlanmıştı. Belki de burası bir handı. Eğer öyle idiyse görünüşe göre tek müşteriler onlardı ve belki de hanın yüzlerce yıldır görülen ilk müşterisiydiler.

Yıkık dökük koridorlardan ve sütunlu geniş hollerden geçtiler. Etraflarını inceleyecek zaman yoktu; özellikle de son derece hızlı ve ele geçmez olduğu anlaşılan kırmızı cüppeli adamı izlerlerken. İki kere onu kaybettiklerini düşünmüşlerdi ki dönen merdivende altlarında uçuşan ya da bitişik koridorda çırpınan kırmızı cüppesini gördüler.

İşte tam böyle bir bağlantı yerinde bir an için durmuş birbirine karşı iki koridora bakarak kendilerini kaybolmuş ve yorgun hissediyorlardı.

"Ayrılalım," dedi Tanis biraz sonra. "Ama uzaklaşmayın. Tekrar burada buluşuruz. Eğer ondan bir iz görürsen Nehiryeli, bir kez ıslık çal. Ben de aynı şeyi yapacağım."

Başını onaylarcasına sallayan Bozkırlı ile Altınay koridordan aşağıya süzülürken –kelimenin tam anlamıyla ayaklarının dibinden ayrılmayan Berem'le– Tanis diğer koridoru araştırdı.

Hiçbir şey bulamadı. Koridor bu yerdeki her yer gibi meşum bir şekilde aydınlatılmış olan büyük bir odaya çıkıyordu. Acaba odaya mı baksındı, geri mi dönsündü? Tanis bir an tereddüt ettikten sonra çabucacık içeriye bir göz atmaya karar verdi. Ortasında devasa yuvarlak masa hariç oda boştu. Yaklaştıkça masanın üzerinde harikulade bir harita olduğunu gördü!

Tanis bu gizemli yerin neresi ve nerede olduğuna dair bir ipucu bulma umuduyla, hızla haritanın üzerine eğildi. Harita şehrin minyatür bir kopyasıydı! Berrak kristal bir kubbeyle korunan harita o kadar ince detaylıydı ki Tanis'e, kristalin altındaki şehir, onun o anda içinde bulunduğundan daha gerçekmiş gibi gelmişti.

"Tas burada değil, ne fena," diye düşündü kendi kendine dalgın dalgın, kenderin ne kadar mutlu olacağını tahayyül ederek.

Binalar antik stilde inşa edilmişti; narin helezonik sütunlar kristal göğe yükseliyor, ışık ak kubbelerden pırıldıyordu. Taştan kemerler bahçeli bulvarları aşıyordu. Caddeler büyük bir örümcek ağı gibi yayılmış, şehrin kalbinden her yana uzanıyordu.

Tanis, Berem'in tedirginlikle koluna asıldığını hissetti, gitmeleri gerektiğini işaret ediyordu. Konuşabildiği halde belli ki adam sessizliğe çok alışmıştı ya da belki de öyle davranmayı tercih ediyordu.

"Tamam, bir dakika," dedi Tanis, gitmeye gönülsüzdü. Nehiryeli'nden bir ses işitmemişti, ayrıca haritanın onları bu yerden çıkarabilme ihtimali de vardı.

Camın üzerine eğilerek minyatür şehire daha yakından baktı. Şehrin etrafında büyük köşkler ve sütunlu saraylar vardı. Camdan kubbeler kış karları içinde yaz çiçeklerine beşiklik ediyordu. Hayatında bu şehirde hiç bulunmamış olmasına rağmen şehrin tam orta göbeğinde Tanis'e tanıdık gelen bir bina yükseliyordu. Daha bu binayı inceleyip hafızasını yoklarken ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Burası tanrıların bir mabedine benziyordu. Ve bugüne kadar gördüğü en güzel yapıya sahipti; elf krallıklarındaki Güneş ve Yıldız Kuleleri'nden daha güzeldi. Yedi tane kule sanki tanrılara yarattıklarını övermişçesine göklere doğru yükseliyordu. Ortadaki kule gökyüzüne doğru diğerlerinden daha çok yükseliyordu sanki tanrıları övmüyor da onlara şirk koşuyordu. Elf hocalarının öğrettiği, Afet ile ilgili, Kral Rahip'le ilgili hikâyelerin anlatıldığı karışık hatıralar geldi aklına...

Nefesi boğazına düğümlenen Tanis minyatür şehirden geriledi. Berem, yüzü kül rengi olarak telaşla onu izledi.

"Ne var?" diye gakladı korkuyla Tanis'e yapışarak.

Yarımelf başını salladı. Konuşamıyordu. Nerede olduklarının ve neler döndüğünün korkunç iması üzerine Kan

Denizi'nin al suları gibi çarpıp patlıyordu.

Berem şaşkınlık içinde haritanın merkezine baktı. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldıktan sonra ciyakladı; Tanis'in o güne kadar duymadığı bir haykırıştı bu. Aniden Berem kendini olduğu gibi kristal kubbenin üzerine atarak sanki camı kırıp açabilecekmiş gibi yumruklamaya başladı.

"Lanet Şehri!" diye inledi Berem. "Lanet Şehri."

Tanis onu yatıştırmak için uzanmıştı ki Nehiryeli'nin tiz ıslığını duydu. Berem'i yakaladığı gibi onu kristalden uzaklaştırdı. "Biliyorum," dedi. "Haydi, buradan ayrılmamız lâzım ."

Ama nasıl? Krynn'in üzerinden yok olmuş olması gereken bir şehirden nasıl çıkılabilinirdi ki? Kan Denizi'nin dibinde yatıyor olması gereken şehirden nasıl çıkılabilinirdi ki? Nasıl çıkılabilinirdi...

Berem'i harita odasının kapısından itelerken Tanis kapının tepesine bir göz gezdirdi. Ufalanmakta olan mermerin üzerine kelimeler oyulmuştu. Bir zamanlar dünyanın harikasını anlatan kelimeler. Harfleri artık çatlamış, yosunla kaplanmış kelimeler. Ama onları okuyabiliyordu.

Hoşgeldin, Ey soylu ziyaretçi, güzel şehrimize.

Hoşgeldin tanrıların aziz şehrine. Hoşgeldin saygıdeğer ziyaretçi İstar'a.

- 5 - “Onu bir kez öldürdüm…”

Ona ne yaptığınızı gördüm! Onu öldürmeye çalışıyorsunuz!" diye bağırdı Caramon Par-Salian'a. Yüksek Büyücülük Kulesi'nin –Wayreth'in garip ve yabancı ormanlarında bulunan son Yüksek Büyücülük Kulesi'nin– başı olan Par-Salian, Krynn'de yaşayan büyü kullanıcıları Tarikatı'nın en yüksek rütbelisiydi.

Yirmi yaşındaki savaşçıya, kar gibi beyaz cübbeler içindeki kupkuru yaşlı adam, tutsa elinde kalacakmış gibi görünüyordu. Genç savaşçı son iki gündür yeterince tahammüllü davranmıştı ama artık sabrı tükenmişti.

"Bizim cinayetle bir ilgimiz yok," dedi Par-Salian yumuşak sesiyle. "Bu Sınavları vermeyi kabul ettiğinde kardeşin neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Başarısızlığının cezasının ölüm olduğunu biliyordu."

"Bilmiyordu, tam olarak bilmiyordu," diye geveledi Caramon elleriyle yüzünü ovuşturarak. "Ya da biliyorduysa bile, umursamıyordu. Bazen büyü... büyüsüne olan aşkı düşüncelerini engeller."

"Aşk mı? Hayır." Par-Salian hüzünle tebessüm etti. "Buna aşk diyebileceğimizi zannetmiyorum."

"İşte, her neyse," diye. mırıldandı Caramon. "Ona ne yapacağınızı kavramamıştı! Bu son derece ciddi..."

“Tabii ki," dedi Par-Salian kibarca. "Kılıcını kullanmayı bilmeden bir cenge katılsaydın, sana ne olurdu savaşçı?"

Caramon kaşlarını çattı. "Lafı döndürmeye çalışma..." "Ne olurdu?" diye ısrar etti Par-Salian.

"Ölürdüm," dedi Caramon, biraz çocuklaşmaya başlamış yaşlı bir adamla konuşurken gösterilen ince bir sabırla. "Şimdi..."

"Sadece ölmekle kalmazdın," diye devam etti Par-Salian, "ama sana güvenen yoldaşların da ölebilirdi, belki de senin yetersizliğin yüzünden değil mi?"

"Evet," dedi Caramon sabırsızca, tiradına devam etmeye hazırlanırken. Sonra duraksayarak sustu.

"Söylemek istediğimi anladın," dedi Par-Salian kibarca. "Biz bu Sınav'ı, her büyü kullanıcısına vermeyiz. Okullarda öğretilen ilkel büyüleri kullanmakla yetinen, yetenekli birçok büyü kullanıcısı vardır. Bu büyüler onlara günlük yaşamlarında yeter ve bütün istedikleri de budur. Fakat bazen kardeşin gibi insanlar da çıkar. Onun için yetenek, onun yaşamdan geçmesini sağlayan bir araçtan fazladır. Onun için yetenek yaşamın kendisidir. O daha fazlasını arzu eder. O tehlikeli olabilecek olan bilgiyi ve gücü de ister – bu sadece kullanan için değil ama etrafındakiler için de tehlikeli olabilir. Bu yüzden gerçek gücün bulunabileceği o alemlere dalacak olan bütün büyü kullanıcılarını Sınav'a girmeleri, Denemeler'e itaat etmeleri için zorlarız. Böylece yetersiz olanları ayıklarız..."

"Raistlin'i ayıklamak için elinizden geleni yaptınız!" diye hırladı Caramon. "O yetersiz değil ama narin biri ve şimdi de yaralandı; belki de ölüyordur!"

"Hayır, yetersiz değil. Tam aksine. Kardeşin çok başarılı oldu savaşçı. Bütün düşmanlarını mağlup etti. Tam bir profesyonel gibi kendini idare etmesini bildi. Neredeyse biraz fazla profesyonel – Par-Salian düşünceli görünüyordu. "Kardeşin birilerinin ilgisini çekti mi diye merak ediyorum."

"Bilemem." Caramon'un sesi kararlılıkla sertleşmişti. "Ve umurumda da değil. Bütün bildiğim buna bir son vereceğim. Hem de hemen."

"Yapamazsın. İzin verilmez. O ölmüyor..."

"Beni durduramazsınız!" diye beyan etti Caramon soğuk bir edayla. "Büyü! Çocukları eğlendirmek için yapılan numaralar! Gerçek güçmüş! Hıh! Bu ölmeye değecek bir şey değil..."

"Kardeşin öyle olduğuna inanıyor," dedi Par-Salian yumuşak bir sesle. "Büyüsüne ne kadar çok inandığını gösteriyim mi? Sana gerçek gücü göstereyim mi?"

Par-Salian'a kulak asmayan Caramon, kardeşinin acılarına bir son vermek için ileri doğru bir adım attı. Bu adım son adımıydı

– en azından bir süre için son adımı. Kendisini kıpırdıyamaz, sanki ayakları bir buzun içinde donmuş kalmış gibi hissetti. Caramon'un üzerine bir korku çöktü. İlk kez büyüyle bağlanıyordu ve tamamiyle bir başkasının denetimi altında olmanın çaresizliği, baltalı altı goblinle dalaşmaktan daha korkutucuydu.

"Seyret." Par-Salian garip sözcükler söylemeye başladı. "Sana olmuş olabilecek bir görüntü göstereceğim..."

Caramon aniden kendini Yüksek Büyücülük Kulesi'ne girerken gördü! Hayretle gözlerini kırpıştırdı. Kapılardan geçiyor, meşum koridorlardan yürüyordu! Görüntü o kadar gerçekti ki Caramon telaşla kendi bedenine baktı; yarı yarıya kendi bedeninde olmadığından korkarak. Ama kendi bedenindeydi. Sanki aynı anda iki yerde birden bulunuyordu. Gerçek güç. Savaşçı terlemeye başladı; sonra ürpererek titredi.

Caramon –Kule'deki Caramon– kardeşini arıyordu. Raistlin'e seslenerek boş koridorlardan gidip geliyordu. Ve sonunda onu buldu.

Genç büyücü soğuk taş bir zemin üzerinde yatıyordu. Ağzından kan sızıyordu. Yakınında kara bir elfin bedeni vardı; ölmüştü – Raistlin'in büyüsüyle. Fakat bedeli korkunç olmuştu. Genç büyücünün kendisi de ölüme yaklaşmış gibiydi.

Caramon kardeşine doğru koşarak onun narin bedenini güçlü kollarına aldı. Raistlin'in, onu yalnız bırakması için tüm yalvarma ve yakarmalarını kulak ardı eden savaşçı kardeşini bu kötü Kule'den götürmeye yeltendi. Eğer elinden gelen son şey bu bile olsa kardeşini bu yerden götürecekti.

Fakat –tam Kule'den çıkan kapıya yaklaşmışlardı ki– önlerinde bir hayalet belirdi. Başka bir sınav daha diye düşündü Caramon ümitsizce. Eh, bu Raistlin'in uğraşması gereken bir sınav olmayacaktı en azından. Kardeşini kibarca yere yatıran savaşçı son düşmanıyla karşılaşmak için döndü.

Ondan sonra olanlar çok anlamsızdı. Seyretmekte olan Caramon hayretler içersinde gözlerini kırpıştırdı. Kendisinin

bir büyü yaptığını görüyordu! Kılıcını elinden bırakarak elinde garip bazı nesneler tuttu ve anlamadığı sözler söylemeye başladı! Ellerinden şimşekler fırladı! Hayalet viyaklayarak yok oldu.

Gerçek Caramon çılgınlar gibi Par-Salian'a baktı ama büyücü sadece başını salladı ve –sükunla– Caramon'un gözleri önünde dalgalanan görüntüyü işaret etti. Hem korkmuş, hem kafası karışmış alan Caramon seyretmek için döndü.

Raistlin'in yavaş yavaş doğrulduğunu gördü. "Nasıl yaptın bunu?" diye sordu Raistlin, duvara yaslanıp ayakta durarak.

Caramon bilmiyordu. Öğrenmesi kardeşinin yıllarını alan bir şeyi nasıl yapabilmişti! Ama savaşçı çabuk çabuk bir açıklama sunduğunu gördü. Caramon, aynı zamanda, kardeşinin yüzünde bir acı ve şiddetli ıstırap da görmüştü.

"Hayır Raistlin!" diye bağırdı gerçek Caramon. "Bu bir numara! Bu yaşlı adamın bir numarası! Ben öyle birşey yapamam! Hiçbir zaman büyünü senden çalmadım! Hiçbir zaman!"

Fakat Caramon'un –kabadayılık eden küstah– görüntüsü "küçük" kardeşini "kurtarmak" için ilerledi; onu kendinden kurtarmak için.

Kollarını kaldıran Raistlin kollarını kardeşine doğru uzattı, ama ona sarılmak için değil. Hayır. Hasta, yaralı ve tamamen kıskançlığın pençesine düşmüş olan genç büyücü, tek bir büyünün, son gücüyle yapabileceği son bir büyüyünün sözlerini söylemeye başladı.

Raistlin'in ellerinden alevler fışkırdı. Büyülü alevler ileri doğru gürledi – ve kardeşini yuttu.

Caramon dehşetle seyrediyordu; kendi görüntüsü ateş tarafından yutulurken dili tutulmuştu... Kardeşinin soğuk taş zemine yığılışını seyretti. "Hayır! Raist..."

Serin, yumuşak eller yüzüne değdi. Bazı sesler duyuyordu, anlamları yoktu. Eğer istese anlayabilirdi. Ama anlamak istemiyordu. Gözleri kapalıydı. Açabilirdi ama

reddetti. Gözlerini açmak, sözleri duymak sadece acıyı gerçek kılacaktı.

"Dinlenmeliyim," dediğini duydu Caramon kendi kendinin ve yeniden karanlığa çöktü.

Bir Kule'ye yaklaşıyordu, başka bir Kule'ye? – Silvanesti'deki

Yıldızlar Kulesi'ne. Bir kez daha yanında Raistlin vardı; tek bir farkla: şimdi kardeşi kara cüppeler giymişti. Ve şimdi Caramon'a yardım etme sırası Raistlin'deydi. Koca savaşçı yaralanmıştı. Neredeyse kolunu koparıp götürmüş olan bıçak yarasından dışarı kan pompalanıyordu.

"Dinlenmeliyim," dedi yine Caramon.

Raistlin onu kibarca yere uzattı; sırtı Kule'nın soğuk taşlarına dayanmıştı. Sonra Raistlin uzaklaşmaya başladı.

"Raist! Gitme..." diye haykırdı Caramon. "Beni burada bırakamazsın!"

Etrafına bakınan yaralı, savunmasız savaşçı, onlara Silvanesti'de saldıran ölmeyen elf ordularının üzerine atlamak için beklediğini gördü. Sadece tek bir şey onları geri tutabiliyordu; o da kardeşinin büyü gücüydü.

"Raist! Beni bırakma!" diye haykırdı.

"Yalnız ve zayıf olmak nasıl bir şeymiş?" diye sordu Raistlin ona hafifçe.

"Raist! Kardeşim..."

"Onu bir kez öldürdüm Tanis, bir kez daha yapabilirim!" "Raist! Hayır! Raist!"

"Caramon, lütfen..." Başka bir ses. Bu yumuşaktı. Yumuşak el ler dokundu Caramon'a. "Caramon lütfen! Uyan! Geri gel Caramon. Bana geri gel. Sana ihtiyacım var."

Hayır! Caramon bu sesi itti. Yumuşak elleri itti. Hayır, geri gelmek istemiyorum. Gelmeyeceğim. Yorgunum. Yaralıyım. Dinlenmek istiyorum.

Fakat eller, ses onu rahat bırakmıyordu. Onu kucaklıyor, gömülmeyi arzuladığı derinliklerden çekiyordu.

Şimdi de korkunç, kızıl bir karanlığa doğru düşüyor, düşüyordu. İskelet gibi parmaklar yapıştı, gözsüz kelleler

dönerek geçti, ağızları sessiz bir haykırışla açılmıştı. Derin bir nefes aldıktan sonra kanlar içine daldı. Çırpınarak, boğulacak gibi olarak sonunda yüzeye çıkabildi ve bir kez daha nefes aldı. Raistlin! Ama hayır, o gitmişti. Arkadaşları. Tanis. O da gitmişti. Onun süprülüp gittiğini görmüştü. Gemi. Yoktu. İkiye ayrılmıştı. Denizcileri parçalanmış, kanları kan kırmızısı denizle karışmıştı.

Tika! O, onun yanındaydı. Kızı kendine doğru çekti. Kız da nefes almaya çalışıyordu. Ama o kıza tutunamazdı. Dönen su kızı kollarından çekip aldı ve onu aşağıya sürdü. Bu kez yüzeyi bulamıyordu. Ciğerleri yanıyordu, patlıyordu. Ölüm... huzur... tatlı, sıcak...

Ama hep o eller! Onu korkunç yüzeye sürüklüyor. Yakan havayı solumasına neden oluyor. Hayır, bırakın beni!

Sonra başka eller, kan kırmızısı denizden yükselen başka eller. Sıkı sıkı tutan eller, onu yüzeyden aşağıya çekiyorlar. Düşüyor... aşağıya... merhametli karanlığa doğru. Söylenen büyü sözleri onu rahatlatıyor, nefes alıyor... Suyu soluyor... Ve gözleri kapalı... Su ılık ve rahatlatıcı... Bir kez daha çocuk olmuştu.

Ama tam olarak değil. İkizi yoktu.

Hayır! Uyanmak bir ıstıraptı. Bırakın karanlık rüyada sonsuza kadar yüzsün. Keskin, derin acıdan iyidir.

Ama eller onu çekiştiriyor. Ses, ona sesleniyor. "Caramon, sana ihtiyacım var..."

Tika.

"Ben ermiş değilim ama bence artık iyi olacak. Bırak biraz uyusun."

Tika aceleyle gözyaşlarını sildi; güçlü ve kendine hakim görünmeye çalışıyordu.

"Ne... neyi vardı?" diye sordu sakin görünmeye çalışarak, ama yine de titremesine mani olamıyordu. "Gemi girdaba düştüğünde mi... ya-yaralanmış. Günlerdir böyle! Bizi bulduğunuzdan beri."

"Hayır, zannetmiyorum. Eğer yaralanmış olsaydı deniz elfleri onu iyileştirirdi. Bu onun içinden kaynaklanan bir şey.

Sözünü ettiği bu "Raist" kimin nesi?"

"İkiz kardeşi," dedi Tika tereddütle. "Ne oldu? Öldü mü?"

"Hayır... hayır. Ben... ben ne olduğundan pek emin değilim. Caramon kardeşini çok seviyordu ve o... Rasitlin yani, ona ihanet etti."

"Anlıyorum." Adam başını ciddiyetle salladı. "Yukarıda bunlar oluyor. Sen de benim neden burada yaşamayı seçtiğimi merak ediyorsun."

"Onun hayatını kurtardınız!" dedi Tika. "Ve ben sizi tanımıyorum bile... İsminizi bilmiyorum."

"Zebulah," diye cevap verdi adam tebessümle. "Üstelik onun hayatını ben kurtarmadım. O sizin sevginiz yüzünden geri geldi."

Tika başını eğdi, kızıl bukleleri yüzünü gizliyordu. "Umarım," diye fısıldadı. "Onu o kadar çok seviyorum ki. Eğer onu kurtaracaksa ölmeye bile razıyım."

Artık Caramon'un iyi olacağından emin olan Tika dikkatini bu garip adama yöneltmişti. Orta yaşlı, traşlı bir adam olduğunu gördü; gözleri de en az tebessümü kadar engin ve samimiydi. İnsandı ve kırmızı cübbelere bürünmüştü. Kemerinden keseler sallanıyordu.

"Siz bir büyü kullanıcısısınız," dedi Tika aniden. "Raistlin gibi!" "Hıh, şimdi anlaşıldı." Zebulah gülümsedi. "Bu genç adam yarı baygın halde beni görünce kardeşi olduğumu düşünmüş olmalı."

"İyi ama siz burada ne yapıyorsunuz?" Tika etrafındaki gariplikleri görerek baktı.

Adam onu buraya getirdiğinde etrafındakileri elbette görmüştü, ama kız endişesi arasında dikkat etmemişti. Şimdi yıkık dökük, ufalanan bir binanın, bir odasında olduğunu fark etmişti. Hava sıcak ve boğucuydu. Bitkiler bu nemli ortamda çok gelişmişlerdi.

Etrafta biraz mobilya vardı ama gelişigüzel yerleştirildikleri oda kadar eski ve haraptılar. Caramon üç ayaklı bir yatakta yatıyordu – dördüncü köşesini eski, yosun kaplı bir kitap yığını tutuyordu. Cılız sular minik parlak

yılanlar misali rutubetten parlayan taş duvarlardan süzülüyordu. Her şey rutubetten pırıl pırıldı; aslında duvarda yetişen yosundan yayılan soluk, meşum yeşil ışığı yansıtıyorlardı. Her yer, her çeşidinden ve renginden yosunla kaplıydı. Koyu yeşil, altın sarısı, mercan kırmızısı yosunlar – duvarlardan tırmanıyor, kubbe şeklindeki tavandan sarkıyordu.

"Benim burada ne işim var?" diye mırıldandı kız. "Ve burası neresi?”

"Burası... Şey, sanırım burası, burası diyebiliriz," diye cevap verdi Zebulah memnuniyetle. "Deniz elfleri sizi boğulmaktan kurtardı, ben de buraya getirdim."

"Deniz elfleri mi? Deniz elflerini hiç duymamıştım," dedi Tika, etrafına merakla bakınarak sanki birini saklandığı keseciğinde görüverecekmiş gibi. "Ayrıca elflerin beni kurtardıklarını da hatırlamıyorum. Bütün hatırladığım bir çeşit kocaman, kibar balık..."

"Yo, etrafta deniz elflerine bakınmana gerek yok. Onları göremezsin. Onlar KreeaQUEKH'ten –yani onların dilinde "hava soluyanlardan”– korkarlar ve onlara güvenmezler. O gördüğün balıklar da deniz elfleriydi; KreeaQUEKH'lere kendilerini bir tek o şekilde gösterirler. Siz onlara yunus diyorsunuz."

Caramon uykusunda kıpırdanarak inledi. Elini adamın alnına koyan Tika, terli saçlarını geriye doğru okşayarak adamı yatıştırdı.

"O halde neden hayatlarımızı kurtardılar?" diye sordu kız.

"Hiç elf tanıyor musun, mesela bir kara elfi?" diye sordu

Zebulah.

"Evet," diye cevap verdi Tika yavaşça, Laurana'yı düşünerek. "O halde bütün elfler için yaşamın kutsal olduğunu bilirsin." "Anlıyorum." Tika başını salladı. "Ve aynı kara elfleri gibi dünyaya yardım edeceklerine ellerini eteklerini çekmişler."

"Yardım etmek için ellerinden geleni yapıyorlar," diye azarladı kızı Zebulah şiddetle. "Ne olduğunu anlamadığın

şeyleri eleştirmeye kalkma küçük hanım."

"Özür dilerim," dedi Tika kızararak. Konuyu değiştirdi. "Ama siz, siz insansınız. Neden..."

"Neden mi buradayım? Öykümü sana anlatmaya ne zamanım ne de niyetim var, çünkü senin de beni anlamayacağın kesin. Diğerlerinin hiçbiri anlamıyor."

Tika nefesini tuttu. "Başkaları da mı var? Bizim gemiden başkalarını gördünüz mü... arkadaşlarımızı?"

Zebulah omuzlarını silkti. "Her zaman burada birileri vardır. Bu harabeler çok büyüktür ve bir çoğunda minik hava cepleri bulunur. Kurtardıklarımızı en yakın meskene getiririz. Arkadaşlarınıza gelince, bir şey söyleyemem. Eğer sizinle gemide idiyseler büyük bir ihtimalle kaybolmuşlardır. Deniz elfleri ölülere gerekli merasimi düzenleyerek ruhlarını kendi yollarına yollarlar." Zebulah ayağa kalktı. "Senin genç adamın kurtulduğuna sevindim. Burada bol bol yiyecek var. Gördüğün bitkilerin çoğu yenebilir. Eğer istersen harabeler arasında dolaşabilirsin. Denize girip boğulmayasın diye etrafa bir büyü yaptım. Burayı istediğin gibi tertiple. Başka mobilyalar da bulabilirsin..."

"Ama, dur bekle!" diye seslendi Tika. "Biz burada kalamayız! Yüzeye dönmemiz gerek. Mutlaka bir çıkış yolu vardır, değil mi?"

"Hepsi bana bunu sorar," dedi Zebulah sabrı biraz tükenerek. "Ve işin aslı, doğru, ben de aynı fikirdeyim. Bir çıkış yolu olması şart. İnsanlar yolu zaman zaman buluyor gibi. Sonra –benim gibi– buradan ayrılmak istemeyenler de çıkar. Birkaç yıldır buralarda yaşayan birkaç eski dostum da var. Ama, kendin bul.

Etrafa bakın. Harabelerin bizim tanzim ettiğimiz kısmında kalmaya özen göster." Kapıya doğru döndü.

"Durun! Gitmeyin!" Ayağa sıçrayıp üzerinde oturmakta olduğu iğreti sandalyeyi deviren Tika, kırmızı cüppeli büyü kullanıcısının peşinden koştu. "Arkadaşlarımı görebilirsiniz. Onlara deyin ki..."

"Iı, pek emin değilim," diye cevap verdi Zebulah "Doğrusunu söylemek gerekirse –alınmaca gücenmece yok küçük hanım– senin sohbetinden de bıktım. Burada yaşadığım zaman uzadıkça KreeaQUEKH'e olan tahammülüm de bir o kadar azalıyor. Hep aceleleri var. Hiçbir yerde kalmaktan memnun olmuyorlar. Sen ve şu genç adam, burada aşağıda, orada yukarıda olacağınızdan daha mutlu olursunuz. Ama hayır, dönüş yolunu bulmak için kendinizi telef edeceksiniz. Ve orada neyle karşı karşıyasınız? Hıyanet!" Yeniden Caramon'a çevirdi bakışlarını.

"Yukarıda bir savaş var!" diye bağırdı Tika öfkeyle. "İnsanlar acı çekiyor. Bu hiç mi umurunuzda değil?"

"İnsanlar her zaman orada acı çekerler," dedi Zebulah. "Bu konuda elimden bir şey gelmiyor. Hayır, umursamıyorum. Sonuç olarak, umursasan ne olacak? Ona ne olmuş?" Hiddetli bir hareketle Caramon'u işaret eden Zebulah döndü ve viran kapıyı arkasından çarparak gitti.

Tika, tereddütle adamın ardından baktı; acaba adamın arkasından koşarak onu tutup yakasına mı yapışsaydı. Belli ki yukarıdaki dünyayla tek bağlantıları oydu. Bu aşağısı her neresi idiyse...

"Tika..."

"Caramon!" Zebulah'ı unutan Tika doğrulup oturmaya çalışan savaşçıya doğru koştu.

"Cehennem adına, neredeyiz?" diye sordu adam, gözleri fal taşı gibi açılmış etrafına bakınarak. "Ne oldu? Gemi..."

"Ben... ben emin değilim," diye kekeledi Tika. "Kendini oturacak kadar iyi hissediyor musun? Belki yatsan daha iyi olur..."

"Ben iyiyim," diye terslendi Caramon. Sonra kızın onun sertliği karşısında çekindiğini görünce, uzanarak kızı kollarına aldı. "Özür dilerim Tika. Affet beni. Sadece... ben..." Başını salladı.

"Anlıyorum," dedi Tika yavaşça. Başını adamın göğsüne yaslayarak ona Zebulah ile deniz elflerini anlattı. Caramon

yavaş yavaş bütün duyduklarını kavrarken aklı karışarak gözlerini kırpıştırıyordu. Kaşlarını çatarak kapıya doğru baktı.

"Keşke kendimde olsaymışım," diye mırıldandı. "Zebulah denen o tip çıkış yolunu biliyor anlaşılan. Bize göstermesini sağlardım."

"Ben o kadar emin değilim," dedi Tika kararsızlıkla. "O da bir büyü kullanıcısı tıpkı..." Hemen sustu. Caramon'un yüzündeki acıyı görüp ona daha da sokularak yüzünü okşamak için uzandı.

"Biliyor musun Caramon," dedi yavaşça, "bir yerde haklı. Burada mutlu olabilirdik. Bunun, yalnız kalabildiğimiz yegâne zaman olduğunun farkında mısın? Yani gerçekten, gerçek anlamda birlikte yalnız olduğumuz? Ve bir yerde çok sakin, çok huzur dolu, çok güzel bir yer. Yosunlardan dökülen ışık o kadar yumuşak ve garip ki, güneş ışığı gibi sert ve göz kamaştırıcı değil. Sonra mırıldanan suyu, bize söylediği şarkıyı dinlemek. Sonra şu eski mi eski mobilyalar var ve komik yatak..."

Tika sustu. Caramon'un kendisini saran kollarının gerginleştiğini hissetti. Dudakları saçları arasında dolaşıyordu. Adama duyduğu aşk kızın içinde kabarmaya başlamış, kalbinin acı ve özlemle durmasına neden olmuştu. Hemen kendi kollarını adama dolayıp adamın kalp atışlarını kendi kalbi üstünde hissederek ona sıkı sıkı sarıldı.

"Ah Caramon!" diye fısıldadı nefesi kesilerek. "Haydi mutlu olalım! Lütfen! Biliyorum – biliyorum ki buradan ayrılmamız gerekecek. Diğerlerini bulup yukarıdaki dünyaya dönmemiz gerek. Ama şimdilik, biraz yalnız kalalım – birlikte!"

"Tika!" Caramon kıza sarılarak saki bedenlerini tek, tek bir canlı varlığa dönüştürebilecekmiş gibi kızı ezercesine kendine yapıştırdı. "Tika, seni seviyorum! Sana – sana bir keresinde kendimi tamamen sana adayıncaya kadar sana sahip olamıyacağımı söylemiştim. Bunu yapamam, henüz olmaz."

"Bal gibi yaparsın!" dedi Tika hiddetle. Adamı ittirip uzaklaşarak gözlerine baktı. "Raistlin gitti Caramon! Kendi hayatını yaratabilirsin artık!”

Caramon başını kibar kibar salladı. "Raistlin hâlâ benim bir parçam . Hep öyle olacak, nasıl ben hep onun bir parçasıysam. Anlayabiliyor musun?"

Hayır, anlayamıyordu, ama yine de boynunu bükerek başını salladı.

Gülümseyen Caramon titrek bir nefes aldı. Sonra kızın çenesinden tutarak başını kaldırdı. Ne güzel gözleri var, diye geçirdi içinden. Kahverengi benekli yeşil gözler. Şimdi gözyaşlarıyla pırıldıyordu. Teni, açık havada yaşamaktan yanmış, her zamankinden daha çilliydi. O çiller kızı utandırıyordu. Tika, Laurana'nınki gibi Pürüzsüz bir cilt için ömrünün yedi yılını verebilirdi. Ama Caramon onun her bir çiline, ellerine sarılmış olan kıvırcık kızıl saçlarına bayılıyordu.

Tika adamın gözlerindeki aşkı gördü. Nefesini tuttu. Adam kızı iyice kendine çekti. Kalbi daha da hızlı çarparken fısıldadı: "Sana kendimden verebileceğim her şeyi veririm Tika, eğer buna razı olursan. Senin adına, daha fazlasının olmasını isterdim."

Kızın bütün söylediği ise, "Seni seviyorum," idi, adamın boynuna sarılırken.

Adam kızın anlayıp anlamadığına emin olmak istedi. "Tika..." diye başladı.

"Sus Caramon..."

- 6 - Apoletta

Yok olmakta olan güzelliği Tanis'e bir kabus gibi çökmüş olan şehrin sokakları arasındaki uzun kovalamacadan sonra, merkezdeki güzel saraylardan birine girdiler. Ölü bir bahçeden geçip bir hole girdikten sonra, bir köşeyi dönüp durdular. Kırmızı cüppeli adam sırra kadem basmıştı.

"Merdivenler!" dedi Nehiryeli aniden. Gözleri bu garip ışığa alışmaya başlayan Tanis, avlarının bir anda gözden kaybolmasına neden olacak kadar dik alçalan bir dizi mermer merdivenin başında durduklarını gördü. Aceleyle merdiven sahanlığına doğru seyirtince bir kez daha kırmızı cüppenin merdivenlerden aşağı doğru telaşla dalgalandığını gördüler.

"Duvarın yanındaki gölgelerden çıkmayın," diye uyardı Nehiryeli, bir yandan da en azından elli adamın yan yana yürüyebileceği kadar geniş olan merdivenlerin yan kısmını işaret ediyordu.

Duvarlardaki solmuş ve çatlamış resimler hâlâ o kadar zarif ve canlıydı ki Tanis'e orada çizili insanlar kendisinden daha canlıymışlar gibi gelmişti. Belki de bu resimdekilerin bazıları, ateşli dağ Kral Rahip'in Mabedi'ne çaptığında tam bu noktada duruyorlardı... Bu düşünceyi aklından uzaklaştıran Tanis yoluna devam etti.

Yirmi basamak kadar indikten sonra gerçek boyutta altın ve gümüş heykellerle dekore edilmiş geniş bir sahanlığa vardılar. Merdivenler buradan aşağıya doğru ilerlemeye devam ederek başka bir sahanlığa geçiyor, oradan başka merdivenlere derken böylece devam ediyordu, ta ki hepsi nefes nefese kalıp yorgunluktan bitinceye kadar. Ama hâlâ kırmızı cüppe önlerinde çırpınıp duruyordu.

Aniden Tanis havada bir değişim sezdi. Hava daha da nemlenmeye başlamış, deniz kokusu daha bir keskinleşmişti. Dinleyince taşlara yavaş yavaş çarpan suyun belli belirsiz sesini duyabildi. Nehiryeli'nin koluna dokunarak onu tekrar gölgelere doğru çektiğini hissetti. Merdivenlerin

sonuna yaklaşmışlardı. Kırmızı cüppeli adam önlerinde, tam aşağıda durmuş, önünde engin ve gölgeli bir mağaraya doğru uzanan kapkara bir su birikintisine bakıyordu.

Kırmızı cüppeli adam suyun yanına diz çökmüştü. Derken Tanis başka bir suretin daha varlığını fark etti; bu suret suyun içindeydi! Meşale ışığında parlıyan saçlar görüyordu – saçların solgun, yeşilimtrak bir tonu vardı. Bir çift ince beyaz kol taş basamaklara yaslanmıştı, suretin geri kalan kısmı ise suyun içindeydi. Suretin başı, rahat bir pozisyonda, kolları arasında duruyordu. Kırmızı cüppeli adam bir elini uzatarak kibarca sudaki surete dokundu. Suret başını kaldırdı.

"Bekliyordum," dedi bir kadın sesi, sitemle.

Tanis'in nefesi tıkanmıştı. Kadın elfçe konuşuyordu! Artık kadının yüzünü, iri pırıltılı gözlerini, sivri kulaklarını, narin hatlarını görebiliyordu...

Bir deniz elfi!

Kırmızı cüppeli adam ile adama tatlı tatlı gülümseyerek bakan elf kadın arasındaki konuşmayı takip etmeye çalışırken Tanis, çocukluğundan kalma karma karışık masalları hatırladı bir bir.

"Özür dilerim canım," dedi elfçe kırmızı cüppeli adam avuturcasına, kadının yanına oturarak. "Senin merak ettiğin genç nasıl diye bakmaya gittim. Artık iyi olacak. Ölüme yakın bir vakaydı gerçi. Haklıymışsın. Gerçekten ölmeye çok kararlıydı. Ona ihanet eden kardeşiyle – büyü kullanıcısı olan kardeşiyle ilgili bir şeymiş."

"Caramon!" diye mırıldandı Tanis. Nehiryeli ne olduğunu sorgularcasına Tanis'e baktı. Tabii ki Bozkırlı elfçe sohbeti izleyemiyordu. Tanis, söylenenleri kaçırmak istemediği için sadece başını salladı.

"QueaKI'ICHKeecx," dedi kadın küçümseyerek. Tanis'in aklı karışmıştı, bu sözcüğün elfçe olmadığı kesindi!

"Evet!" Adam kaşlarını çattı. "O ikisinin emniyette olduğuna emin olduktan sonra diğerlerinin bir kısmına bakmaya gittim. İçlerinden biri – sakallı bir tip, bir yarımelf,

sanki beni çiğnemeden yutacakmış gibi üzerime atıldı! Kurtarmayı başardığımız diğerlerinin durumu gayet iyi."

"Ölüleri merasimle ölüme hazırladık," dedi kadın; Tanis kadının sesinde yüzyılların hüznünü, elflerin yaşamın yitirilişi karşısında duydukları hüznü duyuyordu.

"Onlara İstar'ın Kan Denizi'nde ne aradıklarını sormak isterdim. Girdaba girmeye cesaret edecek kadar aptal bir gemi kaptanı hiç görmemiştim. Kız bana yukarıda bir savaş olduğunu söyledi. Belki de başka çareleri kalmamıştı."

Elf kadın şakalaşırcasına kırmızı cüppeli adamın üzerine su sıçrattı.

"Yukarıda her zaman, savaş vardır! Sen çok meraklısın sevgilim. Bazen beni terk ederek kendi dünyana dönecekmişsin gibi geliyor. Özellikle de bu KreeaQUEKH'lerle konuştuktan sonra."

Kadın hâlâ şakacıktan adama su sıçratmaya devam etse de Tanis kadının sesinde gerçek bir endişe sezmişti.

Kırmızı cüppeli adam eğilerek kadının, tepelerindeki duvarda asılı kıvılcımlar saçarak yanan meşalenin ışığıyla yeşil yeşil parlayan ıslak saçlarından öptü. "Hayır Apoletta. Onları kendi savaşlarına bırakalım, bırakalım kardeşler kardeşlere ihanet etsin. Bırakalım orada düşüncesiz yarımelfler, aptal kaptanlar olsun. Büyüm bana hizmet ettiği sürece dalgaların altında yaşayacağım..."

"Düşüncesiz yarımelflere gelince," diye söze karıştı Tanis, iri adımlarla merdivenlerden aşağıya seyirtirken. Neler söylendiği hakkında hiçbir fikirleri olmasa da Nehiryeli, Altınay ve Berem de onu izliyorlardı.

Adam telaşla başını çevirdi. Elf kadın o kadar büyük bir hızla sulara gömüldü ki Tanis, bir an için kadının varlığını kendisinin uydurup uydurmadığını merak etti. Karanlık su yüzeyinde bulunduğu yerdeki varlığını belirtecek bir su halkacığı bile yoktu. Merdivenlerin sonuna varan Tanis tam deniz elfini izlemek üzere olan büyü kullanıcısının elini yakaladı.

"Dur! Seni yutacak değilim!" diye yalvardı Tanis. "Demin orada öyle davrandığım için çok özür dilerim. Biliyorum, yaptığım, bu şekilde arkandan sinsince gelmem hoş görünmüyor. Ama başka çaremiz yoktu! Eğer büyü yapacak olsan seni durduramayacağımı biliyorum. Beni alevler içinde bırakabileceğini veya uyutabileceğini veya örümcek ağlarına dolayabileceğini veya yüzlerce başka şey de yapabileceğini biliyorum. Büyü kullanıcılarının yanında bulundum. Ama ne olur, bizi dinlesen olmaz mı? Lütfen bize yardım edin. Arkadaşlarımızın ikisi hakkında kouştuğunuzu duydum – kocaman bir adamla, kızıl saçlı güzel bir kızdan. Adamın neredeyse ölmüş olduğundan bahsettiniz – kardeşi ona ihanet etmiş hani. Onları bulmak istiyoruz. Bize nerede olduklarını söylemeyecek misiniz?"

Adam tereddüt etti.

Tanis aceleyle devam ediyordu; onlara yardımcı olabilecek bu adamı elinde tutabilme gayretiyle anlamlı anlamsız konuşuyordu. "Burada seninle bir kadın gördüm. Onun konuştuğunu duydum. Kim olduğunu biliyorum. Bir deniz elfiydi, öyle değil mi? Haklısın. Ben bir yarımelfim. Ama elfler arasında büyüdüm ve efsanelerini dinledim. Ben onların sadece birer efsane olduklarını sanıyordum. Ama ona bakacak olsan, ejderhaların da bir efsane olduğunu zannederdim. Yukarıdaki dünyada bir savaş var. Ve haklısın. Her zaman, bir yerlerde bir savaş vardır. Ama bu savaş yukarısıyla sınırlı kalmayacak. Eğer Karanlıklar Kraliçesi kazanırsa deniz elflerinin burada olduklarını bulacağından emin olabilirsin. Denizlerin altında da ejderhalar var mı yok mu bilmiyorum ama..."

"Deniz ejderhaları var yarımelf," dedi bir ses ve elf kadın yeniden sular içinden belirdi. Gümüş ve yeşil bir şimşek gibi hareket eden kadın, taş basamaklara varıncaya kadar karanlık deniz içinde kayarak ilerledi. Sonra kollarını merdivenlere dayayarak parlak yeşil gözleriyle onlara baktı. "Üstelik onların geri döndüklerine dair söylentiler de duyduk.

Gerçi söylentilere inanmadık. Ejderhaların uyanmış olduklarını bilmiyorduk. Kimin kabahati bu?"

"Önemi var mı?" diye sordu Tanis bezginlikle. "Kadim yurdumuzu mahvettiler. Silvanesti artık bir kâbuslar ülkesi oldu. Qualinestiler yurtlarından sürüldü. Ejderhalar yakıp yıkıyor, öldürüyorlar. Hiçkimse, hiçbir yer emniyette değil. Karanlık

Kraliçe'nin tek bir amacı var: Her canlıya hükmetmek. Siz emniyette kalabilecek misiniz? Burada aşağıda olsa bile? Çünkü sanırım şu anda denizin dibindeyiz?"

"Haklısın yarımelf," dedi kırmızı cüppeli adam içini çekerek. "Denizin altındasınız, İstar şehrinin harabeleri arasında. Sizi deniz elfleri kurtararak buraya getirdi; gemi kazası geçiren herkesi getirdikleri gibi. Arkadaşlarınızın nerede olduğunu biliyorum ve sizi oraya götürebilirim. Ama bunun ötesinde sizin için ne yapabileceğimi bilmiyorum."

"Bizi buradan çıkartın," dedi Nehiryeli açıkça, ilk kez olarak söylenenleri anlayarak. Zebulah, Ortak Lisan'da konuşmuştu. "Bu kadın kim Tanis? Elfe benziyor."

"Bir deniz elfi. İsmi..." Tanis sustu.

"Apoletta," dedi elf kadın gülümseyerek. "Size elimi uzatamadığım için özür dilerim ama biz bedenlerimizi siz Kreea- QUEKH'lar gibi örtmeyiz. Bunca yıldan sonra kocamı bile karaya çıktığında bedenini o garip cüppelere sarmaması konusunda ikna edemiyorum. Edep, diyor buna. O yüzden gerektiği gibi el sıkışmak için sudan çıkıp ne sizi, ne de onu utandırmayacağım."

Kızaran Tanis elf kadının sözlerini arkadaşlarına tercüme etti. Altınay'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. Berem söylenenleri duymuyor gibiydi, sanki içsel bir çeşit rüyaya dalmış, etrafında olup bilenleri belli belirsiz algılıyordu. Nehiryeli'nin ifadesinde bir değişiklik olmamıştı. Belli ki artık elfler hakkında duyduğu hiçbir şey onu hayrete düşürmüyordu.

"Her neyse, bizi kurtaranlar deniz elfleriymiş," diye devam etti Tanis. "Bütün elfler gibi yaşamın kutsal olduğunu

kabul ediyorlar ve denizde kaybolmuş veya boğulmakta olan herkese yardım ediyorlar. Bu adam, kadının kocası..."

"Zebulah," dedi adam elini uzatarak.

"Ben Tanis Yarımelf; Que-shu kabilesinden Nehiryeli ile Altınay ve Berem, ııı..." Tanis kekeleyerek sustu, onun tam olarak nereden geldiğini bilemiyordu.

Apoletta kibarca gülümsedi, ama tebessümü hızla soldu. "Zebulah," dedi, "yarımelfin sözünü ettiği arkadaşlarını bulup buraya getir."

"Biz de sizinle gelelim," diye teklifte bulundu Tanis. "Eğer sizi yutağacımı düşünüyor idiyseniz, Caramon'un neler yapacağını hiç bilemezsiniz..."

"Hayır," dedi Apoletta başını sallayarak. Saçlarının üzerindeki su parlayarak yeşil renkli pürüzsüz teninde yıldızlar saçtı. "Barbarları yolla yarımelf. Sen burada kal. Seninle konuşup bizi de tehlikeye sokabilecek bu savaş hakkında konuşmak istiyorum. Ejderhaların uyandıklarını duymak beni çok hüzünlendirdi. Eğer bu doğruysa korkarım haklı olabilirsin. Dünyamız artık emniyette olmayacak."

"En kısa zamanda dönerim sevgilim," dedi Zebulah.

Apoletta elini kocasına uzattı. Kadının elini tutan adam dudaklarına götürerek kibarca öptü. Sonra ayrıldı. Tanis, Caramon ile Tika'yı aramaya hemen razı olan Nehiryeli ile Altınay'a çabuk çabuk tercüme etti.

Onlar Zebulah'ı garip ve yıkık dökük sokaklar arasından takip ededursunlar, Zebulah da bir yandan giderken bir yandan da belirli yerleri işaret ederek onlara İstar şehrinin düşüşü hakkındaki öyküleri anlattı.

"Bakın..." diye açıkladı, "tanrılar ateşli dağı Krynn'e fırlattıklarında İstar'a çarpmış ve toprakta büyük bir krater oluşturmuş.

Deniz suyu bu yarığa doğru coşmuş ve Kan Denizi diye bilinen denizi oluşturmuş. İstar'in binalarının çoğu zarar görmüş ama kimisi de ayakta kalabilmiş ve buralarda küçük hava kesecikleri kalmış. Deniz elfleri buralarının alabora olmuş gemilerden kurtardıkları gemicileri getirmek için

mükemmel bir yer olduğunu keşfetmişler. Çoğu kısa bir süre sonra kendilerini evlerindeymiş gibi hissetmeye başlar."

Büyücünün konuşmasında, Altınay'ı çok eğlendiren bir büyüklenme tınısı vardı; fakat gene de kadın ince bir davranışla hislerinin belli olmamasını sağlıyordu. Bu mülkiyetçilikten kaynaklanan bir gururdu, sanki harabeler Zebulah'a aitmiş de, o da halkın yararlanması için bunları ziyarete açmış gibi.

"Ama sen insansın. Sen bir deniz elfi değilsin. Nasıl oldu da burada yaşamaya başladın?" diye sordu Altınay.

Gözleri geçip giden yıllara dalıp giden büyü kullanıcısı gülümsedi. "Genç ve hırslıydım," dedi yavaşça, "sabah akşam servet yapacak hızlı bir yol bulmaya çalışıyordum. İstar'ın kaybolmuş hazinelerini ararken büyü sanatım beni okyanusun derinliklerine getirdi. Hazineleri buldum, tamam, ama bunlar ne altındı, ne gümüş.”

"Bir akşam, deniz ormanları arasında yüzen Apoletta'yı gördüm. O beni görüp biçimini değiştiremeden ben onu görmüştüm. Ona aşık oldum... Ve onu kazanabilmek için uzun zaman uğraştım. O yukarıda yaşayamazdı ve ben burada aşağıdaki huzur ve sessiz güzelliğin içinde bulunduktan sonra benim de yukarıdaki dünyada bir yerim olmadığını anladım. Ama zaman zaman sizin türünüzle konuşmaktan hoşlanıyorum; o yüzden de arada sırada harabeler arasında dolanıp elflerin neler getirdiğine bakarım."

Zebulah öyküleri arasıda soluklanmak için durduğu zamanlarda Altınay da etrafındaki harabelere bakınıyordu. "Kral Rahip'in dillere destan mabeti nerede?" diye sordu.

Büyücünün yüzü gölgelendi. Yüzünde taşıdığı mutluluk görüntüsü yerini hiddet bulaşmış derin bir hüzün ifadesine bırakmıştı.

"Özür dilerim," dedi Altınay aceleyle. "Size ıstırap vermek istemezdim..."

"Yok, bir şey yok," dedi Zebulah kısa, hüzünlü bir tebessümle. "Aslında o korkunç zamanın karanlığını

hatırlamak bana iyi geliyor. Buradaki günlük dolaşmalarım sırasında burasının bir zamanlar kahkahaların, göz yaşlarının, yaşamın, soluyan varlıkların şehri olduğunu unutuveriyorum. Bu sokaklarda çocuklar oynamış – tanrılar buraya ateşli dağı attıkları akşam da burada oynuyorlarmış."

O zaman ah çekip bir an için sustuktan sonra devam etti. “Mabedin nerede durduğunu soruyorsunuz. Artık ayakta değil.

Kral Rahip'in durup tanrılardan küstahça taleplerde bulunduğu yerde karanlık bir çukur var. Deniz suyuyla dolmuş olmasına rağmen orada bir şey yaşamıyor. Kimse derinliğini bilmiyor, çünkü deniz elfleri yakınına gitmeye cesaret edemiyor. Ben karanlık ve durgun sularına baktım, korkusuna tahammül edebildiğim ölçüde ve karanlığının bir sonu olduğunu zannetmiyorum. Orası en azından karanlığın kendi kalbi kadar derin."

Zebulah deniz karanlığı sokaklardan birinde durarak Altınay'a ısrarla baktı. "Suçlular cezalandırıldılar. Ama masumların suçu neydi? Neden onlar da acı çekmek zorunda kaldılar? Sen Şifacı Mishakal'ın madalyonunu taşıyorsun. Bunu sen anlayabiliyor musun? Tanrıça bunu sana açıkladı mı?"

Soruyla afallayan Altınay tereddüt ederek cevabını bulabilmek amacıyla kendi ruhunu yokladı. Nehiryeli her zamanki gibi sert ve sessiz, düşüncelerini gizleyerek yanında duruyordu.

"Ben de sık sık sorgulamışımdır," diye kekeledi Altınay. Nehiryeli'ne biraz daha yaklaşarak, sanki adamın yanında olduğuna iyice emin olmak istercesine adamın koluna dokundu. "Bir keresinde, rüyamda, bunu sorguladığım için, imanımın eksikliği yüzünden cezalandırılmıştım. Cezam sevdiğimi kaybetmek olmuştu." Nehiryeli güçlü kollarını kadına dolayarak ona sıkı sıkı sarıldı. "Fakat ne zaman bu sorgulamam yüzünden utanç duyacak olsam, kadim tanrıları bulmamın nedeninin de bu sorgulamalarım olduğunu hatırlarım."

Bir an için sustu. Nehiryeli kadının gümüşsü altın saçlarını okşayınca kadın gülümseyerek bakışlarını adama kaldırdı. "Hayır," dedi kadın Zebulah'a, "bu büyük bilmecenin cevabını bilmiyorum. Hâlâ sorguluyorum. Hâlâ masumların ıstırap içinde olduklarını ve suçluların ödüllendirildiklerini gördükçe içim hiddetle tutuşuyor. Ama artık hiddetimin bir demirci ocağı gibi olabileceğini anladım. Hararetinde işlenmemiş demir parçası gibi olan ruhuma tav verilerek pırıl pırıl bir çelik çubuk gibi olan imanım şekillendirilebilir. İşte bu çelik çubuk benim aciz tenime destek oluyor."

Zebulah, İstar harabeleri içinde durup gümüşsü altın saçları bu yıkıntı halindeki binalara hiç değmeyecek güneş ışınları gibi parlarken Altınay'ı sessizce inceledi. Yüzünün klasik güzelliği, geçmiş olduğu karanlık yolların etkileriyle işaretlenmişti. Çektiği ıstırap ve kederin çizgileri o güzelliği sakatlamak şöyle dursun daha da mükemmelleştiriyordu. Gözlerinde, bir de artık bedeni içinde taşımaya başladığı yeni bir yaşamın bilgisiyle artan bir irfan vardı.

Büyücünün gözleri kadına büyük bir sevgiyle sarılmış olan adama gitti. Adamın yüzü de geçmiş olduğu uzun, işkenceler dolu yolun izlerini taşıyordu. Yüzü istediği kadar sert ve kayıtsız görünsün, kadına karşı duyduğu aşk adamın kara gözleri ve temasındaki kibarlıktan rahatlıkla anlaşılabilirdi.

Belki de suların altında bu kadar uzun süre kalmakla bir hata yaptım, diye düşündü Zebulah, aniden kendini son derece yaşlı ve hüzünlü hissederek. Belki de yukarıda kalsaydım ve hiddetimi bu ikisi gibi kullansaydım –yani cevap bulmalarına yardımcı olmak için– onlara bir faydam dokunabilirdi. Onun yerine ben, en kolayının burada gizlenmek olduğu izlenimine kapılıncaya kadar, hiddetimin ruhumu yiyip bitirmesine izin verdim.

"Artık daha fazla oyalanmamalıyız," dedi Nehiryeli birden bire. "Biraz sonra Caramon bizi aramayı kafasına koyar, tabii daha yola çıkmamışsa."

"Evet," dedi Zebulah boğazını temizleyerek. "Gerçi genç adam ile kadının ayrılmış olduklarını zannetmiyorum ama gitmemiz gerek. Adam çok zayıftı..."

"Yaralı mıydı?" diye sordu Altınay endişeyle.

"Bedenen değil," diye cevap verdi Zebulah, virane bir yan sokaktaki yıkık dökük bir binaya girerlerken. "Ama ruhu yaralanmış. Kız bana ikiz kardeşini anlatmadan görmüştüm bunu."

Altınay'ın yay gibi olan kaşları arasında kara bir çizgi belirdi; dudakları gerildi.

"Affınıza sığınırım Bozkırlar'ın Hanımı," dedi Zebulah hafif bir tebessümle, "ama görüyorum ki sözünü ettiğiniz demir ocağının ateşi gözlerinizden fışkırıyor."

Altınay kızardı. "Hâlâ zayıf olduğumu söylemiştim. Raistlin ve kardeşine yaptıklarını hiç sorgulamadan kabullenebilmeliyim. Bütün bunun benim tahayyül dahi edemediğim çok daha büyük bir iyiliğin bir parçası olduğuna iman etmeliydim. Ama korkarım bunu yapamıyorum. Bütün yapabildiğim tanrılara onu yoluma çıkarmamaları için dua etmek."

"Ben öyle değilim," dedi Nehiryeli aniden, sesi sertti. "Ben öyle değilim," diye tekrarladı acımasızca.

Caramon karanlığa dalmış yatıyordu. Onun kollarında kıvrılmış olan Tika derin bir uykuya dalmıştı. Kızın kalbinin attığını, hafif nefesini duyabiliyordu. Elini, omuzlarına dökülmüş olan karışık kırmızı bukleler üzerinde gezdirmeye başladı ama Tika adamın temasıyla kıpırdanmış, adam da kızı uyandırmanın korkusuyla yaptığından vaz geçmişti. Kızın dinlenmesi lâzımdı. Ne kadar uzun süredir uyanık kalıp adama bakmıştı ancak tanrılar bilebilirdi. Kız bunu ona ölse söylemezdi, bunu biliyordu. Sorduğu zaman sadece gülmüş ve adamla horladığı konusunda dalga geçmişti.

Fakat kahkahasında bir gerginlik vardı ve adamın gözlerine bakamamıştı.

Caramon onu teskin edercesine omuzuna vurmuş ve kız adama sokulmuştu. Kızın derin bir uykuya dalmış olması

Caramon'u rahatlatmıştı; işte ancak ondan sonra rahat bir nefes alabildi. Sadece birkaç hafta önce Tika'ya, kendini tamamen kızın bedeni ve ruhuna adayabilecek duruma gelinceye kadar kızın aşkını kabul edemeyeceğini söylemişti. Kendi sözlerini hâlâ duyabiliyordu, "Benim bağlılığım önce kardeşime karşı. Ben onun kuvvetiyim."

Artık Raistlin gitmiş, kendi kuvvetini bulmuştu. Caramon'a da söylemiş olduğu gibi: "Artık sana ihtiyacım yok."

Buna memnun olmalıyım, dedi Caramon kendi kendine karanlığa bakarken. Tika'yı seviyorum ve karşılık olarak onun sevgisini de kazandım. Ve artık bu aşkı ifade etmek konusunda özgürüz. Artık ona karşı bu bağlılığı gösterebilirim. Bütün düşüncelerimde ilk sırayı alabilir. Sevecen, fedakâr bir insan. Sevilmeyi hak ediyor.

Raistlin bunu hiç hak etmemişti. En azından herkes böyle düşünüyordu. Kaç kere Tanis'in benim duymadağımı zannettiği zamanlarda Sturm'e, neden onun bu küçümseyen sözlerine, acı şikâyetlerine ve mütehakkim emirlerine katlandığını anlamadığını söylediğini duymuştum. Bana acıyarak baktıklarını gördüm. Bazen benim kafamın yavaş çalıştığını düşündüklerini biliyorum ve öyleyim de – Raistlin'e nazaran. Ben hiç şikâyet etmeden yükü hantal hantal yürüyerek çeken öküzüm. Benim öyle olduğumu düşünüyorlar.

Anlamıyorlar. Bana ihtiyaçları yok. Tika'nın bile bana ihtiyacı yok – Raistlin'in bana ihtiyacı olduğu gibi yok. Onlar onun küçükken çığlıklar atarak uyukusundan fırladığını hiç duymadılar. O kadar çok yalnız bırakılırdık ki, Raistlin ile ben yani. Karanlıkta onu duyacak ve avutacak benden başka kimse olmazdı. Hiçbir zaman o rüyaları hatırlayamazdı ama hepsi korkunçtu. Zayıf bedeni korkuyla sarsılırdı. Sadece kendi görebildiği dehşetli sahnelerle gözleri fal taşı gibi açılırdı. Hıçkırarak bana sarılırdı. Ben de korkusunu uzaklaştırmak için ona öyküler anlatır, duvarda komik gölge oyunları yapardım.

"Bak Raist," derdim, "tavşancıklar..."; sonra iki parmağımı kaldırır tavşan kulakları gibi oynatırdım.

Bir süre sonra titremesi kesilirdi. Ne gülümser, ne de gülerdi. Hiçbir zaman bu ikisini de yapmamıştı; pek yapmamıştır, küçükken bile. Ama hiç rahatlayamazdı.

"Uyumalıyım. Çok yorgunum," diye fısıldardı elimi sıkı sıkı tutup. "Ama sen uyanık kal Caramon. Benim uykumu koru. Onları uzak tut. Beni almalarına izin verme."

"Uyanık kalacağım. Hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermem

Raist!" diye söz verirdim.

O zaman –neredeyse– gülümser, yorgunlukla gözleri kapanırdı. Sözümü tuttum. O uyurken hep uyanık kalırdım. Üstelik bu çok da komikti. Belki de gerçekten onları uzak tutuyordum, çünkü uyanık olup onu beklediğim zamanlarda kabuslar hiç gelmezdi.

Daha büyüdüğü zamanlarda bile bazen geceleri haykırır ve bana uzanırdı. Ve ben hep orada olurdum. Ama şimdi ne yapacak? Karanlıkta tek başına, kaybolmuş bir halde korku içindeyken ne yapacak?

Ben onsuz ne yapacağım?

Caramon gözlerini kapattı ve Tika'yı uyandırmaktan korkarak yavaşça ağlamaya başladı.

- 7 - Berem.

Umulmadık yardım.

“Bizim öykümüz de bu," dedi Tanis kısaca.

Yeşil gözleri adamın yüzünde olan Apoletta onu dikkatle dinliyordu. Adamın sözünü hiç kesmemişti. Adamın sözü bitince de sessiz kaldı. Kıpırtısız sulara inen basamakların yanına kollarını koyan kadın düşüncelere dalıp gitmiş gibiydi. Tanis onu rahatsız etmedi. Denizin altındaki huzur ve sükunet adamı yatıştırıp rahatlatıyordu. Güneş ışığının sert, parlak dünyasına ve gürültü içine dönme düşüncesi aniden ona ürkütücü gelmişti. Her şeyi yok sayıp burada, denizin dibinde kalmak, bu sessiz dünyada sonsuza kadar gizlenmek ne kadar kolaydı.

"Peki ya o?" diye sordu kadın sonunda, Berem'i işaret ederek. Tanis içini çekerek gerçeklere geri döndü.

"Bilmiyorum," dedi Berem'e bakıp omuzlarını silkerek. Adam mağaranın karanlığına doğru bakıyordu. Sanki bir şarkıyı tekrarlayıp duruyormuş gibi dudakları oynuyordu.

"Karanlıklar Kraliçesi'ne göre anahtar o. Onu bulurlarsa zaferin kendisinin olacağını söylemiş."

"Eh," dedi Apoletta birden bire, "onu ele geçirmişsiniz. Yani zafer sizin mi?"

Tanis gözlerini kırpıştırdı. Soru onu gafil avlamıştı. Sakalını sıvazlayarak düşündü. Bu, hiç aklına gelmemiş olan bir şeydi.

"Doğru... o elimizde," diye mırıldandı, "ama onunla ne yapacağız? Onda zaferi –her iki taraf için de zaferi– garantileyen ne var?"

"Bilmiyor mu?" "Bilmediğini iddia ediyor."

Apoletta kaşlarını çatarak Berem'i inceledi. "Bana kalsa yalan söylüyor derdim," dedi bir süre sonra, "öte yandan o bir insan; ben de insan aklının garip işlerinden çok az anlıyorum. Ama bunu öğrenmenin bir yolu var. Karanlıklar Kraliçesi'nin Neraka'daki Mabet'ine bir yolculuk yapılabilir."

"Neraka!" diye tekrarladı Tanis, hayretler içersinde. "Ama orası..." O kadar korku ve dehşet dolu bir haykırışla sözü kesilmişti ki neredeyse suya düşecekti. Eli boş kınına seyirtti. Küfrederek, bir Ejderha Ordusu'yla karşılaşmak beklentisiyle geri döndü.

Ona fal taşı gibi açılmış gözlerle bakan Berem'den başka kimse yoktu.

"Ne var Berem?" diye sordu Tanis tedirginlikle. "Bir şey mi gördün?"

"Hiçbir şey görmedi Yarımelf," dedi Apoletta, Berem'i ilgiyle inceleyerek. "Ben Neraka dediğimde öyle bir tepki verdi..."

"Neraka!" diye tekrarladı Berem, başını deliler gibi sallayarak. "Kötülük! Büyük kötülük! Yo... yo..."

"Oradan gelmiştin," dedi Tanis adama, birkaç adım yaklaşarak. Berem sabit bir şekilde başını sallıyordu.

"Ama bana öyle söylemiştin..."

“Bir yanlışlık!" diye mırıldandı Berem. "Neraka demek istememiştim. Ben-ben... Takar... Takar'ı kastetmiştim! Ben öyle demek istemiştim..."

"Sen Neraka'yı kastetmiştin. Karanlıklar Kraliçesi'nin büyük Mabet'inin Neraka'da olduğunu biliyorsun!" dedi Apoletta sertçe.

"Öyle mi?" Son derece masum görünen mavi gözleri açılan Berem doğrudan kadına bakıyordu. "Karanlıklar Kraliçesi, Neraka'da bir Mabet ha? Hayır, orada küçük bir köyden başka bir şey yok. Benim köyüm..." Aniden midesini tutarak, sanki acıya tahammül edemiyormuş gibi iki büklüm oldu. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Beni yalnız bırakın..." diye geveledi bir çocuk gibi ve su kenarındaki mermerler üzerine çöktü. Orada oturup midesini tutarak karanlığa bakmaya başladı.

"Berem!" dedi Tanis öfkeyle.

"İyi hissetmiyorum..." diye mırıldandı Berem somurtarak.
"Kaç yaşında demiştin?" diye sordu Apoletta.

"Üç yüzün üzerinde, ya da o öyle olduğunu iddia ediyor," dedi Tanis bezginlikle. "Eğer söylediklerinin yarısı doğru olsa, yüz elli yaşında demektir; bu da pek mümkün sayılmaz, en azından bir insan için."

"Biliyorsun ki," diye cevap verdi Apoletta düşünceli düşünceli, "Kraliçe'nin Neraka'daki Mabet'i bizim için bir sır. Şimdiye kadar anlayabildiğimiz kadarıyla Afet'ten sonra aniden beliriverdi. Şimdi de karşımıza kendi tarihçesini aynı zaman ve yere kadar izleyebilen bu adam çıkıyor."

"Garip..." dedi Tanis, Berem'e bakarak.

"Evet. Bu, sadece bir tesadüf de olabilir, ama tesadüfleri yeterince takip edebilirsen bunların kaderle bir bağları olduğunu görürsün; öyle diyor kocam." Apoletta gülümsedi.

"İster tesadüf olsun, ister olmasın, Karanlıklar Kraliçesi'nin Mabet'ine kadar girip neden göğsünde yeşil ziynet bulunan bir adamı aradığını sormaya hiç niyetim yok," dedi Tanis ekşi bir yüzle, yeniden suyun kenarına otururken.

"Ben de öyle tahmin etmiştim," diye itiraf etti Apoletta. "Gerçi anlattıklarından anladığım kadar güçlenmiş olduğuna inanmak çok zor. Bütün bu zaman zarfında iyi ejderhalar ne yapıyorlarmış?"

"İyi ejderhalar mı!" diye tekrar etti Tanis bütün bütün hayretler içinde kalarak. "Ne iyi ejderhaları?"

Şimdi şaşırma sırası Apoletta'ya gelmişti. "Ne olacak, iyi ejdarhalar. Gümüş ve altın ejderhalar. Bronz ejderhalar. Ve ejderha mızrakları. Her halde gümüş ejderhalar size kendilerindeki ejderha mızraklannı vermişlerdir..."

"Gümüş ejderhaları hiç duymadım," diye cevap verdi Tanis, "Huma'yla ilgili eski bir şarkı hariç. Ejderha mızrakları için de aynı şey söz konusu. O kadar uzun bir süredir, hiç izine rastlamadığım halde onları aradım ki sonunda bunların çocuk masallarından başka bir yerde bulunmadıklarına inanmaya başladım."

"Bundan hoşlanmadım." Apoletta çenesini elleri üzerine dayadı; yüzü asık ve solgundu. "Ters giden bir şeyler var. İyi

ejderhalar nerede? Neden savaşmıyorlar? İlk başta deniz ejderhalarının dönmüş olduklarını duyduğumda kulak asmadım, çünkü iyi ejderhaların buna izin vermeyeceklerini biliyordum. Ama eğer iyi ejderhalar ortadan yok olduysa, ki seninle konuştuklarımdan bunları çıkarttım Yarımelf, o zaman korkarım halkım gerçekten tehlike içinde." Kadın bir şeyler duyuyormuşcasına başını kaldırdı.

"Hıh iyi, kocam arkadaşlarınızın geri kalanıyla buraya geliyor." Kendini ittirerek suyun kenarından ayrıldı. "Onunla birlikte halkımın yanına gidip ne yapabileceğimizi tartışmamız gerek..."

"Bekle!" dedi Tanis, mermer basamaklardan gelen ayak seslerini duyarak. "Bize çıkış yolunu göstermeniz lâzım! Burada kalamayız!"

"Ama ben çıkış yolunu bilmiyorum," dedi Apoletta; yüzer durumda kalabilmek için eli su içinde halkalar çiziyordu. "Zebulah da bilmez. Bu bizi hiç ilgilendirmedi ki."

"İnsan bu harabeler arasında haftalarca dolaşabilir!" diye haykırdı Tanis. "Ya da belki sonsuza kadar! İnsanların bu yerden kaçtıklarından emin değilsiniz, değil mi? Belki de sadece ölüyorlardır!"

"Söylemiş olduğum gibi," diye tekrarladı Apoletta soğuk bir edayla, "bu bizi hiçbir zaman ilgilendirmemişti."

"O zaman ilgilenin artık!" diye bağırdı Tanis. Sesi su üzerinden meşum meşum yankılandı. Berem başını kaldırarak ona baktıktan sonra telaşla olduğu yerde büzüştü. Apoletta'nın gözleri hiddetle kısıldı. Tanis derin bir nefes aldıktan sonra aniden utanarak dudaklarını ısırdı.

"Özür dilerim..." diye başladı ama sonra Altınay ona doğru gelip elini adamın koluna koydu.

“Tanis? Ne var?" diye sordu.

"Çaresi olan bir şey yok." İçini çeken Tanis'in bakışları kadına değip geçti. "Caramon ile Tika'yı buldunuz mu? İyiler mi?"

"Evet, onları bulduk," diye cevapladı Altınay, bakışları Tanis'inkini izlerken. Nehiryeli ile Zebulah'ın ardından

merdivenlerden yavaş yavaş inerlerken onları izlediler. Tika hayretler içersinde etrafını seyrediyordu. Tanis, Caramon'un gözlerini doğrudan önüne dikmiş olduğunu farketti. Adamın yüzünü gören Tanis bakışlarını Altınay'a çevirdi.

"İkinci sorumun cevabını vermedin," dedi yavaşça.

'Tika iyi," diye cevap verdi Altınay. "Caramon'a gelince..." Başını salladı.

Tanis yeniden Caramon'a baktığında dehşet içinde bağırmamak için kendini zor tuttu. Başka zaman olsa göz yaşlarıyla iz iz olmuş yüzüyle bu suratsız, boş gölgeli gözlü adamın; o neşe dolu, iyi huylu savaşçı olduğunu anlayamazdı.

Tanis'in hayretten donmuş bakışlarını gören Tika, Caramon'u kendine doğru çekerek koluna girdi. Kızın temasıyla savaşçı karanlık düşüncelerinden uyandı adeta. Kıza gülümsedi. Fakat Caramon'in tebessümünde daha önce hiç görülmedik bir şey – bir kibarlık, bir hüzün– vardı.

Tanis yine içini çekti. Daha da çok sorun. Eğer kadim tanrılar döndü iseler onlara ne yapmaya çalışıyorlardı? Onlar altlarında ezilinceye dek yüklerini daha ne kadar arttırabileceklerini mi ölçüyorlardı? Bunu eğlenceli mi buluyorlardı? Deniz'in altında sıkışıp kalmak... Neden pes etmesinlerdi ki? Neden burada kalmasınlardı? Neden bir çıkış yolu aramak zahmetine katlansınlardı? Burada kalıp her şeyi unutmalıydı. Ejderhaları unutmalı... Raistlin'i unutmalı... Laurana'yı unutmalı... Kitiara'yı...

"Tanis..." Altınay adamı kibarca sarsıyordu.

Hepsi onun etrafında durmuştu şimdi. Ne yapmaları gerektiğini söylemesini bekliyorlardı.

Adam boğazını temizleyerek konuşmaya başladı. Sesi çatallaştı ve öksürdü. "Bana bakmanıza gerek yok!" dedi sonunda sertçe. "Bir cevabım yok. Belli ki kapana kıstık. Çıkış yolu yok."

Gözlerindeki iman ve güven ışığı hiç solmadan ona bakmaya devam ediyorlardı. Tanis hiddetle baktı onlara. "Size liderlik etmem için bana bakmaktan vazgeçin! Ben

size ihanet ettim! Bunu daha farketmediniz mi! Bu benim kabahatim. Her şey benim kabahatim! Başka birini bulun..."

Tutamadığı göz yaşlarını gizlemek için dönen Tanis'in gözleri karanlık suların üzerinden dalıp giderken, yeniden kendine hakim olmak için kendisiyle mücadele ediyordu. Kadın konuşuncaya kadar Apoletta'nın kendisini izlemekte olduğunu fark etmemişti.

"Belki de size yardımcı olabilirim," dedi deniz elfi yavaşça. "Apoletta, sen ne diyorsun?" dedi Zebulah korkuyla suyun kenaına doğru aceleyle seyirterek. "Düşün..."

"Düşündüm," diye cevap verdi Apoletta. "Yarımelf dünyada olup bitenlerle ilgilenmemiz gerektiğini söyledi. Haklı. Silvanestili kuzenlerimize olanlar bizim de başımıza gelebilir. Onlar dünyayı reddederek karanlık ve kötü şeylerin topraklarına sızmasına izin vermişler. Biz zamanında uyarıldık. Hâlâ kötülükle savaşabiliriz.

Sizin buraya gelişiniz bizi kurtarmış olabilir Yarımelf," dedi kadın samimiytle. "Buna karşılık olarak size bir şeyler borçluyuz."

"Dünyamıza dönmemize yardımcı olun," dedi Tanis.

Apoletta ciddiyetle başını salladı. "Öyle yapacağım. Nereye gitmek istersiniz?"

İçini çeken Tanis başını salladı. Düşünemiyordu. "Sanırım her yer bir," dedi bezginlikle.

"Palanthas," dedi Caramon aniden. Derin sesi sakin sular üzerinde yankılandı.

Diğerleri huzursuz bir sessizlik içinde ona baktılar. Nehiryeli'nin yüzü kararak asıldı.

"Hayır," dedi Apoletta bir kez daha kıyıya yüzerek, "sizi Palanthas'a götüremem. Bizim sınırlarımız ancak Kalaman'a kadar uzanır. Onun ilerisine gitmeye cesaret edemeyiz. Özellikle de eğer söylediğiniz şeyler doğruysa, çünkü Kalaman'ın ötesinde deniz ejderhalarının kadim yurtları uzanır."

Tanis gözlerini ve burnunu sildikten sonra arkadaşlarına bakmak için döndü. "Ee? Başka önerisi olan var mı?"

Hepsi sessizce onu izliyordu. Sonra Altınay ileri doğru bir adım attı.

"Sana bir hikâye anlatayım mı Yarımelf?" dedi narin elini adamın koluna koyarak. "Korkmuş, tek başlarına kalmış, kaybolmuş bir adam ile bir kadının hikâyesini. Büyük bir yük altında bir hana gitmişler. Kadın bir şarkı söylemiş, mavi kristalden asa bir mucize yaratmış ve insanlar bunlara saldırmış. Bir adam ayağa kalkmış. Bir adam işi üzerine almış. Bir adam –bir yabancı– 'Mutfaktan gideceğiz,' demiş." Kadın gülümsedi. "Hatırlıyormusun Tanis?"

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı, kadının o güzel tatlı ifadesine yakalanıp kalan Tanis.

"Bekliyoruz Tanis," dedi kadın sadece.

Gözyaşları yeniden görüntüsünü bulandırdı. Hızlı hızlı gözlerini kırpıştıran Tanis etrafına bakındı. Nehiryeli'nin gergin yüzü gevşemişti. Hafif bir tebessümle elini Tanis'in koluna koydu. Bir an tereddüt eden Caramon –iri adımlarla ilerleyerek– yine ayı gibi Tanis'e bir sarılıverdi.

"Bizi Kalaman'a götür," dedi Tanis, Apoletta'ya tekrar nefes alabildiğinde. "Zaten o tarafa doğru gidiyorduk."

Yolarkadaşları suyun kenarında uyuyarak Apoletta'nın uzun ve ağır olacağını söylediği yolculuktan önce mümkün olduğu kadar dinlenmeye çalıştılar.

"Nasıl yolculuk edeceğiz? Tekneyle mi?" diye sordu Tanis, Zebulah kırmızı cüppelerini çıkartıp suya dalarken.

Apoletta, yanında rahatlıkla el ve ayaklarını kullanarak su içinde dik duran kocasına baktı. "Yüzeceksiniz," dedi. "Sizi buraya nasıl indirdiğimizi hiç merak etmediniz mi? Hem bizim, hem kocamın büyü sanatı suyu da en az havayı soluduğunuz kadar rahatlıkla solumanıza olanak sağlayacak."

"Bizi balık mı yapacaksınız?" diye sordu Caramon dehşet içinde.

"Aslında öyle de denebilir," diye cevap verdi Apoletta. "Deniz indiğinde sizi almaya geleceğiz."

Tika, Caramon'un elini yakaladı. Caramon da kızı sıkı sıkı tuttu; aralarında gizli gizli bakıştıklarını gören Tanis'in omuzlarından bir yük kalkmıştı. Caramon'un ruhunda ne gibi bir çalkantı ya-

şanırsa yaşansın, kendisini karanlık sulara süprülüp gitmekten alıkoyacak güçlü bir çıpa bulmuştu.

"Bu güzel yeri hiç unutmayacağız," dedi Tika yavaşça. Apoletta sadece gülümsemekle yetindi.

“Baba! Baba!"

- 8 - Kötü haberler

"Ne var Küçük Rogar?" Dünya nimetlerini yeni yeni keşfetmeye başlamış olan küçük oğlunun heyecanlı haykırışlarına alışkın olan balıkçı başını işinden kaldırmamıştı. Kıyıya vurmuş bir deniz yıldızı ya da, kuma batmış bir ayakkabı teki kabilinden herhangi bir şey duymaya hazırlanan balıkçı, oğlu kendisine doğru koşarken ağını onarmaya devam ediyordu.

"Baba," dedi keçe saçlı çocuk heyecanla babasının dizinden çekiştirip ağlara dolanarak, "çok güzel bir hanım. Boğulmuş ölmüş."

"Ya?" diye sordu balıkçı önemsemeden.

"Çok güzel bir hanım. Boğulmuş ölmüş," dedi oğlan ciddiyetle, tombul parmağını adamın arkasına uzatarak.

O zaman balıkçı işini bırakıp oğluna baktı. Bu yeni bir şeydi. "Güzel bir hanım mı? Boğulmuş ölmüş mü?"

Çocuk evet anlamında başını sallayarak sahili işaret etti.

Balıkçı parlak öğlen güneşinde gözlerini kısarak sahil çizisine baktı. Sonra yeniden kaşları düz bir çizgi gibi çatılan oğluna baktı.

"Bu Küçük Rogar'ın başka bir hikâyesi mi?" diye sordu sertçe. "Çünkü eğer öyleyse akşam yemeğini ayakta yiyicen."

Gözleri fal taşı gibi açılan çocuk başını salladı. "Hayır," dedi çocuk, geçmişi hatırlayarak minik poposunu ovarken. "Yemin ettim."

Balıkçı kaşlarını çatarak denize baktı. Dün gece bir fırtına olmuştu ama bir gemi ya da benzer bir şeylerin kayalara çarptığını duymamıştı. Belki de kasabadan birkaç kişi dün o salakça eğlence tekneleriyle açılmışlar ve hava karardıktan sonra karaya oturmuş olabilirlerdi. Daha da kötüsü bir cinayet olabilirdi. Bu, kalbinde bir bıçakla sahile vuran ilk ceset de olmayacaktı.

Pisliğin dibini sulamakta olan büyük oğluna seslenen balıkçı, işini bir yana bırakarak ayağa kalktı. Küçük oğlunu

annesine yollayacaktı ki, onlara yol göstermesi için çocuğa ihtiyaçları olduğunu hatırladı.

"Bizi güzel hanıma götür," dedi balıkçı ciddi bir sesle, diğer oğluna anlamlı anlamlı bakarak.

Heyecanla babasını çekiştiren Küçük Rogar, babası ve ağabeyi ne bulacaklarını bilmediklerinden korktuklarından onu daha yavaş izlerken kumsaldan aşağıya yollandı.

Ancak kısa bir mesafe ilerlemişlerdi ki balıkçı, arkasında büyük oğluyla birlikte koşmasına sebep olacak bir şey gördü.

"Bir gemi enkazı. Hiç kuşku yok!" diye pufladı balıkçı. "Kahrolasıca sudan anlamaz ahmaklar! O ceviz kabuğu gibi teknelerle açılmanın alemi ne."

Sahilde yatan bir değil iki güzel hanım vardı. Yakınlarında da dört adam. Hepsi güzel giysiler içindeydi. Kırılmış kalaslar da etraflarına yayılmıştı, belli ki minik zevk kayıklarından arta kalanlar onlardı.

"Boğulmuş, ölmüş," dedi küçük oğlan, güzel kadınlardan birini okşamak için eğilirken.

Hayır, ölmemişler!" diye homurdandı balıkçı, kadının boynundaki nabzı hissederek. Adamlardan biri kıpırdamaya başlamıştı bile – yaşlı bir adam, görünüşe göre ellilerinde; oturup aklı karışmış bir halde etrafına bakındı. Balıkçıyı görünce dehşete kapılarak, dizleri ve elleri üzerinde emekleyerek baygın yolarkadaşlarından birini sarsmaya gitti.

"Tanis, Tanis!" diye haykırdı adam, aniden kalkıp oturan sakallı adamı kaldırırken.

"Korkma," dedi balıkçı, sakallı adamın telaşını görünce. "Elimizden gelirse yardım edeceğiz. Davey koş ananı getir. Battaniye ve Yılbaşı için ayırdığım brendiyi getirmesini söyle. Tamam bayan," dedi kibarca, kadınlardan birinin oturmasına yardım ederken.

"Acele etmeyin. Bir şeyiniz kalmayacak. Garip bir iş..." diye mırıldandı balıkçı kendi kendine, bir yandan kadına sarılıp onu avuturcasına okşarken. "Neredeyse boğulmuş

olmalarına rağmen hiçbiri su yutmamış gibi..." Battaniyelere sarılan kazazedeler balıkçının kumsal yakınındaki minik kulübesine götürülmüştü. Burada onlara birkaç yudum brendi ve balıkçının karısının aklına gelen, boğulmalara karşı verilebilecek her türlü ilaç verilmişti. Küçük Rogar, bir hafta boyunca köyün ondan söz edeceğini bilmemin gururuyla bakıyordu hepsine.

"Yaptıklarınız için tekrar teşekkür ederim," dedi Tanis minnettarlıkla.

"Orda olduğum için ben memnun oldum," dedi adam boğuk bir sesle. "Siz dikkatli olun da. Bir dahaki sefere o küçük kayıklarla açıldığınızda, fırtınanın ilk işaretini görür görmez sahile dönün."

"Iıı, evet, ben – aynen öyle yaparız," dedi Tanis biraz şaşırarak. "Şimdi, bize nerede olduğumuzu söylerseniz..."

"Şehrin kuzeyinde," dedi balıkçı elini sallayarak. "İki üç mil kadar. Davey sizi yük arabasıyla götürüverir."

"Çok iyisiniz," dedi Tanis tereddüt edip diğerlerine bakarak. Diğerleri de ona baktılar; Caramon omuzlarını silkti. "Size biraz tuhaf geleceğini biliyorum ama biz – rüzgar bizi yolumuzdan çıkarttı. Hangi şehrin kuzeyindeyiz?"

"Tabii ki Kalaman'ın," dedi balıkçı onları kuşkuyla süzerken. "Ya!" dedi Tanis. Zoraki gülerek Caramon'a döndü. "Dememiş miydim size? O –ııı– o kadar da tahmin ettiğin kadar uzağa sürüklenmemişiz."

"Öyle mi?" dedi Caramon gözleri fal taşı gibi açılarak. "Ya, gerçekten sürüklenmemişiz," diye toparladı Tika kaburgalarına bir dirsek atınca. 'Tabii ya, demek ki ben yanılmışım, her zamanki gibi. Beni bilirsin Tanis hep pusulayı şaşı..."

Nehiryeli, "Abartmayın!" diye mırıldanınca, Caramon sustu. Balıkçı hepsine şöyle bir kaşlarını çatarak baktı. "Garip bir topuluksunuz, besbelli," dedi. "Nasıl çarptığınızı bile hatırlamıyorsunuz. Şimdi nerede olduğunuzu bile bilmiyorsunuz. Galiba hepiniz de sarhoştunuz ama bu beni ilgilendirmez. Eğer sözümü dinleyecek olursanız, bi daha

ister ayık, ister sarhoş sakın bir tekneye ayak basmayın. Davey yük arabasını getiriver."

Son kez hepsine bezginlikle bakan balıkçı, küçük oğlunu omuzlarına alarak işine geri döndü. Büyük oğlu, büyük bir ihtimalle yük arabasını getirmeye gitmişti.

Tanis etrafına, arkadaşlanna bakarak içini çekti.

"İçinizde buraya nasıl geldiğimizi bilen var mı?" diye sordu sessizce. "Ya da, neden böyle giyindiğimizi?"

Teker teker hepsi başlarını salladılar.

"Ben Kan Denizi'ni ve girdabı hatırlıyorum," dedi Altınay. "Ama gerisi, gördüğüm bir rüya gibi."

"Ben Raist'i hatırlıyorum..." dedi Caramon yavaşça, yüzü ciddiydi. Sonra Tika'nın elinin kendi eli içine kayıverdiğini hissederek kıza baktı. Yüzündeki ifade yumuşadı. "Ve hatırladığım..."

"Sus," dedi Tika, yanağını adamın koluna yaslayıp kızararak. Caramon kızın kızıl buklelerini öptü. "Bir rüya değildi," diye mırıldandı kız.

"Ben de birkaç bir şey hatırlıyorum," dedi Tanis suratsızca Berem'e bakarak. "Ama her şey bölük pörçük. Hiçbiri aklımda bir araya gelmiyor. Neyse, geçmişe dönmenin bir faydası yok. İleri bakmamız gerekiyor. Kalaman'a gidip neler olup bittiğine bakalım. Hangi gün olduğunu bile bilmiyorum! Ya da işin aslı hangi ay olduğunu. Ayrıca..."

"Palanthas," dedi Caramon. "Palanthas'a gideceğiz."

"Bakalım," dedi Tanis içini çekerek. Davey, iskeleti çıkmış bir atın çektiği yük arabasıyla geri geliyordu. Yarımelf, Caramon'a baktı. "Gerçekten kardeşini bulmak istiyor musun?" diye sordu sessizce.

Caramon cevap vermedi.

Yolarkadaşları öğlene doğru Kalaman'a vardılar.

"Neler oluyor?" diye sordu Tanis, Davey'e, delikanlı yük arabasını şehir sokaklarından sürerken. "Bir festival mi var?"

Sokaklar insan kaynıyordu. Dükkânların çoğunun kepenkleri inmiş, kapalıydı. Herkes küçük öbekler halinde toplanmış heyecanlı heyecanlı konuşuyordu.

"Daha çok bir cenazeye benziyor," dedi Caramon. "Önemli biri ölmüş olmalı."

"Ya o, ya da savaş," diye mırıldandı Tanis. Kadınlar ağlıyor, adamlar üzgün veya hiddetli görünüyor, çocuklar da korkuyla durmuş evebeynlerini izliyorlardı.

"Savaş olamaz beyim," dedi Davey, "İlkbahar Uyanışı Festivali de iki gün önceydi. Sorun ne, bilemiyorum. Bir dakika. Eğer isterseniz öğreniveririm," dedi, dizginlere asılıp atı durdurarak.

"Sor bakalım," dedi Tanis. "Ama dur bir dakika. Neden savaş olamaz?"

"Neden olacak savaşı kazandık!" dedi Davey, Tanis'e hayretle bakarak. “Tanrılar adına bayım, eğer hatırlamıyorsanız gerçekten sarhoşmuşsunuz. Altın Komutan ve iyi ejderhalar..."

"Ay, öyle ya," dedi Tanis aceleyle.

"Ben burada balık pazarında kalacağım," dedi Davey aşağı atlayarak. "Onlar bilirler."

"Biz de seninle gelelim." Tanis diğerlerine işaret etti.

"N'aberler?" diye seslendi Davey, mis gibi taze balık kokan bir dükkânın önünde düğüm olmuş bir grup adamla kadına doğru koşarken.

Birkaç adam derhal dönüp aynı anda konuşmaya başladı. Oğlanın ardından giden Tanis heyecanlı konuşmadan bölük pörçük bir şeyler yakalayabildi. "Altın Komutan yakalandı?... Şehir mahvoldu... İnsanlar kaçıyor... Kötü ejderhalar..."

Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar yolarkadaşları bunlara bir anlam veremiyorlardı. İnsanlar yabancıların yanında konuşmaya pek gönüllü değil gibiydi – onlara sert sert, kuşkuyla bakıyorlardı; özellikle de zengin giysilerini gördükten sonra.

Yolarkadaşları bir kez daha onları şehre getirdiği için Davey'e teşekkür ettikten sonra onu arkadaşlarıyla bıraktılar. Kısa bir tartışmadan sonra neler olduğu hakkında daha çok şey öğrenebileceklerini umdukları pazar yerine yollanmaya karar verdiler. Kalabalık artmış, sonunda

ilerleyebilmek için itişip kakışmak zorunda kalmışlardı. İnsanlar oraya buraya koşuyor, son söylentileri soruyor ve çaresizlik içinde başlarını sallıyorlardı. Zaman zaman eşyalarını bohça yapmış, aceleyle şehir kapılarına doğru ilerleyen şehir sakinleri de görüyorlardı.

"Silah almalıyız," dedi Caramon ciddiyetle. "Haberler hoş değil. Sonra sizce şu 'Altın Komutan' da kimin nesi? Eğer adamın ortadan yok olması bu kadar kargaşa yaratabiliyorsa demek ki onu pek önemli buluyorlar."

"Büyük bir ihtimalle Solamniya Şövalyeleri'nden biridir," dedi Tanis. "Ve haklısın, silah almalıyız." Elini beline koydu. "Lanet olasıca! Komik görünüşlü altın paralar olan bir kesem vardı, gitmiş!

Sanki yeterince sorunumuz yokmuş gibi..."

"Bir dakika!" diye homurdandı Caramon, kendi kemerini yoklayarak. "Hoppala! Neler o... Benim cüzdanım daha bir dakika önce buradaydı!" Savrularak dönen koca savaşçı, gözünün ucuyla ezici insan kalabalığı içinde eriyip giden, elinde yıpranmış bir kese bulunan minik bir sureti yakaladı. "Hop! Sen! O benim!" diye gürledi Caramon. İnsanları rüzgâr önüne katılmış samanlar gibi savurarak minik hırsızın peşinden sıçradı. Koca elini uzatarak tüylü bir yeleği tuttu ve kıvır kıvır kıvranan sureti havaya kaldınverdi. "Şimdi ver baka..." Koca savaşçının nefesi kesildi. "Tasslehoff!"

"Caramon!" diye haykırdı Tasslehoff. Tasslehoff deliler gibi etrafına bakındı. "Tanis!" diye bağırdı, kalabalık içinden yaklaşmakta olan yarımelfi görünce.

"Ah Tanis!" İleri doğru koşan Tas kollarını arkadaşına doladı. Yüzünü Tanis'in kemerine gömen kender göz yaşlarına boğuldu.

Kalaman ahalisi şehirlerinin surlarına dizilmişti. Daha birkaç gün önce de aynı şeyi yapmışlardı; sadece o zaman şövalyelerin, altın ve gümüş ejderhaların muzafferane geçitlerini seyrederken şen bir haleti ruhiyeleri vardı. Şimdi ise sessizdiler, ümitsizlikle yüzleri asıktı. Güneş gökyüzündeki en yüksek noktasına yükselirken onlar ovalara

bakıyorlardı. Hemen hemen öğlen olmuştu. Sessizce beklediler.

Tanis, Flint'in yanında durdu, eli cücenin omuzundaydı. Yaşlı cüce dostunu görünce neredeyse kendini koyvermişti.

Bu hüzünlü bir karşılaşmaydı. Alçak ve kırık bir sesle Flint ile Tasslehoff, sırayla, aylar önce Tarsis'te ayrıldıklarından beri başlarından geçenleri anlattılar. Yoruluncaya kadar biri anlatıyor, sonra diğeri alıp öyküyü devam ettiriyordu. Böylece yolarkadaşları ejderha mızraklannın ortaya çıkışlarını, ejderha küresiin yok edilişini ve Srurm'ün ölümünü duymuş oldular.

Haberlerin hüznüne kapılan Tanis başını eğdi. Bir an için soylu arkadaşının olmadığı bir dünyayı hayal edemedi. Tanis'in hüznünü gören Flint'in boğuk sesi Sturm'ün büyük zaferini ve ölümünde bulduğu huzuru anlatmaya devam etti.

"O, artık Solamniya'da bir kahraman," dedi Flint. "Daha şimdiden hakkında öyküler anlatılıyor, aynı Huma hakkında yapıldığı gibi. Onun büyük feragati Şövalyelik kurumunu kurtardı; ya da öyle olduğu söyleniyor. Daha başka bir şey istemezdi o, Tanis."

Yarımelf hiç konuşmadan başıyla onayladı. Sonra tebessüm etmeye çalışarak, "Devam et," dedi. "Palanthas'a geldiğinde Laurana'nın neler yaptığını anlat bana. Hâlâ orada mı? Eğer oradaysa, bizim de gitmeyi düşündüğümüz..."

Flint ile Tas birbirlerine baktılar. Cücenin başı önüne düştü. Kender, sümkürüp, minik burnunu bir mendile silerek başını başka tarafa çevirdi.

"Ne var?" diye sordu Tanis; kendisi bile kendi sesini tanıyamamıştı. "Anlat!"

Flint yavaş yavaş hikâyeyi anlattı. "Çok üzgünüm Tanis," dedi cüce hırıltıyla. "Onu hayal kırıklığına uğrattım..."

Yaşlı cüce o kadar içler acısı bir biçimde hıçkırmaya başladı ki

Tanis'in acıyla içi ezildi. Arkadaşına sıkı sıkı sarıldı.

"Bu senin suçun değildi Flint," dedi, sesi gözyaşlarıyla acı acı çıkıyordu. "Eğer bir suçlu aranacaksa bu benim suçum. Benim için ölümü, hatta daha kötüsünü göze aldı."

"Bir suçlu bulmaya başlarsanız, sonunda tanrılara küfretmeye başlarsınız," dedi Nehiryeli, elini Tanis'in omuzuna koyarak.

"Böyle der benim halkım."

Tanis hiç yatışmamıştı. "Ka-Karanhk Hanım ne zaman gelecek?"

"Öğlen," dedi Tas yavaşça.

Artık hemen hemen öğlen vakti gelmişti ve Tanis de Kalaman ahalisinin geri kalan kısmıyla birlikte durmuş Karanlık Hanım'ın gelişini bekliyordu. Gilthanas, Tanis'in biraz ilerisinde durmuş, kasten onu görmemezliğe geliyordu. Yarımelf onu suçlayamadı. Gilthanas, Laurana'nın neden ayrıldığını biliyordu; Kitiara'nın kardeşini kandırmak için hangi yemi kullandığının farkındaydı. Soğuk bir edayla Tanis'e, Ejderha Yüceefendisi Kitiara'yla birlikte olup olmadığını sorduğunda gerçekleri inkâr edememişti.

"O halde Laurana'nın başına ne gelirse seni sorumlu tutarım," dedi Gilthanas, sesi hiddetle titriyordu. "Ve her gece, o ne gibi bir kötü kaderle karşılaşırsa, aynısının –ama yüz kat daha fazlasının– senin de başına gelmesi için tanrılara dua edeceğim!"

"Onu geri getirecekse bunu seve seve isteyeceğimi bilmiyor musun!" diye bağırdı Tanis kederle. Ama Gilthanas sadece arkasını dönmekle yetindi.

Artık insanlar işaret edip fısıldaşmaya başlamıştı. Gökyüzünde karanlık bir gölge seçilebiliyordu: Mavi bir ejderha.

"Bu onun ejderhası," dedi Tasslehoff ciddiyetle. "Yüce Ermiş

Kulesi'nde görmüştüm."

Mavi ejderha tembelce şehir üzerinde yavaş yavaş halkalar çizdikten sonra şehir surlarının ok menzili içinde bir yere telaşsızca indi. Ejderhanın binicisi üzengileri üzerinde

ayağa kalkınca şehrin üzerine ölümcül bir sessisizlik çöktü. Miğferini çıkartan

Karanlık Hanım konuşmaya başladı; sesi berrak havada çınlıyordu.

Şimdiye kadar sizin 'Altın Komutan' dediğiniz elf kadını yakaladığımı duymuşsunuzdur!" diye haykırdı Kitiara. "Bir kanıt isterseniz, şunu size göstereyim." Elini kaldırdı. Tanis, son derece güzel işlenmiş gümüş bir miğfer üzerinde şimşek gibi çakan güneş ışığını gördü. "Durduğunuz yerden göremeseniz de diğer elimde altın sarısı bir tutam saç var. Ayrıldığımda her ikisini de buraya, ovaya bırakacağım ki 'komutan'ınınızdan size bir yadigar kalsın.

Surlara dizilmiş halktan sert bir mırıltı yükseldi. Kitiara bir an için konuşmasına ara vererek onlara soğuk bir edayla baktı. Onu izlerken Tanis, sükunetini koruyabilmek için tırnaklarını avuçlarına batırıyordu. Surlardan atlayarak kadına durduğu yerde saldırmak gibi deli bir plan yaparken buldu kendini.

Yüzündeki çılgın ve çaresiz ifadeyi gören Altınay ona yaklaşarak elini koluna koydu. Kadın adamın bedeninin titrediğini hissetti; sonra kadının temasıyla toparlanarak kendini kontrol altına aldı. Adamın kasılmış ellerine bakan kadın, adamın bileklerinden kan sızdığını görünce dehşete düşmüştü.

Elf kızı Lauralanthalasa, Neraka'daki Karanlıklar Kraliçesi'ne götürüldü. Birazdan belirteceğim koşullar karşılanıncaya kadar Kraliçe'nin yanında rehin kalacak. Birincisi: Kraliçe Berem adlı bir insanın, yani Hepadam'ın hemen ona teslim edilmesini istiyor. İkincisi: Gidip kendilerini Lord Ariakas'a teslim edeek olan iyi ejderhaların Sanction'a dönmesini istiyor. Son olarak da elf lordu Gilthanas'ın hem Solamniya Şövalyeleri'ni, hem de Qualinesti ve Silvanesti kabilelerini teslim olmaya çağırmasını istiyoruz. Cüce Flint Fireforge da kendi halkından aynısını talep etmeli.

"Çılgınlık bu!" diye seslendi Gilthanas cevap olarak, surların kenarına doğru bir adım atıp bakışlarını Karanlık Hanım'a doğru indirerek. "Bu koşulları kabul edemeyiz! Berem denilen bu adamın kim olduğu veya nerede bulunabileceği hakkında bir fikrimiz yok. Ne halkım adına, ne de iyi ejderhalar adına konuşamam. Bu istekler kelimenin tam anlamıyla mantıksız!"

Kraliçe mantıksız değildir," diye cevap verdi Kitiara kılı kıpırdamadan. "Karanlık Majeste bu taleplerin yerine getirilmesinin zaman alacağını önceden gördü. Üç haftanız var. Eğer bu zaman zarfında, Flotsam civarında olduğuna inandığımız Berem adlı adamı bulamazsanız ve eğer iyi ejderhaları yollamazsanız geri döneceğim ve bu kez Kalaman kapılarının önünde komutanınızın bir tutam saçından daha fazlasını bulacaksınız.

Kitiara durdu.

Kellesini bulursunuz.

Bu sözle birlikte miğferi ejderhasının ayaklarının dibine, yere fırlattı; Skie, tek bir sözle kanatlarını kaldırarak havaya yükseldi.

Uzun bir süre ne bir konuşan, ne de kıpırdıyan oldu. Halk surların önünde duran miğfere bakıyordu. Sanki etraftaki tek hareket, tek renk, gümüş miğferin tepesinden yiğitçe sallanan kırmızı kurdelalardı. Sonra biri dehşet içinde işaret ederek çığlık attı.

Ufukta inanılmaz bir görüntü belirmişti. O kadar korkunçtu ki ilk önce kimse inanmadı, herkes kendisinin delirdiğine hükmetmişti. Fakat bu nesne yaklaştı ve herkes gerçekliğini kabul etmek zorunda kaldı; gerçi bu dehşeti eksiltmemişti.

Böylece Krynn'de Lord Ariakas'ın en ustaca hazırlanmış savaş makinasıyla ilk tanışan halk onlar olmuştu: Uçan hisarlara bakıyorlardı.

Sanction tapınaklarının derinliklerinde çalışan kara cüppeli büyü kullanıcıları ve kara ermişler bir kaleyi temellerinden kaldırarak havaya oturtmuşlardı. Şimdi koyu

gri fırtına bulutları üzerinde yüzen, beyaz şimşeklerin sivri uçlu kancalarıyla aydınlanan, al ve kara ejderhaların yüzlercesiyle sarılmış hisar Kalaman üzerinde yükselerek öğlen güneşini kapatıp şehrin üzerine korkunç bir gölge saldı.

İnsanlar dehşet içinde surlardan kaçıştılar. Ejderhakorkusu herkesi korkunç büyüsüne almıştı, Kalaman'da oturanlar arasında paniğe ve ümitsizliğe kapılmayan yoktu. Fakat hisarın ejderhaları saldırmadı. Üç hafta, diye emretmişti Kara Kraliçeleri. Bu sefil insanlara üç hafta tanıyacaklardı. Ve bu arada burada kalıp Şövalyeler'in ve iyi ejderhaların cepheye çıkıp çıkmadıklarını gözetleyeceklerdi.

Tanis, yolarkadaşlarının surlarda birbirine sokulup kalmış, hisara boş boş bakakalan kısmına döndü. Ejderha korkusunun etkisine alışık olan arkadaşlar korkuya karşı koyabiliyorlar, Kalaman'ın geri kalan ahalisi gibi panik içinde kaçışmıyorlardı. Netice olarak bir tek onlar hep birlikte surlarda duruyorlardı.

"Üç hafta," dedi Tanis açık açık; bunun üzerine arkadaşları ona döndü.

Flotsam'den ayrıldıklarından beri ilk kez yüzü kendini bulmuş, o çılgınlık ifadesinden kurtulmuştu. Gözlerinde bir huzur vardı; Flint'in Sturm'ün ölümünden sonra şövalyenin gözlerinde gördüğü cinsten bir huzur.

"Üç hafta," diye tekrarladı Tanis, Flint'in tüylerini diken diken eden bir sesle, "üç haftamız var. Bu vakit yeter herhalde. Neraka'ya, Karanlık Kraliçe'ye gidiyorum." Sessizce yakınında duran Berem'le gözgöze geldi. "Sen de benimle geliyorsun."

Berem'in gözleri dehşetle fal taşı gibi açıldı. "Yo!" diye sızlandı, geri geri büzüşerek. Adamın koşmak üzere olduğunu gören Caramon koca elini uzatarak adamı yakaladı.

"Benimle birlikte Neraka'ya geleceksin," dedi Tanis yumuşak bir sesle, "yoksa seni şimdi alır Gilthanas'a veririm.

Elf beyi kız kardeşini çok sever. Eğer bunun Laurana'yı kurtarmanın bedeli olduğunu düşünecek olursa seni Karanlıklar Kraliçesi'ne teslim etmek için hiç tereddüt etmez. Senle ben başka şeyler de biliyoruz. Seni teslim etmenin işleri biraz bile iyileştirmeyeceğini biliyoruz. Ama o bilmiyor. O bir elf ve kraliçenin sözüne sadık kalacağına inanır."

Berem ihtiyatla Tanis'e bakıyordu. "Beni ele vermeyecek misin?"

"Neler olup bittiğini öğreneceğim," diye konuştu Tanis soğuk bir edayla sorudan kaçınarak. "Her halükarda bir rehbere ihtiyacım var, o yöreyi bilen birine..."

Kendini Caramon'un elinden kurtaran Berem onları köşeye kısmış bir ifadeyle süzdü. "Geleceğim," diye sızlandı. "Beni elfe teslim etmeyin..."

"Tamam,” dedi Tanis buz gibi. "Burnunu çekmeyi kes. Hava kararmadan önce ayrılacağım ve daha yapacak çok işim..."

Birden bire arkasını dönerken güçlü bir elin kolunu kavramasını yadırgamıştı. "Ne diyeceğimi biliyorum Caramon." Tanis arkasını dönmedi. "Ve cevabım hayır. Berem'le yalnız gideceğiz."

"O zaman ölüme yalnız gideceksiniz demektir," dedi Caramon sessizce, Tanis'i sıkı sıkı tutarak.

"Öyleyse, öyle olacak!" Tanis beceriksizce koca adamın elinden kurtulmaya çalıştı. "Hiçbirinizi yanıma almıyorum."

"Ve başarısız olacaksın," dedi Caramon. "istediğin bu mu? Suçluluğunu sona erdirecek bir ölüm bulmaya mı gidiyorsun? Eğer öyleyse, hemen kendi kılıcımı emrine sunayım. Ama eğer gerçekten Laurana'yı kurtarmak istiyorsan o zaman yardıma ihtiyacın var demektir."

"Tanrılar bizi yeniden birleştirdi," dedi Altınay kibarca. "En çok ihtiyacımız olduğu zaman bizi yeniden bir araya getirdiler. Bu tanrılardan bir işaret Tanis. Bunu inkâr etme."

Yarımelf başını eğdi. Ağlayamıyordu, artık göz yaşı kalmamıştı. Tasslehoff'un minik eli elini tuttu.

"Sonra," dedi kender neşeyle, "ben olmazsam başın ne biçim derde girer bir düşün!"

- 9 - Tek bir mum

Karanlık Hanım'ın ültimatomundan sonra Kalaman şehrine ölüm gibi bir sessizlik çökmüştü. Lord Calof seferberlik ilan etmişti; bunun anlamı bütün tavernaların kapatılacağı, şehir kapılarının kitlenip parmaklıklarının çekileceği ve kimsenin şehirden ayrılmasına izin verilmeyeceği demekti. İçeri sadece küçük Kalaman civarındaki çiftçi veya balıkçı köylerinde oturan ailelerin girmelerine izin veriliyordu. Bu mülteciler güneşin kavuşmasına yakın gelmeye başlamış ve topraklarına doluşup ortalığı yakıp yıkan, yağmalayan ejderanlarla ilgili korkunç öyküler aktarmaya başlamışlardı.

Kalaman soylularının bir kısmı Seferberlik ilan etmek kadar ağır bir tedbir alınmasına karşı çıksalar da –bir kereliğine bir araya gelen– Tanis ile Gilthanas bu konuda karar alması için Lord'u zorlamışlardı. Her ikisi de yanıp kül olan Tarsis şehrinin korkunç ve net bir resmini çizivermişti. Bunlar son derece ikna edici olmuştu.

Lord Calof beyanatta bulunmuş ama sonra çaresizlik içinde iki adama bakmıştı. Şehri korumak için ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri olmadığı belliydi. Tepelerinde süzülen yüzen hisarın dehşet verici gölgesi lordun sinirlerini tamamen yıpratmıştı; askeri liderlerinin çoğunun durumu da ondan belki biraz daha iyiydi. Liderlerin çılgınca fikirlerinin bir kısmını dinleyen Tanis ayağa kalktı.

"Bir önerim var lordum," dedi saygıyla. "Burada, şehrin savunmasını eline alabilecek nitelikte biri var..."

"Sen mi Yarımelf?" diye sözünü kesti Gilthanas acı bir tebessümle.

"Hayır," dedi Tanis kibarca. "Sen, Giltahanas." "Bir elf mi?" dedi Lord Calof hayretle.

"Tarsis'deydi. Hem ejderhalarla, hem ejderanlarla savaş konusunda deneyimi var. İyi ejderhalar ona güveniyor ve onun emirlerine uyarlar."

"Bu doğru!" dedi Calof. Gilthanas'a doğru dönerken yüzünde bir rahatlama pırıltısı görüldü. "Elflerin insanlar hakkında neler hissettiklerini biliyoruz lordum ve –itiraf etmeliyim ki– insanların çoğu da elfler hakkında aynı şeyi hisseder. Ama eğer bu tehlike anında bize yardım ederseniz minnettar kalırız."

Gilthanas, Tanis'e bakakaldı, bir an için aklı karışmıştı. Yarımelfin sakallı yüzünden bir şey okunmuyordu. Sanki ölü bir adamın yüzüydü. Belli ki Gilthanas'ın tereddütünün bu sorumluluğu kabul etmeye gönülsüzlüğünden kaynaklandığını düşünen Lord Calof, "ödül" ile ilgili bir şeyler ekleyerek sorusunu tekrarladı.

"Yo lordum!" diye irkilerek çıktı dalgınlığından elf. "Hiç bir ödüle ihtiyaç yok, hatta istemiyorum. Eğer bu şehrin insanlarını kurtarmak için bir yardımım olursa bu benim için yeterli bir ödül sayılır. Değişik ırklardan gelmemize gelince" –Gilthanas bir kez daha Tanis'e baktı– "belki de bunun bir fark yaratmadığını anlayacak kadar bir şeyler öğrenmişimdir. Hiç fark etmezmiş."

"Ne yapmamız gerektiğini söyle," dedi Calof hevesle.

"Önce Tanis ile bir çift laf etmek istiyorum" dedi Gilthanas, yarımelfin ayrılmak için hazırlandığını görünce.

"Tabii. Sağ tarafınızdaki kapıdan geçebileceğiniz küçük bir oda var, orada yalnız konuşabilirsiniz." Lord eliyle işaret etti.

Küçük, lüks döşeli odaya girdiklerinde her iki adam da uzun bir süre huzursuz bir sessizlik içinde durdu; her ikisi de birbirine doğrudan bakmıyordu. Sessizliği ilk bozan Gilthanas oldu.

"İnsanları hep hakir görmüştüm," dedi elf beyi yavaşça, "şimdi ise onları korumak için bir yükümlülüğün altına girmek için hazırlanırken buluyorum kendimi." Gülümsedi. "Bu hoş bir duygu," diye ekledi ilk kez Tanis'e doğrudan bakarak.

Tanis'in gözleri Gilthanas'ınkilerle karşılaşınca bir an için, elf beyinin tebessümüne karşılık vermese de gergin yüzü gevşedi. Sonra bakışları alçaldı ve asık ifadesi geri döndü.

"Neraka'ya gidiyorsun değil mi?" diye sordu başka bir uzun sessizlikten sonra Gilthanas.

Tanis hiç sesini çıkartmadan başıyla onayladı. "Ya arkadaşların? Onlar da seninle mi geliyor?"

"Bazıları," diye cevapladı Tanis. "Hepsi gelmek istiyor ama..." Onların sadakatlerini hatırlayınca devam edemedi. Başını salladı.

Gilthanas süslü oymalı bir masaya bakıyor, elini parlak ahşap üzerinde dalgın dalgın gezdiriyordu. "Ayrılmam gerek," dedi Tanis ağır ağır, kapıya doğru ilerleyerek. "Daha yapmam gereken çok şey var. Geceyarısı ayrılmayı planlıyoruz, Solinari battıktan sonra..."

"Dur bekle." Gilthanas elini yarımelfin koluna koydu. "Sa-sana üzgün olduğumu söylemek istiyorum... Bu sabah söylediklerim için. Hayır Tanis, gitme. Beni duy. Bu benim için kolay değil."

Gilthanas bir an için duraksadı. "Kendim hakkında çok fazla şey öğrendim Tanis. Aldığım dersler zordu. Unuttum hepsini... Laurana'nın başına gelenleri duyunca unuttum. Kızgındım, korkmuştum ve birine saldırmak istiyordum. En yakındaki hedef sendin. Laurana ne yaptıysa sana duyduğu aşktan yaptı. Ben de aşkı öğrenmeye başladım Tanis. Ya da öğrenmeye çalışıyorum." Sesi acıydı. "Daha çok acıyı öğreniyorum. Ama bu benim sorunum."

Tanis şimdi onu izliyordu. Gilthanas'ın eli hâlâ omuzundaydı. "Düşünecek zaman bulduktan sonra biliyorum ki," diye devam etti Gilthanas hafifçe, "Laurana'nın yaptığı doğruydu. Gitmesi gerekiyordu, yoksa aşkının bir anlamı olmamış olacaktı. Sana güveniyordu, ölmekte olduğunu duyduğu zaman, bunun anlamı kötü bir yere gitmek bile olsa sana gelecek kadar sana inanmıştı..."

Tanis'in başı eğildi. Gilthanas'ın her iki eli sıkı sıkı yarımelfin omuzlarını kavradı.

"Theros Ironfeld bir keresinde –bütün yaşamı boyunca– aşktan yapılan bir şeyin sonundan kötülük çıktığını görmediğini söylemişti. Buna inandık Tanis. Laurana ne

yaptıysa aşkından yaptı. Sen de şu anda yaptığını aşkından yapıyorsun. Eminim tanrılar bunu kutsayacaktır."

"Sturm'ü kutsadılar mı?" diye sordu Tanis haşinlikle. "O da sevmişti!"

"Kutsamadılar mı? Nereden biliyorsun?"

Tanis'in eli Gilthanas'ınkini kavradı. Yarımelf başını salladı. İnanmak istiyordu. Harika, mükemmel geliyordu kulağa... Aynı ejderhaların masalları gibi. Çocukken ejderhalara da inanmak istemişti hep...

İçini çekerek elf beyinden ayrıldı. Gilthanas yine konuştuğunda eli kapı kulpundaydı.

"Elveda... kardeşim."

Yolarkadaşları surda, Tasslehoff'un bulmuş olduğu, surların tepesinden aşıp öbür tarafa ve oradan da gerisindeki ovalara açılan kapıda buluştular. Tabii ki Gilthanas onlara ön kapıdan çıkma izni de verebilirdi, ama Tanis'e göre bu karanlık yolculuk hakkında ne kadar az insanın bilgisi olursa o kadar iyiydi.

Artık basamakların tepesindeki minik odanın içinde toplanmışlardı. Solinari uzaktaki dağların gerisine batmaya ancak başlamıştı. Diğerlerinden uzak duran Tanis, son gümüşsü ışınları üzerlerinde süzülmekte olan dehşet verici hisara değerken, ayı izliyordu. Uçan kalenin ışıklarını görebiliyordu. Kara suretler etrafta hareket edip duruyordu. O korkunç şeyde kimler yaşıyor olabilirdi? Ejderanlar mı? Güçleri kaleyi topraktan söküp alan ve şimdi de yoğun gri bulut kümeleri üzerinde yüzdüren kara cüppeli büyücüler ve kara ermişler mi?

Arkasında diğerlerinin yavaşça konuştuklarını duyuyordu – Berem hariç hepsinin. Caramon'un yakından izlediği Hepadam, gözleri açılmış korku içinde ayrı duruyordu.

Uzun bir süre Tanis onları izledikten sonra içini çekti. Başka bir veda daha yaşamıştı ve bu ayrılış onu o kadar hüzünlendiriyordu ki başaracak gücü olup olmadığını merak etti. Hafifçe dönünce solmakta olan Solinari'nin son ışınının Altınay'ın o güzel gümüşsü altın saçlarına değdiğini gördü.

Kadının –karanlık ve tehlikeye doğru uzanan bir yolculuk tasarlıyor olmasına rağmen– huzur dolu, sakin yüzünü gördü. O zaman gücü olduğunu anlaı.

İçini çekerek arkadaşlarına katılmak için pencereden ayrıldı. "Zamanı geldi mi?" diye sordu Tasslehoff şevkle.

Tanis gülümsedi; Tas'ın tepesindeki o garip at kuyruğunu okşamak için elini uzattı. Değişen bu dünyada kender aynı duruyordu.

"Evet," dedi Tanis, "zamanı geldi." Nehiryeli'yle göz göze geldi. "Bazılarımız için."

Bozkırlı yarımelfin sabit, sürekli bakışlarıyla karşılaşınca aklındaki düşünceler yüzüne yansıdı; bunlar Tanis için gece göğünde kayıp giden bulutlar kadar netti. Önce Nehiryeli anlayamadı, belki de Tanis'in sözlerini hiç duymamıştı bile. Sonra Bozkırlı neler söylendiğini fark etti. Şimdi anlamıştı ve sert, ciddi yüzü kızardı, kahverengi gözleri alevlendi. Tanis hiçbir şey söylemedi. Sadece bakışlarını Altınay'a kaydırmakla yetindi.

Nehiryeli gümüşsü bir mehtabın ortasında durmuş bekleyen, aklı başka yerlere dalmış gitmiş karısına baktı. Dudaklarında tatlı bir tebessüm vardı. Tanis'in daha yeni yeni gördüğü bir tebessüm. Belki de güneşte oynayan çocuğunu görüyordu.

Tanis yeniden Nehiryeli'ne baktı. Bozkırlı'nın iç çekişmesini gördü; Tanis Que-shu savaşçısının bunun Altınay'ı geride bırakmak anlamına gelmesine rağmen onlara eşlik etmek, isteyeceğini hatta bu konuda ısrar edeceğini biliyordu.

Ona doğru yürüyen Tanis, doğrudan Bozkırlı'nın kara gözlerine bakarak ellerini uzun boylu adamın omuzlarına koydu.

"Sen işini bitirdin dostum," dedi Tanis. "Sen kış yollarını yeterince aşındırdın. Burada yollarımız ayrılıyor. Bizimki çıplak bir çöle uzanıyor. Seninki yeşil ve çiçek açmış ağaçlar arasından aşıyor. Senin, dünyaya getireceğin oğlun veya kızına karşı sorumlulukların var." Elini Altınay'ın omuzuna

koymuştu artık, kadının itiraz edeceğini görerek onu kendine doğru çekiyordu.

"Bebek sonbaharda doğacak," dedi Tanis yavaşça, "vallen ağaçları kırmızı ve altın rengine büründüğünde. Ağlama tatlım." Altınay'a sarıldı. "Vallen ağaçları yeniden yetişecek. Ve sen genç savaşçını veya genç kızını Solace'a götüreceksin ve ona ejderhalarla dolu bir dünyaya umut getirecek kadar birbirlerini çok seven iki insanın öyküsünü anlatacaksın."

Kadının güzel saçlarını öptü. Sonra sessiz sessiz ağlayan Tika onun yerini akarak Altınay'a veda etti. Tanis, Nehiryeli'ne döndü. Bozkırlı'nın sert maskesi gitmiş yüzü açık bir biçimde hüznünün izlerini taşıyordu. Tanis bile kendi gözyaşları arasından önünü ancak görebiliyordu.

"Şehrin savunmasını hazırlarken Gilthanas'ın yardıma ihtiyacı olacak." Tanis boğazını temizledi. "Gerçekten de bunun sizin kara kışınızı bir sona erdirmesini tanrılardan dilerim ama korkarım bu biraz daha uzayabilir."

"Tannlar bizimle dostum, kardeşim," dedi Nehiryeli bölük pörçük yarımelfe sarılırken. "İnşallah seninle de olurlar. Dönüşünüzü bekleyeceğiz."

Solinari dağların ardına battı. Gece göğündeki yegane ışık, soğuk ve pınltılı yıldızlar ve onları sarı gözleriyle izleyen hisarın pencerelerinin korkunç ışınlarıydı. Yolarkadaşları birer birer Bozkırlı'ya veda ettiler. Sonra Tasslehoff'u izleyerek sessizce suru aşıp başka bir kapıdan girdiler ve başka bir merdivenden aşağıya indiler. Tas aşağıdaki kapıyı iterek açtı. Elleri silahlarında ihtiyatla hareket eden yolarkadaşları ovaya adımlarını attılar.

Bir an için birbirlerine yakın durup –koyu karanlıkta bile– geçerlerken, kendilerini tepedeki hisardan bakan binlerce göze açık edecekmiş gibi görünen ovaya baktılar.

Berem'in yanında duran Tanis, adamın korkuyla titrediğini hissedebiliyordu ve Caramon'a, onu izleme görevini verdiğine şükretti. Tanis'in Neraka'ya gideceklerini söylediği andan beri adamın mavi gözlerinde çılgın, korku dolu bir

ifade görmüştü – kapana kısmış bir hayvanın ifadesi gibi. Tanis adama acıdığını farkedince yüreğini sertleştirdi. Tehlikede olan çok fazla şey vardı. Berem anahtardı; cevap onda ve Neraka'da yatıyordu. Plan yavaş yavaş beyninde kıpırdanmaya başladığı halde cevabı nasıl yapıp da bulacaklarına Tanis henüz karar vermemişti.

Çok uzakta acı acı öten borular gece havasını yırtmıştı. Ufukta kavuniçi bir alev yükseldi. Ejderanlar bir köyü yakıyorlardı. Tanis pelerinine sıkı sıkı sarındı. İlkbahar Şafağı gelip geçtiği halde hava hâlâ ürpertiyordu.

"Kıpırdayın," dedi yavaşça.

Ötedeki koruluğun ağaçları altında gizlenmek için birer birer açık otluk arazi şeridinden koşuşlarını izledi. Burada minik, hızlı pirinç ejderhalar onları dağlara taşımak için bekliyorlardı.

Tasslehoff'un bir fare gibi karanlığa doğru seyirtmesini seyreden Tanis, her şey bu gece sona erebilir diye düşündü sinirli sinirli. Eğer ejderhalar fark edilirse, eğer hisardaki nöbetteki gözler onları görürse – her şey biterdi. Berem, Kraliçe'nin ellerine düşerdi. Karanlık bütün toprağı kaplardı.

Hafif ama emin bir şekilde koşan Tika, Tas'ı izledi. Flint hemen arkasından koşuyor, sızlanıp duruyordu. Cüce daha da yaşlanmış görünüyordu. Cücenin hasta olduğu düşüncesi Tanis'in aklına geldi ama Flint'in ardlarında kalmaya hiç razı olmayacağını biliyordu. Şimdi de karanlık içinden koşan, zırhı takırdayan Caramon'du. Bir eli sıkı sıkı Berem'i kavramış, adamı yanı sıra sürüklüyordu.

Sıra bende, diye fark etti Tanis, diğerlerinin emniyet içinde koruya girdiklerini görerek. Bu kadar işte. İster iyi, ister kötü olsun, öykü sonuna yaklaşıyor. Başını kaldırıp bakınca Altınay ile Nehiryeli'nin kule odasındaki küçük pencereden baktıklarını gördü.

İster iyi, ister kötü.

Eğer karanlıkla sonuçlanacak olursa, diye merak etti Tanis ilk kez. Dünyaya ne olacak? Geride bıraktıklarıma ne olacak?

Kendisi için hiç tanımadığı ailesi kadar kıymetli olan bu iki insana baktı bakışlarını ayırmadan. Ve bakarken Altınay'ın bir mum yaktığını gördü. Bir an için alev hem kadının, hem de Nehiryeli'nin yüzünü aydınlattı. Ellerini bir veda hareketiyle kaldırdıktan sonra dost olmayan gözlerden sakınmak için alevi söndürdüler.

III. KİTAP

- 1 - Yaşlı bir adam ile altın bir ejderha

Derin bir nefes alan Tanis döndü ve koşmak için kendini gerdi.

Karanlık istila edebilirdi ama umudu hiçbir zaman yok edemezdi. Bir tek mum –veya daha fazlası– alevlenip sönebilirdi ama eski mumlardan yenileri yanacaktı.

İşte böyle tutuşurdu umudun alevi hep, gelen güne kadar karanlığı aydınlatarak.

Yaşlı bir altın ejderhaydı, cinsinin en yaşlısı. Zamanında hiddetli bir savaşçıydı. Zaferlerinin izleri altın teninin kırışıkları arasından görülebiliyordu. Bir zamanlar adı, en az zaferleri kadar parlaktı, ama ismini uzun zaman önce unutmuştu. Daha genç ve hürmetsiz altın ejderhalar, aklının, pek de azımsanmayacak sıklıkta mevcut zamandan uçup yeniden geçmişi yaşamasından dolayı ona, sevgiyle Pyrite –Ahmağın Altını– diyorlardı.

Dişlerinin çoğu dökülmüştü. Lezzetli bir geyik eti çiğnemeyeli veya bir goblini parçalamayalı sittin sene olmuştu. Zaman zaman damaklarıyla bir tavşan yediği oluyordu ama genellikle yulaf ezmesiyle idare ediyordu.

Pyrite mevcut zamanda yaşadığı vakitlerde, huysuz da olsa akıllı bir yoldaştı. İtiraf etmeyi reddetse de gözleri zayıflıyordu ve duvar gibi sağırdı. Zekası kıvraktı. Sohbeti –ejderhalar arasında dendiği gibi– hâlâ diş kadar keskindi. Sadece bazen, yanındailerle aynı konuda konuşurdu.

O geçmişe gittiğinde diğer altınlar mağalarına çekilirlerdi. Çünkü geçmiştekileri hatırladığında hâlâ hatırı sayılır büyüler yapabiliyordu ve nefes silahları da her zamanki kadar etkiliydi.

Öte yandan o gün Pyrite ne geçmişte, ne de mevcut zamanda yaşıyordu. Estwilde Ovaları'nda uzanmış, ılık bahar güneşinde kestiriyordu. Yanında, başını ejderhanın böğrüne dayamış aynı şeyi yapan yaşlı bir adam oturuyordu.

Yıpranmış ve biçimsiz, sivri uçlu bir şapka yaşlı adamın yüzünde duruyor, gözlerini güneşten koruyordu. Şapkanın altından uzun beyaz bir sakal dökülüyordu. Uzun, sıçan renkli cüppesinin altından da çizmeli ayakları çıkıyordu.

Her ikisi de derin bir uykudaydı. Altın ejderhanın böğrü, her zırıltılı nefesiyle kabarıp gümbürdüyordu. Yaşlı adamın ağzı sonuna kadar açıktı ve arada sırada abartılı bir horultuyla kendi kendini uyandırıyordu. Böyle olduğunda, olduğu yerde doğruluyor –bu da şapkasının yere yuvarlanmasına neden oluyordu (ki bu şapkanın görüntüsüne pek fayda sağlıyor sayılmazdı)– ve telaşla etrafına bakınıyordu. Etrafta bir şey görmeyince sıkıntıyla etrafına bakıp şapkayı yerine yerleştiriyor (tabii ki bulduktan sonra), ejderhanın kaburgalarını dürtüp yeniden kestirmeye devam ediyordu.

Tesadüfen yoldan geçen biri, güzel ve ılık bir bahar gününde, ikisinin Estwild Ovaları'nda ne halt etmeye böyle sakin sakin uyuyor olduklarını merak edebilirdi. Bu yoldan geçen biri, bu ikisinin birini bekliyor olduklarını düşünebilirdi, çünkü yaşlı adam zaman zaman uyanarak şapkasını çıkartıyor ve ciddiyetle gökyüzüne bakıyordu.

Yoldan geçen biri merak içinde kalabilirdi – eğer yoldan geçen biri olsaydı. Yoktu. En azından yoldan geçen dost biri yoktu. Estwilde Ovaları ejderan ve goblin birlikleri kaynıyordu. Eğer ikisi de böylesine tehlikeli bir yerde uyuduklarını biliyorduysalar, bu hali hiç umursamıyorlar demekti.

Oldukça yüksek sesle çıkarttığı bir horultu yüzünden uyanan yaşlı adam, tam arkadaşını böyle korkunç sesler çıkartmakla suçlayacaktı ki üzerine bir gölge düştü.

"Hah!" dedi yaşlı adam hiddetle yukarı bakarak. "Ejderhabinicileri! Bir sürü. Herhalde hayra da

gitmiyorlardır." Yaşlı adamın beyaz kaşları burnunun üzerinde bir V şekli oluşturdu. "Artık yetti. Şimdi de güneş ışığını kesme cüretini gösteriyorlar. Uyan!" diye bağırdı Pyrite'ı yıpranmış tahta bir asayla dürterek.

Altın ejderha homurdanarak tek bir altın gözünü açıp yaşlı adama baktı (sadece sıçan renkli bir karaltı görüyordu) ve büyük bir sükunetle yeniden gözünü kapattı.

Gölgeler yukarıdan geçmeye devam ediyordu – binicileriyle birlikte dört ejderha.

"Uyan dedim sana tembel soytarı!" diye bağırdı yaşlı adam. Neşeyle horuldamakta olan altın pençeli ayakları havada, göbeği ılık güneşe gelecek şekilde sırt üstü yuvarlandı.

Yaşlı adam bir an için ejderhaya kızgın kızgın baktıktan sonra ani bir ilhamla ejderhanın koca kafasına doğru koştu. "Savaş!" diye bağırdı coşkuyla, doğrudan ejderhanın kulaklarından birine doğru. "Savaş! Saldırıyorlar..."

Etkisi inanılacak gibi değildi. Pyrite'ın gözleri parlayarak açıldı. Karın üstü yuvarlanarak ayaklarını toprağa öyle bir gömdü ki neredeyse saplanıp kalacaktı. Başı hiddetle geriye gitti, altın kanatlarını açıp bir mil yukarıya kadar toz bulutları kaldıracak şekilde çırpmaya başladı.

"Savaş!" diye bağırdı borazan gibi. "Savaş! Bizi çağırdılar. Filoları toplayın! Saldırın!"

Yaşlı adam bu ani değişimden şaşırıp kalmış gibiydi; aynı zamanda bir ağız dolusu tozu yanlışlıkla yuttuğu için bir an için konuşamadı da. Ama ejderhanın havaya fırlamak üzere olduğunu görünce şapkasını sallayarak ileri fırladı.

"Bekle!" diye bağırdı boğulurcasına öksürerek. "Beni bekle!" "Beklemem gereken de kimmiş?" diye gürledi Pyrite. Ejderha dalgalar halinde yükselen kumlar arasından bakındı. "Sen benim büyücüm müsün?"

"Evet, evet," diye seslendi yaşlı adam telaşla. "Ben -ııısenin büyücünüm. Kanadını biraz indir de tırmanabileyim. Teşekkürler, aferim sana. Şimdi ben... ooo! Çüş! Daha

bağlanmadım!... Dikkat et! Şapkam! Lanet olasıca, daha sana havalan demedim ki!"

"Savaşa zamanında yetişmemiz gerek," diye seslendi Pyrite hiddetle. "Huma tek başına dövüşüyor!"

"Huma'ymış!" Yaşlı adam homurdandı. "O savaşa zamanında yetişemeyeceğin kesin! Birkaç yüzyıl geç kaldın. Ama benim aklımdaki muharebe o değildi. Doğudaki şu dört ejderhayı kastetmiştim. Kötü yaratıklar! Onları durdurmamız gerek..."

"Ejderhalar! A, tabii! Görüyorum," diye gürledi Pyrite bütün hararetiyle, son derece şaşırmış ve feci şekilde onurları kırılmış iki kartalın peşine düşerken.

"Yo! Yo!" diye bağırdı yaşlı adam, ejderhanın böğrünü tekmeleyerek. "Doğu dedim, budala! İki derece daha doğuya uç!"

"Benim büyücüm olduğuna emin misin?" diye sordu Pyrite derin bir sesle. "Büyücüm benimle hiç böyle konuşmazdı."

"Ben -ııözür dilerim ihtiyar," dedi yaşlı adam çabuk çabuk, "biraz sinirliyim de. Ortaya çıkan beklenmedik gelişmeler yüzünden."

"Tanrılar adına dört tane ejderha var!" dedi Pyrite hayretle, görüntülerini hayal meyal seçtiğinde.

"Beni yakına götür de güzelce bir göreyim," diye bağırdı yaşlı adam. "Nefis bir büyüm var: Ateştopu. Şimdi," diye mırıldandı, "bir de nasıl yapıldığını hatırlasam."

İki Ejderha Ordusu subayı, dört pirinç ejderhayla gidiyordu. Biri öndeydi. Sakallı bir adam; miğferi biraz büyük duruyordu ve gözlerini gölgeleyecek biçimde iyice yüzüne indirilmişti. Diğer subay grubun arkasındaydı. İri bir adamdı, neredeyse kara zırhının içinden taşıyormuş gibi duruyordu. O miğfer takmamıştı – büyük bir ihtimalle ona gelecek bir miğfer bulunamamıştı– ama yüzü haşin ve dikkatliydi; özellikle de filonun ortasında giden ejderhalara binmiş tutsaklara karşı.

Garip bir tutsak tasnifiydi – üzerine uymayan bir zırh giymiş olan bir kadın, bir cüce, bir kender ve dağınık uzun beyaz saçlı orta yaşlı bir adam.

Hani yaşlı adam ile ejderhasını görmüş olan, yoldan geçen o adam, subaylarla tutsaklarının, Ejderha Yüceefendileri'nin kara orduları tarafından dikkat çekmemek için yollarını değiştirmiş olduklarını da görürdü. Gerçekten de bir grup ejderan onları görüp dikkatlerini çekmek için bağırmaya başlayınca Ejderha Ordusu subayları büyük bir gayretle onları görmemezliğe gelmişti. Son derece dikkatli bir gözlemci, pirinç ejderhaların Ejderha Yüceefendisi'nin hizmetinde ne aradığını da merak edebilirdi.

Ne yazık ki ne yaşlı adam, ne de eli ayağı zor tutan altın ejderhası dikkatli bir gözlemci değildi.

Bulutların ardına gizlenerek hiçbir şeyden kuşkulanmayan grubun ardından sinsice yaklaştılar.

"Ben söyleyince yıldırım gibi hızla aşağı in. Onlara arkadan saldıracağız," dedi yaşlı adam, bir dövüş beklentisi içinde büyük bir coşkuyla kendi kendine söyleniyordu. "Onlara arkadan saldıracağız."

"Sir Huma nerede?" diye sordu altın, bulutlar arasından gözleri kamaşarak bakarken.

"Öldü," diye mırıldandı yaşlı adam, büyüsüne konsantre olurken.

"Öldü mü!" diye gürledi ejderha büyük bir yeisle. "O halde çok geç kaldık?"

"Aman boşver!" diye kestirip ath yaşlı adam huzursuzlukla. "Hazır mısın?"

"Ölmüş," diye tekrarladı ejderha hüzünle. Sonra gözleri parladı. "Ama öcünü alacağız!"

"Evet, öyle," dedi yaşlı adam. "Şimdi... ben işaret edince – Yo! Daha değil! Seni..."

Altın ejderha bulutun içinden çıkıp daha küçük dört ejderhaya doğru gökyüzünden fırlatılmış bir mızrak gibi dümdüz inerken yaşlı adamın sözleri rüzgara karışıp gitmişti.

Arkadaki Ejderha Ordusu subayı tepesindeki hareketi yakalayarak bakışlarını yukarı kaldırmıştı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Tanis!" diye bağırdı öndeki subaya telaşla.

Yarımelf döndü. Caramon'un sesiyle irkilen yarımelf bir belayla karşılaşmaya hazırdı ama önce hiçbir şey göremedi. Derken Caramon işaret etti.

Tanis bakışlarını kaldırdı.

"Tanrılar adına nedir..." dedi nefesi arasından.

Gökyüzünden aşağıya hızla inen, dosdoğru onlara doğru dalmış altın bir ejderha vardı. Ejderhaya, beyaz saçları arkasında dalgalanan (şapkasını kaybetmişti), ak sakalı omuzundan aşıp arkasında uçuşan yaşlı bir adam binmişti. Ejderhanın ağzı, eğer dişsiz olmasa korkunç olabilecek bir edayla açılmıştı.

"Galiba bize saldırıyorlar," dedi Caramon korkuyla.

Tanis de aynı sonuca varmıştı. "Dağılın!" diye bağırdı, kendi kendine küfrederken. Aşağıda, altlarında koca bir ejderan tümeni büyük bir ilgiyle hava savaşını izliyordu. Yapmak istediği son şey grubun dikkat çekmesiydi, şimdi yaşlı, deli bir adam bütün işi berbat ediyordu.

Tanis'in komutunu duyan dört ejderha derhal ayrıldılar – ama yeterince hızlı davranamamışlardı. Parlak ateş topu tam ortalarında patlamış, ejderhaların gökyüzünde kontrolsüzce dönmelerine neden olmuştu.

Parlak ışıkla bir anlığına körleşen Tanis, dizginleri elinden bırakarak denetimden çıkmış bir halde dönmekte olan yaratığın boynuna sarılmıştı.

Sonra tanıdık bir ses duydu.

“Tam isabet! Nefis bir büyü, Ateştopu..." "Fizban!" diye homurdandı Tanis.

Gözlerini kırpıştıran Tanis, ejderhayı kontrol altına alabilmek için bütün gücüyle uğraştı. Fakat belli ki hayvan kendisini tecrübesiz binicisinden daha iyi denetleyebiliyordu, çünkü pirinç ejderha kısa bir süre sonra düzelmişti. Tanis artık görebildiği için hızla diğerlerine de bir bakış attı. Onlar

da yaralanmamış gibi duruyordu ama bütün gökyüzüne dağılmışlardı. Yaşlı adam ile ejderhası Caramon'u izliyordu – yaşlı adam ellerini uzatmış, belli ki tahrip gücü fazla başka bir büyü yapıyordu. Caramon bağırıyor, el kol hareketleri yapıyordu – o da sersem yaşlı büyücüyü tanımıştı.

Geriden Fizban'a doğru Flint ile Tasslehoff yaklaşıyor, kender neşeyle bağırıp ellerini sallıyordu; Flint ise canını kurtarmak için ejderhaya yapışmıştı. Cüce kesinlikle yemyeşil görünüyordu.

Fakat Fizban'ın bütün dikkati avının üzerindeydi. Tanis yaşlı adamın birkaç söz haykırıp elini uzattığını gördü. Parmak uçlarından şimşekler çaktı. Allahtan hedefini kaçırmıştı. Şimşek Caramon'un başını sıyırıp geçerek koca adamın başını eğmesine neden olmuştu ama adamı yaralamamıştı.

Tanis öyle galiz bir küfür sallamıştı ki, kendi bile kendi ettiği küfre hayret etmişti. Ejderhasının böğrünü tekmeleyerek yaşlı adamı işaret etti.

"Saldır!" diye emretti ejderhaya. "Canını acıtma ama buradan uzaklaştır."

Hayret içinde pirinç ejderhanının reddettiğini gördü. Başını sallayan ejderha halkalar çizmeye başladı; aniden Tanis hayvanın yere inmeye niyetlendiğini fark etti!

"Delirdin mi sen?" diye küfretti Tanis ejderhaya. "Bizi Ejderha

Ordulan'nın göbeğine indiriyorsun!"

Tanis boşu boşuna yalvardı ejderhaya, hayvan sağırlaşmıştı sanki; yarımelf diğer tüm pirinç ejderhaların da halka çizerek inmeye çalıştıklarını fark etti.

Diğer tarafta Tika'nın arkasında oturan Berem çaresizlik içinde kıza öyle bir sarılmıştı ki, kızcağız nefes almakta zorlanmaya başladı. Hepadam'ın gözleri, ovada ejderhaların ineceği yere doğru koşuşmakta olan ejderanlardaydı. Caramon çılgınlar gibi dövünüp duruyor, etrafında dolanıp duran şimşeklerden korunmaya çalışıyordu. Flint dahi canlanmış, deliler gibi ejderhasının dizginlerini çekiyor, Tas

çılgınlar gibi Fizban'a seslenirken o da hiddetle kükrüyordu. Yaşlı adamsa onları takip ediyor, pirinç ejderhaları önüne koyunlar gibi katmış güdüyordu.

Khalkist Dağları'nın eteklerine yakın bir yere indiler. Alelacele ovalara bir göz atan Tanis, ejderanların oğul halinde onlara doğru ilerlediğini gördü.

Belki de blöf yapıp kendimizi bu işten sıyırabiliriz, diye düşündü Tanis hummalıca, gerçi kılıkları onları Kalaman'a kadar götürmek için tasarlanmıştı, bir grup kuşkucu ejderanı kandırmak için değil. Ama yine de denemeye değerdi. Yeter ki Berem arka planda kalıp sesini kesmeyi akıl etsindi.

Ama daha Tanis bunları aklından geçirirken Berem ejderhasının sırtından atlayarak çılgın gibi dağ eteklerine doğru koşmaya başladı. Tanis ejderanlann onu işaret ederek bağrıştıklarını duyuyordu.

Aman ne de geri planda kalmıştı. Tanis yeniden küfretti. Blöfleri hâlâ bir işe yarayabilirdi... Şimdi dahi tutsaklarının kaçmaya çalıştığını söyleyebilirlerdi. Yok, diye farketti ümitsizlik içinde, ejderanlar Berem'in peşine düşüp onu yakalayacaklardı. Kitiara'nın ona söylediğine göre Krynn üzerindeki bütün ejderanlarda Berem'in bir tarifi vardı.

"Cehennem adına!" Tanis sakinleşmek ve mantıklı düşünmek için kendini zorladı ama durum ve sözleri kontrolünden çıkıyordu. "Caramon! Berem'in peşinden git. Flint sen... Yok, Tesslehoff buraya geri gel! Lanet, olasıca! Tika, Tas'ın peşinden git. Yok, dur, sen benimle kal. Sen de Flint..."

"Ama Tasslehoff o ihtiyar, çılgın bunağın peşine düştü ve..."

"Ve yeterince şanslıysak yer yarılıp ikisini de yutar!" Tanis omuzunun üzerinden bakarken vahşice küfretti. Korkuya teslim olmuş olan Berem bir dağ keçisi çevikliğiyle kayalardan ve çalılardan aşıp tırmanırken Caramon, ejderha zırhının ve mühimmatının engellemesi yüzünden bir adım ileri iki adım geri ilerleyebiliyordu.

Dönüp Ovalar'a bakan Tanis zırhları, kılıçları ve mızrakları güneşte adeta yanan ejderanları rahahatlıkla görebiliyordu. Hâlâ bir şansları olabileceğini düşündü, tabii eğer pirinç ejderhalar saldırırlarsa...

Tam onlara savaşmaları için emir vermeye hazırlanırken yaşlı adam yaşlı altın ejderhasının inmiş olduğu yerden onlara doğru koşarak geldi. "Kışt!" dedi yaşlı adam pirinç ejderhalara. "Kışt – gidin! Geldiğiniz yere geri gidin!"

"Hayır! Durun!" Yaşlı adamın, tavukları kümese sokan çiftçinin karısı gibi ellerini kollarını sallayarak pirinç ejderhalar arasında koşusunu seyrederken Tanis neredeyse sıkıntısından saçını sakalını yolacaktı. Sonra Tanis –hayretle– küfretmeyi bıraktı; çünkü pirinç ejderhalar sıçan renkli cüppeli yaşlı adamın önünde kendilerini yüzü koyun yere yapıştırmışlardı. Derken kanatlarını kaldırararak zarafetle havaya yükseldiler.

Ellerine geçirmiş oldukları bir Ejderha Ordusu zırhının içinde olduğunu unutan Tanis hiddetle, Tas'ın peşinden ezilmiş otlar üzerinden yaşlı adama doğru koşmaya başladı. Onların yaklaşmakta olduğunu duyan Fizban yüzleşmek için döndü.

"Senin ağzına kırmızı biber sürmeye niyetliyim," diye atıldı kaşlarını çatıp Tanis'e bakarak. "Artık benim tutsaklarımsınız, o yüzden sessizce benimle gelin yoksa büyümün tadına bakarsınız... "

"Fizban!" diye sevinçle bağırdı Tasslehoff, kollarını yaşlı adama dolarken.

Yaşlı büyücünün bakışları kendisine sarılan kenderi bulduktan sonra, hayret içersinde geri geri gitti.

"Bu Tassle... Tassle..." diye kekeledi.

"Burrfoot," dedi Tas, biraz gerileyip, kibarca eğilip selam vererek. "Tasslehoff Burfoot."

"Ulu Huma'nın hayaleti!" diye bir hayret nidası yükseldi

Fizban'dan.

"Bu da Tanis Yarımelf. Ve o da Flint Fireforge. Onu hatırladın mı?" diye devam etti Tasslehoff, minik elini cüceye

doğru sallaarak.

"A, tabii, tabii ya," diye mırıldandı Fizban yüzü kızararak.

"Ve Tika... Oradaki de Caramon... a, şey şimdi onu göremezsin. Sonra, işte Berem. Onu Kalaman'da aldık ve –ah Fizban!– onun yeşil bir ziyneti var – ah, of, niye vuruyorsun Tanis, canımı acıttın!"

Boğazını temizleyen Fizban etrafına belli belirsiz bir bakındı. "Siz –şey– ııı – Ejderha Ordusu'yla –ııı– değil misiniz?"

"Hayır," dedi Tanis asık bir yüzle, "değiliz! En azından değildik." Arkalarını işaret etti. "Gerçi bu her an değişecek gibi."

"Ejderha Ordusu'yla hiçbir ilginiz mi yoktu?" diye devam etti Fizban umutla. "Yani yolunuzdan dönüp onlara katılmadığınıza emin misiniz? İşkence falan görmediniz mi? Beyniniz yıkanmadı mı?"

"Hayır, kahrolasıca!" diye çekip çıkarttı miğferini Tanis. "Ben

Tanis Yarımelf'im, hatırladın mı..."

Fizban'ın yüzü aydınlandı. “Tanis Yarımelf! Seninle yeniden karşılaştığıma çok memnun oldum beyim." Tanis'in eline yapışan yaşlı adam, içtenlikle yarımelfin elini sıktı.

"Lanet olasıca!" diye kestirip attı Tanis sinirle, elini yaşlı adamın elinden çekip alırken.

"Ama ejderhalara biniyordunuz!"

"Onlar iyi ejderhalardı!" diye bağırdı Tanis. "Geri geldiler!"
"Kimse bunu bana söylemedi!" dedi yaşlı adam nefesi kesilirceine hiddetle.

"Ne yaptığını biliyor musun?" diye devam etti Tanis, sözünün kesilmesine kulak asmadan. "Bizi gökyüzünden süpürüp attın! Neraka'ya ulaşmak için lâzım olan yegane araçlarımızı da geri yolladın..."

"Of, ne yaptığımı biliyorum," diye geveledi Fizban. Omuzundan geriye baktı. "Eyvah, eyvah. Şunlar yaklaşıyor gibi. Bizi yakalamamalılar. E, burada bekleyecek miyiz böyle?" Kaşlarını çatarak Tanis'e baktı. "Sen de ne

lidermişsin ya! Galiba benim işe el koymam gerekecek... Şapkam nerede?"

"Beş mil kadar geride," diye beyan etti Pyrite uzun uzun esneyerek.

"Sen hâlâ burada mısın?" dedi Fizban rahatsızlıkla altın ejderhaya bakarak. -

"Başka nerede olacaktım?" diye sordu ejderha kasvetle. "Diğerleriyle birlikte gitmeni söylemiştim!"

"Gitmek istemedim." diye burnundan soludu Pyrite. Bir parça alev burnundan yükselip burunun seyirmesine neden oldu. Bunu muazzam bir hapşırık izledi. Burnunu çeken ejderha terslikle devam etti. "O pirinç ejderhaların yaşa başa saygıları kalmamış. Durmadan konuşuyorlar! Ve kıkırdıyorlar. O salak kıkırdamaları sinirime dokunuyor..."

"Eh, o zaman tek başına dönmen gerekecek!" diye koca adımlarla ejderhanın mahmur gözlerinin içine bakmak için ilerledi. "Biz tehlikeli bir ülkeye doğru uzun bir yolculuğa çıkacağız..."

"Biz mi çıkacağız?" diye bağırdı Tanis. "Bana bak babalık, Fizban, ismin her ne ise, neden –ııı– bu arkadaşınla birlikle geri dönmüyorsun. Haklısın. Uzun ve tehlikeli bir yolculuk olacak. Ejderhalarımızı kaybettiğimiz için daha da uzun ve..."

"Tanis... "dedi Tika uyanrcasına, gözleri ejderanlarda olduğu halde.

"Hemen tepeye, çabuk," dedi Tanis derin bir nefes alıp hiddet ve korkusunu denetim altına almaya çalışarak. "Haydi Tika. Flint ile birlikte. Tas..." Kenderi yakaladı.

"Hayır Tanis! Onu burada bırakamayız!" diye feryat figan etti

Tas.

"Tas!" dedi Tanis, kenderi de artık sabrının sınırına geldiği ve daha fazla bir şeye tahammül edemeyeceği konusunda uyaran bir sesle. Belli ki yaşlı adam da aynı şeyi anlamıştı.

"Bu tiplerle gitmek zorundayım," dedi ejderhaya. "Bana ihtiyaçları var. Tek başına geri gidemezsin. Hemen tönüşüm ..."

"Dönüşüm!" dedi ejderha hiddetle. "O söz 'dönüşüm!' Hiç doğrusunu söyleyemiyorsun..."

"Her ne haltsa!" diye bağırdı yaşlı adam. "Çabuk! Seni yanımıza alırız."

"Pekâlâ," dedi ejderha. "Gerisini kullanabilirim." "Zannetmiyorum..." diye başladı Tanis, koca altın bir ejderhayla ne yapabileceklerini merak ederek ama çok geç kalmıştı.

Tas hayran hayran seyrederken ve Tanis sabırsızlıkla dokuz doğururken, ejderha garip büyü lisanında birkaç sözcük söyledi. Parlak bir şimşek çaktıktan sonra aniden ejderha yok oluverdi. "Ne? Nerede?" diye bakındı Tasslehoff etrafına. Fizban otlar arasından bir şey almak için eğildi. "Kıpırdayın! Hemen!" Tanis, Tika ve Flint'in ardından Tas ile yaşlı adamı dağ eteklerine doğru aceleyle itekledi. "Al," dedi Fizban, Tas'a, koşarlarken. "Elini uzat." Tas söyleneni yaptı. Sonra kender dehşetle nefesini tuttu. İncelemek için olduğu yerde duruverirdi ama

Tanis onu kolundan yakaladığı gibi ileri doğru sürüklemişti.

Tas'ın avucunun içinde, en ince ayrıntısına kadar oyulmuş minik altın bir ejderha sureti pırıldıyordu. Tas, kanatlardaki yaraları bile görebildiğini hayal etti. Gözlerinin olduğu yerde minik iki kırmızı taş pırıldıyordu, sonra –Tas seyrederken– gözlerin üzerine kapanan altın göz kapaklarıyla gözler kırpıştı.

"Ay Fizban, bu –bu– çok güzel! Gerçekten bu bende kalabilir mi?" diye seslendi Tas omuzunun üzerinden, ardından oflaya poflaya koşan yaşlı adama.

“Tabii oğlum!" dedi sevinçle Fizban. "En azından macera bitinceye kadar."

"Ya da macera bizi bitirinceye kadar," diye mırıldandı Tanis hızla kayalara tırmanırken. Ejderanlar git gide yaklaşıyorlardı.

- 2 - Altın köprü bağlantısı

Ejderanlar, artık birer ajan olduklarını düşündükleri grubun peşindeyken onlar dağlara doğru tırmanmaya devam ettiler.

Grup, Berem'i izleyen Caramon'un izini kaybetmişti, ama durup da arayacak vakitleri yoktu. O yüzden aniden, devrilmiş bir kayanın üzerine serilmiş –baygın haldeki– Berem ve Caramon'la burun buruna geldiklerinde oldukça şaşırmışlardı.

"Ne oldu?" diye sordu Tanis uzun bir tırmanıştan sonra yorulmuş, nefes nefese bir halde.

"Sonunda ona yetiştim." Caramon başını salladı. "Ve benimle dövüşmeye kalkıştı. Yaşına göre güçlü biri Tanis. Onu haklamak zorunda kaldım. Korkarım biraz fazla sert davrandım ama," diye ekledi bakışlarını koma halindeki surete vicdan azabı çekerek indirdiğinde.

Harika!" Tanis artık küfredemeyecek kadar yorulmuştu.

"Ben bir şeyler yapabilirim," dedi Tika deri bir kese çıkartırken. "Ejderanlar o son koca kayanın ardından geliyorlar," diye rapor etti Flint, diğerlerinin görüş alanlarına yuvarlanırcasına girerken. Cüce bitmiş görünüyordu. Kayanın üzerine yığılarak ter içindeki yüzünü sakalanın ucuyla sildi.

"Tika..." diye başladı Tanis.

"Buldum!" dedi kız muzaferrane bir tavırla küçük bir şişeyi çıkartırken. Berem'in yanına diz çökerek minik şişenin ağzındaki tıpayı açıp şişeyi adamın burnunun dibinde saladı. Baygın adam bir nefes çektikten hemen sonra öksürmeye başladı.

Tika adamın yanaklarına vurdu. "Ayağa!" dedi garson kız sesiyle. "Tabii ejderanların seni yakalamasını istemiyorsan."

Berem'in gözleri telaşla açıldı. Başını ellerinin arasına alarak sersemlemiş bir halde oturdu. Caramon ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

"Bu harika Tika!" dedi Tas heyecanla. "Müsadenle..." Daha kız durduramadan Tas minik şişeyi kaparak kendi burnuna götürdü ve derin bir nefes çekti.

"İiiii Ahhhh!" Öğüren kender, Flint'in ardısıra patikadan gelmiş olan Fizban'a doğru gerileyerek sendeledi. "Uf! Tika! Bu korkunç... bir şey!" Zar zor konuşabiliyordu. "Nedir bu?"

"Otik'in bir karışımı" dedi Tika sırıtarak. "Bütün garson kızlarda bulunurdu. Bir çok defalar faydasını görmüştüm, bilmem anlatabildim mi." Tebessümü kayboldu. "Zavallı Otik," dedi yavaşça. "Acaba ona ne oldu. Ve Han'a..."

"Şimdi bunun sırası değil Tika," dedi Tanis sabırsızca. "Gitmemiz gerek. Ayağa kalk yaşlı adam!" Bu, o sırada rahat rahat yerleşmekte olan Fizban'aydı.

"Bir büyüm var," diye karşı koydu Fizban, Tas ona asılarak ayağa kaldırırken. "O baş belalarının çaresine bakar. Puf!"

"Hayır!" dedi Tanis. "Kesinlikle olmaz. Bende bu şans varken, hepsini trolle çeviririsin."

"Acaba bunu yapabilir miyim..." Fizban'ın yüzü aydınlandı. Akşamüstü güneşi gökyüzünün kıyısına yeni yeni kaymaya başamıştı ki dağın tepesine doğru yükselmekte olan patika aniden iki ayrı yöne doğru ayrılıverdi. Bir tanesi dağlann zirvelerine çıkıyor, diğeri ise dağın diğer yanına dolanıyor gibiydi. Zirveler arasında bir geçit olabilir, diye düşündü Tanis; gerektiğinde savunabilecekleri bir geçit.

Fakat daha bir söz söyleyemeden Fizban dağın diğer yanına dolanan yolda ilerlemeye başladı. "Bu taraftan," diye beyan etti yaşlı büücü, ileri doğru yürürken asasına yaslanarak.

"Ama..." diye itiraz etmeye başladı Tanis.

"Haydi, haydi. Bu taraftan!" dedi Fizban ısrarla, dönüp orman gibi beyaz kaşlarının altından onlara sert sert bakarak. "O taraf çıkmaz bir yol – hem de birkaç yönden çıkmaz. Biliyorum. Daha önce o yoldan gitmiştim. Bu yol, dağın kenarındaki büyük bir uçuruma gidiyor. Uçurumun üzerinde bir köprü var. Köprüden geçtikten sonra arkamızdan gelen ejderanlarla dövüşebiliriz."

Tanis kaşlarını çattı, bu yaşlı ve deli büyücüye güvenmeye pek gönüllü değildi.

"Bu güzel bir plan Tanis," dedi Caramon yavaşça. "Eninde sonunda onlarla bir dövüşe gireceğimize şüphe yok." Peşlerinden dağ yoluna tırmanan ejderanları işaret etti.

Tanis etrafına bakındı. Hepsi yorulmuştu. Tika'nın yüzü solmuş, gözleri buğulanmış –biraz hafiflemek için mızraklarını bile yolda bırakan– Caramon'a yaslanmıştı.

Tasslehoff neşeyle Tanis'e sırıttı. Fakat gene de kender minik bir köpek gibi soluyor ve tek ayağı topallıyordu.

Berem her zamanki gibi görünüyordu, somurtkan ve ürkek. Tanis'i en çok endişelendiren Flint'ti. Cüce kaçışları süresince tek bir söz dahi etmemişti. Hiç aksatmadan onlara ayak uydurmuştu ama dudakları mosmordu ve nefesi kısa kısa geliyordu.

Arada bir –kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda– Tanis onun elini göğsüne koyduğunu veya sanki ağrıyormuş gibi sol kolunu ovduğunu görmüştü.

"Pekâlâ." Yarımelf karar vermişti. "Devam et yaşlı büyücü. Gerçi büyük bir ihtimalle buna pişman olacağım," diye de ekledi kendi kendine; diğerleri Fizban'ın ardından aceleyle ilerlerken.

Güneşin kavuşmasına yakın bir zamanda yolarkadaşları durdu. Dağın yüzünde, boyunun dörtte üçüne denk gelen bir yerde küçük bir kaya çıkıntısında duruyorlardı. Önlerinde derin, dar bir uçurum vardı. Tam aşağılarında, uçurumun dibinde bir nehrin yılan gibi parlayarak kıvrıla kıvrıla gittiğini görebiliyorlardı.

Yüz metrelik bir uçurum olsa gerek diye hesapladı Tanis. Üzerinde durdukları yol dağın yan yüzünü kucaklıyordu; bir yanında dağın dik yüzü, bir yanında da havadan başka bir şey yoktu. Uçurumu geçen tek bir yol vardı.

"Ve o köprü," dedi Flint –saatlerdir sarf ettiği ilk sözlerdi bunlar– "benden bile yaşlı... ve çok daha kötü bir halde."

"O köprü yıllarca dayandı!" dedi Fizban hiddetle. "Afet'e bile dayanmıştı!"

"Hiç kuşkum yok," dedi Caramon samimiyetle.

"En azından çok uzun değil,” dedi Tika, sesi titrese de umutluy - muş gibi görünmeye çalışıyordu.

Dar uçurumun üzerinden aşan köprünün kendine has bir mimarisi vardı. Uçurumun her iki yanıdaki dağların yüzlerine koca Vallen ağaçlarının dallan kakılmıştı. Bu dallar X şekli oluşturarak ahşap platforma destek oluyordu. Uzun zaman önce bu yapı bir mimarlık şaheseri olmalıydı. Fakat artık tahtalar çürüüş, yarılmaya başlamıştı. Eğer köprünün bir parmaklığı var idiyse bile çoktan alttaki uçuruma düşüp gitmişti. Daha onlar köprüye bakarken dahi kalaslar gıcırdıyor ve akşamın ürperten rüzgarıyla titriyordu.

Sonra, arkalarından gırtlaktan gelen sesler ve çeliğin kayalar üzerindeki takırtısını duydular.

"Geri dönmemek için çok neden var," diye mırıldandı Caramon. "Teker teker geçmeliyiz."

"Vakit yok," dedi Tanis ayağa kalkarken. "Tanrıların yanımızda olduğunu ummaktan başka çaremiz yok. Ve –bunu itiraf etmekten nefret etsem de– Fizban haklı. Bir kez karşıya geçince ejderanları rahatlıkla durdurabiliriz. Bu köprü üzerinde nefis birer hedef olurlar. Önden ben gidiyorum. Arkamda tek sıra olun. Caramon sen artçısın. Berem, arkamda dur."

Cesaret edebildiğince hızla hareket eden Tanis, bir ayağını köprüye koydu. Kalasların titreyip sallandığını hissedebiliyordu. Çok aşağıda nehir, kanyon duvarları arasından hızla akıyordu; beyaz köpüklü yüzeyinden kayalar yukarı doğru fırlamıştı. Tanis nefesini tutarak hemen bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Sakın aşağıya bakmayın," dedi diğerlerine, midesinin olduğu yerde boş bir ürperti hissetmişti. Bir an için kıpırdayamadı; sonra, kendini toparlayarak yavaş yavaş ilerledi. Berem tam arkasından geliyordu; ejderanların Hepadam'a verdiği dehşet, en korkunç kâbuslarının bile ötesindeydi.

Berem'in ardından Tasslehoff geliyor ve tam bir kender becerisiyle hafifçe yürüyor, kenardan merakla aşağıya bakıyordu. Sonra sırada Fizban'ın destek olduğu dehşet içindeki Flint vardı. Son olarak da Tika ile Caramon titreyen kalaslara bastılar, sinirli sinirli arkalarını kollayıp duruyorlardı.

Tanis tam yan yola gelmişti ki platformlardan biri çöktü, çürümüş ahşap ayakları altında paramparça oldu.

Korkudan galeyana gelerek gayri ihtiyari hareket eden yarımelf, çaresizlikle tahtalara uzandı ve kenarından tutundu. Fakat çürük ahşap elinin altında ufalandı. Parmakları kaydı ve... bir el bileğini kavradı.

"Berem!" Tanis'in nefesi kesildi. "Dayan!" Yapacağı herhangi bir hareketin Berem'in onu tutmasını zorlaştıracağını bildiğinden hareket etmeden kendini bırakmaya çalıştı.

"Onu yukarı çek!" diye gürlediğini duydu Caramon'un, sonra, "Kimse kıpırdamasın. Bütün köprü çökebilir!"

Zorlanmaktan yüzü gerilen, alnında boncuk boncuk terler biriken Berem asıldı. Tanis adamın kolundaki kasların şiştiğini gördü, damarlar neredeyse derisinin altından patlayacaktı. İnsana işkence dolu bir ağırlıkla ilerliyormuş gibi gelen bir sürede Berem yarımelfi kırık köprünün kenarından yukarı çekti. Tanis burada korkuyla titreyerek tahtalara yapıştı kaldı.

Sonra Tika'nın bağırdığını duydu. Başını kaldırınca buruk bir zevkle, belki de kurtuluşunun sadece ejderanların elinde ölmesine yarıyacağını fark etti. Tam arkalarındaki yoldan otuz kadar ejderan belirmişti. Tanis köprünün ortasındaki boşluğa bakmak için başını çevirdi. Platformun diğer tarafı hâlâ ayaktaydı. Bu koca boşluktan karşı taraftaki emniyetli yere atlayabilirdi; Berem ile Caramon da atlayabilirdi – ama Tas atlayamazdı, Flint atlayamazdı, Tika veya yaşlı büyücü atlayamazdı.

"Mükemmel hedefler mi demiştin," diye mırıldandı Caramon kılıcını çekerken.

"Bir büyü yap Yaşlı Kişi!" dedi Tasslehoff aniden.

"Ne?" diye kırpıştırdı gözlerini Fizban.

"Bir büyü!" diye bağırdı Tas –kurbanlarının köprüde kıstıklarını görüp– işlerini bitirmek için aceleyle ilerleyen ejderanları işaret ederek.

"Tas, başımız yeterince belada," diye başladı Tanis, köprü ayaklarının altında gıcırdarken. İhtiyatla hareket eden Caramon tam önlerine geçip ejderanlarla yüzleşmek için döndü.

Yayına bir ok yerleştiren Tanis, okunu attı. Ejderanlardan biri bağırını tutup viyaklayarak uçurumdan aşağıya düştü. Yarımelf yeniden attı okunu ve yeniden isabet ettirdi. Sıranın ortasındaki ejderanlar tereddütle birbirlerine sokuldular. Yarımelfin ölümcül hücumundan kaçmak veya gizlenmek için bir yerleri yoktu. Sıranın önündeki ejderanlar köprüye doğru saldırdılar.

Tam o anda Fizban büyüsünü yapmaya başlamıştı.

Yaşlı adamın mırıldandığını duyan Tanis, içinin ezildiğini hissetti. Sonra kendi kendine zaten daha kötü bir duruma düşemeyeceklerini hatırlattı. Yanında duran Berem, Tanis'e tuhaf gelen kayıtsız bir ifadeyle ejderanları seyrediyordu; sonra Berem'in ölümden korkmadığını, her zaman yaşama geri dönebileceğini hatırladı. Tanis bir kez daha attı okunu ve başka bir ejderan acıyla uludu. Hedeflerine öyle bir kendini kaptırmıştı ki Berem'in hayretle nefesinin kesildiğini duyuncaya kadar Fizban'ı unutmuştu. Bakışlarını kaldıran Tanis, Berem'in gökyüzüne baktığını gördü. Berem'in bakışlarını izleyince yarımelf de hayretten neredeyse elindeki yayı düşürüyordu.

Bulutlardan aşağıya, güneşin kavuşmakta olan ışınlarıyla parıl parıl parlayan altından uzun bir köprü bağlantısının inmekte olduğunu gördü. Yaşlı büyücünün el hareketleriyle yönlendirilen altın köprü bağlantısı gökyüzünden, köprüdeki boşluğu doldurası için indirilmişti.

Tanis kendine geldi. Etrafına bakınınca –o an için– ejderanlann da donup kalmış, pırıltılı sürüngen gözlerle altın

köprü bağlantısına bakmakta olduklarını gördü.

"Çabuk olun!" diye bağırdı Tanis. Berem'i kolundan yakaladığı gibi arkasından sürükledi ve köprü bağlantısı boşluğun ancak otuz santim üzerindeyken bağlantının üzerine atlayıverdi. Berem de beceriksizce tökezlenerek onu izledi. Daha onlar üzerine yeni çıkmışlardı ki, köprü bağlantısı Fizban'ın denetimi altında biraz daha indi.

Bağlantı daha yirmi santim yukarıdayken Tasslehoff çılgınlar gibi viyaklayarak üzerine sıçradı ve korkudan dehşet içinde kalmış cüceyi de peşinden sürükledi. Aniden avlarının kaçmakta olduğunu fark eden ejderanlar hiddetle uluyarak tahta köprüye saldırdılar. Tanis altın köprü bağlantısının kenarında bir yerde duruyor oklarını başı çeken ejderanlara atıyordu. Caramon arkada kalmış, ejderanları kılıcıyla uzaklaştınyordu.

"Geç!" diye emretti Tanis, yanına atlayan Tika'ya. "Berem'in yanında kal. Gözünü ondan ayırma. Sen de Flint, onunla git. Haydi!" diye hırladı hırçınlıkla.

"Ben seninle kalayım Tanis," diye teklif etti Tasslehoff.

Arkaya Caramon'a doğru bir bakış fırlatan Tika, Berem'i tuttuğu gibi ite kaka götürerek gönülsüzce emirlere uydu. Berem ejderanların geldiğini gördüğü için pek dürtülmeye ihtiyacı yoktu. Birlikte köprü bağlantısından geçerek tahta köprünün kalan kısmına gittiler. Ağırlıklarıyla tehlikeli bir biçimde gıcırdıyordu köprü. Tanis köprünün dayanmasını ummaktan başka bir şey yapamıyordu, ama dönüp bakacak zamanı bile yoktu. Belli ki köprü dayanıyordu, çünkü Flint'in ağır çizmelerinin köprü üzerindeki takırtılarını duyuyordu.

"Geçtik!" diye bağırdı Tika kanyonun kenarından.

"Caramon!" diye seslendi Tanis başka bir ok daha atıp altın köprü bağlantısındaki yerini korumaya çalışırken.

"İlerle!" dedi Fizban, Caramon'a huzursuzca. "Ben konsantre oldum. Köprü bağlantısını tam yerine oturtmam gerek. Birkaç santimetre sola doğru sanırım..."

“Tasslehoff, köprüden geç!" diye emretti Tanis.

"Ben Fizban'dan ayrılmam!" dedi kender inatla, Caramon altın köprü bağlantısına adımını atarken. Koca savaşçının ayrılmakta olduğunu gören ejderanlar yeniden ileri doğru hamlede bulunmuşlardı. Tanis elinden geldiğince hızla atıyordu oklarını; ejderanlardan biri yeşil kanlar içinde köprüde yatıyordu; bir başkası da kenardan yuvarlanmıştı. Fakat yarımelf yorulmaya başladı. Daha da kötüsü okları bitiyordu. Ejderanlar gelmeye devam ediyordu. Caramon, köprü bağlantısı üzerinde Tanis'in yanında durdu.

"Çabuk ol Fizban!" diye yalvardı Tasslehoff ellerini ovuşturarak.

"Tamam!" dedi Fizban tatmin olarak. "Tam oturdu. Bir de gnomlar benim iyi bir mühendis olmadığımı söylerlerdi."

Daha o konuşurken Tanis, Caramon ve Tasslehoff'u taşımakta olan altın köprü bağlantısı kırık köprünün her iki yanına da tıpatıp oturmuştu.

Ve tam o anda tahta köprünün kalan kısmı –hâlâ ayakta olan ve kanyonun diğer tarafına emniyet içinde uzanan kısmı– çatırdadı, parçalandı ve kanyonun içine çöktü.

Tam tahta köprüye ayağını atmak için hazırlanan yarımelfi yakalayıp geriye çeken Caramon, “Tanrılar adına!" diye yutkundu korkuyla.

"Kısıldık!" dedi Tanis boğuk bir sesle, kalasların koyağın içine yuvarlanışını seyrederken sanki ruhu da onlarla birlikte düşüyordu. Diğer tarafta Tika'nın çığlık attığını duyabiliyordu, kızın çığlıkları ejderanların coşkulu bağırışmalarına karışıyordu.

Bir parçalanma ve çarpma sesi duyuldu. Ejderanların coşkulu haykırışları bir anda dehşet ve korkuya dönüştü.

"Bak! Tanis!" diye bağırdı Tasslehoff çılgın bir heyecanla. "Bak!"

Tanis tam dönüp baktığında tahta köprünün, ejderanların çoğunu da beraberinde götürerek koyağa doğru devrildiğini gördü. Altın köprü bağlantısının titrediğini hissetti.

"Biz de düşeceğiz!" diye gürledi Caramon. "Destek olacak bir şey yok... "

Caramon'un dili damağına yapıştı. Boğulur gibi yutkunarak bir yandan bir yana baktı.

“Buna inanmıyorum..." diye mırıldandı.

"Her nasılsa ben inanıyorum..." Tanis titreyerek içini çekti. Kanyonun tam ortasında, her iki yanındaki tahta köprü koyağa çökerken o havada asılı kalmış, kavuşmakta olan güneşin ışıklarıyla parıldayan büyülü altın köprü bağlantısı duruyordu. Köprü bağlantısının üzerinde, durmuş aşağıdaki yıkıntılara ve uçurumun diğer yanıyla aralarındaki büyük boşluğa bakan dört suret vardı.

Uzun bir süre mutlak, tam, ölümcül bir sessizlik oldu. Derken

Fizban muzafferane bir edayla Tanis'e döndü.

"Nefis bir büyü," dedi büyücü gururla. "İpin var mı?"

Sonunda yolarkadaşları altın köprü bağlantısından indiklerinde çoktan karanlık çökmüştü. Tika'ya bir ip attıktan sonra kızla cücenin ipi sıkı sıkı bir ağaca bağlamasını beklediler. Sonra Tanis, Caramon, Tas ve Fizban –birer birer– köprü bağlantısından sallandılar ve uçurumun diğer tarafında Berem tarafından tutuldular. Hepsi karşıya geçtikten sonra, yorgunluktan yığılıp kaldılar. O kadar yorulmuşlardı ki korunaklı bir yer arama zahmetine bile katlanmadılar, battaniyelerini bodur çam ağaçlarının oluşturduğu bir koruluğa sererek bir nöbetçi bıraktılar. Nöbeti olmayanlar hemen uykuya dalmıştı.

Ertesi sabah Tanis uyandığında her yanı sertleşmişti ve ağrıyordu. İlk gördüğü şey –güneşin, hâlâ havada asılı duran– altın köprü bağlantısının yanlarından parlak parlak yansımasıydı.

"Galiba o şeyden kurtulamıyorsun, öyle mi?" diye sordu Fizban'a, tam yaşlı büyücu kahvaltı için bir quith-pa uzatması konusunda Tas'a yardımcı olurken.

"Korkarım kurtulamıyorum," dedi yaşlı adam, köprü bağlantısına dalgın dalgın bakarken.

“Bu sabah birkaç büyü denedi," dedi Tas, önce tamamen örümcek ağalarıyla kaplanmış bir çam ağacını, sonra yanıp

kül olmuş başka bir ağacı başıyla işaret ederek. "Hepimizi cırcır böceğine falan çevirmeden vaz geçmesinin daha iyi olacağını düşündüm."

"İyi fikir," diye mırıldandı Tanis, düşünceli düşünceli parıltılı köprü bağlantısına bakarak. "Uçurumun kenarına koca bir ok işareti çizseydik bile bu kadar belirgin bir işaret bırakamazdık." Başını sallayarak Caramon ile Tika'nın yanına oturdu.

"Peşimize düşeceklerine emin olabilirsiniz," dedi Caramon gönülsüzce quith-pa'sını yerken. "Ejderhalar onları karşıya geçiriverir." İçini çekerek, kuru meyvaların çoğunu kesesine geri soktu.

"Caramon?" dedi Tika. "Pek yemedin..."

"Aç değilim," diye geveledi Caramon ayağa kalkarken. "Gidip ilersini bir araştırsam fena olmayacak galiba." Bohçasını ve silahlarını omuzlayarak patikadan ilerlemeye başladı.

Yüzü başka yöne dönük olan Tika, Tanis'in bakışlarından kaçınarak kendi eşyalarını toplamaya başladı.

"Raistlin mi?" diye sordu Tanis. Tika durdu. Elleri kucağına düştü.

"Hep böyle mi olacak Tanis?" diye sordu çaresizce, sevgiyle

Caramon'un arkasından bakarak. "Anlamıyorum!"

"Ben de anlamıyorum," dedi Tanis sessizce, koca adamın vahşi doğa içinde kayboluşunu seyrederken. "Ama öte yandan benim hiç kız veya erkek kardeşim olmadı."

"Ben anlıyorum!" dedi Berem. Sesi, Tanis'in dikkatini çeken bir tutkuyla titremişti.

"Ne demek istiyorsun?"

Fakat –bu soruyla– Hepadam'ın yüzündeki istekli, aç ifade siliniverdi.

"Hiç..." diye mırıldandı yüzü boş bir maske gibi olurken.

"Dur!" Tanis çabucak ayağa kalktı. "Neden Caramon'u anlıyorsun?" Elini Berem'in koluna koydu.

"Beni rahat bırak!" diye bağırdı Berem hiddetle, Tanis'i geriye savururken.

"Hey Berem," dedi Tasslehoff, sanki hiçbir şey duymamış gibi başını kaldırıp gülümseyerek. "Haritalarımı karıştırıyordum ki, içinde çok ilginç bir öyküsü olan bir haritaya rastladım... "

Tanis'e bir bakış fırlatan Berem, Tasslehoff'un etrafına yaydığı harita desteleri arasına bağdaş kurup oturduğu yere doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi. Kamburunu çıkartıp haritalara eğilen Hepadam, Tas'ın öykülerinden birini dinlerken gerçekten hayretler içinde kalmıştı.

"Onu rahat bıraksan daha iyi olacak Tanis," diye tavsiyede bulundu Flint. "Bana soracak olursan Caramon'u anlamasının tek nedeni en az Raistlin kadar deli olması."

"Sana sormadım, ama ziyanı yok," dedi Tanis, kendi quithpa'sını yemek için cücenin yanına otururken. "Yakında yola çıkmak zorunda kalacağız. Şansımız varsa Tas bir harita bulup..."

Flint homurdandı. "Hıh! Pek işimize yarar ya. Başvurduğumuz son haritası bizi denizi olmayan bir liman şehrine götürmüştü!"

Tanis tebessümünü gizledi. "Belki bu farklı olur," dedi. "En azından Fizban'ın yolunu takip etmekten iyidir."

"Bak o konuda haklısın," diye itiraf etti cüce aksilikle. Yan gözle Fizban'a bakan Flint, Tanis'e doğru uzandı. "Hiç Pax Tharkas'taki o düşüşten nasıl sağ kurtulmuş olduğunu düşündün mü?" dedi sesli bir fısıltıyla.

"Ben birçok şeyi merak ediyorum," dedi Tanis yavaşça. "Mesela... sen kendini nasıl hissediyorsun?"

Hiç beklemediği bu soruyla gafil avlanan cüce gözlerini kırpıştırdı. "İyi!" diye kesip attı, yüzü kızararak.

"Bazen sol kolunu ovuşturduğunu görüyorum da ondan," diye devam etti Tanis.

"Romatizma," diye homurdandı cüce. "Bilirsin baharda hep beni rahatsız eder. Yerde uyumak da pek yardımcı

olmuyor hani. Yola çıkmamız gerektiğini söylememiş miydin sen." Cüce toparlanmaya başlamıştı.

"Doğru." Tanis içini çekerek döndü. "Bir şey bulabildin mi

Tas?"

"Evet, sanırım buldum," dedi kender hevesle. Haritalarını kıvırarak, harita muhafazasına sakladıktan sonra muhafazayı heybesine sokarken, eli değmişken altın ejderhasına da çabucak bir bakıverdi. Madenden yapılmışa benzese de, suret garip bir şekilde pozisyon değiştirip duruyordu. O anda altın bir yüzüğe kıvrılmıştı:

Tanis'in yüzüğü, Laurana'nın Tanis'e verip onun da, Kitiara'ya aşık olduğunu söyleyerek kıza geri verdiği yüzük. Tasslehoff ejderha ve yüzüğe o kadar dalıp gitmişti ki Tanis'in kendisini beklediğini unutmuştu.

"Ay," dedi, Tanis'in sabırsızca öksürdüğünü duyduğunda. "Harita. Tamam. Evet, bak, bir zamanlar ben minik bir kenderken ailemle birlikte Kalaman'a gitmek için Khalkist Dağları'ndan geçmiştik – şu anda da oradayız. Genellikle, bilirsin, kuzeydeki, daha uzun yolu takip ederdik. Her yıl Taman Busuk'ta dünyanın en mükemmel şeylerinin satıldığı bir panayır kurulurdu ve baam bu panayırı hiç kaçırmazdı. Fakat bir yıl –sanırım kuyumcunun biriyle yaşadığı bir yanlış anlaşılmadan sonra tutuklanıp kodese atıldığı yıldan sonraki yıldı– dağlardan gitmeye karar vermiştik. Annem hep Godshome'u* görmek isterdi, o yüzden..."

"Harita?!" diye kesti sözünü Tanis.

"Evet, harita." Tas içini çekti. "Burada; Galiba babamındı. Şu anda buradayız, Fizban'la tahmin ettiğimiz kadarıyla. Burası da Godshome."

"O ne?"

"Eski bir şehir. Afet sırasıda terk edilmiş bir harabe..."

"Ve büyük bir ihtimalle her yanı ejderan kaynıyordur," diye bitiriverdi sözünü Tanis.

"Yo, o Godshome değil," diye devam etti Tas, minik parmağını şehri gösteren noktanın yakınındaki dağlara doğru kaydırarak. "Buraya da Godshome deniyor. Aslında

Fizban'a göre, daha burada bir şehir yokken de buraya öyle denirmiş."

Tanis, başını evet anlamında sallayan yaşlı büyücüye bir baktı. "Uzun zaman önce insanlar tanrıların orada oturduklarını zanneiyorlardı," diye ekledi ciddiyetle. "Burası çok kutsal bir yerdir."

"Ayrıca gizli de," diye ekledi Tas, "tam bu dağların ortasındaki bir çanak içine gizlenmiş. Görüyor musun? Fizban'a göre kimse oraya gitmezmiş. Ondan başka yolu bilen yok. Üstelik benim de haritamda işaretli bir yol var, en azından dağlara doğru giden..."

* Tanrıların evi

"Oraya hiç giden yok mu?" diye sordu Tanis, Fizban'a. Rahatsız olan yaşlı büyücününün gözleri kısıldı. "Hayır." "Senden başka hiç giden yok ha?" diye ısrar etti Tanis.

"Ben bir çok yere gittim Yarımelf!" diye homurdandı büyücü. "Bir yıl boş vaktin var mı? Sana anlatıvereyim!" Parmağını Tanis'e doğru salladı. "Sen beni takdir etmiyorsun genç adam! Hep kuşkucusun! Üstelik senin için yaptığım bunca şeyden sonra..."

"Aman, ben senin yerinde olsaydım onu hatırlatmazdım!" dedi Tas aceleyle, Tanis'in yüzünün karardığını görerek. "Haydi gel Yaşlı Kişi."

İkisi birlikte yoldan aşağıya aceleyle ilerledi; Fizban kızgın kızgın sert adımlarla yürüyordu, sakalı diken diken olmuştu.

"Gerçekten de tanrılar bu gittiğimiz yerde yaşamışlar mı?" diye sordu Tas, adamın Tanis'i rahatsız etmesini engellemek için.

"Nereden bilebilirim?" diye sordu Fizban tedirgin bir edayla. "Tanrıya benzer bir halim mi var?"

"Ama..."

"Sana hiç çok fazla konuştuğunu söyleyen olmuş muydu?" "Hemen hemen herkes," dedi Tas coşkuyla. "Sana hiç tüylü bir mamut gördüğüm zamanı anlatmış mıydım?

Tanis, Fizban'ın homundandığını duydu. Tika, Caramon'a yetişmek içîn yanından hızla geçip gitmişti.

"Geliyor musun Flint?" diye seslendi Tanis.

"Evet," diye cevap verdi cüce, aniden bir kayaya oturarak. "Bir dakika izin ver. Eşyalarımı düşürdüm. Sen devam et."

Yürürken kenderin haritasını incelemeye dalmış olan Tanis, Flint'in yığıldığını görmedi. Cücenin sesindeki o acaip tınıyı da duymadı, yüzünü kısa bir süre kasan acı spazmını da görmedi.

"İyi, acele et," dedi Tanis, aklı başka yerlerde. "Seni geride bırakmak istemeyiz."

"Tamam evlat," dedi Flint, yavaşça kayanın üzerine oturmuş – her zamanki gibi– acının azalmasını beklerken.

Flint arkadaşının, hâlâ o üzerine yakışmayan ejderha zırhı içinde patikadan yürüyüşünü seyretti. Seni geride bırakmak istemeyiz.

"Tamam evlat," diye tekrarladı Flint kendi kendine. Yamru yumru elleriyle yüzünü ovuşturan cüce ayağa kalkarak arkadaşlarını izledi.

- 3 - Godshome

Sabırsız yarımelfe sorulacak olsa bu, dağlarda amaçsızca dolandıkları uzun ve yorucu bir gündü.

Fizban'ı boğmasına mani olan tek şey –dört saatten kısa bir sürede ikinci kanyona girdikten sonra– yaşlı adamın onları inkar edilemiyecek bir katiyetle doğru yöne götürüyor olmasıydı. Ne kadar kaybolmuş veya yollarından sapmış gibi görünseler bile, her ne kadar Tanis aynı devrilmiş kayaların yanından üç keredir geçtiklerine yemin etse de, ne zaman güneşi görse hiç sapmadan güney doğuya doğru ilerlediklerini görüyordu.

Fakat gün ilerledikçe güneşi gitgide daha az görmeye başladı. Kışın ısıran soğuğu havadan gitmişti ve hatta yeşilliklerin ve yeşermekte olan şeylerin kokusu rüzgarda taşınıyordu. Fakat çok geçmeden gökyüzü kurşun rengi bulutlarla karardı ve en kalın pelerinin bile içine işleyen çisil çisil, tekdüze bir yağmur yağmaya başladı.

Gün ortasında grubun neşesi kaçmış, moralleri çökmüştü – Fizban'la Godshome'a giden yol hakkında deliler gibi tartışan Tasslehoff'un bile. Bu durum, Tanis için her şeyden daha iç karartıcıydı, çünkü her ikisinin de nereye gitmediğini belli ediyordu. (Hatta Fizban haritayı başaşağı tutarken yakalanmıştı.) Dövüş Tasslehoff'un haritaları heybesine geri tıkıştırmasıyla ve Fizban'ın kenderin tepesindeki saçı, bir atın kuyruğuna çevirmek için büyü yapacağı yolunda tehdit ettiği sürece çıkarmayacağını söylemesiyle sonuçlanmıştı.

Her ikisine de tahammülü kalmayan Tanis sakinleşmesi için Tas'ı sıranın sonuna yollamış, Fizban'ı yatıştırmış ve gizli gizli her ikisini de bir mağaraya kapatma hayalleri kurmuştu.

Yarımelf'in Kalaman'da hissettiği sükunet, bu kasvetli yolculukta yavaş yavaş yok olmaya başlamıştı. Şimdi o sükunetin faaliyetten, karar alma gerekliliğinden, sonunda Laurana'ya yardımı dokunabilecek bir şey yapıyor olduğunun insanı rahatlatan düşüncesinden kaynaklanmış olduğunu farkediyordu. Bu düşünceler onun etrafını saran

karanlık sularda batmasını engellemişti; tıpkı onu İstar'da sularda boğulmaktan kurtaran deniz elfleri gibi. Fakat artık karanlık suların başını aştığını hissediyordu.

Tanis'in düşünceleri sürekli Laurana'ya gidiyordu. Gilthanas'ın suçlayıcı sözlerini tekrar tekrar duyar gibiydi: Bunu senin için yaptı. Belki de Gilthanas onu affettiği halde Tanis kendi kendisini hiç affetmeyeceğini biliyordu. Laurana'ya Karanlık Kraliçe'nin Mabedi'nde neler oluyordu? Hâlâ hayatta mıydı? Tanis'in ruhu bu düşünceden yılıyordu. Tabii ki hayattaydı! Karanlık Kraliçe onu öldürmezdi, Berem'i istediği sürece öldürmezdi...

Tanis'in gözleri, önünde, Caramon'un yanında yüreyen adama odaklandı. Laurana'yı kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım diye yemin etti kendi kendine, yumruğunu sıkarak. Her şeyi! Bu kendimi kurban etmem anlamına gelse de; kendimi veya...

Durdu. Gerçekten Berem'i gözden çıkartabilir miydi? Gerçekten Hepadam'ı Karanlık Kraliçe'yle değiş dokuşa sokup belki de dünyayı ve muhtemelen bir daha ışığı hiç görmeyeceği bir karanlığa atar mıydı?

Hayır, dedi Tanis sebatla kendi kendine. Daha böyle bir pazarlığa dahil bile olmadan ölürdü Laurana. Sonra –birkaç adım daha yürüdükten sonra– fikrini değiştirmişti. Dünya kendi başının çaresine baksın, diye düşündü kederle. Biz lanetlendik. Ne olursa olsun kazanamayız. Tek önemli olan şey Laurana'nın hayatı... Tek önemli şey,..

Grubun tek karamsar üyesi Tanis değildi. Kızıl bukleleri bu gri günde ısı ve ışık saçan parlak bir nokta olan Tika, Caramon'un yanında yürüyordu. Fakat ışık sadece saçlarının canlı kızılındaydı, gözlerinden gitmişti. Caramon ona hep iyi davransa da, aşkını kıza verdiği deniz altındaki o kısa ve harika süreden beri kıza hiç sarılmamıştı. Uzun gecelerde bu kızı hiddetlendirmişti – sadece kendi acısını hafifletmek için onu kullanmış olduğuna karar verdi– Bu iş bir sona erdikten sonra onu terk etmeye yemin etti. Kalaman'da gözlerini kızdan ayıramayan zengin ve genç bir soylu vardı... Ama

bunlar gecenin getirdiği düşüncelerdi. Gündüzleyin Caramon'a bakıp da adamın yanında başı önüne eğilmiş seyirttiğini görünce Tika'nın içinin yağı eridi. Kibarca adama dokundu. Hemen başını kaldırıp kıza bakan adam gülümsedi. Tika içini çekti. Zengin, genç soylu şimdilik bu kadar yeterliydi.

Flint ayaklarını sert sert vurarak yürüyor, nadiren konuşuyor, hiç şikâyet etmiyordu. Eğer Tanis kendi iç çalkantılarına bu kadar dalmamış olsaydı bunu kötüye alamet olarak algılardı.

Berem'e gelince, kimse onun ne düşündüğünü bilmiyordu – tabii eğer bir şeyler düşünüyor idiyse. Yolculukları ilerledikçe daha bir sinirli ve tedirgin olmaya başlamıştı. Yüzüne göre çok genç duran mavi gözleri kapana kısmış bir hayvanınki gibi oraya buraya dönüyordu.

Dağlardaki ikinci günlerindeydiler ki Berem sırra kadem bastı.

O sabah Fizban kısa bir süre sonra Godshome'a varacaklarını beyan ettiğinde herkes daha bir neşelenmişti. Fakat sıkıntının gelmesi uzun sürmedi. Yağmur daha şiddetlendi. Bir saat içinde yaşlı büyücü onları, "Tamam işte! Geldik!" nidaylarıyla çalılıklar arasına daldırmış ama kendilerini bir bataklıkta, bir koyakta ve –son olarak da– kocaman kayadan bir duvara bakarken, bulmuşlardı.

İşte bu son seferindeydi ki –yani çıkmaz yolda– Tanis ruhunun bedeninden koptuğunu hissetmeye başladı. Tasslehoff bile yarımelfin hiddetle çarpılmış yüzü karşısında telaşlanarak gerilemişti. Tanis çaresizlikle kendine hakim olmaya çalışıyordu ve tam o anda fark etti.

"Berem nerede?" diye sordu ani bir ürperti hiddetini dondururken.

Görünüşe göre uzak bir dünyadan sıyrılıp gelen Caramon gözlerini kırpıştırdı. Koca savaşçı aceleyle etrafına bakındıktan sonra Tanis'e bakmak için döndü; yüzü utançtan kızarmıştı. "Bibilmiyorum Tanis. Ben-ben o yanımda sanıyordum."

"Neraka'ya tek yolumuz o," dedi yarımelf sıktığı dişleri arasından, "ve Laurana'yı öldürmemelerinin tek nedeni de o. Eğer onu yakalarlarsa... "

Aniden hıçkırıklara boğulan Tanis sustu. Başındaki zonklamaya rağmen çaresizce düşünmeye çalışıyordu.

"Sıkılma evlat," dedi Flint boğuk bir sesle, yarımelfin kolunu okşayarak. "Onu buluruz."

"Özür dilerim Tanis," diye geveledi Caramon. "Ben Raist'i düdüşünüyordum. Bi-biliyorum yapmamam gerek... "

"Cehennemler adına nasıl oluyor da o lanet olasıca kardeşin burada olmadığı halde bu kadar kötülük yapabiliyor!" diye bağırdı Tanis. Sonra kendini tuttu. "Özür dilerim Caramon," dedi derin bir nefes alarak. "Kendini suçlama. Benim de gözümü üzerinden ayırmamam gerekirdi. Hepimiz dikkat etmeliydik. Zaten Fizban bizi bu taş duvardan geçiremeyecekse, geldiğimiz yoldan dönmemiz gerekiyordu... yok yok bunu düşünme bile babalık... Berem uzaklaşmış olamaz ve izini bulmak kolay. Ormanlar konusunda pek uzman sayılmaz."

Tanis haklıydı. Bir saat kadar kendi ayak izlerini takip ettikten sonra ilk geçtiklerinde hiçbirinin dikkatini çekmemiş olan bir keçi yolu gördüler. Adamın izini çamurda gören Flint olmuştu. Heyecanla diğerlerine seslenen cüce çalılara dalmış ve rahatça seçilen keçiyolunu izlemeye başlamıştı. Diğerleri peşinden aceleyle seyirttiler ama cüce inanılmaz bir enerjiyle hareket ediyordu. Avının hemen önünde olduğunu bilen bir av köpeği gibi Flint, düğüm düğüm olmuş sarmaşıkları çiğneyip çalılar arasından hiç duraksamadan yolunu buluyordu. Kısa bir sürede arayı açtı.

"Flint!" diye seslendi Tanis birkaç kere. "Bekle!"

Fakat sonunda cüce, tamamen gözden kayboluncaya kadar grup ile arasını açmaya başlamıştı. Gerçi Flint'in bıraktığı iz Berem'inkinden daha belirgindi. Cücenin geçmiş olduğunun kanıtı olan kırılmış ağaç dalları ve havaya kalkmış sarmaşıklar bir yana, ağır çizmelerinin izini bile izlerken pek bir zorluk çekmiyorlardı.

Sonra aniden durmak zorunda kalmışlardı.

Başka bir taş duvara varmışlardı, ama bu kez kayanın içinden bir yol vardı: Kayanın yüzeyinde, dar bir tünel girişine benzeyen bir delik vardı. Cüce kolaylıkla girmişti –izlerini görebiliyorlardı– ama o kadar dardı ki Tanis yılarak deliğe baktı.

"Berem buradan geçmiş," dedi Caramon kasvetle, kayaya bulaşmış taze kanı göstererek.

"Olabilir," dedi Tanis şüpheyle. "Bak bakalım öbür tarafta ne var Tas," diye emretti; abuk sabuk bir kovalamacaya atılmadığına emin olmadan içeri girmeye pek gönüllü değildi.

Tasslehoff kolaylıkla emekledi; kısa bir süre sonra hayret içindeki nidalarını duydular ama sesi yankılandığı için söylediklerini anlamakta zorluk çekiyorlardı.

Aniden Fizban'ın yüzü aydınlandı. ''Tamam!" diye bağırdı yaşlı büyücü büyük bir coşkuyla. "Bulduk! Godshome! Giriş yolu bu geçitten geçiyor!"

"Başka bir yolu yok mu?" diye sordu Caramon dar girişe karamsar karamsar bakarak.

Fizban düşünceli görünüyordu. "Şey, sanki hatırladığım kadarıyla... "

Derken, “Tanis! Çabuk!" sesi geldi diğer taraftan net bir biçimde.

"Başka çıkmaz yol yok. Bu taraftan gideceğiz," diye mırıldandı

Tanis, "nasıl yapacaksak."

Elleri ve dizleri üzerinde emekleyen yolarkadaşları dar açıklıktan geçtiler. Yol ilerledikçe rahatlamadı; ara ara kendilerini yere yapıştırıp çamurdan yılan gibi kaymak zorunda kalıyorlardı. En büyük zorluğu geniş omuzlu Caramon çekiyordu ve bir süre sonra Tanis acaba koca adamı geride mi bıraksalardı diye düşünmeye başlamıştı. Tasslehoff diğer tarafta onları bekliyor, onlar emekledikçe sabırsızlıkla onlara bakıyordu. "Bir şey duydum Tanis," deyip

duruyordu. "Flint seslendi. İleriden. Hele şurayı bir gör Tanis! İnanamayacaksın!"

Fakat herkes sağ salim tünelden çıkıncaya kadar Tanis'in dinlenecek ya da etrafına bakacak zamanı olmamıştı. Caramon'u çıkarmak için hepsinin çekiştirip ittirmesi gerekmişti ve sonunda tünelden çıkınca kollarındaki ve sırtındaki derilerin yüzüldüğünü ve kanadığını gördüler.

"Tamam işte!" diye beyan etti Fizban. "Geldik."

Yarımelf Godshome denen bu yere bakmak için arkasını döndü. "Eğer ben bir tanrı olsaydım pek öyle, yaşamak için benim seçeeğim bir yer sayılmaz," dedi Tasslehoff alçak sesle. Tanis de ister istemez katıldı ona.

Bir dağın tam orta yerindeki dairesel bir çöküntünün kenarında duruyorlardı. Godshome'a ilk baktığında Tanis'in ilk dikkatini çeken şey, bu yerin insanı bunaltan viraneliği ve boşluğuydu. Yolarkadaşları dağlara doğru giden yol boyunca yeni filizlenen yaşama ait izler görmüşlerdi: Tomurcuklanan ağaçlar, çimlenen otlar, kar kalıntıları ve çamur arasından baş veren yabani çiçekler. Ama burada hiçbir şey yoktu. Çanağın dibi tamamiyle pürüzsüz ve düzdü; tamamen boz, çıplak ve cansızdı. Çanağı çevreleyen dağın yükselen zirveleri tepelerinde yüzer gibi duruyordu. Zirvelerin çentik çentik kayaları içeri doğru dönmüş gibi görünüyor, izleyene ayaklarının dibinde ufalanmakta olan kayalara doğru ittiriliyormuş izlenemi veriyordu. Tepelerindeki gökyüzü tam bir gökmavisiydi; berrak, soğuk, güneş veya kuş veya tünele girdiklerinde yağmur yağdığı halde buluttan bile azadeydi. Sanki kırpıştırılmayan göz kapaklarıdan aşağıya bakan gri bir göz gibiydi. Ürperen Tanis bakışlarını, yeniden çanaa bakmak için gökyüzünden indirdi.

Bakmakta olan o gözün altında, çanağın tam ortasında kocaman, biçimsiz, yüksek kayalardan oluşmuş bir halka vardı. Biçimsiz kayalardan oluşmuş son derece düzgün bir halka. Tüm biçimsizliklerine rağmen kayalar o kadar birbirlerine oturmuşlar, o kadar yakın duruyorlardı ki Tanis aralarından bakmaya kalktığında, durduğu yerden bu garip

kayaların bu kadar vakarla neyi koruduklarını bir türlü anlayamamıştı. Her yanın kayalarla kaplı olduğu bu sessiz yerde görülebilen yegane şey bu devrilmiş taşlardı.

"Burası beni aşırı derecede hüzünlendirdi," diye fısıldadı Tika. "Korkmuyorum – kötü bir hissi yok, sadece o kadar hüzünlü ki! Eğer tanrılar buraya geliyor ise, dünyadaki sorunlara ağlamak içindir."

Fizban, Tika'ya delip geçen bir nazarla bakmak için döndü ve tam konuşacak gibiydi ki daha bir söz söylemeye fırsat bulamadan Tasslehoff bağırdı. "Oraya bak Tanis!"

"Görüyorum!" Yarımelf koşmaya başladı.

Çanağın diğer tarafında anlaşıldığı kadarıyla –biri uzun, biri kısa– iki belli belirsiz siluetin boğuştuğunu görebiliyordu.

"Berem bu!" diye bağırdı Tas. Her iki siluet de onun keskin kender gözlerince açık açık görülebiliyordu. "Ve Flint'e bir şeyler yapıyor! Çabuk ol Tanis!"

Berem'i daha dikkatli izlemediğinden, gizlediği son derece aşikar olan sırlarını açıklaması için adamı zorlamadığından dolayı bunun olmasına izin verdiği için kendi kendine acı acı küfreden Tanis, korkudan doğan bir hızla taşlık zeminden koşmaya başladı. Diğerlerinin kendisine seslendiğini duyuyordu ama hiç dikkate almadı. Gözleri ilerideki iki siluetteydi ve artık onları net bir biçimde görebiliyordu. O bakarken cücenin yere düştüğünü gördü. Berem tepesinde duruyordu.

"Flint!" diye haykırdı Tanis.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kan gözlerini kör etmişti. Ciğerleri acıyordu, sanki yeterince hava yoktu. Yine de daha hızlı koşturmaya başladı ve artık Berem'in kendisine bakmak için geri döndüğünü görebiliyordu. Bir şey söylemeye çalışıyor gibiydi –Tanis adamın dudaklarının hareket ettiğini görebiliyordu– ama yarımelf kulaklanndaki kanın uğultusundan söylenenleri duyamıyordu. Berem'in ayakları dibinde yatıyordu Flint. Cücenin gözleri kapalıydı, başı bir yana sarkmış, yüzü kül rengiydi.

"Ne yaptın?" diye bağırdı Tanis, Berem'e. "Onu öldürdün!" Tanis'in içinde keder, suçluluk hissi, çaresizlik ve hiddet tıpkı yaşlı büyücünün ateş toplarından biri gibi başını çatlatacakmış gibi patlak verdi. Göremiyordu, bütün görüntü alanını kırmızı bir dalga gibi kaplamıştı.

Kılıcı elindeydi, nasıl olduğunu bile bilmiyordu. Kabzanın soğuk çeliğini hissedebiliyordu. Berem'in yüzü kan kırmızısı denizin içinde yüzüyordu; adamın gözleri –dehşet değil– derin bir hüzünle doluydu. Sonra Tanis gözlerin acıyla açıldığını gördü ve ancak o zaman kılıcını Berem'in kendisine karşı koymayan bedenine sapladığını fark etti; o kadar derin saplanmıştı ki kılıcın etten, kemikten geçtikten sonra Hepadam'ın yaslandığı kayaya sürttüğünü hissetmişti.

Ilık kan Tanis'in ellerine döküldü. Dehşet verici bir çığlık kulaklarında çınladıktan sonra ağır bir şey, neredeyse onu da devirerek üzerine düştü.

Berem'in bedeni üzerine düşmüştü ama Tanis bunu fark etmedi bile. O deliler gibi kılıcını kurtarıp yeniden saplamak için uğraşıyordu. Güçlü kolların kendisini yakaladığını hissetti. Fakat yarımelf tüm o deliliği içinde onlarla boğuşuyordu. Sonunda kılıcını çekip kurtararak göğsünde meşum meşum parlayan yeşil ziynetin tam altındaki korkunç yarasından kan akan Berem'in yere düşüşünü seyretti.

Arkasında derin, gümbürdeyen bir ses, hıçkırıklar içinde yalvaran bir kadın, tiz bir yeis nidası duydu. Hiddetlenen Tanis kendisini engellemeye çalışanlarla yüzleşmek için arkasını döndü. Hüzün yüklü yüzü olan koca bir adam ile yanaklarından göz yaşları süzülen kızıl saçlı bir kız gördü. İkisini de tanıyamamıştı. Sonra önüne yaşlı mı yaşlı bir adam çıktı. Yüzü sakindi; yaşları belli olmayan gözleri ise hüzün doluydu. Yaşlı adam kibarca Tanis'e gülümseyerek uzandı ve elini yarımelfin omuzuna koydu.

Teması, ateşler içinde yanan bir adama verilen serin su gibi gelmişti. Tanis aklının başına geldiğini hissetti. O kanlı pus gözleri önünden silindi. Kanlanmış kılıcını kıpkırmızı olmuş elinden düşürerek hıçkırıklar içinde Fizban'ın

ayaklarının dibine yığıldı. Yaşlı adam eğilerek kibarca onu okşadı.

"Güçlü ol Tanis," dedi yavaşça, "çünkü önünde uzun bir yolu olan biriyle vedalaşmak zorundasın."

Tanis hatırladı. "Flint!" dedi nefesi kesilerek.

Fizban, Berem'in bedenine bakarak hüzünle başını salladı. "Gel benimle. Burada yapabileceğin bir şey yok."

Gözyaşlarını yutan Tanis tökezlenerek ayağa kalktı. Büyücüyü kenara ittirerek başı Tasslehoff'un kucağında, kayalık zemine uzanmış olan Flint'in olduğu yere doğru seyirtti.

Yarımelf'in yaklaştığını gören cüce gülümsedi. Tanis eski dostunun yanında dizleri üzerine çöktü. Flint'in boğum boğum elini eline alan yarımelf sıkı siki tuttu.

"Neredeyse onu kaybediyordum Tanis," dedi Flint. Diğer eliyle göğsüne vurdu. "Berem tam o kayaların içindeki diğer delikten kaçıp gidecekti ki benim bu yaşlı kalbim sonunda isyan etti. O – o benim bağırdığımı duydu sanırım, çünkü tek bildiğim beni kollarına alıp kayaların üzerine yatırmasıydı."

"O halde sana –sana– bir zarar vermedi..." Tanis'in neredeyse dili tutulmuştu.

Flint, burun kıvırmayı başardı. "Bana zarar vermek mi! O bir fareyi bile incitemez Tanis. O Tika kadar kibar biri." Cüce, yanında diz çökmüş olan kıza güldü. "O koca ayı Caramon'a iyi bak, duydun mu?" dedi kıza. "Fırtınayı atlatmasını sağla."

"Öyle yapacağım Flint." Tika ağlıyordu.

"En azından artık beni boğmaya çalışamayacaksın," diye homurdandı cüce, gözleri şefkatle Caramon'a bakarken. "Ve eğer o kardeşin olacak herifi görecek olursan benim için cüppesine bir tekme at."

Caramon konuşamıyordu. Sadece başını sallamakla yetindi. Ben-ben gidip Berem'e bir bakayım," diye geveledi koca adam. Tika'yı tutarak kibarca kızın kalkmasına yardım ettikten sonra kızı uzaklaştırdı.

"Yo Flint! Bensiz bir maceraya gidemezsin!" diye uludu Tas.

''Başın durmadan derde girecek, biliyorsun ki girecek!"

"Bu seninle tanıştığımızdan beri yaşayacağım ilk huzur dolu an olacak," dedi cüce boğuk bir sesle "Miğferimi almanı istiyorum

– griffon yelesi olan miğferimi." Tanis'e sert bir şekilde baktıkan sonra bakışlarını hıçkırıklar içindeki kendere çevirdi. Derin bir nefes alarak Tas'ın elini okşadı. "Tamam tamam evlat, böyle karşılama, vefakar dostların kutsadığı mutlu bir yaşamım oldu. Kötü şeyler gördüm ama çok güzel şeylere de tanık oldum. Ve artık umut dünyaya geri geldi. Sizden ayrılmaktan nefret ediyorum" –hızla kararan gözlerini Tanis'e doğrulttu– "tam bana ihtiyacınız olduğu bu zamanda ayrılmaktan. Ama sana bildiğim her şeyi öğrettim evlat. Her şey yoluna girecek. Biliyorum... İyi..."

Sesi kısıldı, ağır ağır soluyarak gözlerini kapattı. Tanis cücenin elini sıkı sıkı tutuyordu. Tasslehoff yüzünü Flint'in omzuna gömdü. Derken Fizban çıktı ortaya, Flint'in ayak ucunda duruyordu.

Cüce gözlerini açtı. "Şimdi seni tanıdım," dedi yavaşça, Fizban'a bakarken gözleri pırıl pırıl olmuştu. "Sen de benimle geleceksin değil mi? En azından yolculuğun başında... Hiç olmazsa yalnız olmam? O kadar uzun zamandır dostlarla yürüyordum ki... Bir yere böyle gitmek... komiğime gidiyor... Böyle tek başıma."

"Ben seninle gelirim," diye söz verdi Fizban kibarca. "Şimdi gözlerini kapat ve dinlen Flint. Bu dünyanın sorunları artık sana ait değil. Artık sen uyumayı hak ettin."

"Uyku," dedi cüce gülümseyerek. "Evet, ihtiyacım olan bu. Hazır olduğunuzda beni uyandırın... Ayrılma zamanı gelince beni uyan..." Flint'in gözleri kapandı. Rahat bir nefes aldı, sonra nefesini saldı...

Tanis cücenin elini dudaklarına bastırdı. "Elveda eski dost," diye fısıldadı yarımelf ve eli cücenin hareketsiz göğsünün üzerine bıraktı.

"Hayır! Flint! Hayır!" Deliler gibi haykıran Tasslehoff kendini cücenin bedeni üzerine attı. Tanis hıçkırıklar içindeki

kenderi yavaşça kucaklayarak kaldırdı. Tas tekmeler atıp çırpınıyordu ama Tanis onu bir çocuk gibi sıkı sıkı tuttu ve sonunda Tas sakinleşti yorularak. Tanis'e yapışarak acı acı ağladı.

Tanis kenderin tepe saçını okşadıktan sonra –başını kaldırarak– durdu.

"Dur! Ne yapıyorsun babalık?" diye haykırdı.

Tas'ı yere bırakaran Tanis çabucak ayağa kalktı. Zayıf yaşlı büyücü Tanis'in şaşkınlık dolu bakışları altında Flint'in bedenini kucaklayıp kayaların oluşturduğu garip halkaya doğru yürümeye başlamıştı.

"Dur!" diye emretti Tanis. "Ona adam gibi bir tören düzenleyip bir kurgan yapmalıyız."

Fizban, Tanis'e bakmak için döndü. Yaşlı adamın yüzü ciddiydi. Ağır cüceyi kibarca ve rahatlıkla taşıyordu.

"Ona yalnız yolculuk yapmayacağına dair söz verdim," dedi

Fizban kısaca.

Sonra dönerek kayalara doğru yürümeye devam etti. Bir anlık tereddütten sonra Tanis arkasından koştu. Geri kalanlar Fizban'ın geriliyen suretine donmuş gibi bakakalmışlardı.

Öylesine ağır bir yükü taşıyan yaşlı bir adama yetişmek Tanis'e kolay bir şey gibi gelmişti. Fakat Fizban inanılmayacak bir hızla ilerliyordu, sanki hem cüce hem de kendisi havadan hafiflermiş gibi. Aniden kendi bedeninin ağırlığını hisseden Tanis havaya doğru yükselen bir duman huzmesini yakalamaya çalıştığını düşündü. Yine de ardlarından ilerlemeye çalıştı ve tam yaşlı büyücü kollarında cücenin bedeniyle kayaların oluşturduğu halkaa girerken onlara yetişti.

Aklında sadece bu deli yaşlı büyücüyü durdurup arkadaşının cesedini alması gerektiği olan Tanis, hiç düşünmeden kayaların oluşturduğu halkadan sıkışarak geçti.

Sonra halkanın içinde durdu. Önünde önce su birikintisi zannettiği bir şey uzanıyordu; o kadar durgundu ki pürüzsüz yüzeyini hiçbir şey bozmuyordu. Sonra bunun su olmadığını

gördü – bu cam gibi kara bir taştı! Koyu siyah yüzey parlak bir pırıltı yayacak şekilde parlatılmıştı. Gecenin karanlığıyla Tanis'in önünde uzanıyordu, gerçekten de taşın kara derinliklerine bakan Tanis yıldızları görünce hayret içinde kaldı! Yıldızlar o kadar belirgindiler ki, sadece gün ortası olduğunu bildiği halde gecenin çökmüş olduğunu düşünerek başını gökyüzüne kaldırdı. Tepesindeki gök masmavi, soğuk ve açıktı; ne yıldızlar vardı ne güneş. Sarsılan Tanis taşın yanında zayıf bir halde dizleri üzerine çöktü ve bir kez daha parlak yüzeyine baktı. Yıldızları gördü, ayları – üç ayı gördü; ve ruhu titredi, çünkü sadece Kara Cüppe'nin güçlü büyücüleri tarafından görülebilen siyah ay şimdi ona görünüyordu: Aynı siyahlıktan kesilmiş karanlık bir halka gibi. Hatta Karanlıklar Kraliçesi ve Yiğit Cengaver takımyıldızlarının bir zamanlar gökyüzünü arşınladıkları yerdeki boşalmış yerlerini bile görebiliyordu.

Tanis, Raistlin'in sözlerini hatırladı, "İkisi de gitmiş. Krynn'e geldi Tanis, savaşmak için geldi... "

Başını kaldıran Tanis, Fizban'ın kucağında Flint'in bedeniyle kara taşa adım attığını gördü.

Yarımelf çaresizlik içinde onları izlemeye çalıştı ama nasıl Cehennem çukuruna atlayamazsa o soğuk kaya yüzeyinde emeklemek için kendini zorlayamıyordu. Sanki kucağında uyuyan çocuğu uyandırmaya korkuyormuş gibi, parıldayan siyah yüzeyin ortasına doğru hafifçe yürüyen yaşlı büyücüyü seyretmekten başka bir şey yapamıyordu.

"Fizban!" diye seslendi Tanis.

Yaşlı adam ne durdu ne de döndü; pırıldayan yıldızlar arasında yürümeye devam etti. Tanis Tasslehoffun yanına emeklediğini hissetti. Uzanan Tanis, Tas'ın elini sıkı sıkı tuttu, tıpkı Flint'inkini tutar gibi.

Yaşlı büyücü taştan yüzeyin ortasına varmıştı... derken gözden kayboldu.

Tanis nefesini tuttu. Tasslehoff sıçrayarak yanından geçti, aynaya benzeyen yüzeyden koşup gitmeye hazırlanıyordu. Ama Tanis onu yakaladı.

"Hayır Tas!" dedi yarımelf kibarca. "Bu maceraya onunla birlikte çıkamazsın. Henüz gidemezsin. Bir süre daha benimle kalmalısın. Benim sana ihtiyacım var şimdi."

Tasslehoff umulmadık bir şekilde itaatkâr davranarak olduğu yerde kaldı ve bunu yaparken bir şeyi işaret etti.

"Bak Tanis!" diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Takım yıldız! Geri geldi!"

Tanis siyah yüzeye bakarken Yiğit Cengaver takımyıldızının yıldızlarını gördü. Önce göz kırptıktan sonra karanlık yüzeyi mavimtrak beyaz bir ışıkla doldurarak ışık içinde kaldılar. Tanis hemen bakışlarını yukarı kaldırdı – fakat yukarıdaki gökyüzü karanlık, hareketsiz ve boştu.

- 4 - Hepadam'ın öyküsü

“Tanis!" diye geldi Caramon'un sesi.

"Berem!" Aniden yapmış olduklarını hatırlayan Tanis dönerek taşlarla kaplı zeminden tökezlene tökezlene Berem'in bedeninin uzanmış olduğu kan içinde kalmış kayaya dehşet içinde bakmakta olan Caramon ile Tika'ya doğru ilerledi. Onlar bakarken Berem kıpırdanmaya başlamış, inliyordu –acıyla değil de– sanki acıyı hatırlarmış gibi. Titreyen eli göğsünü tutan Berem yavaş yavaş doğruldu. Korkunç yarasından geriye kalan tek iz tenindeki kan lekeleriydi ki bunlar da daha Tanis izlerken yok oldu.

"Ona Hepadam diyorlar, unuttun mu?" dedi Tanis yüzü kül rengi olmuş Caramon'a. "Sturm ile onu Pax Tharkas'da tonlarca kayanın altında ezilip ölürken görmüştük. Sayısız ölümler yaşadı o, yeniden dirilmek için. Ve bunun nedenini bilmediğini iddia ediyor." Tanis, Berem'e iyice yaklaşarak yanında durdu ve somurtkan, ihtiyatlı gözlerle onun yaklaşmasını seyreden adama baktı.

"Ama biliyorsun, öyle değil mi Berem?" dedi Tanis. Yarımelf'in sesi yumuşak, tutumu sakindi. "Biliyorsun," diye tekrarladı, "ve bize de anlatacaksın. Çok daha fazla yaşam dengede asılı kalmış olabilir."

Berem'in bakışları indi. "Arkadaşınıza...çok üzüldüm," diye geveledi. "Ben-ben yardım etmeye çalıştım ama yapılabilecek birşey yo..."

"Biliyorum." Tanis yutkundu. "Ben de yaptığım şey için... özür dilerim. Ben-ben fark edememiştim... anlayamamıştım..."

Fakat daha bu sözleri söylerken Tanis yalan söylemekte olduğunu fark etti. Fark etmişti ama sadece farketmek istediği şeyi farketmişti. Yaşamında olanların ne kadarı böyleydi? Farkettiklerinin ne kadarı kendi aklı tarafından çarpıtılmıştı? Berem'i anlamamış olmasının tek nedeni Berem'i anlamak istememiş olmasındandı! Berem, Tanis'in kendinde nefret ettiği o karanlık ve gizli şeyleri temsil eder

olmuştu. Berem'i öldürmüştü, yarımelf bunu biliyordu; ama gerçekte o, kılıcını kendine saplamıştı.

Ve şimdi de sanki kılıç yarası, ruhunu bozan o kötü, o kangrenli zehiri kusuyordu. Yara artık iyileşebilirdi. Flint'in ölümüne karşı duyduğu hüzün ve keder yaranın içine dökülen, ona iyilik ve yüksek değerleri hatırlatan rahatlatıcı bir merhem gibiydi. Tanis sonunda kendisini suçluluğunun karanlık gölgelerinden azat edilmiş gibi hissetti. Ne olduysa hepsini, yani elinden geleni yardım olsun diye, elinden geleni işleri düzelmek için yapmıştı. Hataları olmuştu ama artık kendini affedip yoluna devam edebilirdi.

Belki de Berem bunu Tanis'in gözlerinde gömüştü. Keder gördüğü kesindi, merhamet de görmüştü. Sonra, "Yorgunum Tanis," dedi Berem aniden; gözleri yarımelfin gözyaşından kızarmış gözlerindeydi. "Öyle yorgunum ki." Bakışları kayadan oluşan siyah yüzeye doğru kaydı. "Ben-ben arkadaşını kıskanıyorum. Artık dinleniyor. Huzuru buldu. Ben buna hiç sahip olamayacak mıyım?" Berem ellerini yumruk yaptıktan sonra sarsılmaya başladı ve yüzünü elleri arasına aldı. "Ama korkuyorum! Sonu görebiliyorum – Çok yaklaştı. Ve korkuyorum!"

"Hepimiz korkuyoruz." Tanis içini geçirerek yanan gözlerini ovuşturdu. "Haklısın – son yaklaştı ve karanlıkla yüklü görünüor. Cevap sende Berem."

"Ben – ben size elimden geldiğince anlatacağım," dedi Berem duraksayarak, sanki sözler ağzından zorla çekilip çıkartılıyordu. "Ama bana yardım etmeniz gerek!" Tanis'in elini sıkı sıkı kavradı. "Bana yardım edeceğinize dair söz verin!"

"Söz veremem," dedi Tanis acımasızca, "gerçeği öğreninceye kadar söz veremem."

Berem sırtını kan içinde kalmış kayaya vererek oturdu. Diğerleri de onun etrafına yerleştiler ve dağın yamaçlarından ıslıklar çalarak inen, garip taşların arasında uluyan rüzgar arttıkça pelerinlerine sıkı sıkı sarındılar. Berem'in öyküsünü hiç kesmeden dinlediler; sadece Tas –

başı Tika'nın omuzuna yaslanmış bir halde– zaman zaman bir ağlama krizine tutuluyor, sessizce burnunu çekiyordu.

İlk başlarda Berem'in sesi alçaktı, sözcükler tereddütle çıkıyordu. Zaman zaman kendisiyle çekiştiğini görüyorlardı; sonra sanki öykü canını acıtırmış gibi sözler ağzından zorla çıkıyordu. Fakat zamanla konuşması hızlanmaya başladı, bunca yıl sonra sonunda gerçeği söylüyor olmak ruhunu huzurla kaplamıştı.

"Sana-sana anladığımı söylediğimde" –başıyla Caramon'u işaret etti– "yani kardeşini kaybetmenin nasılnasıl bir şey olduğunu anladığımı söylediğimde doğruyu dile getirmiştim. Benim-benim de bir kız kardeşim vardı. Bizbiz ikiz değildik ama belki ikizler kadar birbirimize yakındık. O benden sadece bir yaş küçüktü. Neraka dışında küçük bir çiftlikte yaşıyorduk. Terk edilmiş bir yerdi. Hiç komşumuz yoktu. Annem okuyup yazmayı bize evde öğretmişti, bize yetecek kadarını. Çoğunlukla çiftlikte çalışırdık. Kız kardeşim benim tek yoldaşım, tek arkadaşımdı. Ben de onun.

"Çok çalışıyordu, çok. Afet'ten sonra bütün elimizden gelen masamıza iki lokma yiyecek koyabilmekti. Anne ve babamız yaşlanmıştı ve hastaydılar. O ilk kış neredeyse açlıktan ölecektik. Kıtlık Zamanı hakkında ne duymuşsanız duyun tahmin etmeniz mümkün değil." Sesi kesildi, gözleri karardı. "Aç kurtlar gibi gezen vahşi hayvan sürüleri ve daha da vahşi olan insanlar her yanda kol geziyordu. Herkesten uzakta olduğumuz için bazılarından daha şanslıydık. Ama birçok gece boyunca, kurtlar evimizin etrafında –bekleyerek– dolaşırken biz elimizde sopalar uyanık kalmak zorunda kaldık... Ufak tefek, çok güzel bir kız olan kardeşimin daha yirmisine basmadan yaşlandığını seyretmek zorunda kaldım. Saçı şimdi benimki gibi beyazlaşmış, yüzü kırış kırış olmuştu.

Ama hiç şikâyet etmiyordu.

"O bahar, pek bir şey değişmemişti. Ama en azından içimizde umut var, diyordu kız kardeşim. Tohumları ekip büyümelerini seyrebilirdik. Bahar ile geri gelen hayvanları avlayabilirdik. Soframızda yiyecek olurdu. Kız kardeşim

avlanmaya bayılırdı. Ok ve yayla çok iyi nişan alırdı ve kırlarda olmaktan çok hoşlanırdı. Sık sık birlikte çıkardık. O gün..."

Berem sustu. Gözlerini kapatarak sanki ürpermiş gibi titremeye başladı. Ama dişlerini sıkarak devam etti.

"O gün, her zamankinden daha uzaklara yürüdük. Yıldırım yüzünden başlayan bir yangın çalılıkları yakmıştı ve biz de daha önce hiç fark etmediğimiz bir keçiyolu bulduk. O gün avımız kötü gitmişti ve biz de belki hayvan buluruz umuduyla bu keçiyolunu izledik. Fakat bir süre sonra bunun hayvanlann açtığı bir yol olmadığını gördüm. Bu insanların ayakları tarafından açılmış çok çok eski bir yoldu; yıllardır kullanılmıyordu. Dönmek istedim ama kız kardeşim nereye çıktığını merak ederek yola devam etti."

Berem'in yüzü gerginleşti. Bir an için Tanis onun konuşmaktan vazgeçmesinden korktu ama Berem sanki mecbur ediliyormuş gibi hararetle devam etti.

"Yol garip bir yere çıkıyordu. Kız kardeşim burasının bir zamanlar bir mabed olduğunu tahmin etti, kötü tanrıların bir mabedi. Bilmiyorum. Benim bütün bildiğim etraftaki kırık sütunların devrilmiş, boylarını aşan yabani otlar arasında yatıyor olduğuydu. O haklıydı. Gerçekten de burasının kötü bir hissi vardı ve ayrılmamız gerekirdi. O kötü yerden ayrılmamız gerekirdi..." Berem bunu birkaç kez kendi kendine tekrarladı, bir dua mırıldanır gibi.

Sonra sessizleşti.

Kimse ne hareket ediyor, ne konuşuyordu ve bir süre sonra adam o kadar alçak sesle bir şeyler söylemeye başladı ki diğerleri duymak için eğilmek zorunda kalmıştı. Ve onun yavaş yavaş nerede olduğunu veya yanında onların olduğunu unuttuğunu fark ettiler. Zaman içinde o vakte dönmüştü.

"Ama yıkıntılar içinde tek bir harika, harika şey vardı: Kırık bir sütunun üzerine mücevherler kakılmış kaidesi!" –Berem'in sesi huşu ile yumuşamıştı– "Öylesine bir güzellik hiç görmemiştim! Ya da öylesine bir zenginlik! Nasıl

ayrılabilirim? Tek bir taş! Sadece tek bir tanesi bizi zengin edebilir? Şehire taşınabiliriz! Kızkardeşime nasipler çıkar, hak ettiği gibi. Ben-ben dizlerimin üzerine çöküp bıçağımı çıkartıyorum. Bir ziynet var güneş altında pırıl pırıl parlayan – yontulmamış yeşil kıymetli bir taş! O ana kadar gördüğüm her şeyin ötesinde güzellikte! Alacağım. Bıçağı sokuyorum" – bu arada Berem eliyle hızlı bir hareket yaptı– "tam ziynetin altından taşa ve ziyneti kanırtıp çıkartmaya başlıyorum.

"Kızkardeşim dehşet içinde. Bana sesleniyor – bana durmamı emrediyor.

" 'Burası kutsal bir yer,' diye yalvarıyor. 'Ziynet tanrılardan birine ait. Bu hürmetsizlik Berem!' "

Berem başını sallıyor, yüzü hatırladığı hiddetle kapkara.

"Onu duymamazlığa geliyorum, gerçi ziyneti yerinden kanırtmaya çalışırken kalbimde bir ürperti yok değil. Ama ona şöyle diyorum – 'Eğer bu tanrılara aitse onu terk etmişler, aynı bizi terk ettikleri gibi!' Ama kız kardeşim beni dinlemiyor."

Berem'in gözleri faltaşı gibi açılıyor; bakması bile buz gibi korku salıyor yüreklere. Sesi uzaklardan geliyor.

"Kız kardeşim beni tutuyor! Tırnakları koluma batıyor! Canımı acıtıyor!

" 'Dur Berem!' diye emrediyor banabana, ağabeyine! Tanrılara ait olan şeyleri hor görmene izin veremem!'

"Ne cüretle benimle öyle konuşabilir? Ben bunu onun için yapıyorum! Ailemiz için! Beni kızdırmamalı! Hiddetlendiğimde neler olabileceğini bilir. Sinirlendiğimde aklımda birşeyler kopup beynimi boğar. Ne düşünebiliyor, ne görebiliyorum. Yine de ona bağırıyorum –'Beni rahat bırak!'– ama eli bıçak tuttuğum elimi kavrıyor, bıçağım sarsılıyor, ziynet çiziliyor."

Berem'in gözleri deli bir ışıkla şimşek şimşek. Adam ellerini yumruk yapıp sesini neredeyse isterik bir tınıya yükseltince, Caramon fark ettirmeden elini kendi hançerine koydu.

"Ben-ben onu ittiriyorum... çok sert değil... onu hiçbir zaman o kadar sert ittirmek istememiştim! Düşüyor! Onu tutmam lâzım ama bunu yapamıyorum. Çok yavaş, çok yavaş hareket ediyorum. Başı... sütuna çarpıyor. Sivri bir taş tam burasından deliyor" –Berem şakağını elledi– "yüzünü kan kaplıyor, ziynetlerin üzerine sıçrıyor. Artık parlamıyorlar. Onun gözleri de parlamıyor. Bana bakıyorlar ama beni görmüyorlar. Sonra... ondan sonra...”

Bedeni şiddetle sarsıldı.

"Korkunç bir görüntü, her gözlerimi kapattığımda uykumda gördüğüm bir manzara! Aynı Afet gibi; tek farkı o zaman her şeyin yok olmuş olmasıydı! Bu bir yaratılıştı ama ne dehşetli, ne korkunç bir yaratılış! Toprak yarılıp açılıyor! Muazzam sütunlar gözlerimin önünde yeniden şekil almaya başlıyor. Toprağın altındaki korkunç karanlıktan bir mabed fışkırıyor. Ama bu güzel bir mabed değil – korkunç ve sakat. Karanlık'ın gözlerimin önünde yükselişini görüyorum; beş başlı bir Karanlık, her bir başı da gözlerimin önünde kıvrılıp kıvranıyor. Başlar mezarlardan daha soğuk bir sesle bana hitap ediyor.

" 'Çok uzun zaman önce bu dünyadan sürülmüştüm ve sadece dünyanın bir parçasından yeniden buraya gelebilirdim. Ziynetli sütun –benim için– kilitli bir kapıydı, beni gerisinde tutsak etmişti. Beni kurtardın ölümlü, o yüzden sana aradığın şeyi vereceğim – yeşil ziynet senindir!' "

"Korkunç, alaycı bir kahkaha var. Göğsümde korkunç bir ağrı hissediyorum. Bakışlarımı indirip baktığımda yeşil ziynetin etime yerleştirilmiş olduğunu görüyorum, aynen şimdi sizin görmüş olduğunuz gibi. Karşımdaki iğrenç kötülükten dehşete kapılıp kendi yaptığım bu habis eylemle şaşkına döndüğümden karanlık ve gölgemtırak biçimin gitgide belirginleşmesini seyetmekten başka bir şey yapamıyorum. Bu – bir ejderha! Şimdi görebiliyorum – çocukken duyduğum kabusumsu masallardaki gibi beş başlı bir ejderha!

"Ve bir kez ejderhanın bu dünyaya girmesiyle sonumuzun geldiğini biliyorum. Çünkü sonunda ne yaptığımı anlıyorum. Bu din adamlarının bize öğrettikleri Karanlıklar Kraliçesi. Büyük Huma tarafından çok uzun bir zaman önce yeryüzünden sürülen Karanlıklar Kraliçesi, hanidir geriye dönmenin bir yolunu arıyordu. Şimdi –benim ahmaklığım yüzünden– yeniden yeryüzünde dolaşabilecek. Koca başlardan biri yılan gibi kıvrılarak bana doğru geliyor; o zaman öleceğimi biliyorum, çünkü kimsenin, kendi gelişine tanık olmasına izin vermeyecektir. Kıpırdıyamıyorum. Umurumda da değil.

"Derken aniden kız kardeşim önüme dikiliveriyor! Canlı ama ona uzanmaya çalıştığımda elim hiçliğe değiyor. İsmini haykırıyorum, 'Jasla!' “

" 'Koş Berem!' diye sesleniyor kızkardeşim. 'Koş! Beni aşamaz, henüz aşamaz! Koş!' “

"Bir an için olduğum yerde bakakalıyorum. Kız kardeşim Karanlık Kraliçe ile aramda muallakta duruyor. Dehşetle beş başın şiddetle gerilediğini görüyorum, çığlıkları havayı yırtıyor. Ama kızkardeşimi aşamıyorlar. Ve ben bakarken Kraliçe'nin sureti dalgalanıp kararıyor. Hâlâ orada, kötülüğün gölgeli bir sureti; ama o kadar. Yine de gücü çok fazla. Kız kardeşime doğru saldırıyor...

"Sonra ben dönüp koşuyorum. Koşuyorum, koşuyorum; yeşil ziynet göğsümü delip yakıyor. Her şey kararıncaya kadar koşmaya devam ediyorum."

Berem sustu. Sanki gerçekten günlerdir koşuyormuş gibi yüzünden terler boşanıyordu. Yolarkadaşlarının hiçbiri konuşmuyordu. Bu kara öykü onları siyah taş birikintisinin çevresindeki kayalardan biri yapmıştı sanki.

Sonunda Berem titrek bir nefes çekti. Gözleri yeniden alıştı ve bir kez daha onları gördü.

"İşte oradan yaşamımın, hakkında hiçbir şey bilmediğim uzun bir bölümü başlar. Kendime geldiğimde yaşlanmıştım, beni gördüğünüz bu haldeydim. İlk önce kendi kendime bunun bir kabus, korkunç bir rüya olduğunu söyledim. Ama

derken etimin içinde yanan yeşil ziyneti hissettim ve gerçek olduğunu anladım. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Büyük bir ihtimalle de bu dolaşmalarım sırasında Krynn'i bir baştan bir başa geçmişimdir. Karşı konulmaz bir istekle Neraka'ya dönmek için yanıp tutuşuyorum. Ama burasının gitmemem gereken tek yer olduğunu da biliyordum. Cesaretim yoktu.

"Daha uzun yıllar dolandım, hiç huzur bulamadan, hiç dinlemeden, yeniden dirilmek için öle öle. Nereye gitsem yeryüzündeki kötülük hakkında öyküler duyuyordum ve bunun kendi kabahatim olduğunu biliyordum. Sonra ejderhalar ve ejderha adamlar çıktı ortaya. Bir tek ben, bunların ne anlama geldiğini biliyordum. Bir tek ben Kraliçe'nin gücünün doruğuna vardığını ve dünyayı ele geçirmeye çalıştığını biliyordum. Tek eksiği benim. Neden? Emin değilim. Tek bildiğim birinin açmaya çalıştığı bir kapıyı kapalı tutmaya çalışan biri gibi olduğum. Ve yorulduğum... "

Berem'in sesi tekledi. "Çok yorgunum," dedi, başı elleri arasına düşerken. "Artık buna bir son vermek istiyorum!"

Yolarkadaşları uzun süre sessiz oturup dadılarının uzun kış gecelerinde ocak başında anlattığı cinsten bu öyküye bir anlam vermeye çalıştılar.

"Bu kapıyı kapatmak için ne yapman gerekiyor?" diye sordu

Tanis, Berem'e.

"Bilmiyorum," dedi Berem, sesi boğuklaşmıştı. "Tek bildiğim

Neraka'nın beni çektiği ama yine de burasının Krynn üzerinde girmeyi hayal bile edemeyeceğim tek yer olduğu! İşte-işte bu yüzden kaçıyorum."

"Ama oraya gideceksin," dedi Tanis yavaş yavaş ve kesin bir dille. "Oraya bizimle birlikte geleceksin. Biz yanında olacağız. Tek başına olmayacaksın."

Berem sızlayıp, titreyerek başını salladı. Sonra aniden durarak başını kaldırdı, yüzü kıpkırmızıydı. "Evet!" diye

haykırdı. "Artık daha fazla dayanamayacağım! Sizinle geleceğim! Beni korursunuz..."

"Elimizden geleni yaparız," diye mırıldandı Tanis, Caramon gözlerini açtıktan sonra bakışlarını çevirdi. "Çıkış yolunu bulsak fena olmayacak."

"Ben buldum." Berem içini çekti. "Tam geçiyordum ki cücenin seslendiğini duymuştum. Bu taraftan." Kayalar arasındaki başka dar bir yarığı işaret etti. Caramon içini çekip kollarındaki çiziklere esefle baktı. Yolarkadaşları birer birer yarığa girdiler.

Sonuncusu Tanis'ti. Dönerek, bir kez daha bu çıplak yere baktı. Karanlık hızla çöküyor, gökmavisi sema mora ve derken siyaha doğru kararıyordu. Garip kayalar çökmekte olan kasvetle sarmalanmıştı. Artık Fizban'ın gözden kaybolmuş olduğu karanlık taş birikintiyi göremiyordu.

Flint'in gitmiş olduğunu düşünmek tuhaftı. İçinde büyük bir boşluk vardı. Cücenin muhtelif ağrıları ve sızılarından şikâyet eden veya kenderle tartışan homurtulu sesini duymayı ümit etmeye devam ediyordu.

Bir an için Tanis elinden geldiğince arkadaşına tutunarak kendi kendiyle bir savaş verdi. Sonra, sessizce Flint'in gitmesine müsade etti. Dönerek kayalar arasındaki dar yarıktan emekleyerek Godshome'u bir daha hiç görmemek üzere arkasında bıraktı.

Bir kez daha keçiyoluna çıkıp yol küçük bir mağaraya varıncaya kadar bunu izlediler. Burada, Ejderha Orduları'nın kudretinin merkezi olan Neraka'ya bu kadar yaklaşmışken bir ateş yakmaya cesaret edemediklerinden birbirlerine sokuldular. Bir süre kimse konuşmadı; sonra hepsi Flint hakkında konuşmaya başlayıp aynı Tanis'in yapmış olduğu gibi onu gitmesi için serbest bıraktılar. Hatıraları hep güzel hatıralardı, Flint'in zengin, maceralarla dolu yaşamını hatırlıyorlardı.

Caramon felaketlerle dolu kamp gezilerini –nasıl eliyle balık tutmaya kalkışınca kayığı devirip Flint'i suya düşürdüğünü– anlatınca hepsi katıla katıla güldüler. Tanis,

Tas ile cücenin nasıl, cücenin yapmış olduğu bir bilekliği Tas'ın "yanlışlıklıkla" alıp bunu bir panayırda satmaya çalışırken tanıştıklarını hatırladı. Tika cücenin kendisine yapmış olduğu bütün o harika oyuncakları hatırlamıştı. Babası ortadan kaybolduğunda ne kadar iyi davrandığını; Otik kıza bir iş ve yaşayacak bir yer verinceye kadar nasıl onu evine götürüp barındırdığını anlattı.

Sonunda akşamın nihayetinde yarayı acıtan iğne çıkıp sadece kaybın burukluğu kalıncaya kadar bütün bunların yanı sıra daha birçok şeyi anmışlardı.

Çoğu için burukluk kalmıştı yani.

Gece nöbetleri sırasında, çok çok geç bir vakitte Tasslehoff mağaranın girişinde oturarak yıldızlara baktı. Flint'in miğferini minik elleri arasında sıkı sıkı tutuyor, kontrolden çıkmış gözyaşları yüzünden süzülüyordu.

KENDERİN AĞITI

Hep, daha önce ilkbahar geri gelmişti. Devri daimi içindeki parlak dünya dönüyordu Havasıyla, çiçekleriyle, çimeniyle, otlarıyla Emin ve güneşin muhafazasında.

Hep, daha önce anlatabilirdiniz

Yerkürenin dönen karanlığını,

Ve nasıl karanlığın yağmuru kucakladığını, Ve otlarla çiçeklere can verdiğini.

Ben daha şimdiden bunların hepsini unuttum, Nasıl bir altın damarının varlığını sürdürdüğünü Binlerce kaynağın kazılmasını,

Binlerce yaşamın mevsimlerini.

Artık hatıramda sadece kış var, Şimdi güz, şimdi yaz ışığı... Yani artık her ilkbahar

Geceye açılan başka bir mevsim olacak.

Slerdi yolarkadaşları.

- 5 - Neraka

Sonuç olarak Neraka'ya gitmenin kolay olduğunu keşfetmişlerdi yolarkadaşları.

Tehlikeli bir biçimde kolay.

“Tanrılar adına neler oluyor?" diye mırıldandı Caramon, Tanis ile birlikte –hâlâ çaldıkları ejderha zırhları içinde– Neraka'nın batısındaki dağlardaki gizli gözetleme noktasından aşağıdaki ovalara bakarken.

Kıvrım kıvrım kara çizgiler çıplak ova üzerinden, yüzlerce millik alandaki tek binaya doğru, yani Karanlıklar Kraliçesi'nin Mabeti'ne doğru yılan gibi uzanıyordu. Sanki yüzlerce engerek dağlardan kayıp da geliyordu, ama bunlar engerek değildi. Bunlar Ejderha Orduları'ydı, her biri binlerce asker gücünde Ejderha Orduları. Olanları seyreden iki adam, orada, burada kalkan ve mızraklardan yansıyan güneş ışınlarını gördüler. Ejderha Yüceefendileri'nin amblemlerini taşıyan yüksek alemlerden siyah, kırmızı ve mavi bayraklar dalgalanıyordu. Tepelerinde yükseklerde korkunç bir gökkuşağı gibi rengarenk ejderhalar gökyüzünü dolduruyordu: Kırmızılar, maviler, yeşiller ve karalar. İki devasa uçan hisar Mabed binaları üzerinde salınıp duruyor, saldığı gölge ise altta daimi bir gece yaratıyordu.

"Biliyor musun," dedi Caramon yavaşça, "o yaşlı adamın bize orada saldırmış olması iyi olmuş. Eğer pirinç ejderhalarımızı bu güruhun içine sürecek olsaydık rezilimiz çıkardı."

"Evet," diye kabul etti Tanis, aklı başka yerlerde. O da, o "yaşlı adam" hakkında düşünüyor, bazı küçük ayrıntıları birbirine ekliyor, kendi tanık olduklarını ve Tas'ın adam hakkında anlattıklarını hatırlamaya çalışıyordu. Fizban hakkında ne kadar düşünse, gerçeği kavramaya daha da yaklaşıyordu. Flint'in deyimiyle teni titredi.

Flint'i hatırlayınca kalbinde hissettiği o ani acı hem cüceyi –hem de yaşlı adamı– aklının bir kenarına itmesine neden oldu. O anda endişelenmesi gereken yeterince şey vardı;

yanında onu bu sıkıntıdan kurtaracak, ona yardımcı olacak yaşlı büyücüler de yoktu üstelik.

"Neler olduğunu bilmiyorum," dedi Tanis yavaşça, "ama artık bizden tarafa bir şeyler oluyor, bize karşı değil. Elistan'ın söylemiş olduğunu hatırlıyor musun? Mishakal Diskleri'nde kötülüğün dönüp dolaşıp yine kendine zarar vereceğinin yazıldığını söylemişti. Her ne nedenle olursa olsun, Karanlık Kraliçe güçlerini topluyor. Büyük bir ihtimalle Krynn'e son bir ölümcül darbe vurmak için hazırlanıyordur. Ama biz bu kargaşa arasından rahatlıkla sıyrılabiliriz. Bir grup tutsağı getiren iki muhafız kimsenin dikkatini çekmez."

"Öyle ümit ediyorsun," diye ekledi Caramon karamsar karamsar.

"Öyle dua ediyorum," dedi Tanis yavaşça.

Neraka kapılarının muhafız komutanı son derece tedirgin bir adamdı. Karanlık Kraliçe, savaş başladığından beri sadece ikinci kez Harp Meclisi'ni toplamıştı; Ansalon kıtası üzerindeki Ejderha Yüceefendileri bir araya toplanıyorlardı. Dört gün önce Neraka'ya gelmeye başlamışlar ve o günden beri her şey bir kâbusa dönüşmüştü.

Yüceefendiler'in şehre rütbe sırasına göre girmeleri gerekiyordu. Böylece ilk giren maiyetindekilerle –yani kendi askerleri, kendi muhafızları, kendi ejderhaları ile– Lord Ariakas olmuştu; sonra maiyetindekilerle –yani kendi askerleri, muhafızları ile– Karanlık Hanım Kitiara; sonra maiyetindekilerle, yani kendi askerleriyle falan Takarlı Lucien; bu böylece doğu cephesinden Ejderha Yüceefendisi Toede'ye kadar bütün Yüceefendiler'i kapsıyordu.

Sistem yüksek rütbedekilere saygı göstermekten daha önemli amaçlar güdüyordu. Daha büyük sayıdaki askerleri, ejderhaları ve üstelik levazımatı, büyük orduları barındırmak için hazırlanmamış olan bu komplekse daha rahat sokup çıkarmayı amaçlıyordu. Ayrıca birbirlerine güvenleri olmayan Yüceefendiler'den hiçbiri, bir diğer Yüceefendi'den tek bir ejderan eksikle içeri girmeye razı olmuyordu. Bu güzel bir sistemdi ve işe yaraması gerekirdi. Ne yazık ki daha ilk

başından Lord Ariakas'ın iki gün geç gelmesiyle sorunlar başlamıştı.

Bunu, sonucunun ne olduğunu bildiği bir kargaşılığı yaratmak için bile bile mi yapmıştı? Komutan bilmiyordu ve sormaya cesareti yoktu ama onun da kendine ait düşünceleri vardı. Bu, tabii ki Ariakas'tan önce oraya varan Yüceefendiler'in, Lord içeri girinceye kadar Mabed kompleksinin dışında kamp kurmaları anlamına geliyordu. Bu sorun çıkmasına neden olmuştu. Ejderanlar, goblinler ve paralı insan askerler Mabed meydanında aceleyle inşa edilmiş olan kamp-kentin eğlencelerini istiyorlardı. Uzun bir yoldan yürüyerek gelmişlerdi ve istekleri kendilerinden esirgendiğinde haklı olarak hiddetlenmişlerdi.

Bir çoğu, bala kapılan sinekler gibi meyhaneler tarafından cezbedilerek gece surlardan süzülmüşlerdi. Sokak kavgaları çıkmışı – nedeni de hiçbir Yüceefendi askerinin kendi Yüceefendisi dışındakilere karşı bir sadakat hissetmemesiydi. Mabed'in altındaki zindanlar hınca hınç dolmuştu. Sonunda muhafız komutanı emrindeki güçlere, şehirdeki sarhoşları her sabah el arabalarıyla toplayıp onları komutanlarının bulmaktan hiç hoşlanmadıkları ovaya bırakmalarını emretmişti.

Ejderhalar arasında da tartışmalar çıkmaya başlamıştı; lider konumundaki ejderhaların her biri diğerleri üzerinde egemenlik kurmak istiyordu. Koca yeşil Cyan Bloodbane, bir geyik için dövüşürken bir kırmızı öldürmüştü bile. Ne yazık ki kırmızı Karanlık Kraliçe'nin şahsi hayvanlarından biriydi. Koca yeşil şimdi Nereka'nın altındaki mağaralardan birine hapsedilmiş, ulumaları ve o korkunç kuyruk sallamaları yukarıdaki bir çok kişinin deprem oluyor zannetmesine neden olmuştu.

İki gecedir muhafız komutanı doğru dürüst uyuyamamıştı. Üçüncü günün sabahında, erken vakitte Ariakas'ın varmış olduğu haberi gelince neredeyse dizleri üzerine çöküp şükredecekti. Aceleyle emrindeki görevlileri önüne katarak giriş merasiminin başlaması için gerekli

emirleri verdi. Toede'nin ejderanlarından birkaç yüz tanesi Ariakas'ın askerlerinin Mabed meydanına girdiğini görünceye kadar her şey yolunda gitmişti. Başarısız liderlerinin denetimden tamamen çıkmış olan sarhoş ejderanlar da içeri girmeye çalışmışlardı. Yapılan bu müdahaleye sinirlenen Ariakas'ın komutanları adamlarına dövüşmeleri için emir verdi. Büyük bir keşmekeş meydana geldi.

Hiddetlenen Karanlık Kraliçe, kamçılar, çelik halkalı zincirler ve topuzlarla silahlanmış kendi askerlerini yolladı. Aralarında, kara ermişler yanısıra siyah cüppeli büyü kullanıcıları dolaşıyordu. Kamçılamalar, kafalara inen darbeler ve yapılan büyüler arasında zamanla yeniden düzen sağlanabilmişti. Sonunda Lord

Ariakas ve askerleri Mabed kompleksine zarafet ile olmasa bile şerefleriyle girmişlerdi.

Belki de akşamüstü ortalarına gelmişlerdi ki –komutan artık zamanını şaşırmıştı (o kahrolasıca hisarlar güneş ışıklarını kesiyordu)– muhafızlardan biri gelerek onun ön kapıda beklendiğini söyledi.

"Ne var?" diye hırladı komutan sabırsızca muhafıza sağlam gözüyle dik dik bakarak (diğer gözünü Silvanesti'de elflerle yapılan savaş sırasında kaybetmişti). "Başka bir dövüş mü? Her ikisinin de kafalarına bir tane indirip zindana atın. Bıktım..."

"D-dövüş değil efendim," diye kekeledi muhafız; insan komutanından ödü patlayan genç bir goblindi. "Kapılardaki nöbetçi ggönderdi b-beni. Y-yanlarında tutsaklar olan i-iki subay g-girmek için izin istiyorlar."

Komutan bıkkınlıkla küfretti. Sırada ne vardı? Neredeyse gobline geri gidip girmelerini söylemesini emredecekti. Burası zaten köle ve tutsak kaynıyordu. Birkaç tanesi daha ne değiştirirdi. Yüceefendi Kitiara'nın askerleri dışarıda toplanıyor, girmeye hazırlanıyordu. Resmi karşılama töreni için zaten orada bulunması gerekiyordu.

"Ne tür tutsak bunlar?" diye sordu huzursuzca, törene katılmak için ayrılmadan gerekli olan dünya kadar işlemi bitirmek için acele ediyordu. "Sarhoş ejderanlar mı? Onları alın ve..."

"B-bence gelseniz fena olmaz e-efendim." Goblin terlemeye başlamıştı ve terli goblinler hiç hoş olmaz. "B-birkaç insan ve bir kender var."

Komutan burnunu kırıştırdı. "Sana..." Sustu. "Bir kender mi?" dedi oldukça büyük bir ilgiyle. "Yanında bir de cüce olmasın?"

"Bildiğim kadarıyla yok efendim," diye cevap verdi zavallı goblin. "Ama kalabalıkta g-gözümden kaçmış olabilir efendim."

"Geliyorum," dedi komutan. Aceleyle kılıcını kuşanarak goblini ön kapıya doğru izledi.

O an burada bir huzur hüküm sürüyordu. Ariakas'ın askerlerinin hepsi çadır kente girmişti artık. Kitiara'nınkiler güreşip dövüşüyor, içeri girmek için sıralar oluşturuyorlardı. Merasim başlamak üzereydi. Komutan önünde, tam ön kapının iç kısmında duran gruba aceleyle bir baktı.

Yüksek rütbeli iki Ejderha Ordusu subayı bir grup asık yüzlü tutsağı nezaret altında tutuyorlardı. Komutan, aklında iki gün önce aldığı emirlerle tutsakları dikkatlice süzdü. Özellikle bir cüce ile gezen bir kendere bakması gerekiyordu. Yanlarında bir elf lorduyla –aslen gümüş bir ejderha olan– uzun gümüş saçlı bir elf kadın olabilirdi. Bunlar tutsak bulundurdukları elf kadının yanındaki arkadaşlarıydı ve Karanlık Kraliçe bazılarının, ya da hepsinin kadını kurtarmaya gelmesini bekliyordu.

Tamam, burada bir kender vardı. Ama kadının saçları gümüş rengi değil kızıldı ve kıvırcıktı; üstelik eğer o bir ejderhasaysa komutan da zırhlarını yerdi. Karışık uzun sakallı, iki büklüm olmuş yaşlı adamın ise bir cüce veya elf lordu değil de insan olduğu kesindi. Sonuç olarak neden bu iki Ejderha Ordusu subayının böylesine uyumsuz bir tutsak grubunu götürmek için zahmet ettiklerini anlayamadı.

"Bizi rahatsız edeceğinize kesin boğazlarını gitsin," dedi komutan terslenerek. "Zaten zindanda yerimiz kalmadı. Onları alın başka yere götürün."

"Ama ne büyük bir israf!" dedi subaylardan biri –ağaç gövdesine benzeyen kolları olan dev gibi olanı. Kızıl saçlı kızı yaklayaak ileri doğru sürükledi. "Onun için köle pazarlarında iyi para ödendiğini duymuştum!"

"O konuda haklısın," diye mırıldandı komutan sağlam gözüyle – kendince– kızın zincir zırhla daha da çekici olan şehvetli vücudunu süzerek. "Ama bunun için ne alacağını bilemem!" Hiddetli bir çığlık atan ve attığı gibi de diğer Ejderha Ordusu muhafızı tarafından susturulan kenderi dürttü. "Öldür onları..."

Ejderha Ordusu subaylarından kocaman olanı bu tartışmadan şaşırmış, belli ki tereddüt içinde gözlerini kırpıştırıyordu. Öte yandan daha cevap dahi veremeden –arka planda sessiz sedasız duran– diğer subay ileri bir adım attı.

"İnsan bir büyü kullanıcısı," dedi subay. "Ve kenderin de bir ajan olduğunu zannediyoruz. Onu Dargaard Kalesi yakınlarında yakaladık."

"Neden baştan söylemediniz bunu," diye kesti sözünü komutan, "bu kadar vaktimi harcayacağınıza. Evet geçin, onları içeri sokun," borazanlar ötmeye başladığından aceleyle konuşuyordu. Tören zamanı gelmişti, ağır demir kapılar titreyerek açılmaya başlamıştı. "Kağıtlarınızı imzalayacağım. Uzatın kağıtları."

"Ne yazık ki bizim..." diye başladı iri subay. "Ne kağıtları demek istiyorsunuz?" diye araya girdi sakallı subay, keselerini karıştırarak. "Kimliklerimizi mi..."

"Yok!" dedi komutan, sabırsızlıkla burnundan soluyordu. "Tutsakları getirebilmek için komutanınızdan aldığınız izin kağıdı."

"Bize öyle bir şey verilmedi efendim," dedi sakallı subay soğuk kanlılıkla. "Bu yeni bir emir mi?"

"Hayır, değil," dedi komutan, onları kuşkuyla süzerek. "İzininiz olmadan saflardan nasıl geçtiniz? Ve geri dönmeyi nasıl umuorsunuz? Bunlardan elde edeceğiniz parayla minik bir yolculuğa çıkmayı düşünüyordunuz değil mi?"

"Yo!" Koca subay hiddetle kızardı, gözlerinden ateşler saçtı. "Belki de komutanımız sadece unutmuştur, hepsi bu. Kafasında bir sürü işi var ve başa çıkacak da çok fazla aklı yok, bilmem anlatabildim mi?" Komutana tehditkar bir bakış fırlattı.

Kapılar savrularak açıldı. Borazanlar yüksek sesle öttü. Komutan asabiyetle içini çekti. Tam o anda Lord Kitiara'yı karşılamaya hazır ve nazır ortada durması geriyordu. Karanlık Kraliçe'nin muhafızlarından yakınlarda duranlarından birkaçını elinin işaretiyle yanına çağırdı.

"Bunları aşağıya alın," dedi, üniformasını düzelterek. "Onlara savaştan kaçanlara ne yaptığmızı gösteririz!"

Aceleyle ayrılırken, memnuniyetle Kraliçe'nin muhafızlarının kendilerine emanet edilenleri hızla ve etkili bir biçimde yakalayıp silahlarını alarak götürdüklerini gördü.

Ejderanlar onu kollarından yakalayıp, kılıcını kuşandığı kemerini çözerlerken Caramon, Tanis'e telaşlı bir bakış fırlattı. Tika'nın gözleri korkuyla fal taşı gibi açılmıştı: Olması gerekenin bu olmadığı kesindi. Yüzü takma sakalıyla hemen hemen tamamen gizlenmiş olan Berem her an bağırabilir veya kaçabilir veya her ikisini aynı anda yapabilirmiş gibi görünüyordu. Tasslehoff bile planlarındaki ani değişiklik nedeniyle afallamış gibiydi. Tanis kenderin gözlerinin kaçacak bir yerler bulmak için fıldır fıldır etrafı kolaçan ettiğini görebiliyordu.

Tanis çılgınca düşünmeye çalışıyordu. Neraka'ya girmek için yaptığı planda olabilecek her şeyi düşünmüş olduğunu zannediyordu ama belli ki bir şey gözünden kaçmıştı. Ejderha Ordusu firarisi olarak yakalanmak aklının köşesine bile gelmemişti! E- ğer muhafızlar onları zindana götürürse, her şey bitmiş demekti. Miğferini çıkarttıkları an onun

yarımelf olduğunu anlayacaklardı. O zaman diğerlerini de daha yakından inceleyecekler... ve Berem'i bulacaklardı...

Tehlikeyi yaratan oydu. O olmasaydı Caramon ile diğerlerinin hâlâ kurtulma ihtimalleri vardı. O olmadan...

Borazanlar ötmüş, Ejderha Yüceefendisi'ni taşıyan koca bir mavi ejderha Mabed kapılarından girerken kalabalıktan çılgın bir tezahürat yükselmişti. Yüceefendi'yi gören Tanis'in kalbi büyük bir ıstırapla kasıldı ve aniden çılgın bir sevinç doldu. Kalabalık Kitiara'nın ismini haykırarak ileri doğru atılıyordu ve o an için muhafızlar Yüceefendi'nin bir tehlike içinde olup olmadığına bakmak isterken dikkatleri dağılmıştı. Tanis, mümkün olduğu kadar Tasslehoff'un yakınına eğildi.

"Tas!" dedi çabuk çabuk, gürültüden istifade ederek; Tas'ın onu anlayacak kadar elfçe hatırlıyor olmasını umuyordu. "Caramon'a planlananları devam ettirmesini söyle. Ben ne yaparsam yapayım, bana güvenmesi gerek! Her şey buna bağlı. Ben ne yaparsam yapayım. Anladım mı?"

Tas, Tanis'e hayretle baktıktan sonra tereddüt içinde başını evet anlamında salladı. Elfçe anlamak zorunda kalmayalı epey zaman olmuştu.

Tanis'in elinden onun anlamış olduğunu ummaktan başka bir şey gelmiyordu. Caramon hiç elfçe bilmezdi; Tanis de, sesi kalabalığın gürültüsü tarafından yutuluyor olsa da Ortak Dil'de konuşmayı göze alamazdı. Öyle olduğu halde muhafızlardan biri onun kolunu acı verecek şekilde burkup sessiz olmasını emretti.

Gürültü geçmiş, kalabalık zorla yerlerine sürülmüştü. Her şeyin denetim altına alındığını gören muhafızlar mahkumları götürmek içîh kendi işlerine döndüler. "Tanis aniden tökezlenip, muhafızını da yüzükoyun tozlar içine sürükleyerek düştü.

"Kalk ayağa pislik!" Küfreden diğer muhafız Tanis'i kırbacının sapıyla itekleyip yüzüne vurdu. Yarımelf muhafıza doğru hamle yaparak kırbacın sapı ile sapı tutan eli kavradı.

Bütün gücüyle asılınca muhafız tepe taklak geldi. Bir an için serbest kalmıştı.

Arkasındaki muhafızların varlığının, Caramon'un hayretler içinde kalmış yüzünün bilincinde ileri savrulan Tanis, kendini mavi ejderhaya binen muhteşem suretin önüne attı.

"Kitiara!" diye haykırdı, tam muhafızlar onu yakalarken. "Kitiara!" diye bağırdı, bağrından yırtılıp gelmiş gibi boğuk, kesik bir bağırtıydı bu. Muhafızlarla cebelleşerek tek bir elini kurtarmayı başardı. Bu eliyle miğferini tutup koparırcasına başından sıyırıp yere fırlattı.

Gece mavisi ejderha pulları içindeki Yüceefendi adını duyunca dönüp baktı. Tanis kadının taktığı korkunç ejderha maskesi altındaki kahverengi gözlerinin hayretten fal taşı gibi açıldığını gördü. Erkek mavi ejderhanın ona bakarken gözlerinin ateş saçtığını da görebiliyordu.

"Kitiara!" diye bağırdı Tanis. Çaresizlikten doğan bir güçle kendisini yakalayanları üzerinden silkerek yeniden ilerlemeye başlarken. Fakat kalabalık içindeki ejderanlar üzerine çullanarak onu yere devirdiler ve kollarından tutup olduğu yere mıhladılar. Tanis yine de cebelleşip duruyor Yüceefendi'nin gözlerine bakabilmek için dönmeye çalışıyordu.

"Dur Skie," dedi Kitiara, eldivenli elini emredercesine ejderhanın boynuna koyarak. Skie sadakatle durdu; pençeli ayakları caddenin kaldırım taşları üzerinde hafifçe kayıyordu. Ancak ejderhanın Tanis'e bakan gözleri kıskançlık ve nefret yüklüydü.

Tanis nefesini tuttu. Kalbi acıyla çarpıyordu. Başı ağnyor, gözlerinden birine kan damlıyordu ama bunların farkında bile değildi. Tasslehoff'un söylenenleri anlamamış olmasından dolayı arkadaşlarının yardımına gelmeye çalışacaklarından korkarak, arkasından gelebilecek bir çığlık bekledi. Kitiara'nın daha geriye bakarak Caramon'u –yani üvey kardeşini– görmesini ve onu tanımasını bekledi. Arkadaşlarına neler olduğunu anlamak için arkasına bakmayı göze alamıyordu. Tek umduğu Caramon'un,

kendilerini gözlerden uzak tutacak kadar sağ duyusu –ve ona güveni– olmasıydı. Muhafız komutanı da gelmişti, tek gözlü zalim yüzü hiddetle çarpılan adam, çizmeli ayağını kaldırırken Tanis'in kafasına bir tekme indirmek için nişan alıyor, bu ortalığı karıştıran baş belasına dersini verip bayıltamaya hazırlanıyordu.

"Dur," dedi bir ses.

Komutan o kadar ani durmuştu ki dengesi bozularak sallandı. "Bırak onu." Aynı sesti.

Muhafızlar gönülsüzce Tanis'i bıraktılar ve Karanlık Hanım'dan gelen mütehakkim bir işaretle Tanis'in yanından gerilediler.

"Benim girişimi kesecek kadar, komutan, önemli olan şey nedir?" diye sordu kadın soğuk bir tonda; sesi ejderha maskesinin gerisinden derin ve değişik geliyordu.

Düşe kalka doğrulan, kendini kurtarmış olmanın verdiği uğraşla gücü azalmış olan, muhafızlarla yaptığı dövüşten başı dönen Tanis kadının yanına doğru ilerledi. Yaklaştıkça Kitiara'nın kahverengi gözlerinde bir zevk pırıltısı gördü. Kadın bundan zevk alıyordu; eski bir oyuncakla yeni bir oyun. Boğazını temizleyen

Tanis cesaretle konuştu.

"Bu ahmaklar, beni firari olduğum için tutukladı," diye beyan etti; "nedeni de o geri zekalı Bakaris'in bana gerekli kağıtları vermeyi unutması."

"Sana bu kadar sorun çıkarmanın bedelini ona ben ödeteceğim sevgili Tanthalasa," diye cevap verdi Kitiara. Tanis kadının sesindeki kahkahayı duyabiliyordu. "Ne cüretle?" diye ekledi kadın, miğferli surat kendisine dönünce sinen komutana dik dik bakmak için dönerek.

"B-ben sadece e-emirleri y-yerine geriliyordum lordum," diye kekeledi, aynı bir goblin gibi titreyerek.

"Çabuk defol, yoksa seni ejderhama yediririm," diye emretti Kitiara münakaşaya yer bırakmayacak bir şekilde elini sallayarak. Sonra, aynı zarif hareketle eldivenli elini

Tanis'e uzattı. "Sizi götürmeme müsade eder misiniz komutan? Tabii ki olanları telafi etmek için."

"Teşekkür ederim lordum," dedi Tanis.

Komutana kara kara bakan Tanis, Kitiara'nın elini kabul ederek mavi ejderhanın sırtında, kadının yanında yerini aldı. Kitiara bir kez daha Skie'a ilerlemesini emrederken onun da gözleri aceleyle kalabalığı taradı. İlk anda can havliyle yaptığı taramada hiçbir şey görememişti, ama sonra Caramon ile diğerlerinin muhafızlar tarafından götürüldüğünü görünce rahatlayarak nefesini saldı. Geçerlerken koca adam onlara baktı; yüzünde incinmiş, aklı karışmış bir ifade vardı. Ama yürümeye devam ediyordu. Ya Tas mesajı ona iletebilmişti, ya da koca adamda rolüne devam edecek kadar sağ duyu vardı. Belki de Caramon her halükarda ona güveniyordu. Tanis bilemiyordu. Arkadaşları artık emniyet içindeydi – en azından onunla olduklarından daha güvenlikteydiler.

Aniden, bu onları gördüğüm son an olabilir, diye geçirdi içinden acıyla. Sonra başını salladı. Bu konuya aklını takmamalıydı. Bakışlarını çevirince Kitiara'nın kahverengi gözlerinin, kurnazca ve anlaşılmaz bir hayranlığın garip bir karışımıyla üzerinde olduğunu gördü.

Tasslehoff parmak uçlarında durmuş Tanis'e neler olduğunu görmeye çalışıyordu. Bağırtılar, çağırtılar duymuştu; sonra bir anlık bir sessizlik olmuştu. Sonra yarımelfin ejderhaya tırmanıp Kitiara'nın yanına oturduğunu gördü. Sonra geçit devam etti. Kendere Tanis onların tarafına bakıyor gibi gelmişti ama... Eğer öyle ise bile, görmeyen gözlerle bakmıştı. Muhafızlar kalan tutsakları itişip kakışan kalabalık arasından götürmüşler. Tas da arkadaşını gözden kaybetmişti.

Muhafızlardan biri Caramon'u kaburgalarından kısa bir kılıçla dürtmüştü.

"Demek ki ahbabın Yüceefendi'yle giderken siz zindanlarda çürüyeceksiniz ha," dedi ejderan kıkırdayarak.

"Beni unutmayacaktır," diye mırıldandı Caramon.

Ejderan sırıtarak bir eli yakasından tuttuğu Tasslehoff'u sürüklemekte olan arkadaşını dirseğiyle dürttü. 'Tabii ya, mutlaka senin için geri dönecektir – yani yataktan çıkmayı başarabilirse!"

Caramon kaşlarını çatarak kızardı. Tasslehoff koca savaşçıya telaşla bir bakış fırlattı. Tas'ın, Tanis'in son mesajını Caramon'a verecek fırsatı olmamıştı; koca adamın her şeyi mahvetmesinden korkuyordu, gerçi Tas artık mahvolacak neyin kalmış olduğunu da düşünmüyor değildi. Yine de...

Fakat Caramon başını sadece incinmiş bir gururla salladı. "Akşam çökmeden çıkmış olacağım," diye gürledi derin bariton sesiyle "Onunla nelerden geçtik. Beni böyle yüz üstü bırakmaz."

Caramon'un sesinde dalgın bir tını duyan Tas endişeyle kıvrandı. Her şeyi anlatabilecek kadar Caramon'a yaklaşmak istiyordu. Fakat tam o anda Tika hiddetle bağırdı. Başını çeviren Tas muhafızın kızın bluzunu yırttığını gördü; pençeli elleri daha şimdiden kızın boynunda kanlı yaralar açmıştı. Caramon bağırdı ama çok geç kalmıştı. Tika önündeki sürüngen surata elinin tersiyle, tam meyhane usulü indirivemişti.

Hiddetle çıldıran ejderan Tika'yı sokağa doğru savurarak kamçısını kaldırdı. Tas, Caramon'un derin bir nefes aldığını duyunca, artık dananın kuyruğunun kopmasını, olduğu yere sinerek bekledi.

"Hop! Ona zarar verme!" diye gürledi Caramon. "Tabii eğer sorumlu tutulmak istemiyorsan. Lord Kitiara bize onun için altı gümüş almamızı söyledi ve eğer onu böyle çizersen bu parayı etmez!"

Ejderan tereddüt etti. Caramon bir tutsaktı, doğru. Ama bütün muhafızlar arkadaşının Karanlık Hanım'dan gördüğü muhabbete tanık olmuştu. Karanlık Hanım'ın tercih edebileceği başka bir adamı gücendirmeyi göze alabilirler miydi? Belliki göze alamayacaklarına karar vermişlerdi.

Tika'yı kabaca sürükleyip ayağa kaldırarak ileri doğru ittirdiler.

Tasslehoff rahat bir nefes aldıktan sonra adamın çok fazla sessiz kaldığını düşünerek Berem'e kaçamak bir bakış attı. Haklıydı. Hepadam bambaşka bir dünyada sayılabilirdi. Gözleri faltaşı gibi açılmış, garip sabit bir bakışla bakıyordu. Ağzı da bir karış açılmış, yarım akıllı gibi görünüyordu. En azından bir sorun çıkaracak gibi görünmüyordu. Belli ki Caramon rolünü oynamaya devam edecek ve Tika'ya bir şey olmayacaktı. O an için kimsenin ona ihtiyacı yoktu. Rahat bir nefes alan Tas ilgiyle Mabed yapılarına bakmaya başladı; en azından yakasından asılan ejderanla ne kadar bakabilirse o kadar.

Etrafa baktığına da pişman oldu. Neraka tam kendine yakışır bir yerdi: Mabed'te yaşayanlara hizmet vermek için inşa edilmiş ama şimdi etrafında bir mantar gibi bitmiş çadır kent tarafından istila edilmiş eski fakir bir köy.

Kompleksin öte yanında Mabed'in kendisi şehrin üzerinde alıcı bir kuş gibi yükseliyordu: Eğri büğrü, iğrenç yapısı neredeyse gerisinde, ufuktaki dağlara bile üstünlük sağlıyordu. Birisi Nereka'ya adım atar atmaz gözleri önce Mabed'e kayardı. Ondan sonra, nereye bakarsa baksın, ya da ne işi olursa olsun Mabed hep orada olurdu; hatta geceleri bile, hatta uykularında bile.

Tas tek bir kez baktıktan sonra buz gibi bir illetin her yanını kapladığını hissederek bakışlarını hemen çevirdi. Ama önündeki manzara hemen hemen daha da kötüydü. Çadır kent ordularla doluydu; ejderanlar, paralı insan askerler, goblinler, hobgoblinler aceleyle inşa edilmiş meyhanelerden, kerhanelerden, pis sokaklara akıyorlardı. Her ırktan köle, kendilerini yakalıyanlara hizmet etmeleri ve onların o korkunç zevklerini tatmin için getirilmişti. Lağım cüceleri ayak altında sıçanlar gibi dolaşıyor, süprüntülerle besleniyorlardı. Pis koku çok kuvvetli, manzara da sanki Cehennem'den fırlamış gibiydi. Daha gün ortası olduğu halde meydan gece gibi karanlık ve soğuktu. Yukarıya bakan

Tas, Mabed'in üzerinde korkunç bir heybetle yüzen, ejderhaları etrafında eksilmeyen bir dikkatle dönmekte olan koca uçan hisarları gördü.

Kalabalık caddelerden gitmeye ilk başladıklarında Tas kaçmak için bir fırsat bulmayı ummuştu. Kalabalık arasına karışma konusunda bir uzman sayılırdı. Caramon'un da gözlerinin fıldır fıldır baktığını gördü; koca adam da aynı şeyi düşünüyordu. Ama sadece birkaç blok yürüdükten sonra, hisarların tepelerinde korkunç bir dikkatle etrafı gözlediklerini gördükten sonra Tas, bunun ümitsiz bir şey olduğunu fark etti. Belli ki Caramon da aynı kanıya varmıştı çünkü kender, savaşçının omuzlarının çöktüğünü gördü.

Dehşete düşen, korku içinde kalan Tas aniden burada tutsak tutulan Laurana'yı düşündü. Kenderin hiçbir zaman ümitsizliğe kapılamayan ruhu sonunda, etrafındaki varlığını dahi hayal etmemiş olduğu bu karanlık ve körüğün ağırlığı altında ezilmişti adeta.

Muhafızları onları sıkışık, dar sokaklar boyunca aceleyle götürüyorlar, ittiriyorlar, kaktırıyorlar, yollarını kavga eden sarhoş askerler arasından açıyorlardı. Tas ne kadar uğraşırsa uğraşsın Tanis'in mesajını Caramon'a ulaştırmanın bir yolunu bulamamıştı. Sonra Karanlık Majesteleri'nin caddeden aşağıya omuz omuza vermiş yürümekte olan askerleri ile karşılaşınca durmak zorunda kalmışlardı. Önlerinden kaçmayanlar ya ejderan subaylar tarafından kaldırıma fırlatılıp atılıyor, ya da devrilip ayak altında çiğneniyordu. Yolarkadaşlarının muhafızları onları aceleyle yıkılmakta olan bir duvara doğru ittirerek askerler geçinceye kadar kıpırdamamalarını söyledi.

Tasslehoff kendini, bir yanında Caramon, bir yanında bir ejderan arasında sıkışmış buldu. Muhafız Tas'ın gömleğini kavrayan pençesini gevşetmişti ve belli ki bir kenderin bile bu kargaşada kaçmaya yeltenecek kadar aptal olmadığını düşünmüştü. Tas sürüngenin kara gözlerini üzerinde hissetse bile Caramon'la kouşabilecek kadar kıpırdanabilmişti. Kimsenin onu duymayacağını ümit

ediyordu, bütün bu cümbüş ve postal gürültüsü arasında böyle bir şey beklenemezdi zaten.

"Caramon!" diye fısıldadı Tas. "Bir mesajım var. Beni duyabiliyor musun?"

Caramon dönmedi, dosdoğru önüne bakmaya devam ediyordu, yüzü bir taş kadar sertti. Fakat Tas göz kapaklarından birinin seyirdiğini gördü.

"Tanis ona güvenmemiz gerektiğini söyledi!" diye fısıldadı Tas aceleyle. "Ne olursa olsun. Ve...ve rolümüze... devam etmemizi... sanınm böyle söylemişti."

Tas, Caramon'un kaşlarını çattığını gördü.

"Elfçe konuştu," diye ekledi Tas öfkelenerek. "Üstelik o kadar rahat da duyulmuyordu."

Caramon'un yüz ifadesi değişmedi. Değiştiyse bile sadece kararmıştı.

Tas yutkundu. Daha da yaklaşarak, tam koca savaşçının geniş sırtına denk gelecek şekilde kendini iyice duvara yapıştırdı. "O... o Ejderha Yüceefendisi," dedi kender tereddütle. "O...Kitiara'ydı öyle değil mi?"

Caramon cevap vermedi. Fakat Tas adamın dudak kaslarının gerginleştiğini ve boynunda bir sinirin seğirmeye başladığını gördü.

Tas içini çekti. Nerede olduğunu unutarak sesini yükseltti. “Ona güveniyorsun değil mi Caramon? Çünkü..."

Tas'ın başındaki ejderan muhafız hiç uyarmadan dönerek kenderin ağzının ortasına vurdu ve onu duvara yapıştırdı. Acıyla başı dönen Tasslehof yere çöktü. Karanlık bir gölge üzerine eğildi. Gözleri kararan Tas bunun ne oldunuğu göremiyordu ve kendini başka bir darbeye hazırlamıştı. Sonra güçlü, kibar ellerin onu yün yeleğinden kavrayarak kaldırdığını hissetti.

"Sana onlara zarar vermemeni söylemiştim," diye hırladı

Caramon.

"Pöh! Bir kender!" Ejderan tükürdü.

Askerler artık neredeyse geçip gitmişlerdi. Caramon, Tas'ı ayakları üzerine bıraktı. Kender ayakta durmaya çalıştı ama

her nedense kaldırım ayaklarının altından kayıp duruyordu.

"Ö-özür dilerim..." diye mırıldandığını duydu kendi kendinin. "Bacaklarım bir hoş oldu..." Sonunda birinin onu havaya kaldırdığını hissetti; itiraz dolu bir viyaklamayla Caramon'un geniş omuzuna bir patates çuvalı gibi atılıverdi.

"Onda bilgiler var," dedi Caramon derin sesiyle. "Umarın aklındakileri unutacak kadar beynini zedelememişsinizdir. Karanlık Hanım bundan memnun olmayacak."

"Ne beyni?" diye hırladı ejderan ama –Caramon'un sırtında baş aşağı duran– Tas, yaratığın biraz sarsılmış göründüğünü düşündü.

Yeniden yürümeye başladılar. Tas'ın başı çok acıyor, yanağı da batıyordu. Elini yanağına götürünce ejderanın pençesinin battığı yerde yapış yapış kan hissetti. Sanki kafasının içinde bin tane arı yuva yapmış gibi bir ses vardı kulaklarında. Dünya sanki yavaş yavaş etrafında dönüyor, midesini ağzına getiriyordu; üstelik Caramon'un zırh kaplı omuzunda sarsılmak da işleri düzeltmiordu.

"Daha ne kadar var?" Caramon'un sesinin koca adamın göğsündeki titreşimini hissedebiliyordu. "Bu küçük piç ağırmış."

Cevap olarak ejderan uzun, kemikli pençesini uzattı.

Aklını ağrılarından ve sersemliğinden uzaklaştırmaya çalışan Tas, büyük bir güç harcayarak görebilmek için başını çevirdi. Sadece tek bir kere bakabilmişti ama bu ona yetmişti. Onlar yaklaştıkça bina sonunda sadece görüş açısını değil, bütün aklını kaplayıncaya kadar gittikçe büyüdü, büyüdü.

Tas kendini geri bıraktı. Gözleri gittikçe kararıyordu; neden etrafın sislendiğini hayal meyal merak etti. Son hatırladığı şeyler, "Zindanlara...Majesteleri Takhisis'in, Karanlıklar Kraliçesi'nin Mabedi'nin altına," sözlerini duymaktı.

- 6 - Tanis pazarlığa oturuyor. Gakhan araştırıyor.

“Şarap?"

"Hayır."

Kitiara omuzlarını silkti. Sürahiyi serin kalması için bırakılmış olduğu içi kar dolu kaptan alan kadın, aylakça kan kırmızısı sıvının kristal sürahiden bardağına dökülüşünü seyrederek kendine yavaş yavaş, az miktarda şarap boşalttı. Sonra kristal sürahiyi dikkatlice karların içine yerleştirerek o vakte kadar soğukkanlılıkla süzdüğü Tanis'in karşısına oturdu.

Başından ejderha miğferini çıkartmıştı ama zırhı hâlâ üzerindeydi – bedenini pullu bir deri gibi saran altın işlemeli gece mavisi zırhı. Odada bulunan çok sayıdaki mumdan yayılan ışık parlak yüzeylerden yansıyor, keskin metal kenarlardan şimşek gibi çakıyor, sanki Kitiara alevler içinde kalmış gibi görünüyordu. Terle nemlenmiş, kıvrım kıvrım kara saçları çehresini kuşatıyordu. Uzun kara kirpiklerle gölgelenen kahverengi gözleriyse alev alevdi.

"Burada ne işin var Tanis?" diye sordu kadın yavaşça, bakışlarını ayırmadan adama bakarken parmağını bardağının kenarında dolaştırıp duruyordu.

"Neden olduğunu biliyorsun," diye cevap verdi adam kısaca.

"Laurana tabii ki," dedi Kitiara.

Tanis omuzlarını silkti; yüzündeki maskeyi korumaya özen gösteriyor yine de bu kadının –bazen onu kendisinden bile iyi tanıyan bu kadının– her düşüncesini okumasından korkuyordu.

"Yalnız mı geldin?" diye sordu Kitiara şarabından bir yudum alarak.

"Evet," diye cevap verdi Tanis, hiç duraksamadan kadının bakışlarına karşılık vererek.

Kitiara aşikar bir itimatsızlıkla tek kaşını kaldırdı.

"Flint öldü," diye ekledi, sesi teklemişti. Bu korkusu içinde bile arkadaşını acı duymadan hatırlayamıyordu, "Tasslehoff da bir yerlere gitti. Onu bulamadım. Ben...ben zaten onu getirmek istemiyordum."

"Anlıyorum," dedi Kit iğneleyici bir tonda. "Demek ki Flint öldü."

"Sturm gibi," diye eklemekten alamadı kendini, kenetlenmiş dişleri arasından Tanis.

Kit ona sertçe baktı. "Savaşın kaderi sevgilim," dedi. "Her ikimiz de askerdik. O anlıyor. Ruhunun bana bir garazı yok."

Tanis sözlerini yutarak hiddetle boğulur gibi oldu. Kadının söylemiş olduğu doğruydu. Sturm anlardı.

Kitiara birkaç saniye Tanis'in yüzünü seyrederken sessiz kaldı. Sonra kadehini tıkırtıyla yere koydu.

"Peki ya kardeşlerim?" diye sordu. "Nerede..."

"Neden beni zindana götürüp sorguya çektirmiyorsun?" diye terslendi Tanis. Sandalyesinden kalkarak lüks döşenmiş odayı arşınlamaya başladı.

Kitiara gülümsedi; bu kendi kendine yapılmış, düşünceli bir tebessümdü. "Evet," dedi, "seni orada sorguya çekebilirim. Ve konuşursun da sevgili Tanis. Bana duymak istediğim her şeyi söylersin; sonra daha da fazlasını söyleyebilmek için bana yalvarırsın. Sadece işkence konusunda yetenekli değil, aynı zamanda işlerine tutkuyla bağlı kişiler var." Bezginlikle yerinden kalkan Kitiara, Tanis'in önünde durmak için ilerledi. Bir elinde şarap kadehi olduğu halde, diğer elini adamın göğsüne koyarak omuzuna doğru kaydırdı. "Ama bu bir sorgulama değil. İstersen ailesi hakkında endişelenen bir abla diyelim. Kardeşlerim nerede?"

“Bilmiyorum," dedi Tanis. Kadının bileğini kavrayarak elini kendinden uzaklaştırdı. "Her ikisi de Kan Denizi'nde kayboldu..."

"Yeşil Ziynetli Adam ile birlikte mi?" "Yeşil Ziynetli Adam ile birlikte." "Peki ya sen nasıl hayatta kaldın?" "Beni deniz elfleri kurtadı."

"O halde diğerlerini de kurtarmış olabilirler?"

"Belki kurtarmışlardır. Belki de kurtarmamışlardır. Sonuç olarak ben bir elfim. Diğerleri insandı."

Kitiara uzun uzun Tanis'e baktı. Adam hâlâ bileğini tutuyordu. Kit'in içine işleyen bakışları altında parmakları gayri ihtiyari kadının bileğini kavradı.

"Canımı acıtıyorsun..." diye fısıldadı Kit yavaşça. "Neden geldin Tanis? Sadece... Laurana'yi kurtarmaya mı? Sen bile o kadar ahmak olamazsın..."

"Hayır," dedi Tanis, Kitara'nın kolunu daha da sıkarak. "Bir alış veriş yapmak için geldim. Beni al. Onu bırak."

Kitiara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra, aniden başını geriye savurarak kahkalar attı. Hızlı ve rahat bir hamleyle Tanis'in elinden kurtularak şarap kadehini doldurmak için masaya gitti.

Omuzu üzerinden ona sırıttı. "Niyeymiş Tanis," dedi yine gülerek, "bu alış-verişi kabul etmem için benim gözümdeki değerin ne?"

Tanis yüzünün kızardığını hissetti. Hâlâ sırıtmakta olan Kitiara devam etti.

"Ben onların Altın Komutanları'nı yakaladım Tanis. Onların uğurlarını, güzel elf savaşçılarını ellerinden aldım. Kötü bir Komutan da değildi üstelik. Onlara ejderha mızraklarını getirerek savaşmayı öğretti. Kardeşi iyi ejderhaları geri getirdi ama herkes kıza değer veriyor. O, bundan çok önce parçalanmaları gerektiği halde Şövalyeleri bir araya getirdi. Sen de, " –Kitiara hor görerek işaret etti– "karşılığında bir kender, barbarlar ve cücelerle gezen bir yarımelfe karşılık onu vermemi istiyorsun!"

Kitiara yeniden kahkahalar atmaya başladı; o kadar çok gülmüştü ki oturup gözlerindeki yaşları silmek zorunda kaldı. "Gerçekten de Tanis sen kendini bir şey zannediyorsun. Seni ne diye tekrar isteyeceğimi düşündün? Aşk için mi?"

Kit'in sesinde gizli bir değişim olmuştu, kahkahaları zorlama gibiydi. Aniden kaşlarını çatarak şarap kadehini elinde çevirdi.

Tanis hiç tepki vermedi. Kadının alayları karşısında durmaktan başka bir şey yapamıyordu. Kitiara ona uzun uzun baktıktan sonra bakışlarını indirdi.

"Diyelim ki evet dedim?" diye sordu buz gibi bir sesle, gözleri elindeki kadehteydi. "Kaybedeceğimin karşılığında bana ne vereceksin?"

Tanis derin bir nefes çekti. "Askeri kuvvetlerinin komutanı öldü," dedi, sesine hakim olarak. "Biliyorum. Tas bana onu öldürdüğünü söyledi. Onun yerini alırım."

"Ejderha Orduları'nın... emrine mi gireceksin?" Kit'in gözleri gerçekten hayretle fal taşı gibi açılmıştı.

"Evet." Tanis dişlerini sıktı. Sesi çok acılıydı. "Zaten kaybettik. Yüzen hisarlarınızı gördüm. İyi ejderhalar kalacak olsa bile kazanamayız. Üstelik onlar da kalmayacaklar – insanlar onları geri yolluyor. Zaten insanlar onlara hiç güvenmediler, gerçek anlamda güvenmediler. Umurumda olan tek bir şey var – bırak Laurana gitsin, hiç zarar görmeden."

"Bunu yapacağına gerçekten inanıyorum," dedi Kitiara yavaşça ve hayretle. Uzun süre ona baktı durdu. "Düşünmem gerek..."

Sonra, sanki kendisiyle tartışıyormuş gibi başını salladı. Kadehi dudaklarına götürerek bir yudum şarap alıp yuttu, kadehi yerine koydu ve ayağa kalktı.

"Düşüneceğim," diye tekrar etti. "Ama şimdi senden ayrılmalıyım Tanis. Bu gece Ejderha Yüceefendileri'nin bir toplantısı var. Toplantıya karılmak için Ansalon'un dört bir yanından geldiler. Tabii haklısın. Savaşı kaybettiniz. Bu gece demir yumruğu nasıl indireceğimizin planlarını yapacağız. Sen de bana refakat edeceksin. Seni Karanlık Majesteleri'ne takdim edeceğim."

"Ya Laurana?" diye ısrar etti Tanis.

"Sana düşüneceğimi söyledim!" Kiriara'nın tüy gibi kaşları arasındaki pürüzsüz tenini kara bir çizgi bozmuştu. Sesi sertti. "Sana tören zırhı getirecekler. Bir saat içinde hazırlanıp benimle gelmeye hazır ol." Gitmeye hazırlanmıştı

ki bir kez daha Tanis'e bakmak için döndü. "Vereceğim karar bu akşamki davranışlarına bağlı olabilir," dedi yavaşça. "Unutma Yarımelf, şu andan itibaren benim hizmetimdesin!"

Tanis'i tutsak eden kahverengi gözleri buz gibi bir pırıltıyla parlıyordu. Tanis yavaş yavaş bu kadının iradesinin kendisini dizleri üzerine çökmeye zorlayan güçlü bir el gibi bastırdığını hissediyordu. Ejderha Orduları'nın kudreti arkasındaydı, Karanlık Kraliçe'nin gölgesi etrafında; bütün bunlar kadını Tanis'in daha önce dikkat etmediği bir güçle dolduruyordu.

Tanis aniden aralarındaki korkunç mesafeyi hissetti. Kadın tamamen insandı, inanılmayacak kadar insan. Çünkü ancak insanlar gücün arzusuna o kadar aç olurlardı ki doğalarındaki ham tutku bu kadar kolaylıkla bozulabilsin. İnsanların kısa ömürleri Altınay'ın saf bir ışıkla yanan mumu veya Sturm'ün parçalanan güneşinin alevleri gibiydi. Ya da alev zarar verebilir, kızgın bir yangın önüne çıkan her şeyi yutabilirdi. O kendi soğuk, ağır kanını o ateşle ısıtmış, alevi kalbinde büyütmüştü. Şimdi kendi geleceğini görebiliyordu: Tarsis'teki alevlerde ölenlerin bedenlerini gördüğü gibi: Kömürleşmiş bir yığın et: Kara ve hareketsiz kalp.

Ödemesi gereken bedel buydu. Ruhunu bu kadının sunağı üzerine, bir başkasının yastık üzerine atacağı bir avuç para gibi atıyordu. Bu kadarını borçluydu Laurana'ya. Onun yüzünden yeterince acı çekmişti. Ölümü kızı kurtaramazdı, ama belki yaşamı kurtarırdı.

Tanis yavaşça elini kalbinin üzerine koyup eğilerek selam verdi. "Lordum," dedi.

Aklı karmakarışık olan Kitiara özel odasına girdi. Şakaklarının zonkladığını hissediyordu. Heyecan, arzu ve zaferin muhteşem kıvancı onu şaraptan daha çok sarhoş etmişti. Yine de her şeyin altında ayak sürüyen bir kuşku vardı ve bu da çok rahatsız ediciydi, çünkü kıvancını boşa çıkartıyordu. Kızgınlıkla bunu aklından uzaklaştırmaya çalıştı ama odasının kapısını açarken bu fikir yeniden aklında iyice belirginleşmişti.

Uşakları onu bu kadar çabuk beklemiyorlardı. Meşaleler yakılmamış; ateş çatılmış ama turuşturulmamıştı. Huzursuzca zilin ipine uzandı, zil sesi üzerine hizmetkârları aceleyle gelecekler ve gevşeklikleri yüzünden azarlanacaklardı; ama tam o anda soğuk ve etsiz bir el bileğini kavradı.

O elin teması, soğuğun cayır cayır hissini, neredeyse kalbi donuncaya kadar iliklerine doğru yolladı, Kitiara bu acı ile nefessiz kalarak kurtulmaya çalıştı ama el onu sıkı sıkı tutuyordu.

"Pazarlığımızı unutmadın değil mi?"

"Hayır, tabii ki unutmadım!" dedi Kitiara. Sesininin korkudan titremesine engel olmaya çalışarak sert bir biçimde emir verdi, "Bırak beni!"

El yavaş yavaş gevşedi. Kitiara aceleyle kolunu çekip kurtararak

–bu kadar kısa bir süre olmasına rağmen– mavimrrak bir beyaza dönüşen etini ovuşturmaya başladı. "Elf kadın senin olacak – tabii Kraliçe'nin onunla işi biter bitmez."

"Tabii. Başka türlü olsaydı onu istemezdim zaten. Canlı bir kadının bana bir faydası olmaz – canlı bir erkeğin sana faydası olduğu gibi yani..." Karanlık suretin sesi sözler üzerinde nahoş bir şekilde oynaşıyordu.

Kitiara silik yüze, şövalyenin kara zırhı üzerinde –bedenden ay rı– yüzen gözlerin parıltısına hor görerek baktı.

"Ahmaklaşma Soth," dedi kadın aceleyle zilin ipine asılırken. Işığa ihtiyaç duymuştu. "Ben tenin zevklerini işin zevkinden ayırmayı öğrendim – hayatın hakkında duyduklarıma göre bu senin yapamadığın bir şeymiş."

"O halde yarımelf hakkındaki planların nedir?" diye sordu Lord Soth, sesi –her zamanki gibi– yerin derinliklerinden geliyor gibiydi.

"Benim olacak, tamamen, bütün bütün," dedi Kitira yavaş yavaş yaralanmış bileğini ovarak.

Hizmetkârlar tereddüt içinde, kadının o hiddet dolu meşhur patlamalarının birinden daha korkup Karanlık

Hanım'a kaçamak bakışlar atarak aceleyle geldiler. Fakat kendi düşüncelerine dalmış olan Kitiara onları görmemezliğe geldi. Lord Soth her zaman mumlar yakıldığında yaptığı gibi gölgeler arasına çekildi.

"Yarımelfe sahip olabilimemin tek yolu, ben Laurana'yı mahvederken onun seyretmesini sağlamak," diye devam etti Kitiara.

"Bu onun aşkını kazanmanın yolu olmasa gerek," diye alay etti

Lord Soth.

"Ben onun aşkını istemiyorum." Eldivenlerini çıkartıp zırhının tokalarını açan Kitara kısa bir kahkaha attı. "Ben onu istiyorum! Elf yaşadığı sürece aklı hep onda ve yapmış olduğu bu soylu fedakârlıkta olacak. Hayır, onun –tamamen– benim olması için şekilsiz bir kütle oluncaya kadar ayaklarımın altında ezilmesi gerekir. O zaman benim işime yarar."

"Pek uzun sürmez," diye fikir yürüttü Lord Soth iğneli iğneli.

|”Ölüm onu kurtarır."

Kitiara omuzlarını silkti. Hizmetkârlar işlerini bitirmiş aceleyle ortadan kaybolmuşlardı. Karanlık Hanım sessiz ve düşünceli duruyordu ışıkta; zırhının yarısı üzerindeydi, yarısı çıkmıştı, ejderha miğferi elinde sallanıyordu.

"Bana yalan söyledi," dedi kadın bir süre sonra yavaşça. Sonra miğferini, miğferin çarpıp paramparça ettiği porselen bir vazonun durduğu masanın üzerine fırlatan Kit odada volta atmaya başladı. "Yalan söyledi. Kardeşlerim Kan Denizi'nde ölmedi –en azından bir tanesi yaşıyor, biliyorum. Ve o da – Hepadam da!" Otoriter bir edayla odanın kapısını savururcasına açtı. "Gakhan!" diye bağırdı.

Ejderanın biri aceleyle odaya girdi.

"Haberler ne? O yüzbaşıyı bulamadılar mı daha?"

"Hayır lordum," diye cevap verdi ejderan. Flotsam'de Tanis'i izleyen ejderandı bu, Laurana'yı tuzağa düşürmesine

yardım eden ejderan. "Görevi bitmiş, lordum," diye ekledi yaratık, sanki bu her şeyi açıklamaya kâfiymiş gibi.

Kitiara anladı. "Onu buluncaya kadar bütün birahane çadırlarını, batakhaneleri ara. Sonra onu buraya getir. Eğer gerekirse zincirle. Yüceefendiler Toplantısı'ndan döndükten sonra onu bizzat ben sorguya çekeceğim. Yok, dur..." Kitiara duraksadıktan sonra ekledi, "Sen sorguya çek onu. Öğren bakalım yarımelf gerçekten

–söylemiş olduğu gibi– yalnız mıymış, yoksa yanında başkaları da var mıymış. Eğer öyleyse..."

Ejderan eğilerek selam verdi. "Derhal haberdar edileceksiniz lordum."

Kitiara bir el hareketiyle çıkmasını söyledi; yeniden eğilerek selam veren ejderan kapıyı arkasından kapatarak çıktı. Bir an için düşünceli duran Kitiara, huzursuz bir şekilde elini kıvırcık saçlarında gezdirdikten sonra bir kez daha zırhının kayışlanna asıldı.

"Bu gece bana refakat edeceksin," dedi Lord Soth'a; hâlâ arkasında, aynı yerde olduğunu tahmin ettiği ölü şövalyenin hayaline bile dönüp bakmadan. "Dikkatli ol. Lord Ariakas benim yapmak istediğimden memnun kalmayacak."

Son zırh parçasını da yere atan Kitiara, deri tuniği ile mavi ipek pantalonunu çıkarttı. Sonra bu rahatlatıcı özgürlük içinde gerinerek söylediği sözlere Lord Soth'un ne gibi bir tepki vereceğini görmek için omuzunun üzerinden baktı. Yerinde yoktu. Şaşırarak aceleyle odaya göz gezdirdi.

Hayalet şövalye, kırık vazonun parçaları ortasında duran ejderha miğferinin yanında duruyordu. Lord Soth etsiz elinin bir dalgasıyla vazonun parçalanmış kalıntılarının havalanıp önünde durmasını sağladı. Bunları büyü gücüyle bir arada tutan ölü şövalye, önünde çırılçıplak duran Kitiara'ya alev alev kavuniçi gözleriyle bakmak için döndü. Ateşin ışığı kadının tenini altın rengi yapmıştı; kara saçları sımsıcak parlıyordu.

"Sen yine de bir kadınsın Kitiara," dedi Lord Soth yavaşça

"Aşıksın..."

Şövalye ne kıpırdıyor, ne konuşuyordu, ama vazonun parçaları yere düştü. Silik çizmeleri bunları çiğneyerek geçti ama geçişi hiçbir iz bırakmadı.

"Ve canın yanıyor," dedi yavaşça Kitiara'ya kadına yaklaşırken. "Kendini kandırma Karanlık Hanım. Onu ne kadar ezersen ez, yarımelf hep senin efendin olacak – ölümde bile."

Lord Soth odanın gölgelerine karıştı. Kitiara uzun bir süre parlak ateşe bakarak olduğu yerde kaldı; –belki de– alevlerde geleceğini okumaya çalışıyordu.

Gakhan Kraliçe'nin sarayının koridorlarında aceleyle yürüyor, pençemsi ayakları mermer zeminlerde takırdıyordu. Ejderanın düşünceleri de adımlarına ayak uyduruyordu. Aniden aklına muhafız komutanının nerede bulunabileceği gelivermişti. Kitiara'nın emrinde bulunan iki ejderanın koridorun sonunda tembel tembel dolaştıklarını gören Gakhan, peşine düşmeleri için onlara işaret etti. Hemen emrine itaat ettiler. Gakhan Ejderha Ordusu'nda bir rütbeye sahip olmamakla birlikte –ki artık rütbesi yoktu– resmi olarak Karanlık Hanım'ın askeri yardımcısı olarak tanınıyordu. Gayri resmi olarak da Kit'in özel katili olarak biliniyordu.

Gakhan uzun bir süredir Kitiara'nın hizmetindeydi. Mavi kristalden asanın ortaya çıktığı haberi Karanlıklar Kraliçesi'ne ve buyruğundakilere ulaştığında Ejderha Yüceefendileri'nin çok azı asanın yok olmasını ciddiye almışlardı. Ansalon'un kuzey topraklarındaki yaşama yavaş yavaş damgasını vurmaya başlayan savaşa dalıp gitmiş olan Yüceefendiler'in –sadece iyileştirmek gibi önemsiz bir gücü olan– bir asa hiç dikkatlerini cezbetmiyordu. Dünyayı iyileştirmek için çok fazla tedaviye gerek olacağını beyan etmişti Ariakas gülerek Harp Meclisi'nde.

Fakat iki Yüceefendi asanın kayboluşunu ciddiye almıştı: Biri Ansalon'un, asanın ortaya çıktığı bölgesini yöneten, diğeri de burada doğup büyümüş olan Yüceefendi. Biri kara bir ermişti, diğeri ise mahir bir kadın silahşör. Her ikisi de

kadim tanrıların geri geldiklerinin bir kanıtının davalarına ne kadar zarar verebileceğini biliyordu.

Değişik biçimlerde tepki vermişlerdi; belki de bunun nedeni konumlarıydı. Lord Verminaard, mavi kristalden asanın ayrıntılı bir tanımı ve gücünü bilen sürüyle ejderan, goblin, hobgoblini etrafa salmıştı. Kitiara, Gakhan'ı yollamıştı.

Nehiryeli ile mavi kristalden asayı Que-shu köyüne kadar izleyen Gakhan olmuştu; köye saldırılması emrini veren ve asayı aramak için sakinlerinin çoğunu sistematik bir şekilde öldüren de Gakhan'dı.

Ama asanın Solace'ta ortaya çıktığı haberiyle aniden Queshu'dan ayrılmıştı. Ejderan o kasabaya gidince birkaç hafta arayla asayı kaçırdığını öğrenmişti. Fakat burada asayı taşıyan barbarlara, "görüştüğü" kasaba yerlilerine göre bir grup Solace'lı maceraperestin katıldığını öğrenmişti.

Gakhan tam bu noktada bir karar almak zorundaydı. Ya uğraşıp onların izini bulurdu, ki kuşkusuz izleri geçen haftalarda soğumuştu, ya da tanıyıp tanımadığını öğrenmek için bu maceraperestlerin tarifleriyle Kitiara'ya giderdi. Eğer kadın onları tanıyorsa, ejderanın onların hareketlerini önceden tahmin etmesini sağlayacak bazı bilgiler aktarabilirdi.

O sıralar kuzeyde savaşmakta olan Kitiara'ya dönmeye karar vermişti. Lord Verminaard'ın binlerce adamının asayı bulma şansı Gakhan'dan fazlaydı. Kitiara'ya maceraperestlerin eksiksiz bir tarifini getirmişti. Kitiara bunların iki üvey kardeşi, eski bir silah arkadaşı ve eski sevgilisi olduğunu duyunca çok şaşırmıştı. Kitiara derhal işin içinde büyük bir gücün olduğunu anlamıştı, çünkü birbirine hiç uymayan bu bir grup gezginin ister iyilik, istek kötülük için olsun, dinamik bir güce dönüştürülebileceğini biliyordu. Derhal şüphelerini, zaten Yiğit Cengaver takımyıldızının kayboluşuyla tedirginleşmiş olan Karanlıklar Kraliçesi'ne iletti. Kraliçe kuşkularında haklı olduğunu hemen anladı;

Palaine onunla savaşmak için geri dönmüştü. Fakat o tehlikeyi fark edinceye kadar iş işten geçmişti.

Kitiara, Gakhan'ı peşlerine taktı. Akıllı ejderan yolarkadaşlarını adım adım Pax Tharkas'tan cüce krallığına kadar izlemişti. Onları Tarsis'e kadar izleyen de oydu; eğer Alhana Starbreeze ve griffonları olmasaydı onları orada Karanlık Hanım ile birlikte yakalayacaklardı da.

Gakhan sabırla izlerini sürdü. Grubun ayrıldığından da haberi vardı; büyük yeşil ejderha Cyan Bloodbane'i sürdükleri Silvanesti'yle ve Laurana'nın büyü kullanıcısı kara elf Feal-Thas'ı öldürdüğü Buz Duvarı'yla ilgili bilgi elde etmişti. Ejderha kürelerinin bulunduğu hakkında –birinin yok edildiği, diğerinin de zayıf büyücünün eline geçtiğiyle ilgili– bilgisi vardı.

Tanis'i Flotsam'de izleyen de Gakhan olmuştu ve Karanlık Hanım'ı Perechon'un güvertesine kadar yönlendirebilen de oydu. Fakat yine burada, daha önce olmuş olduğu gibi Gakhan taşı oynadığında, rakibinin taşının onun son hamlesini engelleyecek biçimde kendisini durdurduğunu görmüştü. Ejderan yeise kapılmamıştı. Gakhan rakibini tanıyordu, kendisine karşı koyan büyük gücün farkındaydı. Büyük oynuyordu – çok büyük oynuyordu aslında.

O sırada, Ejderha Yüceefendileri'nin Yüce Toplantı için bir araya gelmeye başladığı Karanlık Majesteleri'nin Mabedi'nden ayrılırken bunları düşünen Gakhan, Neraka sokaklarına daldı. Tam günün son saatlerinde, ortalık aydınlıktı. Güneş gökyüzünden kaydıkça, ışınları hisarlardan kurtulabilmişti. Artık dağların üzerinde alev alev yanıyor, hâlâ karla kaplı zirvelerini kan kırmızısına boyuyordu.

Gakhan'ın sürüngen bakışları güneşin kavuşma manzarasına takılmadı. Onun yerine, o anda ejderanların o akşam lordlarına refakat etmek zorunda olduklarından hemen hemen tamamen boşalmış olan çadır kentin sokaklarında dolandı. Yüceefendiler'in birbirlerine ve Kraliçeleri'ne karşı aşikâr bir güvensizlikleri vardı. Daha önce

Kraliçe'nin odalarında cinayetler işlenmişti – ve büyük bir ihtimalle yine işlenecekti.

Gerçi bu Gakhan'ı hiç ilgilendirmiyordu. Aslında bu onun işini kolaylaştırıyordu da. Aceleyle diğer ejderanları kötü kokulu, çöp dolu sokaklardan götürdü. Onları bu göreve tek başlarına da yollayabilirdi ama Gakhan artık bu büyük rakibini iyice tanımıştı ve içinde çok acele etmesi gerektiğine dair kesin bir his vardı. Önemli olayların rüzgarı koca bir hortum olmaya başlamıştı. O da şu anda hortumun tam göbeğinde duruyordu, ama kısa bir süre sonra rüzgarın kendisini de süpüreceğini biliyordu. Gakhan bu rüzgarlarla uçabilmek istiyordu, onlar tarafından kayalara savrulmak değil.

"Burası," dedi bir birahane çadırının dışında durarak. Bir direğe asılı bir levhada Ortak Dil'de şöyle yazılıydı: “Ejderha Gözü”; öte yandan önüne konmuş, kabaca Ortak Dil'de çiziktirilmiş yaftada ise söyle denilmişti: "Ejderanlar ve goblinler giremez." Pis bez çadır kapısından içeri bakan Gakhan avını gördü. Refakatindekilere işaret edip bezden çadır kapısını yana çekerek içeri adım attı.

Girişini bir şamata karşılamıştı; meyhanedeki insanlar kaymış gözlerini yeni gelenlere çevirip üç ejderan görünce bağırıp çağırmaya başlamıştı. Öte yandan Gakhan sürüngen yüzünü saklayan kukuletasını açıverince bağınş çağırış hemen sönüvermişti. İçeridekiler Lord Kitiara'nın uşağını hemen tanımıştı. Kalabalığın üzerine birahaneyi dolduran kesif duman ve kötü kokulardan daha ağır, kasvetli bir hava çökmüştü. Ejderanlara korkuyla bakan insanlar kamburlarını çıkartarak içkilerinin üzerine eğilip büzüştüler, göze çarpmamaya çalıştılar.

Gakhan'ın pırıltılı kara bakışları kalabağı süpürüp geçti.

“Orada," dedi ejderan içki tezgahına yayılmış bir insanı işaret ederek. Refaketindekiler derhal harekete geçerek onlara sarhoşane bir dehşetle bakmakta olan tek gözlü insan askeri yakaladılar.

"Onu arkadan dışarı çıkartın," diye emretti Gakhan.

Çılgına dönmüş yüzbaşının itirazları, yakarmaları ve kalabalıktan gelen meşum bakışlar ile mırıldanan tehditleri duymamazlığa gelen ejderanlar, tutsaklarını sürükleyerek arkaya götürdüler. Gakhan daha yavaş izliyordu onları.

Hünerli ejderanların tutsaklarını konuşabilecek kadar ayıltmaları ancak birkaç dakikalarını aldı –adamın boğuk çığlıkları birahanenin müdavimlerinin ağzının tadını kaçırmıştı– ama adam zamanla Gakhan'ın sorularına cevap verebilmeye başlamıştı.

"Bu akşamüstü, firari olduğu için bir Ejderha Ordusu subayını tutukladığını hatırlıyor musun?"

Yüzbaşı o gün bir sürü subayı sorguya çektiğini hatırlıyordu... o meşgul bir adamdı... Hepsi de birbirine benziyordu. Gakhan derhal ve etkili bir biçimde karşılık veren ejderanlara işaret etti.

Yüzbaşı ıstırapla bağırdı. “Evet, evet! Hatırlamıştı! Ama sadece tek bir subay yoktu ki. İki tane vardı.”

"İki mi?" Gakhan'ın gözleri ışıldadı. "Diğer subayı tarif et."

"İri bir adam, gerçekten iri bir adam. Üniformasına sığmıyordu. Tutsakları da vardı..."

"Tuksaklar!" Gakhan'ın sürüngen dili ağzına girip çıkıyordu. "Tarif et!"

Yüzbaşı tarif edebildiği için son derece memnundu. "Kırmızı kıvırcık saçlı bir insan kadın, meme ölçüsü..."

"Devam et," diye hırladı Gakhan. Pençeli elleri titriyordu. Yanındaki ejderanlara bakınca yaratıklar adamı daha da sıkıştırdılar.

Hıçkıraklara boğulan yüzbaşı diğer iki tutsağı da tarif etti; kelimeler kendiliklerinden dökülüyordu.

"Bir kender," diye tekrarladı Gakhan, heyecanı gittikçe artıyordu. "Devam et! Ak sakallı yaşlı bir adam..." Durdu, aklı karışmıştı. Yaşlı büyü kullanıcısı mıydı? Herhalde bu kadar önemli ve bu kadar tehlikeli bir işte elden ayaktan düşmüş o yaşlı ahmağın kendilerine refakat etmesine izin vermezlerdi. Eğer o değilse kim olabilirdi? Yolda yanlarına aldıkları başka biri mi?

"Bu yaşlı adam hakkında bana daha çok bilgi ver," diye emretti

Gakhan.

Yüzbaşı acıdan sersemlemişken, alkolden uyuşmuş beynini iyice taradı. Yaşlı adam... beyaz sakal...

"İki büklüm müydü?" .

Hayır... uzun boylu, geniş omuzluydu... mavi gözlü. Garip gözler... Yüzbaşı bayılmak üzereydi. Gakhan adamı pençeli elleriyle yakalayıp boğazını sıktı.

"Peki ya gözleri?"

Yüzbaşı korkuyla, yavaş yavaş onu boğup öldürmeye başlayan ejderana baktı. Bir şeyler geveledi.

"Genç... çok genç!" diye tekrarladı Gakhan sevinçle. Artık biliyordu! "Neredeler?"

Yüzbaşı nefesi arasından bir şey söyledikten sonra Gakhan adamı çarparcasına yere fırlattı.

Hortum güçleniyordu. Gakhan ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Refakatindekilerle birlikte çadırdan ayrılıp yer altındaki zindanlara doğru koştururken tek bir şey aklına bir ejderha kanadı gibi çarpmıştı.

Hepadam... Hepadam... Hepadam!

- 7 - Karanlıklar Kraliçesi'nin Mabedi

“Tas!"

"Acıyo... bırakın beni..."

"Biliyorum Tas. Çok üzgünüm ama uyanman gerek. Lütfen

Tas!"

Sesteki korku ve aciliyetin keskin tınısı kenderin aklındaki acı yüklü pusu yırtmıştı. Bir parçası atlayıp zıplıyor, uyanması için ona bağırıp duruyordu. Ama başka bir parçası –hoş olmasa da– onu pusuda bekleyen, her an üzerine çullanmaya hazır bekleyen acısından daha iyi olan karanlığa sürüklenmek taraftarıydı...

"Tas... Tas..." Bir el yanağına hafif hafif vurdu. Fısıltılı ses, denetim altında tuttuğu dehşetle, gergin ve sinirliydi. Kender aniden başka seçeneği olmadığını anladı. Öte yandan beyninin hop oturup hop kalkan kısmı bir şeyler kaçırıyor olabileceğini bağırıp duruyordu.

“Tanrılara şükür!" diye saldı nefesini Tika, Tasslehoff gözlerini açıp ona bakınca. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Berbat," dedi Tas peltek bir dille, oturmaya uğraşırken. Tahmin ettiği gibi ağrı gizlendiği köşeden atlayarak üzerine çullanmıştı. İnleyen Tas başını tuttu.

"Biliyorum... Çok üzgünüm," dedi Tika tekrar, eliyle kibar kibar

Tas'ın saçlarını geriye doğru okşarken.

"Eminim niyetin iyidir Tika," dedi Tas berbat bir halde, "ama öyle yapmasan olur mu? Sanki cüce çekiçleri kafama vuruyormuş gibi oluyor."

Tika aceleyle elini geri çekti. Kender sağlam gözüyle elinden geldiğince etrafa bakmaya çalıştı. Diğer gözü, şişliğinden hemen hemen kapanmıştı. "Neredeyiz?"

"Mabed'in altındaki zindanlarda," dedi Tika yavaşça. Kızın yanında oturan Tas, kızın korku ve soğuktan titrediğini

hissedebiliyordu. Etrafına bakınınca bunun nedenini anladı. Manzara onu da ürpertti. Özlemle korku sözcüğünün anlamını bilmediği zamanları hatırladı. Normalde şimdi heyecan içinde olurdu. Sonuç olarak daha önce hiç bulunmamış olduğu bir yerdeydi; üstelik herhalde incelenebilecek dünya kadar büyüleyici şey vardı.

Fakat burada ölüm olduğunu biliyordu Tas; ölüm ve ıstırap. Ölen çok insan görmüştü, bir çoğunun ıstırap çektiğini de. Aklı Flint, Sturm ve Laurana'ya kaydı... Tas'ın içinde bir şeyler değişmişti. Bir daha hiç o eski kender gibi olamayacaktı. Keder içinde öğrenmişti korkuyu; kendi için değil de diğerleri için duyduğu korkuyu. O anda sevdiği birini daha kaybetmektense ölmeyi tercih ettiğine karar vermişti.

“Karanlık yolu seçmişsin ama bu yolda yürüyecek cesaretin var,” demişti Fizban.

“Gerçekten var mı acaba?” diye düşündü Tas. İçini çekerek elleriyle yüzünü kapattı.

"Hayır Tas!" dedi Tika, onu sarsarak. "Bunu bize yapma! Sana ihtiyacımız var!"

Tas acı içinde başını kaldırdı. "Bir şeyim yok," dedi durgun bir halde. "Caramon ile Berem nerede?"

"Orada," diye işaret etti Tika hücrenin uzak köşesini. "Muhafızlar bize ne yapmaları gerektiğini söyleyecek birini buluncaya kadar bizi bir arada tutuyor. Caramon bir harikaydı," diye ekledi gurur dolu bir tebessümle, tutsaklarından mümkün olduğu kadar uzak bir köşede başı önünde oturmuş somurtan koca adama sevgi dolu bir bakış atarak. Sonra Tika'nın yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. Tas'ı yanına yaklaştırdı. "Ama Berem için endişeleniyorum! Galiba deliriyor!"

Tasslehoff aceleyle Berem'e baktı. Adam hücrenin soğuk, pis zeminine oturmuş, bakışları dalgınlaşmış, başı bir şeyler dinlermiş gibi eğilmişti. Tika'nın keçi kılından yapmış olduğu takma sakalı parçalanmış ve kirlenmişti. Tas sakalın düşmesine pek bir şey kalmadığını fark ettikten sonra telaş ve aceleyle hücre kapısından baktı.

Zindanlar, Mabed altındaki kayalara oyulmuş tünellerden oluşan bir labirentti. Mabed'in zemin katından dümdüz aşağıya inen dar bir döner merdivenin ucunda bulunan ortadaki küçük, yuvarlak, açık muhafız odasından her yöne doğru dallanıyor gibi görünüyorlardı. Muhafız odasında, meşale altındaki bir masada, bir ekmekten sakin sakin çimlenip bunu sürahi içindeki bir sıvıyla ziftlenen bir hobgoblin oturuyordu. Başının üzerindeki bir çivide asılı duran bir halka anahtar onun baş gardiyan olduğunu belirtiyordu. Yolarkadaşlarına kulak astığı yoktu. Bulundukları hücre yüz adım kadar uzakta, karanlık ve kasvetli bir koridorun sonunda olduğu için, "belki de bu loş ışıkta bizi doğru dürüst de göremiyordur," diye düşündü Tas.

Hücre kapısına doğru emekleyen Tas, koridorun diğer yönüne doğru baktı. Bir parmağını ıslatarak havaya tuttu. O tarafın kuzey olduğuna karar verdi. Tüten, kötü kokulu meşaleler rutubetli havada titrek titrek yanıyordu. Daha uzakta bulunan, daha büyük bir hücre içkili eğlencelerinin yorgunluğunu uyuyarak geçiren ejderan ve goblinlerle doluydu. Koridorun en ucunda, hücrelerinin arka tarafında yarım aralık, ağır demir bir kapı duruyordu. Dikkatle dinleyen Tas kapının gerisinden sesler duyabildiğini düşündü: Derinden gelen inleme sesleri. Orası zindanların ayrı bir bölümü olsa gerek, diye karara vardı Tas, bu hükme geçmiş deneyimlerine dayanarak varmıştı. Büyük bir ihtimalle zindancı kapıyı rahat rahat dolaşmak ve karışıklıkları dinlemek için açık bırakmış olmalıydı.

"Haklısın Tika," diye fısıldadı Tas. "Bir çeşit bekleme hücresinde tutuluyoruz, büyük bir ihtimalle de emirleri bekliyoruz." Tika başıyla onayladı. Caramon'un yaptığı rol muhafızları tam olarak kandıramıyorduysa bile düşüncesizce bir şey yapmadan önce iki kere düşünmelerini sağlıyordu.

"Ben Beremle konuşmaya gidiyorum," dedi Tas.

"Hayır Tas" –Tika adama huzursuzca baktı– "bence bu pek..." Ama Tas onu dinlemedi bile. Zindancıya son bir kez bakan Tas,

Tika'nın yumuşak protestolarını duymamazlığa gelerek adamın takma sakalını yeniden Berem'in yüzüne yapıştırmak niyetiyle adama doğru emekledi, tam adama yaklaşmış minik elini uzatmaya hazırlanıyordu ki Hepadam aniden kükreyerek doğrudan kenderin üzerine atladı.

Şaşıran Tas ciyaklayarak geriledi. Ama Berem onu görmedi bile. Anlaşılmaz bir şeyler bağırarak Tasslehoff'un üzerinden sıçrayarak kendisini hücre kapısına attı.

Artık Caramon da ayağa kalkmıştı – aynı hobgoblin gibi. Rahatının bozulduğuna sinirleniyormuş gibi görünmeye çalışan

Caramon yerdeki Tasslehoff'a sert bir bakış fırlattı.

"Ne yaptın ona?" diye homurdandı koca adam çaktırmadan.

"H-hiç bir şey Caramon, emin ol!" dedi Tas nefes nefese. "O-o delirmiş!"

Berem gerçekten de delirmiş gibi görünüyordu. Acının ne olduğunu bilmeyen adam kendini demir parmaklıklara atarak onları kırıp açmaya çalışıyordu. Bu işe yaramayınca parmaklıkları eliyle tutup bunları eğip açmaya çalıştı.

"Geliyorum Jasla!" diye bağırdı. "Gitme! Affet..."

Domuz gözleri telaşla açılan zindancı merdivenlere koşarak yukarı bağırmaya başladı.

"Muhafızları çağırıyor!" diye homurdandı Caramon. "Berem'i sakinleştirmemiz gerek. Tika..."

Zaten kız Berem'in yanına gitmişti bile. Omuzlarından tutarak durması için yalvardı adama, ilk başta çıldırmış adam kıza hiç kulak asmayarak kabaca onu üzerinden silkti. Fakat Tika sonunda Berem sanki dinleyecekmiş gibi oluncaya kadar adamı okşadı, sevdi, yatıştırdı. Adam hücre kapısını açmaya çalışmaktan vazgeçerek durdu; elleri parmaklıkları kavramıştı. Sakal yere düşmüş, yüzü terle kaplanmıştı; ayrıca parmaklıklara kafasıyla vurduğu yerde oluşan bir kesikten de kan sızıyordu.

Zindancının çağrısıyla merdivenlerden hızla inen iki ejderan yaklaşırken zindanın ön tarafından takırtı sesleri

duyulmaya başlamıştı. Kıvrık kılıçlarını çekmiş, hazır tutarak, peşlerindeki zindancıyla birlikte dar koridordan ilerliyorlardı. Tas aceleyle sakalı alıp keselerinden birine sıkıştırarak gelenlerin Berem'in sakalı olduğunu hatırlamamalarını temenni etti.

Tika hâlâ, aklına gelen her şeyi geveleyen Berem'i okşayarak sakinleştiriyordu. Berem bir şey dinliyor gibi görünmüyordu ama en azından bir kez daha sakinleşmişti. Ağır ağır nefes alarak boş hücreye ifadesiz gözlerle bakmaya başladı. Tas adamın kolundaki kasların kasılarak seyirdiğini görebiliyordu.

"Ne demek oluyor bu?" diye bağırdı Caramon ejderanlar hücre kapısına geldiklerinde. "Beni gözü dönmüş bir hayvanla aynı yere kitlediniz! Beni öldürmeye kalkıştı! Beni buradan çıkarmanızı istiyorum!"

Tasslehoff, Caramon'u yakından izliyordu; koca savaşçının sağ elinin muhafıza doğru hafif bir harekette bulunduğunu gördü. Verilen işareti tanıyan Tas harekete geçmek için gerildi. Tika'nın da hazır olduğunu gördü. Bir hobgoblin ile iki muhafız... Çok daha kötüleriyle karşılaşmışlardı.

Ejderanlar tereddüt içinde olan zindancıya baktılar. Tas yaratığın kalın kafasından neler geçtiğini tahmin edebiliyordu. Bu koca subay Kara Hanım'ın bir dostuydu; büyük bir ihtimalle yakın arkadaşlarından birinin bir hapishane hücresinde öldürülmesine memnun olmazdı.

"Anahtarları alayım," diye mırıldandı zindancı, koridordan paytak paytak giderek.

Ejderanlar kendi dillerinde konuşmaya başladılar, belli ki hobgoblin hakkında kendi aralarında hoş olmayan yorumlarda bulunuyorlardı. Caramon, Tika ile Tas'a şimşek gibi bir bakış fırlatarak, aceleyle iki başı birbirine tokuşturma işareti yaptı. Keselerinden birini karıştıran Tas, küçük bıçağını sıkı sıkı tuttu. (Keselerini aramışlardı ama Tas –yardımcı olmak amacıyla– sonunda muhafızların kafası karışıncaya kadar keselerini çevirip durmuştu –aynı keseyi dördünücü kere aradıktan sonra– vaz geçmişlerdi. Caramon,

Karanlık Hanım içindekileri kontrol etmek istediği için kenderin keselerini muhafaza etmesi gerektiği konusunda ısrar etmişti. Tabii eğer muhafızlar sorumluluğu üzerlerine alacaklarsa o başkaydı... Tika Berem'i yatıştırmaya devam ediyor, kızın uyutucu sesi boş boş bakan hummalı mavi gözlere yeniden hayat veriyordu.

Zindana tam anahtarları duvardaki çividen çıkarmış yeniden koridora doğru gidiyordu ki merdivenlerin dibinden gelen bir ses onu durdurdu.

"Ne istiyorsun?" diye hırladı zindancı; aniden, hiç uyarmadan beliriveren cüppeli suret karşısında şaşırmıştı.

"Ben Gakhan," dedi ses.

Hobgoblin yeni gelenin belirmesi karşısında hastalıklı yeşil bir renk aldı; anahtarlar takattan kesilmiş elinde birbirlerine çarpıp gıcırdarken, hemen susan ejderanlar da saygıyla toparlandılar. İki muhafız daha takırdayarak merdivenlerden indi. Cüppeli suretin tek bir hareketiyle yanında durmak için ilerlediler.

Tir tir titreyen hobgoblini geçen suret hücre kapısına yaklaştı. Tas artık sureti rahatlıkla görebiliyordu. Yüzüne kara bir kukuleta geçirmiş zırhlar içinde başka bir ejderandı bu. Kender sıkıntıyla dudaklarını ısırdı. Eh, durum o kadar da kötü sayılmazdı – en azından Caramon için.

Arkasında bir it gibi dolaşıp kekeleyen zindancıya hiç kulak asmayan kukuletalı ejderan, duvardan bir meşale kaptığı gibi tam yolarkadaşlarının hücresinin önünde durdu.

"Beni buradan çıkartın!" diye bağırdı Caramon, Berem'i dirseğiyle bir yana iterek.

Fakat Caramon ile hiç ilgilenmeyen ejderan, parmaklıklar arasından pençeli elini uzatarak Berem'in gömleğinin önünü tuttu. Tas, Caramon'a deli gibi bir bakış fırlattı. Koca adamın yüzü ölü gibi olmuştu. Çaresizliklik içinde ejderana doğru atladı ama çok geç kalmıştı.

Pençeli elinin tek bir hareketiyle, ejderan, Berem'in gömleğini paramparça etti. Meşale ışığı Berem'in tenine

gömülmüş ziyneti aydınlatır aydınlatmaz hücre yeşil bir ışıkla ışıldadı.

"Bu, o," dedi Gakhan sakin sakin. "Hücrenin kapısını aç." Zindana gizlenemeyecek şekilde titreyen elleriyle anahtarı hücre kapısına sokmaya çalıştı. Anahtarları hobgoblinden kapan ejderan muhafızlardan biri hücre kapısını açtıktan sonra içeri daldılar. Muhafızlardan biri Tika'yı tutarken diğeri Caramon'un başının yan tarafına kılıcının kabzasıyla şiddetli bir darbe indirerek savaşçıyı bir öküz gibi devirdi.

Gakhan hücreye girdi.

"Öldür onu" –ejderan Caramon'u işaret etti– "kızla kenderi de." Gakhan pençesini Berem'in omuzuna koydu. "Bunu Karanlıklar Majestesi'ne götüreceğim." Ejderan diğerlerine doğru muzafferane bir bakış fırlattı.

"Bu gece zafer bizim olacak," dedi yavaşça.

Ejderha pulundan zırhları içinde tere batıp çıkan Tanis, Büyük Toplantı Salonu'na çıkan geniş antrelerden birinde Kitiara'nın yanında duruyordu. Yarımelfi, ölü silahşör Lord Soth'un korkunç iskelet savaşçıları da dahil olmak üzere Kitiara'nın askerleri sarmıştı. Bunlar tam Kitiara'nın arkasındaki gölgeler içindeydi. Antre kalabalık olmasına rağmen –Kitiara'nın ejderan askerleri mızrak mızrağa istiflenmişlerdi– ölmeyen savaşçıların etrafında büyük bir boşluk vardı. Hiç kimse onlara yaklaşmıyor, onlarla konuşmuyordu; onlar da kimseyle konuşmuyordu. Oda birbirini ezen sayısız beden nedeniyle bunaltıcı bir sıcaklığa sahip olmakla birlikte, yanlarına çok yanaşmaya cesaret edecek biri olsa neredeyse kalbini durduracak olan bu savaşçılardan buz gibi bir hava yayılıyordu.

Lord Soth'un titrek gözlerini üzerinde hisseden Tanis, ürpermeden edemedi. Bakışlarını ona doğru kaldıran Kitiara gülümsedi; bir zamanlar son derece dayanılmaz bulduğu çarpık tebessümdü bu. Kadın Tanis'e çok yakın duruyordu, bedenleri birbirine değiyordu.

"Onlara alışırsın," dedi kadın buz gibi. Sonra bakışları geniş Salon'da olup bitenlere döndü. Kaşları arasındaki kara

çizgi yine belirdi, eliyle kılıcının kabzasına huzursuzca vurup duruyordu. "Kıpırda Ariakas," diye mırıldandı.

Tanis kadının başının üzerinden, sıraları gelince geçecekleri oymalı kapıdan görünen dehşetli manzarayı saklayamadığı bir korkuyla seyretti.

Karanlıklar Kraliçesi Takhisis'in Toplantı Salonu ilk önce izleyeni kendi küçüklüğünün hissiyle bir etkiliyordu. Burası, kara kanı pompalayan kara kalpti ve –haddi zatında– görünüşüne de çok uygundu. Onların bulundukları antre yerleri cilalı siyah granitten muazzam büyüklükte yuvarlak bir odaya açılıyordu. Zemin duvarları oluşturacak şekilde devam ediyor, zamanla donmuş kara dalgalar gibi insana rahatsızlık veren kavislerle yükseliyordu. Sanki her an yıkılıp Salon'daki her şeyi bir siyahlığa boğuvereceklermiş gibi duruyordu. Bunları denetimde tutan sadece Kara Majesteleri'nin gücüydü. Böylelikle siyah dalgalar, o sırada hareket halinde girdap gibi dönen bir duvarla – yani ejderha nefesleriyle– gözlerden gizlenmiş olan yüksek kubbe şeklindeki tavana doğru yükseliyordu.

Geniş Salon'un zemini o anda boştu ama kısa bir süre sonra Yüceefendileri'nin tahtları altında yerlerini almak için içeri girecek askerle dolacaktı. Bu tahtlar –dört tanesi– parlak granit zeminin üç metre kadar üzerinde duruyordu, içbükey duvarlardan dışarıya doğru siyah kayalardan diller gibi uzanan çıkıntılara alçak kapılar açılıyordu. Her iki yanda ikişer tane duran bu dört koca platform üzerinde sadece ve sadece Yüceefendiler otururlardı. Başka kimsenin –özel muhafızların dahi– kutsal platfformların en üst basamaklarından daha ileriye gitmelerine izin verilmezdi. Özel muhafızlar ve yüksek rütbeli subaylar yerden tahtlara doğru çağlar öncesi yaşamış dev bir hayvanın kaburgaları gibi yükselen merdivenler üzerinde dururlardı.

Salon'un tam ortasında, yerden devasa bir yılan gibi ve özellikle de yılana benzetilerek oyulmuş, kıvrılarak yükselen biraz daha geniş bir platform daha yükseliyordu. Yılanın başından Salon'un yan tarafındaki bir kapıya doğru taştan

ince bir köprü uzanıyordu. Yılan başı Ariakas'a –ve Arikas'ın tepesindeki karanlıkta kalmış girintiye– doğru dönüktü.

Ariakas, yani kendi deyimiyle "İmparator", büyük Salon'un ön tarafında, etrafındakilerden üç metre kadar daha yüksek, biraz daha büyükçe bir platform üzerinde oturuyordu.

Tanis bakışlarını bir türlü Ariakas'ın tahtının tepesindeki kayaya oyulmuş bölümden alamıyordu. Bu diğer girintili bölümlerden daha genişti ve –içinde– neredeyse insana canlıymış hissi veren bir karanlık barındırıyordu. Soluyor, kalp gibi atıyordu ve o kadar yoğundu ki, Tanis bakışlarını hemen çevirdi. Hiçbir şey görememesine rağmen kısa bir süre sonra o gölgeler içinde kimin oturacağını tahmin edebiliyordu.

İçi ürperen Tanis, Salon içindeki karanlığa geri döndü. Görülecek pek bir şey kalmamıştı. Kubbe şeklindeki tavanın etrafında çepeçevre, içinde ejderhaların tünemiş olduğu oyuklar vardı; gerçi bunlar Yüceefendiler'in oyuklarından daha küçüktü. Kendi dumanlı nefesleriyle gözlerden gizlenerek neredeyse görünmez olan bu yaratıklar, saygıdeğer Yüceefendiler'inin girintilerinin tam karşısında oturuyor, efendileri'ne dört gözle –Yüceefendiler öyle tahmin ediyordu– göz kulak oluyorlardı. Aslında toplantıdaki ejdarhalardan sadece bir tanesi efendisinin iyiliğini düşünüyordu. Bu da –o anda bile– yerinde oturmuş; Tanis'in ejderhanın efendisinin gözlerinde gördüğü kadar yoğun ve çok daha aşikâr bir nefretle bakan, ateşli kırmızı gözleri Ariakas'ın tahtına dikilmiş olan Kitiara'nın ejderhası Skie idi.

Bir gong sesi duyuldu. Salon'a öbek öbek askerler doldu, hepsi de Ariakas'ın askerlerine ait kırmızı ejderha renklerine bürünmüştü. Ejderanlar ve insan muhafız alayı içeri girip Ariakas'ın tahtı altında yerlerini alırken yüzlerce pençeli ve çizmeli ayak yerleri kazıdı. Merdivenleri çıkan bir subay, lordlarının önünde yerlerini alan bir muhafız olmadı.

Sonra adamın kendisi tahtın arkasındaki kapıdan teşrif etti. Tek başına yürüyor erguvani makam cübbesi

omuzlarından tüm heybetiyle dökülüyor, kara zırhı meşale ışığında parlıyordu. Başında kan renkli taşlarla bezenmiş bir taç parlıyordu.

"Güç Tacı," diye mırıldandı Kitiara; o anda Tanis kadının gözlerinde bir his görmüştü: Bir özlem ama insan gözlerinde pek nadir görülen bir özlem. ' .

"Tacı takan hükmeder,"diye geldi kadının arkasından bir ses. "Böyle yazılıdır."

Lord Soth. Tanis titrememek için kendini sıktı; adamın varlığını buz gibi bir iskeletin eli misali ensesinde hissediyordu.

Ariakas'ın askerleri, mızraklarını yere, kılıçlarını da kalkanlarına vurarak adama uzun uzun ve gürültüyle tezahüratta bulundular. Kitiara sabırsızlıkla hırladı. Sonunda Ariakas ellerini uzatarak sessizlik istedi. Ejderha Yüceefendileri'nin başı dönüp tepesindeki gölgeli oyuğa doğru hürmetle eğildikten sonra eldivenli elinin bir hareketiyle Kitiara'ya doğru alçaltıcı bir işaret yaptı.

Kadına bakan Tanis, kadının yüzünde öyle bir nefret ve aşağılama gördü ki, kadını tanıyamayacaktı neredeyse. "Evet lord hazretleri," diye fısıldadı Kitiara; gözleri artık kapkara ve pırıl pırıldı. "Tacı takan hükmeder. Öyle yazılıdır... kan ile yazılmıştır!" Başını yarım çeviren kadın Lord Soth'u yanına çağırdı. "Elf kadını getir."

Lord Soth eğilip selam vererek iskelet askerlerini de peşinden sürükledi ve giriş holünden hain bir sis gibi aktı. Ejderanlar Lord Soth'un ölüm saçan yolundan çekilebilmek için çılgınlar gibi birbirlerinin üzerlerine çıktılar.

Tanis, Kitiara'nın kolunu yakaladı. "Söz vermiştin!" dedi boğuk bir sesle.

Ona buz gibi gözlerle bakan Kitiara, yarımelfin güçlü elinden kolunu rahatça çekip kurtardı. Kadının kahverengi gözleri adama döndü, onu kuruttu, içindeki yaşamı sonunda kuru bir kabuk bırakıncaya kadar emdi bitirdi.

"Beni iyi dinle Yarımelf," dedi Kitiara, sesi soğuk ve sertti. "Ben sadece ve sadece tek bir şeyin peşindeyim: Ariakas'ın

taktığı Güç Tacı. Laurana'yı yakalamamın nedeni bu, benim için anlamı bu. Söz vermiş olduğum gibi elf kadını Majesteleri'ne takdim edeceğim. Kraliçe beni ödüllendirecek –Taç ile elbette ki– ve sonra elf kadının Mabed'in çok altındaki Ölüm Odaları'na götürülmesini emredecek. Ondan sonra elfe ne olacağı umuruma değil, o yüzden onu sana verebilirim. Sana işaret ettiğimde ileri doğru bir adım at. Seni Kraliçe'ye takdim edeceğim. Onun teveccühünü dilen. Elf kadına ölümüne kadar refakat etmek istediğini söyle. Eğer bunu tasvip ederse onu sana bağışlayabilir. O zaman sen de elf kadını şehir kapılarına, ya da istediğin başka bir yere götürür serbest bırakırsın. Ama bana geri döneceğine dair senden şeref sözü istiyorum Tanis Yarımelf."

"Veriyorum," dedi Tanis, bakışlarını hiç kaçırmadan Kitiara'nın gözlerinin içine bakarken.

Kitiara gülümsedi. Yüzü gevşedi. Bir kez daha o kadar güzel görünüyordu ki Tanis bu ani değişim karşısında hayret ederek neredeyse diğer zalim yüzü görmüş olduğundan bile şüphe etti. Elini Tanis'in yanağına koyan kadın sakalını okşadı.

"Bana şeref sözü verdin. Bu başka adamlar için pek önemli olmayabilir ama ben senin bunu tutacağını biliyorum! Son bir uyarı Tanis," diye fısıldadı aceleyle, "Kraliçe'yi onun sadık bir hizmetkârı olduğuna ikna etmelisin. Şunu sakın unutma Tanis! O çok güçlü bir tanrıça! O bir tanrıça unutma! Bunu senin kalbinden, ruhundan okuyabilir. Majestelerini kuşku bırakmayacak biçimde ona ait olduğuna inandırmalısın. Tek bir hareket, yanlış bir tını veren tek bir söz dahi seni mahveder. Benim bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey olmaz. Eğer sen ölürsen, Lauralanthalasa da ölür!"

"Anlıyorum," dedi Tanis, bedeninin buz gibi zırh içinde ürperdiğini hissediyordu.

Borazanlar çaldı.

"İşte, bu bizim işaretimiz," dedi Kitiara. Eldivenlerini çekerek ejderha miğferini yüzüne indirdi. "İlerle Tanis.

Askerlerimi götür. Ben en son gireceğim."

Gece mavisi ejderha pullu zırhı içinde muhteşem görünen Kitiara, Tanis oyma kapılardan Toplantı Salonu'na girerken mağrur bir edayla yana çekildi.

Kalabalık mavi sancağı görünce tezahüratta bulunmaya başladı. Seyircilerin üzerine diğer ejderhalarla birlikte tünemiş olan Skie zaferle böğürdü. Üzerindeki binlerce pırıl pırıl gözün farkında olan Tanis, yapması gereken şey dışındaki her şeyi aklından çıkarttı. Gözlerini gideceği noktaya dikti – Lord Ariakas'ın platformunun yanındaki mavi sancaklı platform. Kitiara'nın şeref muhafızları gururla yürürken pençeli ayaklarının çıkarttıkları ritmik ayak seslerinin peşinden gelişini duyabiliyordu. Tanis platforma ulaşarak kendisine emredilmiş olduğu gibi merdivenlerin altında durdu. O zaman, son ejderan da kapıdan girerken kalabalık sustu, Salon'da bir fısıltı dolanmaya başladı. Kalabalık Kitiara'nın girişini izlemek için sabırsızlanarak ileri doğru uzandı.

Girişteki kalabalığın beklentisini arttırmak için biraz daha oyalanan Kit'in gözünün ucuna bir hareket takıldı. Dönünce Lord Soth'un antreye girmiş olduğunu gördü; muhafızları etsiz kollarında beyazlara sarılmış bir beden taşıyordu. İhtiraslı, canlı kadının gözleri ile, ölü şövalyenin boş gözleri mutlak bir ittifak ve ikrarla birleşti.

Lord Soth eğilerek selam verdi.

Kitiara da gülümsedikten sonra –dönerek– gökgürültüsü gibi bir tezahürat eşliğinde Toplantı Salonu'na girdi.

Hücrenin buz gibi zeminine uzanan Caramon ayık kalabilmek için büyük bir gayret gösteriyordu. Acı dinmeye başlamıştı. Onu yere düşüren darbe, giydiği subay miğferini ezmiş, onu bayıltaadığı halde sersemletmeyi başarmıştı.

Gene de başka ne yapabileceğini bilemediğinden bayılmış numarası yapmıştı. Neden sanki Tanis burada değil, diye geçirdi aklından, bir kez daha aklının bu kadar yavaş çalıştığına lanetler ederek. Yarımelf hemen bir şeyler düşünüverir, ne yapılması gerektiğini bilirdi. “Bu sorumluluk

bana bırakılmamalıydı!” diye yakındı acı acı Caramon. Sonra, sızlanıp durma koca öküz! “Hepsi sana bel bağlamış!” dedi bir ses aklının arka köşelerinden bir yerlerden. Caramon gözlerini kırpıştırdı; sonra tam sırıtacakken son anda kendine hakim oldu. Ses o kadar Flint'inkine benziyordu ki cücenin yanında bir yerlerde durduğuna yemin edebilirdi! Haklıydı. Hepsi ona bel bağlamıştı. Elinden geleni yapması gerekiyordu. Yapıp yapabileceği de buydu zaten.

Caramon gözlerini bir çizgi halinde açıp yarı açık göz kapakları arasından bakındı. Ejderan bir muhafız neredeyse tam önünde, sırtı sözümona komada yatan savaşçıya dönmüş duruyordu. Caramon, Berem'i ve adı Gakhan olan ejderanı başını çevirmeden göremiyordu ve dikkatleri de üzerine çekmeye cesaret edemezdi Ama o ilk muhafızı halledebileceğini biliyordu. Diğer ikisi onun işini bitirmeden büyük bir ihtimalle ikinci muhafızı da haklardı. Canlı olarak kaçma ümidi yoktu ama en azından Tas ile Tika'ya Berem'i de alıp kaçacak vakit kazandırabilirdi.

Caramon tam kendini gererek muhafıza atlamaya hazırlanmıştı ki zindanın karanlığını ıstırap dolu bir çığlık yırttı. Bağıran Berem'di; bu o kadar öfke ve hiddet dolu bir çığlıktı ki Caramon baygın olmuş olması gerektiğini unutarak telaşla doğruldu.

Sonra Berem'in ileri doğru atılarak Gakhan'ı yakalayıp taş zeminden kaldırmasını hayret içersinde seyretti. Deliler gibi çırpınan ejderanı ellerinden bırakmayan Hepadam, hücreden fırlayarak Gakhan'ı taş duvara yapıştırdı. Ejderanın kafası, kara sunaktaki iyi ejderhaların yumurtalarının çatladığı gibi yarılıp patladı. Hiddetle uluyan Berem, sonunda Gakhan yeşil kanlı biçimsiz bir et parçası haline gelinceye kadar ejderanı durup durup duvara vurmaya devam etti.

Bir an için kimse kıpırdıyamadı. Bu korkunç manzara karşısında dehşete düşen Tas ile Tika birbirlerine sarılmışlardı. Ejderan muhafızlar liderlerinin cesedine felç olmuş, korkunç bir büyüye kapılmış gibi bakarlarken

Caramon ağrıdan sersemlemiş aklıyla olanları bir araya getirmeye çalışıyordu.

Sonra Berem, Gakhan'ın cesedini yere bıraktı. Dönerek, yolarkadaşlarına tanımayan gözlerle baktı. Tamamen çıldırdı, diye akıl yürüttü Caramon ürpererek. Berem'in gözleri fal taşı gibi açılmış, deliler gibi bakıyordu. Ağzından salyalar damlıyordu. Elleri ve kolları yeşil kana bulanmıştı. Sonunda kendisini yakalayan kişinin ölmüş olduğunu fark eden Berem, kendine gelir gibi oldu. Etrafına bakınarak yerde kendisine şok olmuş bir halde bakan Caramon'u gördü.

"Kız kardeşim beni çağırıyor!" diye fısıldadı Berem boğuk bir sesle.

Dönüp, önüne çıkıp onu durdurmaya çalışan ejderanları yana savurarak kuzey koridoru boyunca koşmaya başladı. Arkasına bakmak için hiç duraksamayan Berem, koridorun sonundaki yarı açık demir kapıya çarptı; geçerken harcadığı güç neredeyse kapıyı menteşelerinden kurtarmıştı. Donuk bir gümbürtüyle taşlara çarpan kapı bir ileri bir geri deliler gibi savruluyordu. Berem'in çılgın çığlığının koridorda yankılanmasını duyabiliyorlardı.

Bu arada ejderanlardan ikisi kendini toparlayabilmişti. Biri avazı çıktığı kadar bağırarak merdivenlere doğru koşturdu. Ejeranca bağırıyordu ama Caramon söylediklerini rahatlıkla anlayabiliyordu.

"Tutsak kaçtı! Muhafızlara haber verin!"

Cevaben merdivenlerin başından yeri çizen pençeli ayakların sesleri ve bağırtılar geldi. Hobgoblin ölü ejderana bir bakış attıktan sonra kendi panik içindeki bağırışlarını ejderanınkine katarak merdivene ve muhafız odasına doğru koştu. Çabucak ayağa kalkan diğer muhafız hücrenin içine sıçradı. Ama Caramon da artık ayağa kalkmıştı. Buna hareket denirdi. Bunu anlayabilirdi. Uzanan koca adamö ejderanı boynundan yakaladı. Kocaman ellerinin tek bir hareketiyle yaratık kıpırtısız yere düştü. Ejderan'ın bedeni taş kesilirken Caramon hızla pençeli elden kılıcı aldı.

"Caramon! Arkana bak!" diye bağırdı Tasslehoff, diğer muhafız merdivenlerden geri gelip kılıcını çekmiş hücreye dalarken.

Caramon savrularak döndüğünde diğer yaratığın da Tika'nın çizmesini midesine yiyerek iki büklüm düştüğünü gördü. Tasslehoff minik bıçağını ikinci muhafıza saplamış –heyecandan– yeniden çıkartmayı unutmuştu. Diğer yaratığın taşlamış cesedine bakan kender bıçağı için hemen bir hamlede bulundu. Çok geçti.

"Bırak!" diye emretti Caramon; Tas ayağa kalktı. Yukarıdan gelen hırlama benzeri sesler, merdivenlerden inen pençeli ayakların takırtılarına karışıyordu. Hobgoblin merdivenlere ulaşmış elini deliler gibi sallıyor ve onları işaret ediyordu. Zindancının bağırtıları aşağıya inen askerlerin sesini bile bastırıyordu.

Kılıcı elinde Caramon tereddütle merdivenlere doğru baktıktan sonra Berem'in ardından kuzey koridoruna çevirdi bakışlarını.

"Doğru! Berem'i izle Caramon," dedi Tika aceleyle. "Onunla git! Görmüyor musun? Şuraya doğru! 'Beni çağırıyor,' dedi. Kızkardeşinin sesiydi o! Kızın kendisine seslenişini duyabiliyor. O yüzden delirdi."

"Evet..." dedi Caramon dalgın dalgın koridora bakarak. Zırhları takırdayarak, kılıçları taş duvarlara sürte sürte ejderanların döner merdivenden inişlerini duyabiliyordu. Ancak birkaç saniyeleri vardı. "Haydi..."

Tika, Caramon'un koluna asıldı. Tırnaklarını adamın tenine batırarak kendisine bakması için zorladı; kırmızı bukleleri titrek meşale ışığında alevlerden bir kütle olmuştu.

"Hayır!" dedi kız sertçe. "Onu mutlaka yakalayacaklar ve bu her şeyin sonu olacak! Benim bir planım var. Ayrılmalıyız. Tas ile birlikte ben onları kendime çekeceğim. Sana zaman kazandıracağız. Her şey yolunda gidecek Caramon," diye ısrar etti kız, adamın hayır anlamında başını salladığını görünce. "Doğuya doğru uzanan başka bir koridor daha var.

Gelirken görmüştüm. Bizi o tarafa doğru izleyecekler. Şimdi, acele et de seni görmesinler!"

Caramon tereddüt etti, yüzü acıdan perişan görünüyordu.

"Artık işin sonuna vardık Caramon!" dedi Tika. "İster hayır olsun, ister şer. Senin onunla gitmen lâzım! Onun kızkardeşine ulaşmasına yardım etmen gerek! Çabuk Caramon! Onu koruyabilecek güçte olan tek insan sensin. Sana ihtiyacı var!"

Tika koca adamı ittirdi. Caramon bir adım attıktan sonra dönüp kıza baktı.

"Tika..." diye başladı, bu çılgın plana karşı söylenebilecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Ama daha o sözünü bitiremeden

Tika onu çabuk çabuk öperek –ölü ejderanlardan birinden de bir kılıç alıp– koşarak hücreden çıktı.

"Ben ona göz kulak olurum Caramon!" diye söz verdi Tas, keseleri belinde deliler gibi hoplayıp zıplarken Tika'nın ardından koştururuyordu.

Caramon bir an için peşlerinden baktı. Tika kılıcını savurup üzerine doğru giderken hobgoblin zindancı korkuyla viyakladı. Zindancı kızı tutmak için çılgınca uzandı ama Tika hobgoblini öyle büyük bir hiddetle biçti ki, boğazı kesilen yaratık öldüğünü bile anlamadan yığılıp kaldı.

Yere devrilen cesede hiç kulak asmayan Tika, doğuya doğru giden koridordan hızla ilerlemeye başladı.

Tam arkasından gelen Tasslehoff, bir an için tam merdivenlerin dibinde durdu. Ejderanlar artık görünüyordu; Caramon kenderin muhafızlara sataşan tiz sesini duyabiliyordu.

"Köpek yiyicileri! Yapışkan kanlı goblin âşıkları!"

Sonra Tas da, Caramon'un görüş alanından çıkmış olan Tika'nın peşinden hızla koştu. Hiddetten çıldıran –kaçan mahkumlar ve kenderin sataşmaları karşısında çılgına dönen– ejderanlar durup da etraflarına bakınmadılar bile. Kıvnk kılıçları parıl parıl parlayan, öldürme güdüsüyle uzun

dilleri titreyen ejderanlar tez ayaklı kenderin peşinden koştular.

Bir iki saniye içinde Caramon kendini yapayalnız buldu. Aslında çok kıymetli olan bir koca dakika boyunca kasvetli hücrenin yoğun karanlığına dalıp giderek duraksadı. Hiçbir şey göremiyordu. Tek duyabildiği Tas'ın "köpek yiyicileri," diye haykıran sesiydi. Sonra sessizlik oldu.

“Bir başımayım...” diye düşündü Caramon bıkkınlıkla. "Onları kaybettim – hepsini kaybettim. Peşlerinden gitmeliyim." Tam merdivenlere doğru gitmeye başlamıştı ki durdu. “Hayır, Berem var. O da tek başına. Tika haklı. Bana ihtiyacı var. Onun bana ihtiyacı var.

Sonunda aklını başına alan Caramon, dönerek kuzey koridorundan Hepadam'ın peşinden hantalca ilerlemeye başladı.

- 8 - Karanlıklar Kraliçesi

“Ejderha Yüceefendisi Toede."

Lord Ariakas tembel bir küstahlıkla, yapılan yoklamayı izliyordu. Esasında olup bitenden sıkıldığı söylenemezdi. Sadece, Büyük Meclis'in toplanması onun fikri değildi. Aslında buna karşı da çıkmıştı. Ama bu konuya şiddetle karşı çıkmamaya da dikkat etmişti. Bu onun zayıf görünmesine neden olabilirdi; ve Karanlıklar Majesteleri zayıfların yaşamasına izin vermezdi. Hayır, bu Büyük Meclis için her şey söylenebilirdi de sıkıcı denemezdi...

Karanlık Kraliçe'sinin düşüncesiyle, biraz dönerek aceleyle tepesindeki girintiye bir göz attı. Salon'daki bu en büyük ve en muhteşem locanın tahtı hâlâ boştu; buraya açılan kapı canlı, soluyan karanlık içinde kayboluyordu. Bu locaya merdivenler yükselmiyordu. Kapı yegâne giriş ve çıkıştı. Kapının nereye açıldığı ise – eh, bu gibi şeyleri düşünmemekte fayda vardı. Hiçbir faninin bu demir işçiliğinin ötesine geçmediğini söylemeye bile gerek yoktu.

Kraliçe daha gelmemişti. Bu onu şaşırtmıyordu. Bu açılış merasimleri onun altındaydı. Ariakas tahtı içinde kamburunu çıkartarak oturdu. Bakışları –doğal olarak, diye düşündü acı acı– Karanlıklar Kraliçesi'nin tahtından Karanlık Hanım'a kaydı. Kitiara da oradaydı tabii ki. Bu onun zafer anıydı – ya da kadın öyle zannediyordu. Ariakas kadının üzerine bir lanet okuyup üfledi.

"Elinden geleni ardına koymasın," diye mırıldandı; çavuş, Lord Toede'nin ismini bir kez daha tekrarlarken pek dinlemiyordu bile.

"Hazırım."

Ariakas aniden bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Ne? Neler oluyordu? Düşünceleri içinde kaybolan adam Salon'da olup bitenlere hiç dikkat etmemişti. Ters giden neydi? Sessizlik... korkunç bir sessizlik izledi... ne? Aklını iyice bir yokladı, biraz önce ne söylenmiş olduğunu hatırlamaya çalıştı. Sonra hatırlayarak, solundaki ikinci tahta bakmak için

kara düşüncelerinden sıyrıldı. Bütün gözler aynı tahta kayarken, genellikle ejderanlardan oluşan askerler, altında bir ölüm denizi gibi alçalıp kabarıyordu.

Lord Toede'ye ait ejderan askerler gelmiş, sancakları Toplantı Salonu'nun ortasında hazır olarak bekleyen diğer ejderanların sancaklarına karışmış olmasına rağmen tahtın kendi boştu.

Kitiara'nın platformunun basamaklarında duran Tanis, bulunduğu yerden, tacı altında sert ve soğuk soğuk bakan Ariakas'ın bakışlarını izledi. Yarımelfin kulakları Toede'nin isminin söylenmesiyle dikilmişti. Hemen Solace'a giden yolda toz duman arasında duran hobgoblinin görüntüsü belirmişti gözünün önünde. Görüntü, bu uzun ve karanlık yolculuğun başladığı ılık güz gününün hatırasını getirmişti aklına. Flint'in, Sturm'ün anılarını getirmişti... Tanis dişlerini sıkarak kendini olup bitene konsantre etmeye çalıştı. Geçen geçmişti, bitmişti ve –diye umdu bütün gücüyle– yakında da unutulacaktı.

"Lord Toede?" diye tekrarladı Ariakas hiddetle. Salon'daki askerler kendi aralarında mırıldandılar. Şimdiye kadar hiçbir Yüceefendi Büyük Konsey'e katılma emrine karşı gelmemişti.

Bir insan Ejderha Ordusu subayı boş platforma çıkan merdivenleri tırmandı. En üst basamakta durup (protokol daha ileri gitmesini men ediyordu) o kara gözlere ve –daha da kötüsü– Ariakas'ın tepesindeki gölgeli locaya bakarak bir an için korkuyla kekeledi. Sonra derin bir nefes alarak rapor vermeye başladı.

"Y-yüce Lord Hazretleri ve K-karanlıklar Majesteleri'ne esefle bildiririm ki" –görünüşe göre hâlâ boş olan tepedeki locaya bir göz atmıştı– "Ejderha Yüceefendisi To-a, Toede şanssız ve zamansız b sonla karşılaşmıştır."

Kitiara'nın tahtta oturduğu platformun en üst basamağında duran Tanis, Kit'in ejderha miğferinin gerisinden alaylı bir ses duydu. Ejderha Ordusu subayları aralarında bilmiş bilmiş bakışırken altındaki kalabalıktan kıkır kıkır gülme sesleri gelmişti.

Öte yandan Lord Ariakas pek eğlenmiyordu. "Kim bir Ejderha Yüceefendisi'ni öldürmeye cüret etti?" diye sordu hiddetle; sesi ve sözlerinin çağrıştırdıkları karşısında kalabalık sustu.

"K-Kenderyurdu'ndaydı lordum," diye cevap verdi subay, sesi devasa mermer salonda yankılanıyordu. Subay duraksadı. Bu uzaklıktan bile Tanis adamın yumruğunu sinirli sinirli bir sıkıp bir açtığını görebiliyordu. Belli ki daha bildirmesi gereken kötü haberleri vardı ve o da devam etme konusunda gönülsüzdü.

Ariakas subaya öfkeyle dik dik bakıyordu. Boğazını temizleyen adam yeniden sesini yükseltti.

"Esefle bildiririm ki Kenderyurdu..." Bir an için adamın sesi tamamen kısıldı. Sadece kahramanca bir gayretle devam edebildi, "...düştü."

"Düştü!" diye tekrarladı Ariakas, gökgürültüsü gibi bir sesle.

Belli ki bu subayı dehşete düşürmüştü. Beti benzi atarak bir an için anlaşılmaz bir şeyler geveledikten sonra –anlaşılan bir an önce her şeyin olup bitmesi için– bir nefeste şöyle dedi, "Yüceefendi Toede hain bir biçimde Kronin Thistleknott tarafından öldürülmüş ve askerleri sürülmüştür..."

Artık kalabalıktan daha yoğun bir mırıltı, kızgınlık ve muhalefet homurtuları, Kenderyurdu'nun toptan haritadan silinmesi tehditleri geliyordu. O sefil ırkı Krynn üzerinden silip atacaklardı...

Ariakas eldivenli elini tedirgin bir hareketle salladı. Toplantı yerinde bir an için bir sessizlik oldu.

Ve sonra sessizlik bozuldu. Kitiara güldü.

Bu metal maskesinin derinliklerinden yankılanan neşesiz, mağrur ve alaycı bir kahkahaydı.

Yüzü hiddetle çarpılan Ariakas ayağa kalktı. Bir adım ilerledi ve

–daha o ilerlerken– zemindeki ejderanlar kılıçlarını kınlarından çıkartıp çeliklerden şimşekler çaktırdılar, mızrak

uçları yeri dövmeye başladı.

Bu görüntü karşısında Kitiara'nın kendi askerleri saflarını sıklaştırıp, lordlarının Ariakas'ın sağ tarafında bulunan platformunu etrafında daha sıkışık durmak için gerilediler. Tanis'in eli gayri ihtiyari kılıcının kabzasını kavradı ve Kitiara'ya doğru bir adım daha yaklaşırken buldu kendini, ki bu ayak basmaması gereken platforma ayak basması anlamına geliyordu. Kitiara kıpırdamadı. Oturduğu yerden kıpırdamadan, görülmese bile hissedilebilen bir meydan okumayla bakıyordu Ariakas'a.

Sanki her bedendeki nefes görülmeyen bir güç tarafından boğulurmuş gibi aniden Toplantı Salonu'na nefessiz bir sessizlik çöktü. Salondakiler boğulmuşcasına nefes almaya çalışırlarken yüzleri solmuştu. Ciğerleri yandı, gözleri bulandı, kalp atışları durdu. Ve karanlık içeri doldukça sanki Salon'daki havanın kendisi emilip çekildi.

Bu gerçek, fiziksel bir karanlık mıydı? Yoksa akılda yaşanan bir karanlık mı? Tanis emin olamıyordu. Gözleri Salon'da parlak parlak alevlenen binlerce meşaleyi seçiyor, binlerce mumun gece göğündeki yıldızlar gibi pırıldadığını görüyordu. Ama gece göğü bile, şu anda algıladığı karanlıktan daha karanlık değildi.

Başı döndü. Çaresizlik içinde nefes almaya çalıştı ama sanki İstar'ın Kan Denizi'nin dibindeydi yine. Dizleri titredi, neredeyse ayakta duramayacak hale gelmişti. Güçten kuvvetten kesilmişti, sendeledi, düştü; nefeslenmeye çalışarak yere çöktü, orada burada diğerlerinin de cilalı mermer zemine düştüğünü belli belirsiz algılıyordu. Hareket ıstırap verse de başını kaldırdığında Kitiara'nın sanki görülmeyen bir güç tarafından tahta doğru çekiliyormuş gibi, oturduğu yerde ileri doğru yığıldığını gördü.

Sonra karanlık geçti. Ciğerlerine serin, tatlı bir hava doldu. Kalbi silkinerek yeniden çarpmaya başladı. Kan başına hücum etti, neredeyse bayılmasına neden olacaktı. Bir an için ışık kafasının içinde patlarken, zayıf ve sersemlemiş bir halde mermer merdivene çökmekten

kendini alamadı. Sonra gözleri açılırken ejderanların hiç etkilenmeden kaldıklarını gördü. Onlar sükûnetle duruyor, hepsi aynı noktaya bakıyordu.

Tanis merasimler sırasında boş kalmış olan muhteşem platforma bakmak için bakışlarını kaldırdı. O ana kadar boştu. Kanı damarlarında donmuştu, nefesi neredeyse yeniden durdu. Karanlıklar Kraliçesi Takhisis, Toplantı Salonu'na girmişti.

Krynn üzerinde başka isimleri de vardı. Elfçede ona Ejderhakraliçe diyorlardı; Bozkırlardaki barbarlar da Fesat Nilat. Thorbardin'de cüceler arasında Tamex, yani Sahte Metal diye biliniyordu; Ergoth'un denizcilikle uğraşan halkı arasındaki efsanelerde de ondan Binbir Yüzlü Kadın, yani Mai-tat diye söz edilirdi. Çok uzun zaman önce Huma tarafından yenilgiye uğratılarak yeryüzünden kovulan, Hem Bütün Renklerin Hem de Hiçbirinin Kraliçesi demişti Solamniya Şövalyeleri.

Karanlıklar Kraliçesi Takhisis geri dönmüştü. Ama tam olarak değil.

Tanis daha tepesindeki locadaki gölgeli surete korkuyla bakarken bile, yaşadığı dehşet beynini parçalayıp onu salt dehşet ve korku dışında hiçbir şey hissetmeyecek, algılamayacak şekilde uyuştururken bile Kraliçe'nin cismani bedeniyle orada bulunmadığını fark etmişti. Sanki onların akıllarındaki varlığı platform üzerine asıl varlığının bir gölgesini düşürüyordu. Oradaki zati varlığı sadece kendi iradesinin, diğerlerinin onu algılamalarını istediği şekilde zorlamasından varlık bulabiliyordu.

Bir şey onu alıkoyuyor, onun bu dünyaya girişini engelliyordu. Bir kapı – Berem'in sözleri karmakarışık olarak Tanis'in aklına geldi. Berem neredeydi? Caramon ile diğerleri neredeydi? Tanis ani bir acıyla neredeyse onları unutmuş olduğunu fark etti. Kitiara ve Laurana zihnini o kadar meşgul etmişlerdi ki diğerleri aklından uçup gitmişti. Başı dönüyordu. Sanki her şeyin anahtarını elinde tutuyormuş

gibi geldi ona, ah bir de düşünebilecek kadar zamanı olsaydı.

Ama bu mümkün değildi. Gölgemsi suret sonunda granit odada hiçlikten, soğuk bir delik yaratırcasına siyahlığını koyulttu. Bakışlarını çeviremeyen Tanis sonunda deliğe doğru çekiliyormuş gibi dehşet verici bir hisse kapılıncaya kadar bakmak zorunda kalmıştı. Tam o anda aklının içinde bir ses duydu.

Sizi, bu önemsiz ağız dalaşlarınız ve daha önemsiz hırslarınızın, büyük bir hızla yaklaştığını hissettiğim zafere zarar vermesi için bir araya toplamadım. Burada kimin hüküm sürdüğünü unutmayın Lord Ariakas.

Lord Ariakas da salondaki herkes gibi tek dizi üzerine çöktü. Tanis de hürmetle dizleri üzerine çökerken buldu kendini. Buna mani olamıyordu. Bu iğrenç, insanı boğan kötülüğe karşı içi nefretle dolsa bile, sonuç olarak bu bir tanrıçaydı – dünyayı biçimlendirenlerden biri. Zamanın başladığından beri hüküm sürüyordu... ve zaman bitinceye kadar da hüküm sürmeye devam edecekti.

Ses, onun ve orada bulunan herkesin zihnini yakarak konuşmaya devam etti.

Kitiara, geçmişte bizi çok memnun etmiştin. Şimdi bize sunduğun armağan bizi daha da memnun ediyor. Elf kadını getirin ve bir bakalım; bakalım da hakkındaki hükmümüzü verelim.

Lord Ariakas'a bakan Tanis, adamın tahtına geri döndüğünü, ama bunu yapmadan önce Kitiara'ya nefret yüklü, zehirli bir bakış fırlatmayı da ihmal etmedi.

"Getireyim Karanlık Majesteleri." Kitiara eğilerek selam verdikten sonra merdivenlerden aşağıya inerken yanından geçtiği sırada, "Benimle gel," diye emretti Tanis'e.

Ejderan askerleri gerileyerek yürümesi için odanın ortasında ona yol açtılar. Kitiara peşinde Tanis'le platformun kaburga biçimli merdivenlerinden indi. Askerler geçmeleri için ayrılarak yol verdikten hemen sonra saflarını korumak için yeniden birleştiler.

Salon'un ortasına varan Kitiara, yılan heykelinin sırtından mahmuz gibi fırlayan dar basamaklardan, mermer platformun ortasına varıncaya kadar tırmandı. Tanis onu daha yavaş takip ediyordu; basamakları dar ve tırmanışı zor bulmuştu, özellikle de locadaki gölgeli suretin gözlerinin ruhunu araştırdığını hissederken.

Korkunç platformun ortasında duran Kitiara dönerek, platformu Toplantı Salonu'nun ana duvarına bağlayan dar köprünün diğer tarafındaki oymalı kapıyı işaret etti.

Kapıda bir suret belirdi: Solamniya Şovalyeleri'nin zırhına bürünmüş kara bir suret. Lord Soth, Salon'a girdi ve –onun girmesiyle– dar köprünün her iki yanında duran askerler de, sanki mezardan bir el çıkmış da onları itelemiş gibi gerilediler. Silik kollarında Lord Soth, kefene sarılı bir beden taşıyordu. Odadaki sessizlik o kadar yoğundu ki neredeyse ölü şövalyenin çizmeli ayaklarının sesinin mermer zemin üzerinde çınladığı duyulabiliyordu; oysa orada bulunan herkes şeffaf, etsiz bedenden arkasındaki taşları görebiliyordu.

Beyazlara sarılmış yükünü taşıyarak yürüyen Lord Soth, köprüyü geçerek yılanın başında durmak için yavaş yavaş ilerledi. Kitiara'dan gelen başka bir işaretle beyaz bohçasını Ejderha Yüceefendisi'nin ayaklarının dibine, yere bıraktı. Sonra ayağa kalkarak herkesi dehşet içinde, gerçekten var olup olmadığını, bunu kendi hummalı hayal güçlerinin yaratıp yaratmadığını merak eder bir şekilde bakarken bırakıp aniden yok oldu.

Tanis, hizmetkârının olayları pekiştirmesinden memnun kalan Kitiara'nın miğferinin altından güldüğünü görebiliyordu. Sonra kılıcını çeken Kitiara eğilerek sureti bir koza gibi saran bağları kesti. Bağları tutup asılarak açıktan sonra tutsağın ağın içinde çırpınışını seyretmek için geri çekildi.

Tanis'in gözüne bir tutam bal renkli, karışmış saç ile gümüş zırhların şimşeği takıldı. Kendisini sıkan bağlar yüzünden neredeyse boğulacak gibi olan Laurana öksürerek,

her yanını saran beyaz kumaşlardan kurtulmaya çalışıyordu. Tutsağın dermansızca çırpınışını gören askerler arasında gergin bir gülüşme duyuldu Belli ki bu gelecek daha büyük bir eğlentinin göstergesiydi. Tanis gayri ihtiyari, Laurana'ya yardım etmek için ileri bir adım attı. Sonra Kitiara'nın kahverengi gözlerini üzerinde hissetti, onu izliyor, ona hatırlatıyordu...

"Eğer sen ölürsen – o da ölür!"

Bedeni ürperip titreyen Tanis durdu; sonra geriye bir adım attı. Sonunda Laurana sersem gibi ayağa kalkabildi. Bir an için, nerede olduğunu anlayamadan, sert, alevli meşale ışığında etrafını görebilmek için gözlerini kırpıştırarak etrafına anlamsız anlamsız baktı. Nihayet bakışları, ona ejderha miğferinin ardından gülümseyen Kitiara üzerinde odaklandı.

Düşmanı, yani onu aldatan bu kadının görüntüsü karşısında Laurana dikleşti. Bir an için hiddetinden korkusunu unutmuştu. Mütehakkim bir şekilde önce altına, sonra tepesine baktı; bakışları koca Salon'u taradı. Şans eseri arkasına bakmamıştı. Onu dikkatle izleyen ejderha zırhı giymiş sakallı yarımelfi görmemişti. Onun yerine Kara Kraliçe'nin askerlerini gördü, tahtlarına oturmuş Yüceefendileri gördü, tepelerine tünemiş olan ejderhaları gördü. Sonunda Karanlıklar Kraliçesi'nin gölgemsi şeklini de farketti.

Şimdi nerede olduğunu biliyor, diye düşündü Tanis kahrolarak, Laurana'nın yüzündeki rengin solduğunu görünce. Artık nerede ve başına neler gelmek üzere olduğunu biliyor.

Mabed'in altındaki o zindanlarda kim bilir ona ne öyküler anlatmışlardır. Karanlıklar Kraliçesi'nin Ölüm Odaları hakkındaki hikâyelerle ona ne eziyetler çektirmişlerdir. Büyük bir ihtimalle diğerlerinin çığlıklarını duymuştur, diye tahminde bulundu Tanis; ruhunun, kızın bu bariz dehşeti karşısında ezildiğini hissediyordu. Gece boyunca onların

çığlıklarını dinlemiş olmalıydı ve şimdi, birkaç saat, belki de birkaç dakika içinde o da onlara katılacaktı.

Yüzü ölü gibi sararan Laurana, sanki dönüp duran evrende tek sabit nokta Kitiara imiş gibi ona bakmak için döndü. Tanis, Laurana'nın dişlerinin kenetlendiğini, kendine hakim olmak için dudaklarını ısırdığını gördü. Ne olursa olsun korkusunu bu kadına göstermezdi, korkusunu onlardan hiçbirine göstermezdi.

Kitiara hafif bir hareket yaptı. Laurana kadının bakışlarını izledi. "Tanis..."

Dönünce yarımelfi gördü ve Laurana'nın gözleri kendisininkilerle birleşirken Tanis, bir umudun pırıldadığını gördü. Kızın sevgisinin kendisini sardığını ve kışın acı karanlığından sonra doğan bahar gibi onu kutsadığını hissetti. O an Tanis, kıza duyduğu aşkın bedeninde savaşan iki yan arasındaki bağ olduğunu farketti. Kızı, elf ruhunun değişmeyen, ölümsüz ve insan kanıın arzulu aşkıyla seviyordu. Fakat bunu çok geç anlamıştı ve şimdi bu idrakinin bedelini yaşamı ve ruhuyla ödeyecekti.

Tek bir bakış; Laurana'ya bütün verebileceği bu kadardı. Tek bir bakış kalbindeki mesajı taşımalıydı, çünkü Kitiara'nın kendisini dikkatle izleyen kahverengi gözlerini üzerinde hissediyordu. Üstelik üzerinde başka gözler de vardı, alabildiğine kara ve gölgeli gözler.

Bu gözlerin farkında olan Tanis yüzünün, içinden geçenleri açık etmemesi için kendini zorladı. Mümkün olduğu kadar kendini tutarak dişlerini sıktı, kaslarını gerdi, bakışlarını dikkatle ifadesiz tutmaya çalıştı. Laurana tamamen yabancı biri gibi olmalıydı. Buz gibi bir edayla bakışlarını ondan çevirdi ve dönmekteyken kızın parlak gözlerindeki umut ışığının titreyerek söndüğünü gördü. Sanki bulutun tekinin güneşi karartması gibi Laurana'nın aşkı da soluk bir yeise dönerek hüznüyle Tanis'i ürpertti.

Eli titremesin diye kılıcının kabzasını sıkı sıkı tutan Tanis, Karanlıklar Kraliçesi'ne bakmak için döndü.

"Karanlık Majesteleri," diye bağırdı Kitiara, Laurana'yı kolundan kavradığı gibi ileri doğru sürükleyerek, "Size armağanımı sunuyorum – bizi zafere götürecek bir armağan!"

Bir an için heyecanlı bir tezahüratla sözü kesilmişti. Elini kaldıran Kitiara susulmasını işaret ettikten sonra devam etti.

"Size elf kadın Lauralanthalasa'yı, Qualinesti Elfleri'nin Prensesi'ni, kötü Solamniya Şövalyelerinin liderini sunuyorum. Ejderha mızraklarını geri getiren, Yüce Ermiş Kulesi'nde ejderha küresini kullanan oydu. Onun emriyle oğlan kardeşi ve bir gümüş ejderha Sanction'a gitmişler ve burada –aslında Lord Ariakas'ın bir beceriksizliğinin sonucu olarak– Kutsal Mabed'e gizlice girerek iyi ejderhaların yumurtalarının bozulduğunu görmüşlerdi." Ariakas ileri doğru gözdağı verircesine bir adım attı ama Kitiara soğuk bir edayla onu görmemezliğe geldi. "Onu size veriyorum Kraliçe'm, size karşı işlediği suçların karşılığı olan cezayı veresiniz diye."

Kitiara, Laurana'yı Kraliçe'nin önüne savurdu. Tökezlenen elf kadın Kraliçe önünde dizleri üzerine düştü. Altın saçları bağlarından kurtularak parlak bir dalga gibi önüne devrildi – Tanis'in yanan zihnine göre– bu, engin karanlık salondaki tek ışıktı.

Çok iyi bir iş başarmışsın Lord Kitiara, diye geldi Karanlık Kraliçe'nin duyulmayan sesi, ödüllendirileceksin. Elfin Ölüm Odaları'na kadar götürüldüğünü gördükten sonra sana ödülünü vereceğim.

"Teşekkür ederim Majesteleri," diye eğilerek selam verdi Kitiara. "İşimiz bitmeden önce sizden bana iki şey bahşetmenizi istirham edeceğim." Elini uzatarak Tanis'i sıkı sıkı tuttu. "Önce büyük ve muhteşem ordunuzda hizmet vermek isteyen birini takdim etmek istiyorum."

Kitiara elini Tanis'in omuzuna koyup sert bir biçimde sıkarak diz çökmesi gerektiğini belirtti. Laurana'nın o son bakışını bir türlü aklından atamayan Tanis tereddüt etti. Hâlâ

karanlıktan dönebilirdi. Laurana'nın yanında durup, sonu birlikte bekleyebilirdi.

Sonra dudak büktü.

Ne kadar da bencilleştim, dedi kendi kendine acımasızca, kendi ahmaklığımı örtmek için Laurana'yı kurban etmeyi bile düşünebiliyorum. Hayır, yaptığım kötülükleri kendi başıma ödeyeceğim. Artık hayatım boyunca bir daha iyi bir şey yapamasam bile, onu kurtaracağım. Ve bu bilgiyi, karanlık beni yutuncaya kadar, yolumu aydınlatan bir mum gibi taşıyacağım!

Kitiara'nın omuzunu tutan eli canını acıtırcasına sıkmaya başlamıştı, ejderha pulundan zırhına rağmen ejderha miğferinin gerisindeki kahverengi gözler kızgınlıkla içleniyordu.

Yavaş yavaş başını eğen Tanis, Karanlık Majesteleri'nin önünde diz çöktü.

"Size aciz hizmetkârınız Tanis Yarımelf'i takdim ederim," diye devam etti Kitiara serinkanlılıkla, gerçi Tanis kadının sesinden rahat bir nefes aldığını farketti. "Son komutanım Bakaris'in zamansız ölümüyle onu ordularımın komutanı yaptım."

Yeni hizmetkârımız ileri çıksın, diye belirdi ses Tanis'in aklında. Tanis ayağa kalkarken onu daha yakına çeken Kit'in elini omuzunda hissetti. Kadın aceleyle fısıldadı, "Unutma, artık Karanlık Majesteleri'nin malısın Tanis. Tamamen ikna olmalı yoksa ben bile seni kurtaramam; o zaman sen de elf kadını kurtaramazsın."

“Unutmadım," dedi Tanis ifadesiz bir biçimde. Kendini Kitiara'nın elinden kurtaran yarımelf platformun kenarında Karanlık Kraliçe'nin tahtının altında duracak şekilde ilerledi.

Başını kaldır. Bana bak, diye geldi emir.

Ta içinden bir güç, sahip olup olmadığına emin olamadığı bir güç dileyerek kendini topladı. Eğer ben teklersem Laurana'yı kaybederim. Aşk hatırına, aşkı aklımdan uzaklaştırmalıyım. Tanis gözlerini kaldırdı.

Bakışları yakalandı ve alıkonuldu. Tutulmuş gibi, kendini kurtaramadan gölgemsi surete bakıyordu.. Tanis'in bir korku veya korkunç bir huşu içindeymiş gibi davranmasına hiç gerek yoktu, çünkü bunlar Karanlıklar Majesteleri'ne bakan her ölümlü gibi onda da kendiliğinden belirivermişti. Ona tapınma isteğine kaılsa bile –çok derinlerde bir yerlerde– hâlâ özgür olduğunu hissetti. Tanrıçanın gücü tam değildi. Tanis'in iradesini kırarak onu tüketemiyordu. Takhisis bu zayıflığını açık etmemek için uğraştığı halde Tanis onun dünyaya girmek için devam ettirdiği büyük mücadelenin farkındaydı.

Tanrıçanın gölgemsi sureti gözleri önünde dalgalanarak bütün biçimleriyle kendini sergiliyordu; ki bu da tanrıçanın hiçbiri üzerinde bir denetimi olmadığını gösteriyordu. İlk başta Solamniya efsanelerindeki beş başlı ejderha olarak belirdi. Sonra suret değişerek Cazibe'nin kendisi oldu: erkeklerin sahip olmak için ölebilecekleri güzellikte bir kadın gibiydi. Şimdi ise bir Kara Savaşçı'ydı, ölümü zırhlı elinde tutan Kötülük'ün uzun boylu ve güçlü şövalyesi.

Ama suretler yer değiştirirken bile kara gözler, beş ejderha başının gözleri, Cazibe'nin gözleri, korkunç savaşçının gözleri hep sabit kalıyor, Tanis'in ruhuna bakıyordu. Tanis bu tetkik altında kuruduğunu hissetti. Tahammül edemeyecekti, gücü yoktu. Kraliçenin önünde kendini küçülterek, yerlerde sürünerek bir kez daha alçakça dizleri üzerine çökerken arkasından keder içinde boğulur gibi bir hıçkırık sesi duydu.

- 9 - Kıyamet Borazanları

Kuzey koridoru boyunca Berem'i arayarak hantal hantal yürüyen Caramon, parmaklıklı hücrelerden yükselen hayret yüklü bağırtı çağırtıları, tutsakların uzanan ellerini umursamıyordu. Ama Berem'den bir iz yoktu; geçmiş olduğuna dair bir iz bile yoktu. Diğer tutsaklara onu görüp görmediklerini sormaya çalıştı fakat çoğu maruz kaldıkları işkencelerle akıllarını o kadar yitirmişlerdi ki söyledikleri şeyler hiçbir anlam ifade etmiyordu; zamanla aklı dehşet ve acımayla dolan Caramon, onları kendi hallerine bıraktı. Kendisini durmadan aşağıya doğru götüren koridor boyunca yürümeye devam etti. Etrafına bakınarak çaresizlik içinde o delirmiş adamı nasıl bulabileceğini kara kara düşündü. Tek tesellisi bu ana koridora açılan başka yolların olmamasıydı. Berem bu taraftan gitmiş olmalıydı! Peki öyleyse şimdi neredeydi?

Hücrelerin içine bakan, köşelerden tökezlenerek dönen Caramon, üzerine atılan bir hobgoblin muhafızı neredeyse gözden kaçıracaktı. Yolundan alıkonmanın sıkıntısıyla kılıcını huzursuzca savuuran Caramon, yaratığın kellesini uçurdu ve daha hobgoblinin bedeni taş zemine çarpmadan yoluna devam etti.

Sonunda rahat bir nefes aldı. Merdivenlerden hızla inerken neredeyse başka bir hobgoblin ölüsünün üzerine basacaktı. Hobgoblinin boynu güçlü ellerle bükülüp kırılmıştı. Belli ki Berem oradan geçmişti, üstelik kısa bir süre önce oradan geçmişti. Ceset daha soğumarnıştı.

Artık adamın peşinde olduğuna iyice emin olan Caramon, koşmaya başladı. Geçtiği hücrelerdeki tutsaklar artık koca savaşçı için bulanık birer görüntüden başka bir şey değildi. Sesleri kulaklarını tırmalayan tutsaklar özgürlüklerine kavuşmak için yalvarıyorlardı.

Bunları serbest bıraksam bir ordum olurdu, diye düşündü Caramon aniden. Bir an için durup hücre kapılarını açma

fikriyle oynuyordu ki korkunç bir uluma ve bağırış sesi geldi ileriden bir yerlerden.

Berem'in ulumasını tanıyan Caramon ileri atıldı. Hücreler bitmiş, koridor daralarak yere doğru spiraller çizen dar bir tünele dönüşmüştü. Duvarlarda hafif hafif ışık veren meşaleler vardı ama bunlar da seyrek ve birbirinden uzaktılar. Caramon tünelden aşağıya koşmaya başladı; o yaklaştıkça homurtular da artıyordu. Koca savaşçı acele etmeye çalıştı ama zemin kaygan ve sümüksü bir maddeyle kaplıydı ve aşağıya doğru ilerledikçe hava da daha küf kokulu ve rutubetli olmaya başlamıştı. Kayıp düşmekten korkan Caramon, adımlarını yavaşlatmak zorunda kaldı. Bağırışılar iyice yaklaşmıştı, tam önünden geliyordu. Tünel aydınlanmaya başlamıştı, belli ki sonuna yaklaşıyordu.

Derken Berem'i gördü. Kılıçları meşale ışığında parlayan iki ejderan kılıç darbeleriyle ona saldırıyordu. Yeşil taştan yayılan ışık küçük odayı meşum bir parıltıyla parlatırken Berem onlara çıplak elleriyle karşı koyuyordu.

Onları bu kadar uzun süre geri tutabilmesi Berem'in deli gücünün bir göstergesiydi. Yüzü boyunca uzanan bir kesikten ve yanındaki derin bir yaradan dışarı kan boşalıyordu. Caramon pislikte kayarak yardımına koşarken Berem, ejderanın kılıcını, tam ucu göğsüne dokunurken yakalamıştı. İnsafsız çelik adamın tenine batmıştı ama adam acıdan bihaberdi. Kılıcı çevirip – büyük bir güçle– ejderanı geri sürerken kolundan aşağıya kan boşalıyordu. Sonra soluk alabilmek için duraksadı. Diğer ejderan öldürmek için yaklaştı.

Bütün dikkatlerini avlarına vermiş olan muhafızlar Caramon'u görmediler bile. Tünelden dışarı uğrayan Caramon, son anda kılıcını yaratıklara saplamaması gerektiğini, yoksa kılıcını kaybedebileceğini hatırladı. Muhafızlardan birini koca elleriyle tutup başını çevirerek güzelce boynunu kırdı. Cesedi yere bırakarak diğer ejderanın vahşice dalışını yaratığın boynuna doğru eliyle hızlı bir kesici darbe kullanarak yarım bıraktı. Yaratık geriye doğru düştü.

"Berem, iyi misin?" diye döndü Caramon ve tam Berem'e yardım etmeye hazırlanıyordu ki aniden yan tarafında içini dağlayan bir acı hissetti.

Acıyla nefesi kesilen Caramon sendeleyerek döndüğünde arkasında bir ejderan gördü. Herhalde bu ejderan Caramon'un geldiğini duyarak gölgede kalıp gizlenmişti. Kılıcının darbesi öldürebilirdi ama aceleyle savrulmuş, Caramon'un örgü zırhını eğriltmişti. Kendi kılıcına davranan Caramon zaman kazanmak için geriledi.

Ejderanın ona zaman kazandırmaya hiç niyeti yoktu. Kılıcını kaldırarak Caramon'a doğru daldı.

Belli belirsiz bir hareket oldu, yeşil bir ışıkla bir şimşek çaktı ve ejderan son nefesini vererek Caramon'un ayakları dibine düştü.

"Berem!" dedi Caramon hayretten nefesi kesilerek, elini yan tarafına bastınyordu. "Teşekkür ederim! Nasıl?.."

Fakat Hepadam, Caramon'a boş boş bakıyordu. Sonra, yavaş yavaş başını onaylarcasına sallayarak döndü ve yürüyerek uzakaşmaya başladı.

"Bekle!" diye seslendi Caramon. Acıdan dişlerini sıkan koca adam ejderan cesetlerinin üzerinden atlayarak Berem'in arkasından fırladı. Adamın kolundan yakalayarak onu zorla durdurdu. "Bekle lanet olasıca!" diye tekrarladı, adamı sıkı sıkı tutarak.

Ani hareketinin bedelini ödedi. Oda gözleri önünde dönmeye başlayınca Caramon, yarasının acısına karşı koyarak bir an için hareketsiz durmak zorunda kaldı. Yeniden görmeye başladığında kendini toparlayarak etrafına bakındı.

"Neredeyiz?" diye sordu pek bir cevap ummadan; sadece Berem'in sesini duymasını istemişti.

"Mabed'in çok çok altında," diye cevap verdi Berem ifadesiz bir tonda. "Yaklaştım. Artık çok yakınım."

"Öyle," diye kabul etti Caramon ne olduğunu anlamadan. Berem'i sıkı sıkı tutarak etrafına bakınmaya devam etti. İnmiş olduğu taş merdivenler küçük yuvarlak bir odada son buluyordu. Duvardaaki meşalenin altındaki eski masa ile

etrafındaki sandalyeleri görünce bir muhafız odası olduğunu fark etti burasının. Buradaki ejderanlar muhafız olmalıydılar. Berem bunlara yanlışlıkla rastgelmişti. Ama ejderanlar neyi koruyorlardı acaba?

Caramon aceleyle küçük taş odaya bir göz attı, ama bir şey göremedi. Oda aşağı yukarı yirmi adım çapındaydı ve kayaya oyulmuştu. Döner merdivenler bu odada son buluyordu ve – diğer tarafta– kemerli bir kapı bulunuyordu. İşte Caramon yakaladığında Berem bu kapıdan çıkmak üzereydi. Kemerin altından bakan Caramon hiçbir şey göremedi. Gerisi karanlıktı; o kadar karanlıktı ki Caramon bir an için efsanelerde sözü geçen Büyük Karanlık'a bakıyor zannetti kendini. Tanrılar dünyayı yaratıncaya kadar boşlukta var olan karanlık.

Duyabildiği tek ses bir suyun fokurdayıp çırpınışıydı. Bir yeraltı suyu herhalde, diye düşündü; bu, rutubetli havayı da açıklıyordu. Bir adım gerileyerek tepesindeki kemeri inceledi.

Kemer, içlerinde bulundukları küçük oda gibi kayaya oyulmamıştı. Bu sanatkâr eller tarafından, taştan yapılmıştı. Bir zamanlar kemeri süsleyen ayrıntılı yontuların belli belirsiz taslaklarını görebiliyor, ama tam olarak hiçbir şey çıkartamıyordu. Geçip giden zaman ve rutubetli hava bunları acımasızca silmişti.

Kendisine rehber olacak bir ipucu bulma umuduyla kemeri inceleyen Caramon, Berem ani ve hiddetli bir güçle yakasına yapışınca neredeyse düşüyordu.

"Seni tanıyorum!" diye bağırdı adam.

"Tabii," diye homurdandı Caramon. "Cehennem adına burada ne yapıyorsun?"

"Jasla çağırıyor..." dedi Berem, bir kez daha gözlerine o vahşi bakış yerleşmişti. Dönerek kemerin gerisindeki karanlığa doğru baktı. "Orada, gitmem gerek... Muhafızlar... beni durdurmaya çalıştı. Benimle gel."

O zaman, muhafızların bu kemeri koruyor olabilecekleri geldi Caramon'un aklına! Ama ne için? Gerisinde ne vardı?

Berem'i mi tanımışlardı, yoksa buradan herkesi uzak tutmak için emir mi almışlardı? Bu soruların hiçbirinin cevabını bilmiyordu; bunu düşünürken cevapların hiç önemi olmadığını fark etti. Her iki sorunun cevabının da.

“Oraya girmen gerek," dedi Berem'e. Fazlasıyla kesinlik taşıyordu sözleri. Berem evet anlamında başını sallayarak sabırsızlıkla ileri doğru bir adım attı. Eğer Caramon onu geri çekmeseydi karanlığa dalacaktı.

"Bekle, ışığa ihtiyacımız var,” dedi koca adam içini çekerek "Bir yere kımıldama!" Berem'in kolunu sıvazlayıp gözünü üzerinden ayırmayan Caramon, gerileyerek sonunda eli bir meşaleye değinceye kadar el yordamıyla duvarı yokladı. Meşaleyi yerinden alarak Berem'e döndü.

"Ben de seninle geleceğim," dedi ağır ağır, bu acıya ve kan kaybına bayılmadan daha ne kadar dayanabileceğini düşünerek. "Al, şunu bir dakika tutuver." Meşaleyi Berem'e uzatıp Berem'in gömleğinin yırtık pırtık parçalarından birini kopartarak yan tarafındaki yarayı sıkı sıkı sardı. Sonra meşaleyi geri alarak kemerin altından geçen yolda önü çekti.

Taş desteklerin arasından geçen Caramon, yüzüne bir şeylerin değdiğini hissetti. "Örümcek ağı!" diye mırıldandı, tiksintiyle ağları elleriyle ittirerek. Ama hiçbir şey yoktu. Omuzlarını silkerek bu konuda daha fazla düşünmeden kemerden geçip Berem'i de arkasından çekti.

Hava borazan sesleriyle parçalandı. "Kapana kıstık," dedi Caramon acı acı.

“Tika!" dedi Tas nefes nefese kasvetli zindan koridorundan koşarlarken. "Planın işe yaradı." Kender omuzunun gerisinden bakmayı göze almıştı.

"Evet," dedi nefesi kesilerek, "sanırım hepsi bizi izliyorlar!" "Mükemmel," diye mırıldandı Tika. Her nedense planının bu kadar iyi işleyeceğini düşünmemişti. Daha önce hayatında yaptığı planların hiçbiri bir işe yaramamıştı. Bunun ilk olacağını nereden bilebilirdi? O da, çarçabuk

arkasına bir bakıverdi. Pençeli ellerinde kıvrık kılıçlarıyla peşlerinden koşturan altı, yedi ejdean olmalıydı.

Pençe ayaklı ejderanlar kız veya kender kadar hızlı koşamasalar da inanılmayacak kadar dayanıklıydılar. Tika ile Tas epey avantajlı başlamışlardı koşmaya ama bu uzun sürmeyecek gibiydi. Kız daha şimdiden soluksuz kalmaya başlamıştı, ayrıca böğründeki acı da iki büklüm durmasına neden oluyordu.

Ama benim koşmaya devam ettiğim her saniye Caramon'a biraz daha zaman kazandıracak, diyordu kendi kendine. Ejderanları bir o kadarcık daha uzağa çekmiş olacağım.

"Baksana Tika!" –Tas'ın dili dışarı sarkmış, her zamanki gibi neşeli olan yüzü yorgunluktan solmuştu– "nereye gittiğimizi biliyor musun?"

Tika hayır anlamında başını salladı. Konuşacak nefesi kalmamıştı. Yavaşladığını hissetti, bacakları kurşun gibi olmuştu. Bir kez daha geriye baktığında ejderanların yaklaştığını gördü. Bu ana koridordan ayrılan başka bir koridor, hatta bir iniş, bir kapı aralığı veya saklanabilecekleri herhangi bir yer bulma umuduyla aceleyle etrafına bakındı. Hiçbir şey yoktu. Koridor önlerinde sessizce, bomboş uzanıyordu. Bir hücre bile yoktu. Uzun, dar, düzgün, yavaş yavaş yukarı doğru tırmanan, görünüşe göre sonsuz olan bir koridordu.

Sonra her şeyi aniden anladı, neredeyse donup kalacaktı. Yavaşlayıp nefeslendikten sonra tüten meşale ışıklarında belli belirsiz görünen Tas'a baktı.

“Tünel... yükseliyor..." Öksürdü.

Tas önce kızın ne dediğini anlamadan gözlerini kırpıştırarak baktı; sonra yüzü aydınlandı.

"Yukanya, dışarıya çıkıyor!" diye bağırdı sevinçle. "Başardın

Tika!"

"Belki..." dedi Tika tedbiri elden bırakmadan.

"Haydi!" diye bağırdı Tas heyecanla, yeni bir güç bulmuştu. Tika'nın elini tutarak onu da çekti. "Öyle olduğunu biliyorum Tika! Kokla bak," –kokladı– "taptaze hava! Kaçacağız...Tanis'i bulup...geri geleceğiz...Caramon'u kurtaracağız..."

Ancak bir kender, bir yandan peşinde ejderanlarla koridordan koşarken, bir yandan da konuşur, diye düşündü Tika bezginlikle. Kendisi artık salt korkudan dolayı koşabiliyordu. Kısa bir süre sonra da bu korku üzerinden kalkacaktı. O zaman, yorgunluktan her yanı ağrırken ejderanları falan umursamadan tünelde yığılıp kalacaktı...

Derken, "Açık hava!" diye fısıldadı.

Gerçekten de Tas'ın onu koşturmak için yalan söylediğini düşünmüştü. Ama artık rüzgarın yumuşak fısıltısının yanağına dokunuşunu hissedebiliyordu. Umut kurşunlaşmış bacaklarını hafifletti. Arkasına bakınca ejderanların yavaşladıklarını düşündü. Belkide artık bizi hiç yakalayamamayacaklarını anlamışlardır! Üzerine bir sevinç çöktü.

“Acele et Tas!" diye bağırdı. Birlikte, yenilenen bir enerjiyle koridor boyunca koşmaya devam ettiler; tatlı hava gitgide daha güçlü esiyordu.

Dosdoğru köşeden dönünce ikisi birden öyle ani bir şekilde durmuşlardı ki Tasslehoff gevşek çakıl üzerinde kayarak duvara çarptı.

"Demek ki bu yüzden yavaşladılar," dedi Tika yavaşça.

Koridor bitmişti. Sürgülü iki ahşap kapı yolu kapıyordu. Kapılara açılmış olan demir kafesli küçük pencereler gece havasının zindanın içine esmesine olanak sağlıyordu. Tas ile dışarısını, özgürlüğü görebiliyorlardı ama ulaşamıyorlardı.

"Pes etme!" dedi Tas bir an duraksadıktan sonra. Hemen kendini toparlayarak koştu ve kapılara asıldı. Kapılar kilitliydi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Tas, kapıları büyük bir uzmanlıkla süzerek. Caramon olsa kapıları parçalayıp veya

kilidini kılıcının bir darbesiyle dağıtıp yoluna devam edebilirdi. Ama bunu kender veya Tika yapamazdı.

Tam Tas kilidi incelemek için eğilmişti ki Tika da yorgun argın duvarlardan birine dayanarak gözlerini kapattı. Başındaki damarlar zonkluyor, bacaklarındaki kaslar acı veren spazmlarla düğümleniyordu. Bitmiş bir halde ağzına giren tuzlu gözyaşlarının tadını alınca ancak fark etti acıdan, hiddetten ve çaresizlikten ağladığını.

"Yapma Tika!" dedi Tas, kızın elini okşamak için hemencecik kapıdan ayrılarak. "Bu basit bir kilit. Hemen çıkarırım bizi buradan. Ağalama Tika. Biraz vakit alacak ama gelecek olurlarsa diye o ejderanlara karşı hazırlıklı ol sen. Onları oyala yeter..."

"Tamam," dedi Tika, gözyaşlarını içine atarak aceleyle burnunu elinin tersiyle sildikten sonra Tas kilide yeniden bakarken elinde kılıcı arkalarındaki koridora döndü.

Bunun basit, çok basit bir kilit olduğunu gördü memnuniyetle, o kadar basit bir kapanla korunuyordu ki neden zahmet edip bu kadar basit bir kapan kurduklarını merak etti Tas.

Neden zahmet edip de...Basit kilit...basit kapan... Sözler aklında çınlamaya başladı. Bunlar tanıdık sözlerdi! Daha önce de düşünüştü bunları... Hayretle kapılara bakan Tas, daha önce de burada bulunduğunu fark etti! Ama yo, bu imkânsızdı.

Başını huzurusuzlukla sallayan Tas, aletlerini bulmak için keselerini karıştırmaya başladı. Sonra durdu. Buz gibi bir korku kendere hakim olup; onu kurbanını silkeleyen bir av köpeği gibi sarsmaya başlayarak elinin kolunun boşalmasına neden oldu.

Rüya!

Bunlar Silvanesti rüyasında gördüğü kapılardı! O kilit, bu kilitti. Basit kapanlı, basit, çok basit kilit! Tika da onun ardındaydı, dövüşüyordu...ölüyordu...

"Geliyorlar Tas!" diye seslendi Tika terli ellerle kılıcını sıkı sıkı tutarak. Kız Tas'a omuzununun üzerinden aceleyle baktı.

"Sen ne yapıyorsun? Ne bekliyorsun?"

Tas cevap veremedi. O da şimdi ejderanları duyuyordu; tutsaklarının hiçbir yere gidemeyeceğinden emin, acele etmeden avlarına yaklaşırken kaba sesleriyle gülüyorlardı. Köşeyi döndüler ve Tas onların, elinde kılıcıyla Tika'yı görünce daha da çok gülmeye başladıklarını duydu.

"A-açabileceğimi zannetmiyorum Tika," diye sızlandı Tas, kilide dehşetle bakarak.

"Tas," dedi Tika umutsuzca, gözlerini düşmanlarından ayırmadan onunla konuşabilmek için geri geri giderek, "bizi yakalamalarına izin veremeyiz! Berem'i biliyorlar! Onun hakkında bizim neler bildiğimizi söyletmeye kalkarlar Tas! Ve bizi konuşturmak için neler yapacaklarını da biliyorsun..."

"Haklısın!" dedi Tas ümitsizce. "Deneyeceğim."

Yürümek için cesaretin var... demişti Fizban ona. Derin bir nefes alan Tasslehoff keselerinin birinden ince bir tel çıkardı. Sonra, dedi kendi kendine elleri tir tir titrerken, ölüm bir kender için en büyük macera değil de nedir? Sonra Flint de orada, tek başına. Büyük bir ihtimalle her türlü belaya bulaşıyordur.. Elleri artık oldukça sakinleşen Tas, teli dikkatle kilide sokarak çalışmaya başladı.

Aniden arkasından acı bir kükreme sesi duydu; Tika'nın bağırdığını, çeliğe çarpan çeliğin sesini duydu.

Tas büyük bir cesaretle çabucak arkasına baktı. Tika kılıç sanatını hiç öğrenememişti, ama meyhane kavgalarında deneyimliydi. Kılıcını savurup ortalığı biçerek tekmeler atıyor, ısırıyor, dövünüyorrdu. Kızın saldırısının taşkınlığı ve vahşiliği ejderanları bir adım geriletmişti. Hepsinin bir yeri kesilmiş kanıyordu; içlerinden biri kolu kopacak hale gelmiş sallanırken yeşil kanlar içinde yere yuvarlanmıştı.

Ama kız onları uzun süre geri tutamazdı. Tas işine geri döndü. Şimdi elleri titriyordu ve ince aleti ıslak ellerinden kurtuldu. Yapması gereken kapanı yerinden oynatmadan kilidi oynatmaktı. Kapanı görebiliyordu – bir yayla yerine yerleştirilmiş minik bir iğne.

“Kes artık!” diye emretti kendi kendine. Bu bir kendere yakışan bir davranış mıydı? Yeniden teli dikkatlice yerine soktu, elleri bir kez daha sakinleşmişti. Birden bire, tam başaracakken, arkadan dürtüldü.

"Hop," diye seslendi Tika'ya huzursuzca, arkasına dönerek. "Biraz daha dikkatli ol..." Sustu. Rüya! Tamamen aynı şeyleri söylemişti. Ve –aynı rüyasındaki gibi– Tika'yı ayaklarının dibine uzanmış gördü, kızıl buklelerine kanlar akıyordu.

“Hayır!" diye viyakladı Tas hiddetle. Tel elinden kaydı ve eli kilide çarptı.

Kilit açılırken bir klik sesi duyuldu. Ve bu klik sesiyle birlikte başka minik bir ses daha geldi, narin bir ses, ancak duyulan bir ses; "çıt" der gibi bir ses. Kapan yerinden kurtulmuştu.

Gözleri fal taşı gibi açılan Tas, önce parmağının ucundaki minik kan noktacığına, sonra kilitten çıkan minik altın iğneye baktı. Ejderanlar artık onu yakalamışlar, omuzundan tutuyorlardı. Tas onlara kulak asmadı bile. Zaten önemli de değildi. Parmağında iğnenin battığı yer ağrıyordu, çok geçmeden ağrı koluna, oradan da tüm bedenine yayılacaktı.

Kalbime ulaştığında artık acı macı hissetmem, dedi kendi kendine rüyadaymış gibi. Hiçbir şey hissetmem.

Sonra borazanlar duydu, bas bas bağıran pirinç borazanlar. O borazanları da daha önce duymuştu. Nerede? Tamam. Tarsis'te, tam ejderhalar gelmeden önce.

Sonra peşini bırakmayan ejderanlar gidivermişler, deliler gibi koridorlardan koşmaya başlamışlardı.

"Bir çeşit genel alarm olsa gerek," diye düşündü Tas, ayaklarının artık kendisini taşımadığını fark etmişti bu arada. Yere, Tika'nın yanına kaydı. Titreyen elini uzatarak kızın artık kan ile keçeleşmiş güzel kızıl buklelerini okşadı. Kızın yüzü beyaz, gözleri kapalıydı.

"Çok özür dilerim Tika," dedi Tas, boğazı kaşıtırken. Acı hızla yayılıyordu, parmakları ayakları uyuşmuştu. Kıpırdatamıyordu. "Çok Özür dilerim Caramon. Denedim,

gerçekten denedim..." Sessizce ağlayan Tas arkasını kapıya dayayarak karanlığın gelmesini bekledi.

Tanis kıpırdıyamıyordu ve –bir an için Laurana'nın içler parçalayan hıçkırıklarını duyarak– kıpırdamayı da hiç arzu etmedi.

Eğer bir şey olacaksa, merhametli bir tanrının onu Karanlık Kraliçe'nin önünde çarpıp öldürmesini istedi. Ama tanrılar ona öyle bir şey bahşetmediler. Kraliçe'nin dikkati başka tarafa çekilip ondan uzaklaştıkça gölge kalktı. Tanis ayağa kalkmak için uğraştı, yüzü utançla kızarmıştı. Laurana'ya bakamıyordu, o gözlerin kahverengi derinliklerinde göreceği hakareti çok iyi bildiğinden Kitiara ile bile gözgöze gelmeye cesareti yoktu.

Ama Kitiara'nın aklında çok daha önemli meseleler vardı. Bu onun zafer anıydı. Planları semeresini vermeye başlamıştı. Elini uzatarak, tam Tanis, Laurana'ya eşlik etmek niyetiyle öne çıkacakken onu güçlü elleriyle tuttu. Soğuk bir edayla Tanis'i geri ittirerek önünde durdu.

"Son olarak elf kadını ele geçirmeme yardımcı olan hizmetkârlarımından birini ödüllendirmek istiyorum. Lord Soth, bu Lauralanthalasa'nın ruhunu istirham ediyor; böylelikle –çok uzun zaman önce– kendisini lanetleyen elf kadının öcünü almış olacak. Eğer kendisi sonsuz karanlıkta yaşamaya mahkum edildiyse, bu elf kadının da onun ölüm içindeki yaşamını paylaşmasını istiyor."

"Yo!" Laurana başını kaldırdı; korku ve dehşet uyuşmuş hislerine tesir etmişti. "Yo," diye tekrarladı sesi boğularak.

Arkaya doğru bir adım atan elf kaçabilecek bir yer bulmak için etrafına çılgınlar gibi baktı, ama kaçmak imkânsızdı. Altındaki zemin kat, sabırsızlıkla yukarı bakan ejderanlarla doluydu. Yeisle boğulacak gibi olan kız, bir kez daha Tanis'e baktı. Adamın yüzü kara ve ürkütücüydü; ona bakmıyor ama alev alev gözlerle insan kadına bakıyordu. Daha şimdiden feveran ettiğine pişman olan Laurana, zayıflığını her ikisinin önünde bir kez daha göstermektense

ölmeyi tercih edeceğine karar vermişti. Gururla kendini toparlayıp bir kez daha kendine hakim olarak başını kaldırdı.

Tanis, Laurana'yı görmedi bile. Kitiara'nın sözleri başındaki damarlar gibi zonkluyor, hem gözlerini, hem de düşüncelerini bulandırıyordu. Hiddetlenlerek Kitiara'nın yanında durmak için bir adım attı. "Bana ihanet ettin!" dedi boğulurcasına. "Bu planın bir parçası değildi!"

"Kes!" diye emretti Kit alçak sesle. "Yoksa her şeyi mahvedeceksin!"

"Ne..."

“Kapat çeneni!" diye kesti sözünü Kitiara hırçınlıkla.

“Hediyen bizi ziyadesiyle memnun etti Lord Kitiara. Karanlık ses Tanis'i kızgınlığına etki etti. İstediklerini sana bahşediyorum. Elf kadının ruhu Lord Soth'a verilecek; ayrıca yarımelfi de hizmetimize kabul ediyoruz. Bunun kabulü için kılıcını Lord Ariakas'ın ayaklarının dibine bırakması gerek.

"Haydi, devam et!" diye ısrar etti Kitiara, gözlerini Tanis'in üzerinden ayırmadan, soğuk bir edayla. Odadaki herkesin gözü yarımelfteydi.

Aklı karışıyordu. "Ne?" diye mırıldandı. "Bana bunu söylememiştin! Ne yapacağım?"

"Platformdan aşağıya inerek kılıcını Ariakas'ın ayaklarının dibine bırak," diye cevap verdi Kitiara hemencecik, onu platformun kenarına doğru götürerek. "O kılıcı alıp tekrar sana iade edecek, o zaman sen de Ejderha Orduları'nın subayı olacaksın. Bu bir merasimden başka bir şey değil. Ama bana zaman kazandıraak."

"Ne için zaman? Neler planladın?" diye sordu Tanis sertçe, ayağını aşağıya inen merdivene koymuştu. Kadının kolunu yakaladı. "Bana söylemiş olman gerekirdi..."

"Ne kadar az bilsen o kadar iyi Tanis." Kitiara seyredenlerin hatırına, sevimli sevimli gülümsedi. Aşıkların birbirlerinden ayrılması gibi görünen manzara karşısında birkaç sinirli kahkaha, birkaç kaba şaka duyulmuştu. Fakat Tanis, Kit'in kahverengi gözlerinde cevaben hiçbir tebessüm görmedi. "Bu platformda yanımda kimin durduğunu

unutma," diye fısıldadı Kitiara. Kılıcının kabzasını okşayan Kit, Laurana'ya anlamlı bir bakış fırlattı. "Düşüncesizce bir şey yapayım deme." Adamdan ayrılarak Laurana'nın yanında durmaya gitti.

Korku ve hiddetle titreyen, aklında binlerce karmaşık düşünce uçuşan Tanis, yılan başı platforma doğru tırmanan merdivenlerden yuvarlanırcasına indi. Toplanmış kalabalığın gürültüsü etrafında okyanus dalgaları gibi patlıyordu. Mızrak uçlarından şimşekler çakıyor, meşale alevleri görüntüsünü bulandırıyordu. Zemine ayak bastı ve tam olarak nerede olduğu veya ne yaptığının farkına varmadan Ariakas'ın platformuna doğru yürümeye başladı. Sadece refleksleriyle hareket ederek mermer zemin üzerinden ilerledi.

Ariakas'ın şeref muhafızları konumundaki ejderanların yüzleri etrafında iğrenç bir kabus gibi yüzüyordu. Onları bedensiz kelleler, sıra sıra parlak dişler, sarkmış diller olarak algılıyordu. Önünde açılıyorlardı; basamaklar önünde sisten çıkıp da maddeleşiveriyormuş gibi beliriverdi.

Başını kaldırarak boş boş yukarı baktı. Tepede Lord Ariakas duruyordu; boylu poslu, haşmetli, güçle silahlanmış biri. Odaaki bütün ışık başındaki Taç üzerinde toplanıyor gibiydi. Taç'ın pırıltısı gözlerini aldı; gözlerini kırpıştıran Tanis, kılıcı elinde merdivenlerden çıkarken bir an için etrafını göremedi.

Kitiara ona ihanet mi etmişti? Sözünü tutacak mıydı? Tanis pek zannetmiyordu. Acı acı kendine lanet etti. Bir kez daha kadının büyüsüne kapılmıştı. Bir kez daha kadına güvenerek ahmaklık etmişti. Şimdi de bütün kartlar kadının elindeydi. Yapabileceği hiçbir şey yoktu... yoksa var mıydı?

Tanis'in aklına öyle ani bir fikir gelmişti ki, bir ayağı bir basamakta, bir ayağı başka bir basamakta donup kaldı.

Aptal! Yürümeye devam et, diye emretti kendi kendine, herkesin onu izlediğini hissederek. Dışarıdan biraz sakin görünmeye çalışmak için kendini zorlayan Tanis bir, derken bir basamak daha çıktı. Lord Ariakas'a yaklıştıkça planı kafasında iyice belirginleşti.

Tacı takan hükmeder! Bu sözler Tanis'in aklında çınlayıp duruyordu.

Ariakas'ı öldürüp Taç'ı al! Çok basit olacak! Tanis'in bakışları celallenerek locayı araştırdı. Ariakas'ın yanında bir muhafız durmuyordu tabii ki. Platformlara Yüceefendiler'den başkalarının çıkmasına izin verilmiyordu. Fakat onun, diğer Yüceefendiler gibi merdiveninde bile bir muhafızı yoktu. Anlaşılan adam o kadar mağrurdu, kendi gücüne o kadar güveniyordu ki bunları dağıtmıştı.

Tanis'in düşünceleri koşturup duruyordu. Kitiara, elf kızın ruhunu Taç için harcamıştı. Taç bende olduğu sürece, o da benim emrimde olacak! Laurana'yı kurtarabilirim...birlikte kaçabiliriz! Bir kez sağ salim buradan çıkınca Laurana'ya her şeyi açıklarım, her şeyi açıklarım! Kılıcımı çekeceğim ama Lord Ariakas'ın ayaklarının dibine koyacağıma ona saplayacağım! Bir kez Taç elime geçince kimse bana dokunmaya cesaret edemez!

Tanis heyecanla titrediğini fark etti. Bir gayret, kendini sakinleştirmeye çalıştı. Yarımelf, aklındaki çaresiz planın gözlerinden okunması korkusuyla Ariakas'a bakamıyordu.

O yüzden bakışlarını basamaklardan ayırmıyordu ve ancak platform ile arasında beş basamağın kaldığını görünce Lord Ariakas'a yaklaştığını anlamıştı. Tanis'in kılıcı üzerindeki eli seyirdi, Kendine hakim olduğunu hissederek adamın yüzüne bakmak için bakışlarını kaldırdı ve bir an için o yüzde beliren kötülük karşısında cesareti kırıldı. Bu, ihtirasla duygusuzlaşmış, binlerce masumun ölümünü, sonuca varmanın tek yolu diye seyretmiş bir yüzdü.

Ariakas, Tanis'i sıkılmış bir ifadeyle, küstahça bir tebessümle seyrediyordu. Sonra kendisini endişelendiren başka meseleler olduğu için yarımelfe olan ilgisini tamamen yitirmişti. Tanis adamın bakışlarının, düşünceli düşünceli Kitiara'ya kaydığını gördü. Ariakas oyun masasına eğilmiş, rakibinin ve kendisinin bir sonraki hamleleri konusunda tahminde bulunmaya çalışan birine benziyordu.

Hislerinde ani bir değişiklik ve nefret hisseden Tanis, kılıcını kınından yavaş yavaş çekmeye başladı. Laurana'yı kurtarmak için yaptığı bu girişimde başarılı olamasa da, her ikisi de bu duvarlar içinde ölüp kalsa da en azından Ejderha Orduları'nın Kumandanı'nı öldürerek dünya için iyi bir şeyler yapabilmiş olacaktı.

Fakat Tanis'in kılıcını çektiğini duyan Ariakas'ın bakışları yeniden yarımelf üzerinde parladı. Gözlerin kara nazarı Tanis'in ruhuna işledi. Adamın muazzam gücünün kendisine hakim olduğunu, kapağı açılan bir fırından çıkan ısı gibi kendisine çarptığını hissetti. Sonra bu farkındalık Tanis'e sanki fiziksel bir darbeymiş gibi çarpıp neredeyse merdivenlerde tökezlenmesine neden oldu.

Etrafını saran o güç aurası... Ariakas bir büyü kullanıcısıydı! “Kör aptal!” diye küfretti Tanis kendisine. Çünkü artık, yakaştıkça, Lord'u saran pırıltılı duvarı görmüştü. Tabii ya, hiç muhafız olmamasının nedeni buydu! Ariakas güruh içinden kimseye güvenemezdi. Kendini koruması için kendi büyüsünü kullanacaktı!

Şimdi de savunmadaydı. Tanis bu kadarını adamın soğuk ve heyecansız gözlerinden rahat rahat okuyabiliyordu.

Yarımelfin omuzları çöktü. Yenilmişti.

Derken, "Vur Tanis! Büyüden korkma! Ben sana yardım edeceğim!" sesi geldi.

Ses bir fısıltıdan başka bir şey değildi, ama yine de o kadar net ve yoğundu ki Tanis kulağına değen sıcak nefesi hissedebiliyordu. Ensesindeki tüyler dikeldi, bedinini bir ürperti sarstı.

Titreyerek aceleyle etrafına bakındı. Yakınında kimse yoktu, Ariakas'tan başka kimse! O da sadece üç adım ötede, kaşlarını çatmış belli ki bu merasimin bir an önce bitmesini bekliyordu. Tanis'in tereddüt ettiğini gören Ariakas yarımelfe, kılıcını ayaklarının dibine koyması için eliyle otoriter bir harekette bulundu.

Kim konuşmuştu? Aniden Tanis'in gözleri Karanlıklar Kraliçesi yakınlarında duran bir surete takıldı. Kara cüppe

giymiş suret daha önce dikkatinden kaçmıştı. Şimdi gözlerini dikmiş, hiç de yabancı gelmediğini düşünerek surete bakıyordu. Ses bu suretten mi gelmişti? Eğer öyleyse bile suret ne bir işarette, ne de harekette bulunmuştu. Ne yapmalıyım? diye düşündü çılgınlar gibi.

"Vur Tanis!" diye fısıldadı bir kez daha beyninin içinde ses. "Çok hızlı!"

Ter içinde, elleri titreyen Tanis yavaşça kılıcını kaldırdı. Artık Ariakas ile bir hizaya gelmişti. Lord'un büyüsünün yarattığı pırıltılı duvar adamı, ışıltılar saçan bir sudan fırlayan gökkuşağı gibi sarıyordu.

“Başka çarem yok,” dedi Tanis kendi kendine. Eğer bir tuzaksa, tuzak. Ben de ölmek için bu yolu seçiyorum.

Diz çökecekmiş gibi yapıp kılıcını, kabzasını mermer platforma koyacak şekilde tutan Tanis, aniden hareketini değiştirdi. Hareketini öldürücü bir darbeye çeviren Tanis, kılıcını Ariakas'ın kalbine sapladı.

Tanis ölmeyi bekliyordu. Kılıcını saplarken dişlerini sıkan yarımelf, büyülü kalkanın kendisini yıldırım çarpmış bir ağaç gibi kurutmasını bekledi.

Ve bir yıldırım da düştü ama ona değil! Hayretler içinde gökkuşağı duvarın patladığı, darbesinin işlediğini gördü. Kılıcın tene girdiğini hissetti. Acı ve eziyet yüklü, hiddetli bir haykırış kulaklarını sağır etti.

Göğsüne kılıç saplanan Ariakas geriye doğru tökezlendi. Daha basit bir adam bu darbeyle ölürdü, ama Ariakas'ın gücü ve hiddeti Olüm'ü yanına yaklaştırmıyordu. Adamın yüzü nefretle çarpıldı, Tanis'in yüzüne vurarak platformun üzerinde sendelemesine neden oldu.

Tanis'in kafasının içinde bir acı patlak vermişti. Kan ile kıpkızıl olmuş kılıcının yanına düştüğünü belli belirsiz gördü. Bir an için bayılacağını zannetti; bu ölmesi anlamına geliyordu, hem kendi hem de Laurana'nın ölümü. Düşüncelerini netleştirmek için başını sersemlemiş gibi salladı. Dayanmalıydı! Taç'ı kapmalıydı. Bakışlarını kaldıran

Tanis, Ariakas'ın yaşamına nihayet verecek bir büyü yapmak için ellerini kaldırmış olduğunu gördü.

Tanis hiçbir şey yapamıyordu. Büyüye karşı bir koruması yoktu ve her nasılsa görünmeyen yardımcısının kendisine daha fazla yardım edemiyeceğini biliyordu. O istediğini elde etmişti bile.

Fakat Ariakas kadar güçlü birinin dahi ele geçiremiyeceği daha büyük bir güç vardı. Boğulur gibi oldu, aklı gelip gitti, korkunç acı içinde büyü sözleri kayboldu yitti. Bakışlarını indirince kendi kanının erguvani cüppesini lekelediğini; kan lekesinin yaşamı parçalanmış kalbinden aktıkça, geçen her an ile gittikçe büyüdüğünü gördü. Ölüm ona sahip çıkmak için geliyordu. Artık Ölüm'ü daha fazla savuşturamıyordu. Ariakas çaresizlik içinde karanlık ile dövüşerek sonunda Karanlık Kraliçe'sine yardım etmesi için bağırdı.

Ama o zayıfları bırakırdı. Nasıl Ariakas'ın babasını öldürmesini seyrettiyse, şimdi de dudaklarından geçen son söz ismi olduğu halde, onun düşüşünü seyrediyordu.

Ariakas'ın bedeni yere yuvarlanırken Toplantı Salonu'nda huzursuz bir sessizlik yaşandı. Güç Tacı başından takırdayarak düştü ve kana bulanmış sık, kara saçlar yanında durdu.

Kim Taç'ta hak iddia edecekti?

Kulakları yırtan bir çığlık duyuldu. Kitiara bir isim söylüyordu, birine sesleniyordu.

Tanis anlayamadı. Zaten umurunda da değildi. Elini Taç'a doğru uzattı.

Aniden kara zırhlı bir suret önünde beliriverdi.

Lord Soth!

Katıksız bir panik ve dehşet hissiyle cebelleşen Tanis, aklını tek bir konuya vermişti. Taç parmaklarının birkaç santim ilerisindeydi. Tüm gücüyle Taç'a atıldı. Tam başka bir el –iskeletimsi bir el– de onu tutmak için uzandığında soğuk metalin tenine battığını şükrederek hissetti.

Onundu! Soth'un ateşli gözleri alevlendi. İskelet el, ödülü zorla almak için uzandı. Tanis, Kitiara'nın anlaşılmaz

komutlar vererek ayakladığını duyabiliyordu.

Fakat tam kana bulanmış metal parçasını başının üzerine koyacaktı ki gözleri korkusuzca Lord Soth'unkilere kenetlendi; Salon'daki sessizlik borazanlar, acı acı öten borazanlarla bozulmuştu.

Lord Soth'un eli havada kaldı, Kitiara'nın sesi aniden kesildi. Kalabalıktan bastırılmış ve meşum bir mırıltı yükseldi. Bir an için Tanis'in acıyla bulutlanmış aklına, bu borazanların kendi şerefine çaldığı geldi. Sonra başını çevirip kasvetle Salon'a bakan Tanis, bütün suratların telaşla etraflarına bakındıklarını gördü. Herkes –hatta Kitiara bile– Karanlık Kraliçe'ye bakıyordu.

Karanlıklar Majestesi'nin gölgeli gözleri Tanis'in üzerindeydi, ama artık bakışları ayrılmıştı. Gölgesi artarak yoğunlaştı ve Salon'a kara bir bulut gibi yayıldı. Söylenmemiş bir emre itaat eden, onun siyah nişanını taşıyan ejderanlar Salon'un kenarındaki yerlerinden fırlayarak kapılardan geçip yokoldular. Tanis'in, Kraliçe'nin yanında gördüğü siyah cüppeli suret de yok olmuştu.

Ve borazanlar ötmeye devam ediyordu. Taç'ı elinde tutan Tanis, Taç'a duygusuzca bakıyordu. Daha önce iki kez borazan sesleri ölüm ve felaket getirmişti. Bu korkunç müziğin bu kez ki dehşetli haberi neydi acaba?

- 10 - Tacı Takan Hükmeder

Borazan sesleri o kadar ani ve yüksek sesle gelmişti ki Caramon neredeyse ıslak taşlar üzerinde kayıp düşecekti.

Gayri ihtiyari hareket eden Berem onu yakaladı. Borazanlar küçücük odada gümbürtüyle çalarken her iki adam da etraflarına telaşla bakıyorlardı. Tepelerinden –muhtemelen merdivenlerin yukarısından– cevaben gelen borazan seslerini duyabiliyorlardı.

"Kemer! Bu bir tuzaktı!" diye tekrarladı Caramon. "Eh bu prosecution dananın kuyuruğunu koparttı. Mabed'teki bütün canlılar burada olduğumuzu biliyor artık – burası her neresiyse! Ne yaptığını biliyor olman için tanrılara duacıyım!"

"Jasla çağırıyor..." diye tekrarladı Berem. Borazanların çalmasıyla yaşadığı anlık telaş dağılmış, Caramon'u peşinden sürükleyerek ilerlemeye devam ediyordu.

Meşaleyi yukarıda tutan Caramon sadece, başka ne yapabileceğini, nereye gidebileceğini bilemediğinden onu izliyordu. Belliki bir akarsu tarafından kayalara oyulmuş bir mağaradaydılar. Kemer bir merdivene açılıyor ve Caramon'un gördüğü kadarıyla merdiven de doğrudan, hızla simsiyah akan dereye iniyordu. Su kenarından bir yol bulabilmek umuduyla meşaleyi sağa sola tuttu. Ama hiçbir şey yoktu, en azından meşale ışığının kapladığı alanda hiçbir şey yoktu.

"Dur..." diye seslendi ama Berem kara sulara dalmıştı bile. Adamın suyun döner karanlıklarında kaybolmasını bekleyen Caramon, nefesini tutup bekledi. Fakat kara su görüldüğü kadar derin değildi; ancak Berem'in baldırlarına kadar geliyordu.

"Gel!" Caramon'u çağırıyordu adam.

Caramon yeniden böğründeki yaraya dokundu. Kanamaya başlamış gibiydi; sargıları ıslaktı ama sırılsıklam değildi. Öte yandan acı hâlâ yoğundu. Başı ağrıyordu; üstelik korkudan, koşmaktan, kan kaybından o kadar yorgun düşmüştü ki başı da dönüyordu. Bir an için Tika ile Tas'ı

düşündü, hatta çok daha kısa bir an için Tanis'i de. Fakat, onları hemen aklından uzaklaştırdı.

Artık sonuna vardıklarını söylemişti Tika, ister hayır, ister şer olsun. Caramon da buna inanmaya başlamıştı. Suya adımını atınca hızlı akıntının kendisini ileri doğru sürüklediğini hissetti; sanki üzerinde bu akıntının zaman olduğu ve onu kim bilir neye doğru sürüklediğine dair içini burkan bir his doğmuştu içine. Kendi sonuna mı sürüklüyordu onu? Yoksa dünyanın sonuna mı? Yoksa yeni bir başlangıç için bir ümide doğru mu?

Berem önünde sabırsızlıkla suları sıçrata sıçrata yürüyordu, ama

Caramon yeniden onu durdurdu.

"Birbirimizden ayrılmayacağız," dedi koca adam, derin sesi mağarada çınlıyordu. "Başka tuzaklar da olabilir, deminkinden daha kötü üstelik."

Berem, Caramon'un kendisine yetişmesine olanak sağlayacak kadar uzun bir süre tereddüt içinde kaldı. Sonra gürül gürül akan suyun içinden –suyun dibi kaygan, ufalanan ve yerinden oynamış taşlarla emniyetsiz olduğundan– her adımlarını dikkatli dikkatli atmak zorunda kalarak yavaşça yan yana ilerlediler.

Caramon rahat bir nefes alarak suyun içinden ilerlerken, bir şey deri çizmesine öyle büyük bir hızla çarptı ki az kalsın dengesi bozuluyordu. Sendeleyerek Berem'e tutundu.

“Bu da ne?" diye homurdandı, alev alev yanan meşaleyi suyun üzerinde tutarken.

Işığa kapıldığı belli olan bir kelle, parıldayan ıslak siyahlıktan baş verdi. Caramon'un dehşet içinde nefesi kesildi; hatta Berem bile bir an için boş bulunmuştu.

"Ejderhalar!" diye fısıldadı Caramon. "Yumurtadan yeni çıkanlar!" Küçük ejderha tiz bir çığlık atmak için ağzını açtı. Meşale ışığı dizi dizi, jilet keskinliğinde dişler üzerinde parladı. Sonra baş kayboldu ve Caramon yaratığın yeniden çizmesine saldırdığını hissetti. Bir başkası da diğer bacağına çarptı; şimdi su çırpınan kuyruklarla kaynamaya başlamıştı.

Deri çizmelerim, ejdehaların canımı acıtmasını şimdilik engelliyor, diye düşündü Caramon, ama düşecek olsam etimi kemiğimden ayırırlar!

Değişik şekillerde karşılaşmıştı ölümle, ama hiçbiri bundan daha dehşet verici olmamıştı. Bir an için paniğe kapıldı. Geri dönmeliyim, diye düşündü deliler gibi. Berem tek başına gidebilir. Sonuç olarak o ölemiyor.

Sonra koca savaşçı kendine çeki düzen verdi. Hayır, diye derin bir nefes aldı. Artık bizim burada olduğumuzu biliyorlar. Bizi engellemesi için birini veya bir şeyi buraya yollayacaklardır. Berem'in yapması gerekeni yapabilmesi için, gelecek olan her neyse onu benim uzak tutmam gerek.

Son düşüncesinin pek anlamsız olduğunu Caramon da fark etti. O kadar komikti ki bu durumda dahi gülmemek için kendini zor tuttu. Tam o sırada mağaranın sessizliği arkasından gelen çelik seslerinin takırtıları ve kaba haykırışlarla bozuldu.

“Bu çılgınlık!” diye söylendi bezgin bir halde. “Anlamıyorum! Burada karanlıklar içinde ölebilirim; üstelik ne için? Hayalle gerçeği, geçmişle bugünü ayıramayan bir delinin peşinde! Belki ben de deliriyorum!”

Artık Berem de peşlerinden gelen muhafızları fark etmişti. Bu onu ejderhalardan daha çok korkuttu ve ileri atılmasına neden oldu. Rahat bir nefes alan Caramon, ayak ve bacaklarındaki saldırılara kulak asmayarak siyah akarsu içinde yürümeye devam ederek Berem'e yetişmeye çalıştı.

Adam durmadan önündeki karanlığa bakıyordu ve zaman zaman inleyerek ellerini sabırsızlıkla sallıyordu. Nehir onları suyun daha da derinleştiği bir dönemece götürdü. Caramon, su çizmelerinden yukarıya gelirse ne yapabileceğini düşündü. Genç ejderhalar hâlâ deliler gibi peşlerindeydiler ve insan kanı ile etinin sıcak rayihası onları çıldırtıyordu. Kılıç ve mızrakların takırtıları da gitgide daha yakından duyuluyordu.

Sonra geceden de kara bir şey Caramon'a doğru uçarak yüzüne çarptı. O ölümcül suya düşmemek için çaresizlik

içinde çırpınan Caramon meşaleyi düşürdü. Berem ona doğru deliler gibi atılarak yakalarken, meşale cızlayarak söndü. Bir an için ikisi, –kaybolmuş ve kafaları karışmış bir halde– karanlığa doğru bakarak birbirlerine sarılıp kaldılar.

Eğer biri gözlerini kör etmiş olsaydı Caramon ancak bu kadar şaşırabilirdi yönünü. Kıpırdamamış olduğu halde ne tarafa doğru dönük olduğuna dair bir fikri yoktu; etrafıyla ilgili tek bir şey bile hatırlamıyordu. Tek bir adım daha atarsa, hiçliğe dalıp sonsuza kadar düşecekmiş gibi bir his vardı içinde...

"İşte!" dedi Berem, sesi, sanki nefes alamıyormuş gibi boğuktu. "Üzerinde taşların parladığı kırık sütunu görüyorum! Üstelik kızkardeşim de orada! Beni bekliyor, bunca yıl beklemiş olduğu gibi! Jasla!" diye çığlık atarak gayretle ilerledi.

Önündeki karanlığa bakan Caramon, Berem'i tuttu ama adamın bedeninin heyecandan titrediğini hissedebiliyordu. Kendisi hiçbir şey göremiyordu... Yoksa, görebiliyor muydu?

Evet! Acı içindeki bedenine derin bir şükran ve ferahlama hissi yayıldı. Uzakta pırıldayan, karanlıkta bu ağır siyahlığın bile bastıramayacağı bir ışıkla parlayan kıymetli taşları görebiliyordu.

Az ötede, otuz metre kadar ilerilerinde. Berem'i tutan elini gevşeten Caramon, belki de bu –en azından benim için– bir çıkıştır, diye düşündü. Bırakayım Berem hayalet kızkardeşine kavuşsun. Benim bütün istediğim bir çıkış yolu, Tika ile Tas'a geri dönmenin bir yolu.

Kendine olan güveni geri gelmeye başlayan Caramon, iri adımlarla ilerledi. Birkaç dakika içinde her şey olup bitmiş olacaktı...ister hayır için...ister...

"Shirak," dedi bir ses. Canlı bir ışık parladı.

Bir an için Caramon'un kalbi durdu. Yavaş yavaş başını o parlak ışığa bakmak için kaldırdı ve orada siyah bir kukuletanın derinliklerinden kendisine bakan bir çift parlak, kum saati şeklinde altın göz gördü.

Nefesi bedeninden, ölmekte olan bir adamın son nefesi gibi ayrıldı.

Öten borazanlar sustu ve Toplantı Salonu'na bir derece sükûnet hakim oldu. Bir kez daha Salon'daki herkesin gözü –Karanlık Kraliçe de dahil olmak üzere– platform üzerindeki gösteriye çevrildi.

Taç'ı elinde sıkı sıkı tutan Tanis ayağa kalktı. Borazanların ne anlama geldiğini, başına ne belalar gelebileceğini bilmiyordu. Tek bildiği oyunu sonuna kadar götürmekti, ne kadar acı verirse versin.

Laurana... tek düşüncesi kızdı. Berem, Caramon ve diğerleri her nerede idiyseler, onun erişemiyeceği bir yerde oldukları kesindi. Tanis'in gözleri, altındaki yılan başlı platformdaki gümüş zırhlı surete gitti. Bakışları denetimsiz bir biçimde, Laurana'nın yanında durmakta olan yüzü korkunç ejderha maskesine gizlenmiş Kitiara'ya kaydı. Kadın ona işaret etti.

Tanis arkasında bir hareketin varlığını duymaktan çok hissetti; bu tenini yalayan soğuk bir rüzgar gibiydi. Savrulurcasına arkasına dönünce kavuniçi gözlerinde ölüm yanan Lord Soth'un üzerine doğru geldiğini gördü.

Tanis, mezarın ötesinden gelen bu rakibiyle dövüşemeyeceğini bilerek, Taç elinde geriledi.

"Dur! diye bağırdı, Taç'ı Toplantı Salonu'nun zemini üzerinde tutarak. "Onu durdur Kitiara, yoksa ölmeden önceki son gücümle bunu kalabalığa savururum."

Soth sessizce güldü; sadece temasıyla öldürebilecek iskeletimsi eli ona doğru uzanmış yaklaşıyordu.

" 'Ölmeden önceki' ne gücü?" diye sordu ölü şövalye yavaşça. "Büyüm bedenini toza çevirir, Taç da ayaklarımın dibine düşer."

"Lord Soth," diye çınladı berrak bir ses Salon'un tam ortasındaki platformdan, "durun. Bırakın Taç'ı kazanan onu bana kendi getirsin!"

Soth tereddüt etti. Eli hâlâ Tanis'e doğru uzanmış bir halde alevli gözlerininin boş bakışlarını, sorgularcasına

Kitiara'ya çevirdi.

Ejderha miğferini başından çıkartan Kitiara sadece Tanis'e bakıyordu. Tanis kadının kahverengi gözlerinin pırıldadığını, yanaklarının heyecanla kızardığını görebiliyordu.

“Taç'ı bana getirirsin değil mi Tanis?" diye seslendi Kitiara. Tanis yutkundu. "Evet," dedi kuru dudaklarını yalayarak. "Sana

Taç'ı getiririm."

"Muhafızlarım!" diye buyurdu Kitiara elini ileri doğru sallayarak. "Bir refakatçi. Ona dokunan her kim olursa olsun kendi ellerimle öldürürüm. Lord Soth, sağ salim yanıma gelmesini sağlayın–

Tanis bakışlarını, yavaş yavaş ölüm saçan elini indiren Lord Soth'a çevirdi. Tanis'e, ölüm şövalyesi dudak bükerek, "Hâlâ sizin efendiniz bu adam hanımefendi," diye fısıldamış gibi geldi.

Sonra Soth onun yanında yürümeye başladı; şövalyeden yayılan hayaletimsi ürperti neredeyse Tanis'in kanını donduracaktı. Birlikte merdivenlerden indiler; tuhaf bir çift olmuşlardı: Kararmış zırhları içinde silik bir şövalye ile ellerinde kana bulanmış Taç'ı tutan bir yarımelf .

Merdivenlerin dibinde, kılıçları ellerinde duran Ariakas'ın subayları gerilediler, kimi gönülsüzce gerilemişti. Tanis mermer zemine varıp da yanlarından geçerken bir çoğu ona kara kara baktı. Parlayan bir hançer ile, kara gözlerde söylenmeyen yemii gördü.

Kitiara'nın muhafızları da kendi kılıçlarını çekerek Tanis'in etrafını aldılar, ama kalabalık zeminde salimen ilerleyebilmesini sağlayan Lord Soth'un ölümcül aurasıydı. Tanis zırhının altından terlemeye başladı. Demek ki güç dedikleri bu, diye fark etti Tanis. Taç kimde olursa o hükmedecek – ama bütün bunlar gecenin birinin köründe, bir suikastçinin hançeriyle son bulabiliyor!

Tanis yürümeye devam etti ve kısa bir süre sonra Lord Soth ile yılan başı şeklindeki platforma çıkan merdivenlerin dibine vardılar. Tepede zaferiyle daha da güzelleşmiş Kitiara

duruyordu. Tanis, kavuniçi gözleri boş çukurlarında yanan Soth'u aşağıda bırakarak mahmuza benzeyen merdivenleri tek başına çıktı. Tanis platformun tepesine, yani yılanın başına varınca Kitiara'nın gerisinde duran Laurana'yı görebildi. Laurana'nın yüzü soluk, sakin ve kendi halindeydi. Kız ona –ve kan kaplı Taç'a– baktıktan sonra başını çevirdi. Kızın ne düşündüğü veya ne hissettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Önemli de değildi. Açıklayabilirdi...

Ona doğru koşan Kitiara adama sarıldı. Salon'dan bir tezahürat sesi yükseldi.

"Tanis!" dedi kadın nefesi arasından. "Gerçekten de seninle birlikte hüküm sürmek için yaratılmışız! Muhteşemdin, harikaydın! Sana istediğin her şeyi...her şeyi verebilirim..."

"Laurana'yı da mı?" diye sordu Tanis soğuk kanlılıkla, kalabalığın gürültüsüne sığınarak. Çekik gözleri; o, soyunu belli eden gözleri Kitiara'nın kahverengi gözlerine dikilmişti.

Kit aceleyle bir ölü kadar sabit, teni bir ölü kadar bembeyaz olan elf kadına bir bakış attı.

"Eğer onu istiyorsan tabii." Kitiara omuzlarını silktikten sonra sadece onun duyacağı kadar adama sokuldu. "Ama bana sahip olacaksın Tanis. Gündüzleri ordulara komuta edeceğiz, dünyayı yöneteceğiz. Geceleri Tanis! Sadece bizim olacak; senin ve benim." Nefesi sıklaşmıştı; elleri adamın sakallı yüzünü okşamak için uzandı. "Taç'ı başıma yerleştir sevgilim."

Tanis kadının kahverengi gözlerine bakınca gözlerin samimiyet, tutku ve heyecan yüklü olduğunu gördü. Kitiara'nın tir tir titreyen, sabırsız bedeninin kendi bedenine yaslanmış olduğunu hissediyordu. Etrafında askerler deliler gibi bağırıyor, gürültü bir dalga gibi kabarıyordu. Tanis yavaş yavaş Güç Tacı'nı kaldırdı, ağır ağır yükseltiyordu –ama Kitiara'nın değil– kendi başına doğru.

"Hayır Kitiara," diye bağırdı herkesin duyabileceği şekilde. "Birimiz hem gündüz, hem gece hüküm sürecek: Ben."

Salon'da hiddetli gürültülere karışmış kahkaha sesleri duyuluyordu. Kitiara'nın gözleri hayretle açıldıktan sonra hızla kısıldı.

"Sakın deneme," dedi Tanis, kadın kemerindeki bıçağa uzanmaya çalışırken elini tutarak. Kadını sıkı sıkı tutup, ona baktı. "Şimdi Salon'dan ayrılacağım," dedi yavaşça, sadece kadının kulağına konuşuyordu, "Laurana'yla birlikte. Sen ve askerlerin buradan çıkarken bize refakat edeceksiniz. Bu korkunç yerden salimen çıktıktan sonra sana Taç'ı vereceğim. Bana ihanet edersen Taç'ı hiç alamazsın. Anlıyor musun?"

Kitiara'nın dudakları alayla büküldü. "Demek ki gerçekten tek umurunda olan o?" diye fısıldadı iğneli iğneli.

"Gerçekten," diye cevap verdi Tanis. Kadının kolunu daha da sıkı kavrayınca kadının gözlerindeki acıyı gördü. "Bunun için çok sevdiğim iki kişinin ruhu üzerine yemin ederim: Sturm

Brightblade ile Flint Fireforge. Bana inanıyor musun?"

"Sana inanıyorum," dedi Kitiara acı bir hiddetle. Bakışlarını adama çevirince tutuk bir hayranlık kıvılcımı bir kez daha gözlerinde oynaştı. "O kadar çok şeye sahip olabilirdin ki..."

Tanis tek bir söz bile söylemeden kadını serbest bıraktı. Dönerek sırtı onlara dönük, kalabalığın biraz üstüne bakmakta olan Laurana'ya doğru yürüdü. Tanis kızın kolunu yakaladı. "Benimle gel," diye emretti soğuk bir tonda. Tepesinde, Kraliçe'nin kara gölgeden suretinin, kim galip gelecek diye gücün akıntısını dikkatle seyrettiğini, bu arada etrafındaki kalabalığın da gürültüsünün arttığını hissedebiliyordu.

Laurana yarımelfin temasıyla irkilmedi. Hiçbir tepki vermedi. Bal rengi saçları düğüm düğüm olmuş omuzlarına dökülürken başını yavaş yavaş hareket ettirerek ona baktı. Yeşil gözler tanımadan bakıyordu, ifadeden yoksundu. Yarımelf bu gözlerde hiçbir şey göremedi; ne korku vardı, ne de öfke.

“Her şey yoluna girecek,” dedi kıza sessizce, kalbi paramparça olarak. “Açıklayacağım...”

Gümüşsü bir şimşek çaktı, altın saçlar ortalığı bulandırdı. Bir şey Tanis'in göğsüne çarptı şiddetle. Geriye doğru sendeledi yarımelf, tökezlenirken Larurana rahat bir hareketle Kit'in kılıcını kınından çekerek kılıcın kabzasıyla Kitiara'nın yüzüne vurup kadını platformdan aşağıya devirdi. Dönerek platformun kenarına doğru koştu.

"Laurana dur!" diye bağırdı Tanis. Kızı yakalamak için ileri atılacakken kılıcın ucunu gırtlağında hissetti.

"Kıpırdama Tanthalasa," diye emretti Laurana. Yeşil gözleri heyecanla açılmıştı; kılıcı tereddütsüz bir kesinlikle tutuyordu.

"Yoksa ölürsün. Eğer mecbur kalırsam seni ben öldürürüm."

Tanis ileri doğru bir adım attı. Keskin kılıç tenini yırttı. Çaresizlik içinde durdu. Laurana hüzünle gülümsedi.

"Görüyor musun Tanis? Artık senin bildiğin aşka muhtaç küçük çocuk değilim. Babasının sarayında yaşayan, babasının küçük prensesi değilim. Hatta Altın Kumandan bile değilim. Ben Laurana'yım. Ve senin yardımın olmadan da istersem yaşarım, istersem ölürüm."

"Laurana dinle beni!" diye yalvardı Tanis, kıza doğru bir adım daha atarken tenine batan kılıcı yana çekmek için uzandı.

Laurana'nın dudaklarının sıkı sıkı kapandığını gördü; yeşil gözleri parladı. Sonra, içini çeken kız yavaş yavaş kılıcı adamın zırhlı göğsüne doğru indirdi. Tanis gülümsedi. Laurana omuzlarını sürerek ani bir hareketle adamı platformdan aşağıya ittirdi.

Kolları deliler gibi havayı döven yarımelf, aşağıdaki zemine yuvarlandı. Düşerken –elinde kılıcıyla– peşinden atlayıp hafifçe ayaklarının üzerine konan Laurana'yı gördü.

O yere tüm ağırlığıyla çarptı, nefesi kesildi. Güç Tacı başından düşüp takırtıyla yuvarlanarak cilalı granit zemin

üzerinde kaydı. Tepesinde Kitiara'nın hiddetle viyakladığını duyabiliyordu.

"Laurana!" Nefesi kesilmiş olmasına rağmen bağırmak için gayret etti, çılgınlar gibi kıza bakınıyordu. Gümüşsü bir şimşek gördü.

"Taç! Bana Taç'ı getirin!" Kitiara'nın sesi kulaklarında gümbürdüyordu. ,

Ama tek bağıran o değildi. Toplantı Salonu'nun her yanında

Yüceefendiler ayaklanmış askerlerine ilerlemelerini emrediyoru. Ejderhalar havalanmışlardı. Karanlık Kraliçe'nin beş başlı bedeni Salon'u gölgeyle doldurmuş, kendisine en güçlü komutanları –yani galipleri– kazandıracak olan bu güç sınavı karşısında mest oluyordu.

Pençeli ejderan ayakları, çizmeli goblin ayakları, çelik perçinli insan ayakları Tanis'i ezdi. Ayakta durmaya çabalayan yarımelf ezilmemeye çalışarak o gümüş şimşeği izlemeye çalıştı. Bir kez gördü, sonra kaybetti; meydan kavgasında yitmişti. Tam önünde çarpık bir yüz belirdi, kara gözler çaktı. Bir mızrak başı böğrüne saplandı.

Toplantı Salonu'nda bir keşmekeş baş gösterirken Tanis homurdanarak yere düştü.

- 11 - Jasla çağırıyor...

Raistlin! Bu bir düşünceydi, dile getirilmemişti. Caramon konuşmaya çalıştı ama boğazından tek bir ses bile yükseliyordu.

"Evet kardeşim," dedi Raistlin, her zamanki gibi ikizinin düşüncelerine cevap vererek. "O benim – yani amacınıza ulaşmak için geçmeniz gereken son muhafız; borazanların çalması durumunda Karanlıklar Majestesi'nin burada hazır bulunmasını emrettiği muhafız." Raistlin alay edercesine gülümsedi. "Aslında benim büyü tuzağıma ahmakça düşenin sen olduğunu bilmeliydim..."

“Raist," diye başladı Caramon ve boğulur gibi oldu. Bir an için konuşamadı. Korku, acı ve kan kaybından yıpranmış soğuk su içinde titreyen Caramon, bu kadarını kaldıramayacağını hissetti. Kara suların başından aşıp kapanması, genç ejderhaların etini didik didik etmesi daha kolaymış gibi geldi. Acı bu kadar kötü olmazdı. Sonra Berem'in yanıbaşında kıpırdadığını hissetti. A- dam şüpheyle Raistlin'e bakıyor, anlayamıyordu. Caramon'un koluna asıldı.

"Jasla çağırıyor. Gitmemiz gerek."

Caramon hıçkırarak kolunu adamın elinden kurtardı. Berem ona kızgınlıkla baktıktan sonra dönerek tek başına yoluna devam etti.

"Hayır dostum, kimse bir yere gitmiyor."

Raistlin ince elini kaldırınca Berem, aniden şaşırtıcı bir şekilde durdu. Hepadam bakışlarını, biraz tepelerindeki bir kaya çıkıntıında duran büyücünün parlayan altın gözlerine çevirdi. Sızlayarak, ellerini ovuşturarak ilerideki taşlı sütuna bakıyordu Berem. Ama kıpırdıyamıyordu. En az kaya üzerinde duran büyücü kadar şiddetli ve korkunç bir güç yolunu kesmişti.

Caramon aniden gözlerine dolan yaşları, gözlerini kırpıştırarak geçiştirdi. Kardeşinin gücünü hissederek, çaresizlik hissine karşı bir savaş verdi. Yapabileceği hiçbir şey yoktu... Raistlin'i öldürmeye çalışmaktan başka. Ruhu dehşetle ürperdi. Hayır, kendi ölürdü daha iyi!

Caramon aniden başını kaldırdı. Öyle olsundu. Eğer ölmem gerekiyorsa dövüşerek ölürüm – hep istemiş olduğum gibi.

Bu kendi kardeşimin ellerinde ölmem anlamına gelse bile. Caramon'un bakışları yavaş yavaş ikizininkiyle karşılaştı.

"Artık siyah cüppe mi giyiyorsun?" diye sordu çatlamış dudakları arasından. "Göremiyorum... bu ışıkta..."

"Evet kardeşim," diye cevapladı Raistlin, Büyücülük Asası'nı, gümüşümsü ışık üzerine düşecek şekilde kaldırırken. En yumuşak kadifeden bir cüppe omuzlarından

dökülüyor, ışık altında sanki etraflarını saran sonsuz geceden daha da siyahmışcasına parıldıyordu.

Yapması gereken şeyin düşüncesiyle titreyen Caramon devam etti, "Sesin de daha gür, değişik. Sana benziyor... ama yine de sanki sen değilsin..."

"Bu uzun bir hikâye Caramon," diye cevap verdi Raistlin. "Zamanla duymasını öğrenirsin. Ama şu anda çok kötü bir konumdasın kardeşim. Ejderan muhafızlar geliyor. Onlar Hepadam'ı yakalayıp Karanlık Kraliçe'nin önüne götürme emri aldılar. Bu onun sonu olacak. O ölümsüz değil, seni temin ederim. Kralie'nin onun varlığını çözecek, onu fırtınanın rüzgarlarında sürüklenen ince ten ve ruh şeritleri haline getirecek büyüleri var. Sonra Karanlık Kraliçe onun kızkardeşini yutarak –sonunda– tüm gücüyle ve haşmetiyle Krynn'e girebilecek. Dünyaya, cennet ve cehennemin her köşesine de o hükmedecek. Hiçbir şey onu durduramayacak."

"Anlamıyorum..."

"Tabii ki anlayamıyorsun sevgili kardeşim," dedi Raistlin, sesinde eski huysuzluğunun ve alaycılığının bir tınısı vardı. "Sen Hepadam'ın, yani tüm Krynn üzerinde bu savaşı bitirebilecek ve Karanlıklar Kraliçesi'ni gölgeler diyarına gönderebilecek tek kişinin yanında duruyorsun. Ve anlamıyorsun."

Üzerinde durmakta olduğu kayanın iyice kenarına doğru ilerleyen Raistlin, asasına dayanarak aşağıya eğildi. Kardeşini yakınına çağırdı. Raistlin'in üzerine bir büyü yapmasından korkan Caramon, kıpırdıyamadan olduğu yerde titredi. Ama kardeşi sadece onu dikkatle süzmekle yetindi.

"Hepadam'ın bütün yapması gereken birkaç adım daha atması kardeşim ve sonra bütün bu uzun yıllar boyunca onun geri dönüp onu kendi üzerine almış olduğu azaptan kurtarmasını beklerken anlatılamayacak acılara tahammül etmiş olan kızkardeşiyle yeniden birleşebilecek."

"Peki o zaman ne olacak?" Caramon sendeledi; kardeşinin gözleri onu herhangi bir büyüden daha etkili, basit bir güçle alıkoyuyordu.

Kum saati biçimli altın gözler kısıldı, Raistlin'in sesi yumuşadı. Artık fısıldamak zorunda olmadığı halde büyücü fısıldamayı daha etkileyici buluyordu.

"Kıskı yerinden çıkacak sevgili kardeşim, kapı da güm diye kapanacak. Karanlık Kraliçe de hiddetten uluyarak Cehennem'in derinliklerini boylayacak." Raistlin bakışlarını kaldırdı ve soluk, ince eliyle bir işaret yaptı. "Bu...kötülükle bozulmuş, yeniden doğan bu İstar Mabed'i... düşecek."

Önce nefesi kesildi Caramon'un, sonra yüzü sertleşti, ciddileşti. “Hayır, yalan söylemiyorum," diye cevap verdi Raistlin karde-

şinin düşüncelerine. "Gerektiğinde yalan söylemeyeceğimden değil. Ama sen de sevgili kardeşim, hâlâ sana yalan söyleyemeyeceğim kadar birbirimize yakın olduğumuzu göreceksin. Ayrıca yalan söylemek için bir nedenim de yok – gerçekleri bilmen benim daha çok işime yarıyor."

Caramon'un aklı zorlanıyordu. Bunların hiçbirini anlamamıştı. Ama bu konuda düşünecek zamanı da yoktu. Arkasında, tünel boyunca gelen yankılardan ejderan muhafızların merdivenlerde olduğunu anlıyordu. Yüzündeki ifade sakinleşti, yüzü kararla sertleşti.

"O halde benim ne yapmam gerektiğini biliyorsun Raist.” dedi. "Sen güçlü olabilirsin ama yine de büyünün işleyebilmesi için konsantre olmak zorundasın. Ve eğer bu gücü bana karşı kullanırsan Berem senin gücünden kurtulmuş olur. Onu öldüremezsin" –Caramon bütün kalbiyle Berem'in dinliyor olduğunu ve sırası gelince harekete geçeceğini umuyordu– "bunu sadece Karanlık Kraliçe'n yapabilir sanınm. Yani geriye sadece...”

"Sadece sen kalıyorsun sevgili kardeşim," dedi Raistlin yavaşça. "Evet, seni öldürebilirim..."

Doğrularak elini kaldırdı ve –daha Caramon bağıramadan, düşünemeden, hatta kolunu bile kıpırdatamadan– sanki karanlığın içine bir güneş düşmüş gibi bir ateş topu ortalığı aydınlattı. Büün gücüyle Caramon'un üzerinde patlayarak onu sırt üstü kara sulara devirdi.

Gözleri parlak ışıkla yanan ve körleşen, çarpmanın gücüyle sersemleyen Caramon karanlık sulara gömülürken bayılacağını düşündü. Sivri dişler kollarını ısırarak etlerini kopardılar. Keskin acı uyuşmakta olan hislerini geri getirdi. Acı ve dehşetle bağıran Caramon, bu ölümcül derenin içinden doğrulabilmek için deliler gibi çırpındı.

Kontrolsüz bir biçimde titreyerek ayağa kalktı. Kanın tadını alan genç ejderhalar ona saldırıyor, zıvanadan çıkmış gibi deri çizmelerine atılıyorlardı. Kolunu tutan Caramon aceleyle Berem'e bakınca, adamın yerinden bir milim bile kıpırdamamış olduğunu büyük bir üzüntüyle gördü.

"Jasla! Buradayım! Seni kurtaracağım!" diye bağırdı Berem, ama büyüyle olduğu yerde durmuş kalmıştı. Yolunu kapatan görünmez duvarı deliler gibi yumrukluyordu. Adam kederinden neredeyse delirmişti.

Raistlin önünde duran, çıplak kollarındaki sıyrılmış derilerinden kanlar akan kardeşini soğuk kanlılıkla izledi.

"Güçlüyüm Caramon," dedi Raistlin, ikizinin elem dolu gözlerine soğuk bir ifadeyle bakarak. "Tanis'in aptalca yardımı sayesinde Krynn üzerinde beni geçebilecek tek adamdan da kurtulmuş oldum. Artık bu dünya üzerinde büyü konusunda en güçlü benim Ve daha da güçleneceğim... Kara Kraliçe'nin gitmesiyle!"

Caramon kardeşine rüyadaymış gibi baktı, söylediklerini anlayamıyordu. Arkasında, suyun içindeki şapırtıları ve zaferle bağıran ejderanların sesini duyuyordu. Kıpırdıyamayacak kadar aptallaşmış, gözlerini kardeşinden alamıyordu. Ancak, Raistlin elini kaldırıp da Berem'e doğru bir hareket yapmaya başlayınca Caramon belli belirsiz bir şeyler anlamaya başladı.

Bu hareketle Berem kurtulmuştu. Hepadam arkasına Caramon'a ve su içinden ilerleyen, kıvrık kılıçları asanın ışığında şimşekler çaktıran ejderanlara doğru bir bakış fırlattı. Son olarak kayanın üzerinde uzun kara cüppesiyle duran Raistlin'e baktı. Sonra Berem –tünel boyunca yankılanan neşe dolu bir haykırışla– taşlı sütuna doğru fırladı.

"Jasla, geliyorum!"

"Unutma kardeşim" –Raistlin'in sesi Caramon'un aklında yankılanıyordu– "bu, ben böyle olmasını arzu ettiğim için böyle oluyor!"

Arkasına dönüp bakan Caramon, avlarının kaçtığını anlayan ejderanların hiddetle çığlıklar attığını görebiliyordu. Ejderhalar Caramon'un deri çizmelerini parçalıyorlardı, yaraları da çok ağrıyordu ama o bunların farkında bile değildi. Tekrar dönerek Berem'in taşlı sütuna doğru koşmasını bir rüyadaymış gibi seyretti. Hakikatten de bu, gerçekten çok bir rüyaya benziyordu.

Belki de bu kendisinin hummalı bir hayaliydi ama Hepadam sütuna yaklaştıkça adamın göğsündeki yeşil ziynet Raistlin'in ateş topundan bile daha parlak bir ışıkla ışımaya başlamıştı. Bu ışıkta, taşlı sütunun içinde ışıldayan, solgun bir kadın formu belirdi. Sade, deri bir tunik giyen kadın kırılgan, sevimli bir güzelliğe sahipti; ince çehresine göre çok genç duran gözleri Berem'e çok benziyordu.

Sonra, tam Berem kıza yaklaşmışken, suyun içinde durdu. Bir an için hiçbir şey hareket etmedi. Kılıçlannı pençeli ellerinde sıkı sıkı tutan ejderanlar kıpırtısız durdu. Anlayamadan, kaderlerinin her nasılsa dengede olduğunu, herkesin bu adama bağlı olduğunu belli belirsiz fark etmeye başladılar.

Caramon artık ne havanın, ne suyun soğuğunu, ne de yaralarının acısını hissediyordu. Artık korku, yeis veya ümit de beslemiyordu. Gözlerinde yaşlar birikti, boğazında acı veren bir yanma hissi vardı. Berem kız kardeşine, öldürmüş olduğu kız kardeşine, hem ağabeyinde, hem de dünyada

ümit kalması için kendisini kurban eden kızkardeşine, baktı. Caramon, Raistlin'in asasının ışığında adamın soluk, hüzünle mahvolmuş yüzünün acıyla çarpıldığını gördü.

"Jasla," diye fısıldadı kollarını açarak, "beni affedebilecek misin?”

Etraflarında ağır ağır dönen suyun sesinden, hatıraların ötesindeki zamanlardaki kayalardan süzülen damlalardan başka hiçbir ses yoktu.

"Ağabeyciğim, aramızda affedilecek bir şey yok." Berem Jasla'nın görüntüsü kucaklamak için kollarını açmıştı; sevimli yüzü huzur ve sevgi doluydu.

Anlaşılmaz bir acı ve neşe çığlığıyla Berem kendini kız kardeşinin kollarına attı.

Caramon gözlerini kırpıştırdı, nefesi kesilmişti. Görüntü yok oldu. Hepadam'ın kendisini taşlı sütuna, kenarları çentik çentik sivri taşlar etine batacak bir güçle atmasını dehşet içinde gördü. Son çığlığı korkunç bir çığlıktı – ama yine de zafer yüklüydü.

Berem'in bedeni şiddetle sarsıldı. Kara kan değerli taşların üzerine dökülerek ışıklarını kesti.

"Berem, başaramadın. O bir hiçti! Bir yalan..." Boğuk boğuk bağıran Caramon, Berem'in ölmeyeceğini bildiği için ölmekte olan adama doğru atıldı. Bu delilikti! O...”

Caramon durdu.

Etrafındaki kayalar titredi. Yer ayaklarının altında sarsıldı. Kara su hızlı akıntısını kesip aniden hareketsizleşerek tereddüt içinde kayalara doğru çalkalanmaya başladı. Arkasındaki ejderanlann korkuyla bağırdıklarını duydu.

Caramon, Berem'e bakakalmıştı. Adamın bedeni kayalara çarpıp öylece yapışmıştı. Sanki son bir ah eder gibi hafifçe oynadı. Sonra bir daha kıpırdamadı. Bir an için taşlı sütun içinde iki soluk suret pırıldadı. Sonra gittiler.

Hepadam ölmüştü.

Tanis başını Salon'un zemininden kaldırınca mızrağını tam ona saplamak için kaldırmış olan bir hobgoblin gördü. Hemen yuvarlanarak yaratığın çizmeli ayağını yakaladığı

gibi asıldı. Hobgoblin büyük bir şiddetle yere düştü; düştüğü yerde başka renkte bir üniforma giymiş, başka bir hobgoblinin başını bir topuzla patlattı.

Tanis aceleyle ayağa kalkmıştı. Buradan kurtulmalıydı! Laurana'yı bulmalıydı. Ejderanın teki ona doğru atıldı. Sabırsızlıkla kılıcını yaratığa tam saplamıştı ki, beden taşa dönüşmeden çekip almaası gerektiğini hatırlayarak kılıcını kurtardı. Sonra birinin ona seslendiğini duydu. Dönünce Kitiara'nın yanında duran, etrafı iskelet askerleriyle çevrili Lord Soth'u gördü. Kit'in gözleri nefretle Tanis'e kitlenmişti; onu işaret ediyordu. Lord Soth elinin bir hareketiyle iskeletimsi adamlarını yılan başlı platformdan, önlerine geleni bir ölüm dalgası gibi yokettirerek Tanis'in üzerine doğru yolladı.

Tanis kaçmak için dönse de kendini kalabalığa kısmış buldu. Arkasındaki tüyler ürperten gücün korkusuyla deliler gibi bouştu. Panik aklını kaplayarak neredeyse aklını başından aldı.

Sonra keskin bir çatırtı sesi duyuldu. Ayağının altındaki yer sarsıldı. Herkes ayakta kalabilmek için uğraştığından etrafındaki dövüş de aniden duruverdi. Tanis, neler olduğunu merak ederek etrafına kararsızca bakındı.

Mozaik kaplı koca bir kaya parçası tavandan yuvarlanarak ezilmemek için dağılmaya çalışan bir ejderan grubunun üzerine düştü. Bu kayayı başka, derken başka kayalar da izledi. Meşaleler duvarlardan devrildi; mumlar da düşerek kendi eriyikleri içinde söndüler. Yerden gelen gümbürtü arttı. Hafifçe dönüp arkasına bakan Tanis, iskelet savaşçıların bile korkudan donmuş, alevli gözleriyle liderlerini araştırmakta olduklarını gördü.

Yer aniden ayaklarının altından çekilip alındı sanki. Düşmemek için bir sütuna sarılan Tanis, hayretle etrafına bakınıyordu. Sonra karanlık, üzerine ezici bir yük gibi bindi.

Bana ihanet etti!

Karanlık Kraliçe'nin hiddeti Tanis'in aklına çarpıyordu; hiddet ve korku o kadar güçlüydü ki neredeyse kafatasını

patlatacaktı. Acı içinde yüksek sesle bağırarak başını tuttu. Takhisis –içinde bulunduğu tehlikeyi fark edip de– dünyaya açılan kapıyı kapatmamak için çaresizlik içinde bir yol ararken, karanlık da arttı. Takhisis'in engin karanlığı her bir alevdeki ışığı söndürmüştü. Gecenin Kanatları, Salon'u zifiri karanlığa boğmuştu.

Tanis'in etrafı olduğu gibi, bu zifiri karanlıkta yuvarlanan, sendeleyen ejderanlarla dolmuştu. Subayları bu kargaşayı bastırmaya, Kraliçeleri'nin gücünün çekildiğini hissettikçe askerleri arasında yayıldığını fark ettikleri paniği önlemeye çalışıyorlardı. Tanis Kitiara'nın sesinin hiddetle tiz bir biçimde çınladığını duydu; sonra aniden kesildi.

Istırap içindeki çığlıkların izlediği korkunç bir parçalanma, çatırdama sesi Tanis'i binanın tümünün üzerlerine yıkılacak olduğu konusunda ikaz ediyordu.

"Laurana!" diye bağırdı Tanis. Çılgınlar gibi ayakta durmaya çalışarak körü körüne, düşe kalka ilerlemeye çalıştı ama korkudan bir araya toplanmış ejderanlar tarafından taş zemine devrilip duruyordu. Çelikler takırdadı. Bir yerlerde yeniden Kitiara'nın askerlerine bağıran sesini duydu.

Ümitsizliğiyle boğuşan Tanis tekrar ayağa kalktı. Kolunu bir acı sıyırdı. Hiddetlenerek karanlıkta ona doğru savrulmuş olan kılıcı yana ittirip kendisine saldıran yaratığı tüm gücüyle tekmeledi.

Sonra bir parçalanma, bir ayrılma sesi dövüşü bastırdı. Nefessiz bir an boyunca Mabed içindeki herkes yukarıya, yoğun karanlığa baktı. Sesler korkuyla kesildi. Karanlıklar Kraliçesi Takhisis, canlı formuyla bu düzlemde üzerlerinde asılı kalmıştı. Devasa bedeni sayısız renkle pırıldadı. O kadar fazla, o kadar göz kamaştırıcı, o kadar akıl karıştırıcıydı ki insanın duyuları onun korkunç ihtişamını kavrayamıyordu; ölümlülerin aklındaki renkleri karartıyor gibi görünüyordu Takhisis – Hem Bütün Renklerin Hem de Hiçbirinin Kraliçesi.

Beş başının beşi de ağızlarını sonuna kadar açmış, kalabalık gözlerinde dünyayı yutacakmış gibi ateşler

yanarken sanki her biri dünyayı mahvedecekmiş gibi duruyordu.

Her şey yok oldu, diye düşündü Tanis yeis içinde. Bu mutlak zafer anı olsa gerek. Kaybettik.

Beş baş da zaferle şahlandı... Kubbe biçimindeki tavan yarılıp açıldı.

İstar Mabed'i eğilip bükülmeye, yeniden oluşup şekillenmeye, karanlıktan önceki özgün biçimine geri dönmeye başlamıştı.

Salon'un içindeki karanlık dalgalandıktan sonra cücelerin Gece Kandili dedikleri Solinari'nin gümüş ışınlarıyla param parça oldu.

- 12 - Borç ödeniyor

“Ve kardeşim, şimdi hoşçakal."

Raistlin kara cüppesinin kıvrımlarından küçük bir küre çıkardı. Ejderha küresini.

Caramon gücünün kendisinden emildiğini hissetti. Elini sargısına götürünce sargının kanla sırılsıklam ve yapış yapış olduğunu farketti. Başı döndü, kardeşinin asasından çıkan ışık gözleri önünde gelip gidiyordu. Uzaklarda, sanki bir rüyadaymış gibi ejderanların dehşetlerinden sıynlıp ona doğru gelmeye başladıklarını duydu. Yer ayaklarının altında titriyordu; ya da belki de titreyen onun ayaklarıydı.

"Öldür beni Raistlin." Caramon kardeşine ifadeden yoksun gözlerle bakıyordu.

Raistlin duraksadı, altın gözleri kısıldı.

"Onlann elinde ölmeme izin verme," dedi Caramon, basit bir ricada bulunur gibi. "Benim için buna bir son ver, çabuk çabuk, o kadarını bana borçlusun..."

Altın gözler çakmak çakmak oldu.

"Sana borçlu muyum!" Raistlin tıslayan nefesini içine çekti. "Sana borçluyum ha!" diye tekrarladı boğulur gibi bir sesle; yüzü asasının büyülü ışığında solgundu. Hiddetle dönerek elini ejderanlara doğru uzattı. Parmak uçlarından şimşekler fırlayarak yaratıkların göğüslerine isabet etti. Acı

ve hayretle viyaklayan yaratıklar suya; bebek ejderhaların kısa sürede kuzenlerini çiğ çiğ yemesiyle fokurdamaya başlayacak ve kanla yemyeşil olacak suya düştüler.

Umursayamayacak kadar bitkin ve hasta olan Caramon, boş boş bakıyordu. Takırdayan kılıçların ve bağıranların seslerinin arttığını duydu. İleri doğru bezgin bezgin yürüdü, ayağı kaydı ve kara sular üzerinden kapandı...

Sonra, kendini karada buldu. Gözlerini kırpıştırarak bakışlarını kaldırdı. Kardeşinin yanında, kayaya oturmuştu. Raistlin, asası elinde yanına diz çökmüştü.

"Raist!" Gözleri yaşaran Caramon nefes aldı. Titreyen elini uzatıp, kara cüppenin kadifemsi yumuşaklığını hissederek kardeşinin koluna dokundu.

Raistlin soğuk bir edayla kolunu çekti. "Şunu iyi bil Caramon," dedi, sesi etraflarını saran karanlık sular kadar ürperticiydi, "bu kez hayatını kurtaracağım; sonra geçmişten bir şey kalmayacak. Sana daha fazla bir şey borçlu değilim."

Caramon yutkundu. "Raist," dedi yavaşça, "ben-benim niyetim aslında..."

Raistlin onu duymamazlığa geldi. "Ayakta durabilecek misin?" diye sordu sertçe.

"Sa-sanırım durabilirim," dedi Caramon tereddütle. "Se-sen bizi buradan çıkartmak için o şeyi kullanamaz mısın?" Ejderha küresini işaret etmişti.

"Kullanabilirim ama büyük bir ihtimalle sen bu yolculuktan pek hoşlanmazsın kardeşim. Ayrıca, yanında gelenleri unuttun mu?"

"Tika! Tas!" diye kesildi Caramon'un nefesi. Islak kayaları tutarak kendini çekip ayağa kalktı. "Ve Tanis! Ya o..."

“Tanis kendinden sorumlu. Ona olan borcumu on kere ödedim," dedi Raistlin. "Ama belki diğerlerine de borcumu öderim."

Pasajın sonundan bağırışlar, çağırışlar geliyordu; Kraliçelerinin son emirlerine itaat eden kara bir asker grubu, karanlık sulara daldı.

Caramon yorgun bir halde elini kılıcının kabzasına koyuyordu ki kardeşinin soğuk, kemikli parmakları onu durdurdu.

"Hayır Caramon," diye fısıldadı Raistlin. İnce dudakları suratsız bir tebessümle ayrıldı. "Artık sana ihtiyacım yok. Artık sana ihtiyaç duymayacağım... bir daha hiç. Seyret!"

Aniden yeraltı mağarasının karanlığı, Raistlin'in büyüsünün ateşli gücüyle gündüz gibi aydınlanmıştı. Kılıcı elinde kalan Caramon'un bütün yapabildiği kara cüppeli kardeşinin yanında durup korku içinde Raistlin'in büyüleriyle birbiri ardı sıra düşen düşmanları seyretmekti. Raistlin'in parmak uçlarından şimşekler çakıyor, ellerinden alevler fışkırıyor, hayaletler beliriyordu; hayaletler o kadar korkunçtu ki sadece görmek bile insanı korkudan öldürebilirdi.

Goblinler, Raistlin'in tek bir sözüyle mağarayı savaş nağmeleriyle doldurup, sonra yine bir emriyle yok olan bir alay şövalyenin mızraklarıyla deşilip çığlıklar atarak düştüler. Bebek ejderhalar dehşet içinde yumurtadan çıktıkları karanlık ve gizli yerlerine geri döndüler; ejderanlar alevler içine kararıp büzüştüler. Kraliçe'lerinin son emriyle merdivenlerden aşağıya bir oğul gibi inen kara ermişler pırıldayarak uçan mızraklarla mıhlanınca son duaları ıstırap içinde çıkan beddua ulumalarına dönüşmüştü.

En sonunda bu genç zıpçıktıyı ortadan kaldırmak için Tarikat'ın en yaşlıları olan Kara cüppeliler geldi. Fakat büyük bir hayal kırıklığıyla –ne kadar yaşlı olurlarsa olsunlar– Raistlin'in gizemsel bir biçimde daha yaşlı olduğunu gördüler. Onun gücü olağanüstüydü; bir an içinde onun yenilemeyeceğini anladılar. Hava dua mırıltılarıyla doldu ve birer birer, geldikleri hızla yok oldular – birçoğu Raistlin'e derin bir saygıyla eğildikten sonra temenni büyülerinin kanatlarında gitmişlerdi.

Sonra her şey sessizleşmişti; tek ses suyun tembel devrinin sesiydi. Büyücülük Asası kristal ışığını yayıyordu. Her saniye Mabed'i bir titreme sarsıyor, Caramon'un

tepelerine telaşla bakmasına neden oluyordu. Savaş ancak birkaç dakika sürmüş olmalıydı. Caramon'un sanrılı beynine, kardeşiyle birlikte bu korkunç yerde bütün hayatları boyunca kalmışlar gibi geliyordu.

Son büyücü de karanlık içinde eriyince Raistlin kardeşine bakmak için döndü.

“Görüyor musun Caramon?" dedi buz gibi edayla.

Gözleri fal taşı gibi açılmış koca savaşçı hiç sesini çıkarmadan başını salladı.

Her yer sarsılıyor, derenin suyu kayalara doğru çalkalanıyordu. Mağaranın sonundaki taşlı sütun titreyerek parçalandı. Toz gibi ufalanmış kayaların döküntüleri çökmekte olan tavana bakan Caramon'un yüzüne yağmaya başlamıştı.

"Bu ne demek oluyor? Neler oluyor?" diye sordu telaşla.

"Son, demek oluyor," diye beyan etti Raistlin. Kara cüppesine iyice sarınarak tedirginlikle Caramon'a baktı. "Buradan ayrılmalıyız. Yeterince güçlü müsün?"

"Evet, bana biraz zaman ver," diye homurdandı Caramon. Kendini kayalardan uzaklaştırarak ileri doğru bir adım attıktan sonra sendeledi, neredeyse düşüyordu.

"Tahmin ettiğimden daha güçsüzüm," diye mırıldandı, böğrünü acıyla tutarak. "Dur bir... nefesleneyim." Bembeyaz bir yüzle, alnından terler boşalarak doğrulan Caramon ileri doğru bir adım daha attı. Raistlin kardeşinin kendisine doğru sendeleyerek gelişini suratsızca gülümseyerek seyretti. Sonra büyücü kolunu uzattı.

"Bana dayan kardeşim," dedi yavaşça.

Toplantı Salonu'nun kemerli koca tavanında koca bir yarık açılmıştı. Koca taş bloklar Salon'un zeminine düşerek altındaki bütün canlıları ezdi. Salon'da yaşanan kaos derhal yerini dehşet verici bir paniğe bıraktı. Liderlerinin katı komutlarına; bu komutları destekleyen kırbaç ve kılıç darbelerini duymamazlığa gelen ejderanlar, Mabed'in çöküşünden kurtulmak için savaş veriyorlar, hayvan gibi –komutanları da dahil olmak üzere– her önlerine geleni

katlediyorlardı. Zaman zaman son derece güçlü olan Ejderha Yüceefendileri'den bazıları şahsi muhafızlarını denetim altına alabilerek kaçmayı başarıyordu. Fakat birkaçı düşmüş, kendi askerleri tarafından parçalanmış, düşen kayalar altında veya ayak altında çiğnenerek ezilmişti.

Tanis bu kaos arasından yolunu bulmaya çalışırken aniden, görmek için tanrılara yalvardığı şeyi gördü: Solanari'nin ışığında bir mum alevi gibi parlayan altın saçlı bir baş.

Bu kargaşa içinde duyulmasının mümkün olmadığını bile bile "Laurana!" diye bağırdı. Çılgınlar gibi kıza doğru yolunu açmaya çalıştı. Havada uçmakta olan bir kaya parçası yanağına battı. Tanis kanların ılık ılık boynundan süzüldüğünü hissediyordu ama ne kanın, ne acının bir gerçekliliği yoktu ve kısa bir süre sonra da kıza ulaşmak için verdiği uğraş içinde bir araya toplaşan ejderanları sopalayıp, bıçaklayıp, tekmeleyerek yolunu açarken bunları unuttu bile. Yavaş yavaş kıza yaklaşsa da kalabalığın hareketleriyle yine uzaklaşıyordu.

Kız girişlerden birine açılan kapılardan birinin yakınında durmuş ejderanlarla dövüşüyor, uzun süren savaş içindeki aylarda kazanmış olduğu beceriyle Kitiara'nın kılıcını kullanıyordu. Laurana tam, düşmanlarını alt ederek bir an için tek başına durmaktayken neredeyse kıza yetişiyordu.

"Laurana bekle!" diye bağırdı kaosu bastıran bir sesle.

Kız onu duydu. Methap altındaki odada ona bakarken Tanis kızın gözlerinin sakin, bakışlarının kıpırtısız olduğunu gördü.

"Elveda Tanis," diye seslendi Laurana ona elfçe. "Sana hayatımı borçluyum, ruhumu değil."

Bu sözle birlikte dönen kız, giriş holünün eşiğine adımını atarak ondan ayrıldı, kapının gerisindeki karanlıkta gözden kayboldu.

Mabed tavanının bir parçası taş zemine çökerek Tanis'i enkaz yağmuruna tuttu. Bir an için kızın arkasından bakarak bezgin bezgin durdu. Gözlerinden birine kan damlıyordu. Ne

yaptığının farkına bile varmadan kanı sildikten sonra aniden gülmeye başladı. Gözyaşları kanla karışıncaya kadar güldü. Sonra kendini toparladı ve kan bulanmış kılıcını kavrayarak kızın arkasından karanlıkta kayboldu.

"Gittikleri koridor bu Raist-Raistlin." Caramon kardeşinin ismini söylerken dili dolanmıştı. Her nedense eski takma adı, bu kara cüppeli, sessiz surete yakışmıyordu.

Zindancının masasının yanında, hobgoblinin cesetinin yakınlarında durdular. Etraflarında duvarlar delirmiş gibi hareket ediyor, yer değiştiriyor, ufalanıyor, eğilip bükülüyor, yeniden şekilleniyordu. Görüntü Caramon'u belirsiz bir dehşetle doldurdu, hatırlayamadığı bir kâbus gibi. O yüzden gözlerini kardeşinden hiç ayırmıyordu, Raistlin'in ince koluna şükranla yapışmıştı. En azından o etten ve kandan bir şeydi, bu dehşet verici rüyanın ortasında bir gerçek.

"Nereye çıktığını biliyor musun?" diye sordu Caramon doğu koridoruna doğru bakarak.

"Evet," diye cevap verdi Raistlin ifadesizce.

Caramon üzerine bir korkunun çöktüğünü hissetti. "Biliyorsun... onlara bir şeyler oldu..."

"Ahmaklık ettiler," dedi Raistlin acı acı. "Rüya onları uyarmıştı"

–kardeşine baktı– "aynı diğerlerini uyarmış olduğu gibi. Yine de zamanında yetişebilirim ama acele etmemiz gerek. Dinle!"

Caramon bakışlarını merdiven boşluğuna doğru kaldırdı. Üzerlerinde, zindanların yıkılmasıyla serbest kalmış yüzlerce mahkumun kaçışını engellemeye çalışan pençeli ayakların sesini duyabiliyordu. Caramon elini kılıcının üzerine koydu.

"Kes şunu," diye atıldı Raistlin. "Bir an için düşün! Hâlâ üzerinde zırhlar var. Onlar bizimle ilgilenmiyor. Karanlık Kraliçe gitti. Artık ona itaat etmiyorlar. Onlar sadece ganimet peşindeler. Benim yanımda kal ve yürümeye devam et."

Derin bir nefes alan Caramon kendisine söyleneni yaptı. Gücünün bir kısmını geri kazanmıştı ve artık kardeşinin

yardımı olmadan da yürüyebiliyordu. Onlara şöyle bir baktıktan sonra yollarına devam eden ejderanlara kulak asmayan iki kardeş koridor boyunca ilerledi. Burada duvarlar hâlâ biçim değiştiriyor, tavan sarsılıyor, zemin de kabanyordu. Arkalarında, özgürlükleri için savaşan tutsakların korkunç bağırtılarını duyabiliyorlardı.

"En azından kimse bu kapıyı korumuyordur," dedi Raistlin ilerisini işaret ederek.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Caramon durup kardeşine telaşla bakarak.

"Kapıda tuzak var," diye fısıldadı Raistlin. "Rüyayı hatırlıyor musun?"

Yüzü ölü gibi kül rengi olan Caramon koridor boyunca kapıya doğru hızla koşturdu. Kukuletalı başını sallayan Raistlin arkasından yavaşça gidiyordu. Köşeyi dönünce kardeşinin yerdeki iki bedenin üzerine eğilmiş olduğunu gördü.

"Tika!" diye inledi Caramon. Hareketsiz, kül rengi yüzden kızıl bukleleri geri iten adam kızın boynundan nabzına baktı. Bir an için gözleri minnettarlıkla kapandı. "Yo Tas...Yo!"

Adını duyunca kenderin gözleri yavaş yavaş açıldı, sanki göz kapakları kaldıramıyacağı kadar ağırmış gibi.

"Caramon..." dedi Tas tutuk tutuk fısıldayarak. "Çok üzgünüm..."

"Tas!" Caramon ateşler içindeki minik bedeni koca kollarına aldı. Onu sıkı sıkı tutarak kollarında sallamaya başladı. "Şşışşt Tas, konuşma.”

Kenderin bedeni katılarak seyiriyordu. Etrafına acı bir hüzünle bakınan Caramon, Tasslehoff'un keselerinin yere yayılmış olduğunu gördü, içindekiler bir çocuğun oyun odasındaki oyuncaklar gibi etrafa yayılmıştı. Caramon'un gözleri yaşardı.

"Tika'yı korumaya çalıştım..." diye fısıldadı Tas, acıyla titrerken, "ama yapamadım..."

"Onu kurtardın Tas!" dedi Caramon, boğulur gibi. "Ölmemiş. Sadece yaralı. İyi olacak."

"Gerçekten mi?" Tas'ın ateşler içinde yanan gözleri daha sakin bir ışıkla parladıktan sonra söndü. "Korkarımkorkarım ben pek iyi değilim Caramon. Amaama böylesi daha iyi; gerçekten. Benben Flint'i göreceğim. Beni bekliyor. Orada tek başına kalmamalı. Gerçi nasıl oldu da...bensiz gitti bilmiyorum..."

"Nesi var?" diye sordu Caramon kardeşine; tam Raistlin hızla, anlaşılmaz bir şeyler gevelemeye başlayan kenderin üzerine eğilirken.

"Zehir," dedi Raistlin, gözleri meşale ışığında parlayan altın iğneye dikilmişti. Uzanan Raistlin hafifçe kapıya dokundu. Kilit açıldı, kapı menteşelerinde döndü ve hafifçe açıldı.

Dışarıda ölmekte olan Mabed'ten kaçan Neraka'lı askerlerin ve kölelerin çığlıkları, bağırtılan geliyordu. Tepelerindeki gökyüzü ejderhaların kükremeleriyle çınlıyordu. Yüceefendiler bu yeni dünyada kim başa geçecek diye kendi aralarında dövüşmeye başlamıştı. Tüm bunları dinleyen Raistlin kendi kendine gülümsedi.

Düşünceleri koluna yapışan bir elle bozuldu.

"Ona yardım edebilir misin?" diye bilmek istedi Caramon. Raistlin ölmekte olan kendere bir bakış attı. "Çok uzaklaşmış," dedi büyücü soğuk bir edayla. "Bu gücümün bir kısmını çekecektir ve henüz buradan kurtulmadık kardeşim."

"Ama onu kurtarabilir misin?" diye ısrar etti Caramon. "Bu kadar gücün var mı?"

“Tabii ki," diye cevap verdi Raistlin omuzlannı silkerek.

Tika kıpırdandı, ağrıyan başını tutarak oturdu. "Caramon!" diye bağırdı mutlulukla, sonra bakışları Tas'a kaydı. "Yo hayır..." diye fısıldadı. Kendi acısını unutan kız kan içindeki elini kenderin alnına koydu. Kızın temasıyla kenderin gözleri alevlenerek açıldı, ama kızı tanımadı. Istırapla haykırdı.

Onun haykırışları üzerine, koridor boyunca koşup gelmekte olan pençeli ayakların sesini duydular.

Raistlin – kardeşine baktı. Tas'ı gerektiğinde bu kadar da nazik olabilen koca elleriyle tutmuştu.

Beni de böyle taşımıştı, diye düşündü Raistlin. Gözü kendere gitti. Gençlik günlerinin hayat dolu hayalleri, artık ölmüş olan Flint'le birlikte çıktıkları kaygısız maceraları. Sturm de ölmüştü Güneşli ılık günler, Solace'da tomurcuklanan vallen ağaçlarının yeşil yapraklarıyla dolu günler... Son Yuva Hanı'ndaki geceler...artık kararmış, parçalanmış, vallen ağaçlan yakılmış, yıkılmıştı.

"Bu benim son borcum," dedi Raistlin. "Tamamen ödendi." Caramon'un yüzündeki minnettarlık bakışlarını görmemezliğe gelerek talimat verdi, "Onu yere yatır. Senin ejderanlarla ilgilenmen gerek. Bütün dikkatimi bu büyüye vermem gerekecek. Beni rahatsız etmelerine izin verme."

Caramon, Tas'ı kibarca Raistlin'in önüne uzattı. Kenderin gözleri sabitleşmiş, bedeni kasılma nöbetleriyle sertleşmişti. Boğazındaki nefesi hırıldıyordu.

"Unutma kardeşim," dedi Raistlin soğuk bir edayla, kara cüppesinin bir sürü gizli cebinden birini yoklarken, "sen bir Ejderha Ordusu subayı kıyafetindesin. Eğer mümkünse kurnaz olmaya çalış."

“Tamam." Caramon, Tas'a son bir kez baktıktan sonra derin bir nefes aldı. "Tika," dedi, "kıpırdama. Baygın numarası yap..."

Tika başını sallayıp itaatkarlıkla gözlerini kapayarak yeniden uzandı. Raistlin, Caramon'un koridordan aşağıya tangırdıyarak gittiğini ve konuşan gür sesini duyduktan sonra büyüsüne konsantre olan büyücü kardeşini de, yaklaşan ejderanları da, her şeyi unuttu.

İç ceplerinden birinden parlak beyaz bir inci çıkartan Raistlin, bunu bir elinde tutarken, diğer ceplerinden birinden grimtrak yeşil bir yaprak çıkarttı. Kenderin kenetlenmiş çenesini açan Raistlin, yaprağı Tasslehoff'un şişmiş dilinin altına koydu. Büyücü bir an inciyi inceleyip bir büyünün karmaşık sözlerini hatırlayarak sonunda doğru sırada hatırladığına ve her birini doğru telaffuz ettiğine emin

oluncaya kadar aklından tekrarladı. Sadece ve sadece tek bir şansı vardı. Eğer başarısız olursa sadece kender ölmekle kalmaz, kendisi de ölebilirdi.

İnciyi kendi göğsüne, tam kalbinin üzerine yerleştiren Raistlin, gözlerini kapatarak büyünün sözlerini söylemeye, her mısrayı altı kez tekrarlamaya ve her seferinde sesinde gerekli olan değişiklikleri yapmaya başladı. Vecd halinde titreyerek büyünün kendi yaşam gücünün bir parçasını çekip incinin içine hapsettiğini ve bedeninden aktığını hissetti.

Büyünün ilk bölümü tamamlanınca Raistlin inciyi kenderin kalbinin üzerinde, havada tuttu. Bir kez daha gözlerini kapatarak, bu kez sondan başa doğru, karmaşık büyüyü tekrarladı. Yavaş yavaş inciyi elinde ezerek yanardöner tozu Tasslehoff'un sert bedeni üzerine serpti. Raistlin bir sona gelmişti. Bitap bir halde gözlerini açtı ve zafer içinde kenderin yüzündeki hatlardaki acının silinip yerinei huzura bırakışını seyretti.

Tas'ın gözleri hızla açıldı.

"Raistlin! Ben– tuuh!" Tas yeşil yaprağı tükürdü. "Iğğğ! Ne iğrenç bir şeydi o öyle? Üstelik nasıl oldu da ağzıma girdi?" Başı dönerek doğrulup oturan Tas keselerini gördü. "Hey! Kim karıştırıyordu benim eşyalarımı?" Büyücüye suçlarcasına baktıktan sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Raistlin! Üzerinde Kara cüppe var! Ne harika! Dokunabilir miyim? Aa, tamam. Bana öyle dik dik bakmana gerek yok. Yani o kadar yumuşak görünüyorlar ki. Söylesene, bu artık tamamen kötü oldun anlamına mı geliyor? Ben seyredeyim diye tamamen kötü bir şey yapabilir misin benim için? Biliyorum! Bir keresinde bir büyücü bir iblis çağırmıştı. Sen de yapabilir misin? Küçücük bir iblis? Sonra hemen geri yollarsın. Hayır mı?" Tas hayal kırıklığıyla içini çekti. "Eh – Hey Caramon, o ejderanların senin yanında işleri ne? Peki ya Tika'nın nesi var? Ay Caramon ben..."

"Çeneni kapat!" diye kükredi Caramon. Hiddetle kaşlarını çatarak kendere bakan Caramon eliyle Tas ile Tika'yı işaret etti. "Büyücüyle bu tutsakları Yüceefendi'mize geritiriyorduk

ki başkaldırdılar. Bunlar kıymetli tutsaklardır, özellikle de kız. Kender de mahir bir hırsız. Onları kaybetmek istemiyoruz. Sanction'daki pazarda iyi para ederler. Karanlık Kraliçe gittiğine göre, her koyun kendi bacağından asılacak hı, ne dersin?"

Caramon ejderanlardan birini dirseğiyle dürttü. Yaratık ona katılarak hırladı; kara sürüngenimsi gözleri Tika'ya kilitlenmişti.

"Hırsızmış!" diye bağırdı Tas hiddetle, tiz sesi koridor boyunca çınlıyordu. "Ben..." Güya komada olması gereken Tika'dan bir dirsek yeyince yutkunarak aniden susuverdi.

"Ben kıza yardımcı olurum," dedi Caramon, şehvetle bakmakta olan ejderana kızgın kızgın bakarak. "Sen kendere göz kulak ol ve sen de büyücüye yardım et. Büyü yaptığı için kendini zayıf hissediyor."

Raistlin'in önünde hürmetle eğilen ejderanlardan biri ayağa kalkmasına yardımcı oldu. "Siz ikiniz" –Caramon askerlerin geri kalanını sıraya sokuyordu– "önden gidin de şehirden çıkıncaya kadar bizi kollayın. Belki bizimle Sanction'a gelirsiniz," diye devam etti Caramon, Tika'yı ayağa kaldırırken. Başını sallayan kız, sanki kendine geliyormuş numarası yaptı.

İçlerinden biri Tas'ı yakasından tutup da kapıya doğru itelerken ejderanlar "tamam" anlamında birbirlerine bakarak sırıttılar.

"Ama eşyalarım!" diye zırladı Tas, dönerek. "Yürü!" diye hırladı Caramon.

"Ay şey," diye içini çekti kender, gözleri sevgiyle kan kaplı zemine yayılmış değerli eşyalarında oynaşırken. "Her halde bu maceralarımın sonu değildir. Neyse, sonra annem hep boş cepler daha çok şey alır, derdi."

İki ejderanın peşinden düşe kalka ilerleyen Tas, yıldızlı gökyüzüne baktı. "Özür dilerim Flint," dedi yavaşça. "Beni, azıcık daha bekle."

- 13 - Kitiara

Tanis tam antreye girerken o kadar büyük bir değişiklik olmuştu ki, bir an neredeyse hiçbir şey anlaması mümkün olmamıştı. Bir dakika önce büyük bir kalabalığın içinde ayakta kalabilmek için savaşırken, bir dakika sonra Kitiara ve askerleriyle birlikte Toplantı Salonu'na girmeden önce beklediği giriş holüne benzeyen serin, karanlık bir odada bulmuştu kendini.

Etrafına hızla bakınca tek başına olduğunu gördü. İçinden, bu çılgın arayışı içinde deliler gibi bu odadan dışarı çıkmak geçse de Tanis pıhtılaşarak gözlerini kapatmaya başlayan kanı silmek ve bir nefes almak amacıyla kendini durmaya zorladı. Mabed'in girişiyle ilgili neler görmüş olduğunu hatırlamaya çalıştı. Toplantı Salonu'nun çevresinde bir halka oluşturan hollerin her biri Mabed'in ön kısmına döne dolaşa ilerleyen koridorlara bağlıydı. Bir zamanlar, Çok önceleri, İstar'da bu koridorlar mantıklı bir düzenle kurulmuş olmalıydılar. Fakat Mabed'in bozulmasıyla bunlar anlamsız bir labirent halini almışlardı. O, koridorların devam ettiğini düşünürken aniden bitiveriyorlar; aslında hiçbir yere çıkmıyormuş gibi görünenler de, sanki sonsuza kadar devam ediyorlardı.

Tavandan tozlar serpişirken ayaklarının altındaki zemin de sallanıp duruyordu. Duvardaki resimlerden biri büyük bir gürültüyle yere düştü. Tanis'in, Laurana'nın nerede bulunabileceği ile ilgili hiçbir fikri yoktu. Bütün bildiği onu buraya girerken gördüğüydü.

Kız Mabed'e hapsedilmişti ama zindanlar yer altındaydı. Getirilirken kızın etrafını farkedip etmediğini, dışarı nasıl çıkabileceği hakkında bir fikri olup olmadığını merak etti. Sonra Tanis kendisinin de nerede bulunduğu ile ilgili belli belirsiz bir fikre sahip olduğunu farketti. Hâlâ sönmemiş olan bir meşale bularak aldı ve odanın etrafına tuttu. Üzeri duvar örtüsü kaplı, kırık tek bir menteşe üzerinde hareket eden bir kapı savrularak açıldı. Kapıdan bakınca, kapının az aydınlatılmış bir koridora açıldığını gördü.

Tanis'in nefesi kesildi. Artık, kızı nasıl bulabileceğini biliyordu! Holde bir rüzgar esti – baharın kokularıyla keskinleşen, gecenin kutlu huzuruyla serinlemiş temiz bir hava akımı sol yanağına çarptı. Laurana da bu nefesi hissetmiş olmalıydı; o da bu yolun Mabed'ten çıktığını tahmin etmiş olmalıydı. Tanis başındaki ağrıya kulak asmadan, yorgun kaslarını emirlerine ittat etmeye zorlayarak hızla hol boyunca koştu.

Aniden, başka bir odadan çıkmış olan bir grup ejderan belirdi önünde. Hâlâ Ejderha Ordusu üniformasını taşıdığını hatırlayan Tanis onları durdurdu.

"Elf kadın!" diye bağırdı. "Kaçmaması gerek. Onu gördünüz mü?"

Aceleci hırıltılarından anlaşıldığı kadarıyla bu grup onu görmemişti. Tanis'in karşılaştığı bir sonraki grup gibi. Fakat hollerin arasında dolanıp etrafı yağmalayan iki ejderan, söylediklerine göre onu görmüşlerdi. Zaten Tanis'in gitmekte olduğu yönü işaret ettiler, belli belirsiz. Tanis'in morali yerine geldi.

Bu arada Salon'daki kavga bitmişti. Hayatta kalmayı başaran Ejderha Yüceefendileri çoktan kaçmışlar ve Mabed surları dışında konuşlandırılmış kuvvetlerinin başına gitmişlerdi. Kimi savaşıyordu. Kimi bırakmış, kimin kazanacağını seyrediyordu. Herkesin aklında iki soru vardı. Birincisi: Ejderhalar İkinci Ejdarha Savaşı'nda olduğu gibi Kraliçeleri ile birlikte yok mu olacaklardı yoksa dünyada mı kalacaklardı?

Ve ikincisi: Eğer ejderhalar kalacak olsa, bunların efendisi kim olacaktı?

Tanis, bazen yanlış yerlerden döndüğü için karşısına duvar çıktığında acı acı küfrediyor, yeniden meltemi yüzünde hissettiği yere dönerek hollerden koşarken, Tanis de aklı karışmış bir halde bunları düşündüğünü fark etti.

Fakat zamanla hiçbir şey düşünemeyecek kadar yorulmaya başladı. Yorgunluk ve acının bedelini ödemeye başlamıştı. Bacakları ağırlaştı, bir adım atmak bile büyük bir

çaba istiyordu. Başı zonkluyordu, gözlerinin üzerindeki kesik de yeniden kanamaya başlamıştı. Yer, ayaklarının altında sarsılmaya devam ediyordu. Heykeller kaidelerinden devriliyor, tavandan taşlar düşüyor, toz bulutlarıyla üzerine yağıyordu.

Umudunu yitirmeye başlamıştı. Kızın gitmiş olabileceği tek yönde gittiğinden emin olduğu halde, yanından geçen birkaç ejderan kızı görmemişlerdi. Ne olmuş olabilirdi? Yoksa... Yo, bunu düşünmemeliydi. Yüzüne çarpan hoş kokulu havadan, yanından geçen dumandan bihaber, yoluna devam etti.

Meşaleler yangınlar çıkarıyordu. Mabed yanmaya başlamıştı. Derken dar bir koridordan aşıp bir döküntü yığınına tırmanırken bir ses duydu Tanis. Nefesini tutarak durdu. Evet, işte yine duymuştu – tam önünden geliyordu. Duman ve toz arasından bakarken kılıcını eline aldı. Son karşılaştığı ejderanlar hem sarhoştu, hem de öldürme heveslisiydi. İçlerinden biri Tanis'i Karanlık Hanım ile gördüğünü hatırlayıncaya kadar yalnız başına gezen bir insan subay onlara hoş bir av gibi gelmişti. Ama bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayabilirdi.

Tavanın bir kısmı göçmüş olduğu için önündeki koridor yıkıntı halindeydi. Zifiri bir karanlık vardı –elindeki meşale tek ışık kaynağıydı– Tanis ışığa duyduğu ihtiyaç ile ışık nedeniyle görülebilme korkusu arasında gidip geliyordu. Sonunda meşalenin yanık durması riskini göze almaya karar verdi. Eğer buralarda karanlık içinde dolaşacak olsa, Laurana'yı bulmasına imkân yoktu.

Bir kez daha üzerindeki kıyafete güvenmek zorundaydı.

"Kim var orada?" diye kükredi kaba bir sesle, meşalesini büyük bir cüretle yıkık dökük koridora uzatarak.

Parıldayan bir zırh ile koşan biri gözüne takıldı, ama bu suret ondan uzağa doğru koşuyordu – ona doğru değil. Bir ejderan için tuhaf bir hal... Yorgun beyni ondan üç adım geriden geliyor gibiydi. Sureti artık açık seçik görebiliyordu; kıvraktı, inceydi ve haddinden fazla hızlı koşuyordu...

"Laurana!" diye bağırdı, sonra elfçe, "Quisalas!"

Yolu üzerindeki kırık sütunlara, mermer bloklara küfürler eden Tanis tökezlendi, koştu, tökezlendi, düştü ve sonunda kıza yetişinceye kadar acılar içindeki bedenini zorladı. Kızı kolundan yakalayan yarımelf sürükleyerek durdurduktan sonra bütün yapabildiği duvara doğru yığılırken kıza sıkı sıkı sarılmaktı.

Aldığı her nefes ateşler saçan bir ıstıraptı. Başı o kadar dönüyordu ki bir an için bayılacağını düşündü. Ama kızı ölümüne yakalamış, elleriyle olduğu kadar gözleriyle de kavramıştı.

Şimdi ejderanların neden kızı görmediklerini anladı. Gümüş zırhını çıkartıp, ölü bir savaşçıdan aldığı ejderan zırhına bürünüştü. Bir an sadece Tanis'e bakmaktan başka bir şey yapamadı. Kız onu önce tanıyamamıştı ve neredeyse kılıcıyla deşecekti. Onu tek durduran şey elfçe sevgili kelimesi “quisalas” olmuştu. O – ve y-rımelfin yüzündeki yoğun ıstırap.

"Laurana," dedi Tanis, Raistlin'inki gibi titrek bir sesle, "beni bırakma. Bekle...beni dinle, lütfen!"

Laurana kolunu çevirerek adamın elinden kurtuldu. Ama bırakıp gitmedi. Tam konuşmaya başlamıştı ki binayı titreten başka bir sarsıntı onu susturdu. Üzerlerine toz, toprak yağmaya başlayınca Tanis, Laurana'yı yanına çekip kendisini ona siper etti. Korku içinde birbirlerine sarıldılar; derken her şey geçti. Ama karanlıkta kalmışlardı. Tanis meşaleyi düşürmüştü.

"Buradan çıkmalıyız," dedi titrek bir sesle.

"Yaralı mısın?" diye sordu Laurana buz gibi bir sesle, bir kez daha kendini adamın kollarından kurtarmaya çalışarak. "Eğer öyleyse sana yardım edebilirim. Değilsen, bir daha vedalaşmak zorunda kalmayalım. Ne olduysa..."

"Laurana," dedi Tanis yavaşça, ağır ağır nefes alıp vererek, "senden anlamanı beklemiyorum – ben de anlamıyorum. Senden affetmeni de istemiyorum – ben kendimi affedemiyorum. Seni sevdiğimi, hep sevmiş

olduğumu söyleyebilirim. Ama bu doğru olmaz, çünkü aşk önce kendisini seven birinden gelmelidir ve şu anda ben kendi görüntüme dahi tahammül edemiyorum. Sana bütün söyleyebileceğim Laurana..."

"Şışşş!" diye fısıldadı Laurana, eliyle Tanis'in ağzını örterek. "Bir şey duydum."

Karanlıkta birbirlerine yaslanıp uzun süre etrafı dinleyerek durup beklediler. İlk başta kendi nefeslerinden başka bir ses duyamamışlardı. Hiçbir şey, hatta o kadar yakın olmalarına rağmen birbirlerini bile göremiyorlardı. Derken bir meşale ışığı onları kör ederek parladı ve biri konuştu.

"Laurana'ya bütün söyleyebileceğin ne Tanis?" dedi Kitiara neşeli bir sesle. "Devam et."

Elinde çıplak bir kılıç parladı. Kılıçta –hem al, hem yeşil– kanlar parlıyordu. Yüzü taşların tozundan bembeyaz olmuştu; dudağındaki bir yaradan çenesine kan sızıyordu. Gözleri yorgunlukla gölgelenmişti, ama tebessümü her zamanki kadar çekiciydi. Kanlı kılıcını kınına sokarak lime lime olmuş pelerinine sildiği ellerini ne yaptığının farkına bile varmadan kıvırcık saçlarına daldırdı.

Tanis'in gözleri yorgunluktan kapanmıştı. Yüzü yaşlanmış gibiydi; çok fazla insana benziyordu. Acı ve yorgunluk, hüzün ve suçluluk duygusu izini, ebedi elf gençliğinde sonsuza kadar bırakacaktı. Laurana'nın gerginleştiğini, elinin kılıcına gittiğini hissetti.

"Bırak gitsin Kitiara," dedi Tanis yavaşça, Laurana'yı sıkı sıkı tutarak. "Sen verdiğin sözü tut, ben de kendiminkini tutayım. Bırak onu surların dışına götüreyim. Sonra geri gelirim..."

"Gerçekten de geleceğini biliyorum," dedi Kitiara, ona alaycı bir hayretle bakarak. "Seni, Yarımelf öperken, kılım bile kıpırdamadan öldürebileceğimi daha anlamadın mı? Hayır, sanırım anlamamışsın. Bunun elf kadın için en korkunç şey olduğunu bildiğim için bile seni şu anda öldürebilirim aslında." Alevli meşaleyi Laurana'ya doğru

tuttu. "Bak – yüzüne bak!" Kitiara küçümseyerek kıza baktı. "Şu aşk dedikleri ne zayıf, ne takatsiz bir şey!"

Kitiara'nın eli yine saçlarını karıştırdı. Omuzlarını silkerek etrafına bakındı. "Ama zamanım yok. Her şey harekete geçti. Büyük şeyler. Karanlık Kraliçe yenildi. Buna ne dersin Tanis? Daha şimdiden diğer Ejderha Yüceefendileri üzerinde bir otorite kurmaya başladım." Kitiara kılıcının kabzasını okşadı. "Benimkisi engin bir imparatorluk olacak. Birlikte hüküm sürebili..."

Gözleri biraz önce gelmiş olduğu koridora doğru kayarak aniden sustu. Tanis kadının dikkatini neyin çektiğini duyamadığı veya göremediği halde hol boyunca ilikleri donduran bir ürpertinin yayıldığını hissetti. Her yanını korku kaplayan Laurana, aniden adama sarıldı ve daha Tanis hayaletimsi zırhlar üzerinde parlayan kavuniçi gözleri görmeden kimin yaklaştığını anlamıştı.

"Lord Soth," diye mırıldandı Kitiara. "Kararını çabuk ver

Tanis."

"Ben kararımı çok önce vermiştim Kitiara," dedi Tanis sakin sakin. Laurana'nın önüne bir adım atarak elinden geldiğince kendi bedenini kıza kalkan etti. "Ona ulaşabilmesi için Lord Soth'un önce beni öldürmesi gerekecek Kit. Benim ölümümün onun –ya da senin– Laurana'yı öldürmenize engel olmayacağını bildiğim halde Paladine'e, onun ruhunu koruması için dua edeceğim. Tanrılar bana bir ruh borçlu. Her nasılsa bunun –bu son duamın– bana bahşedileceğini biliyorum."

Arkasında Laurana'nın başını onun sırtına dayadığını hissetti; kızın yavaş yavaş hıçkırdığını duyunca içi rahatladı çünkü hıçkırıklarında korku yoktu, sadece ona karşı duyduğu aşk, merhamet ve acı vardı.

Kitiara tereddüt etti. Lord Soth'un yıkık dökük koridor boyunca yaklaştığını gördüler; kavun içi gözleri karanlıkta toplu iğne başı gibi ışıldıyordu. Sonra kadın kanlı elini Tanis'in koluna koydu. "Git!" diye emretti sertçe. "Koridorun arka tarafından hızla koşun. Sonunda, duvarın içinde bir kapı

var. Hissedebilirsiniz. O kapı sizi zindanlara çıkartır. Oradan da kaçabilirsiniz."

Tanis bir an için, hiçbir şey anlamadan ona baktı. "Koşun!" diye atıldı Kit, onu ittirerek.

Tanis, Lord Soth'a bir bakış fırlattı. "Bir tuzak!" diye fısıldadı Laurana.

"Hayır," dedi Tanis, bakışları yeniden Kit'e giderken. "Bu kez değil. Elveda Kitiara."

Kitiara'nın tırnakları adamın tenine battı.

"Elveda Yarımelf," dedi yumuşak, hararetli bir sesle, gözleri meşale ışığında parıl parıl parlıyordu. "Unutma, bunu sana olan sevgimden yapıyorum. Git şimdi!"

Meşalesini silken Kitiara, sanki karanlık tarafından yutulmuş gibi ışıksızlık içinde yok oldu.

Ani karanlıkla körleşen Tanis gözlerini kırpıştırdı ve ona doğru elini uzattı. Sonra elini çekti. Dönünce, eli Laurana'nın elini buldu. Birlikte yıkıntılar arasında düşe kalka yürüyerek, el yordamıyla ilerlediler. Ölü şövalyeden yayılan buz gibi korku kanlarını dondurmuştu. Koridor'dan aşağıya bakan Tanis, Lord Soth'un gittikçe yaklaştığını gördü, gözleri sanki doğrudan onlara bakıyordu. Tanis çılgınlar gibi taş duvarı yokluyor, elleri kapıyı arıyordu. Sonra soğuk taşın yerini ahşaba bıraktığını hissetti. Demir kulbu tutarak çevirdi. Bir dokunuşuyla açıldı kapı. Laurana'yı peşinden çekti; ikisi de aralıktan daldılar; meşalelerin merdivenleri aydınlatan ani ışığı en az biraz önceki karanlık kadar kör ediciydi.

Tanis arkasından Kitiara'nın Lord Soth'u selamlayan sesini duyabiliyordu. Avını kaybettiğini anlayan ölü şövalyenin ona ne yapacağını merak etti. Rüya belli belirsiz hafızasında belirdi. Bir kez daha Laurana'nın düştüğünü gördü... Kitiara'nın düştüğünü ve o çaresiz duruyor, her ikisine de yardım edemiyordu. Sonra görüntü kayboldu.

Laurana merdivenlerde durmuş onu beklerken meşale ışığı altın saçları üzerinde parlıyordu. Tanis aceleyle kapıyı sıkı sıkı kapatarak kızın peşinden merdivenlerden koştu.

"O, elf kadındı," dedi Lord Soth; gözleri ondan ürkmüş sıçanlar gibi kaçan Laurana ile Tanis'i rahatlıkla izleyebiliyordu. "Ve yarımelf."

"Evet," dedi Kitiara umursamadan. Kılıcını kınından çekerek kanı cüppesinin kenarıyla silmeye başladı.

"Peşlerinden gideyim mi?" diye sordu Soth.

"Hayır. Şu anda ilgilenmemiz gereken daha önemli işlerimiz var," diye cevapladı Kitiara. Bakışlarını şövalyeye kaldırarak, çarpık tebessümüyle bir gülümsedi. "Elf kadın zaten hiçbir zaman senin olamazdı, ölümde bile. Tanrılar onu koruyor."

Soth'un oynaşan bakışları Kitiara'ya döndü. Soluk dudaklar alayla kıvrıldı. "Yarımelf adam hâlâ senin efendin olmaya devam ediyor."

"Hayır, zannetmiyorum," diye cevap verdi Kitiara. Dönerek, kapanan kapının arkasından Tanis'e baktı. "Zaman zaman, gecenin durgun saatlerinde, onun yanına uzanmışken Tanis kendini beni düşünürken bulacak. Benim son sözlerimi hatırlayacak ve bu sözlerden etkilenecek. Onlara mutluluklarını verdim. Laurana, her zaman Tanis'in kalbinde benim olduğum bilinciyle yaşamak zorunda. Birlikte elde edebilecekleri aşkı zehirledim. İkisinden de öcümü aldım. Şimdi, seni alman için yolladığım şeyi aldın mı?"

"Aldım Karanlık Hanım," diye cevap verdi Lord Soth. Söylediği bir büyü sözüyle bir nesne peydahlayarak bunu iskelet elleriyle uzattı. Büyük bir saygıyla bunu kadının ayaklarına bıraktı.

Kitiara nefesini tuttu; gözleri karanlıkta neredeyse Lord Soth'unkiler kadar parlıyordu. "Mükemmel! Dargaard Kalesi'ne geri dön. Askerleri topla. Ariakas'ın Kalaman'a yolladığı uçan hisarları denetimimiz altına alacağız. Sonra geri çekilip, yeniden gruplaşıp bekleyeceğiz."

Lord Soth'un korkunç sureti sırıtarak etsiz ellerinde pırıldayan nesneyi işaret etti. "Bu artık haklı olarak sizin. Size karşı koyanlar ya öldü, emretmiş olduğunuz gibi, ya da ben yetişemeden kaçtı."

"Kıyamet-sadece ertelendi," dedi Kitiara kılıcını kınına sokarken. "Bana iyi hizmet ettin Lord Soth; ödüllendirileceksin. Sanırım dünyada her zaman elf kızları olacaktır."

"Emir verdikleriniz ölecektir. Sizin yaşamalarına izin verdikleriniz" –Soth'un bakışları kapıya doğru ışıldadı– "yaşayacak. Şunu unutmayın: Size hizmet edenler içinde Karanlık Hanım, bir tek ben size ölümsüz bir sadakat sunabilirim. Bunu şu anda memnuniyetle yapıyorum. İstediğiniz üzre savaşçılarımla birlikte Dargaard Kalesi'ne döneceğim. Orada çağrınızı bekleyeceğiz."

Kadına doğru eğilerek elini kendi iskelet eline aldı. "Hoşçakal

Kitiara," dedikten sonra duraksadı. "Lanetlenmişlere mutluluk getirdiğini bilmek, şekerim, nasıl bir duygu? Benim korkunç ölüm diyarımı ilginç bir hale soktun. Seni canlı bir adamken tanısaydım!" Silik çehre gülümsedi. "Ama benim zamanım daimi. Belki de tahtımı benle paylaşacak birini beklerim..."

Soğuk parmaklar Kitiara'nın tenini okşadı. Kadın bitmeyen tükenmeyen, uykusuz gecelerin önünde bir uçurum gibi açıldığını görerek şiddetle sarsıldı. Görüntü o kadar net ve dehşet vericiydi ki, Lord Soth karanlıkta yok olurken Kitiara'nın ruhu korkuyla buruştu. .

Karanlık içinde yalnız kalmıştı ve bir an için dehşete düştü. Mabed etrafında sarsılıp duruyordu. Kitiara yalnız ve korku içinde duvara doğru büzüştü. O kadar yalnızdı ki! Sonra ayağı Mabed'in zemininde duran bir şeye değdi. Eğilerek minnettarlıkla bu nesneyi kavradı. Tutup kaldırdı.

Rahat bir nefes alarak, bu gerçek, sert ve katı, diye düşündü. Altın yüzeyinden veya kırmızı mücevherlerinden yansıyan bir meşale ışığı yoktu. Elindekini takdir ermek için Kitiara'nın meşalelerin alevlerine ihtiyacı da yoktu.

Uzun bir süre yıkılan holde durdu, parmakları kan içindeki

Taç'ın kaba metal kenarları boyunca geziyordu.

Tanis ile Laurana döner merdivenden aşağıdaki zindanlara koştular. Zindancının masası yanında duraklayan Tanis, hobgoblinin cesedine baktı.

Laurana ona bakıyordu. "Haydi," diye telaşa verdi, doğuyu işaret ederek. Onun kuzeye bakıp tereddüt ettiğini görerek ürpermişti. "Oraya inmek istemezsin herhalde! Beni götürdükleri... yer orasıydı..." Hücrelerden gelen bağırtıları ve çığlıkları duyukça yüzü bembeyaz kesilen kız hemen döndü.

Çapulcu kılıklı bir ejderan yanlarından koşarak geçti. Bir firari herhalde, diye geçirdi içinden Tanis, yaratığın subay zırhını görünce hırlayışından ve sinişinden.

"Caramon'u arıyordum," diye mırıldandı Tanis. "Onu buraya getirmiş olmalılar."

"Caramon mu?" diye bağırdı Laurana hayretle. "Ne..."

"Benimle geldi," dedi Tanis. "Tika ile Tas da; ve... Flint..." Durdu, sonra başını salladı. "Neyse buradaydılarsa bile gitmişlerdir. Haydi gel."

Laurana'nın yüzü kızardı. Taş merdivenlere doğru baktıktan sonra bakışlarını yeniden Tanis'e çevirdi.

"Tanis..." diye başladı, kekeleyerek. Adam eliyle kızın ağzını kapattı.

"Daha sonra konuşacak zamanımız olacak. Şimdi çıkış yolunu bulmamız gerek!"

Sanki sözlerinin altını çizmek istercesine başka bir sarsıntı Mabed'i salladı. Bu diğerlerinden daha keskin ve daha şiddetliydi; Laurana'nın duvara doğru savrulmasına neden olmuştu. Yorgunluk ve acıyla kül kesilen Tanis'in yüzü, ayakta durmaya çalışırken daha da beyazlaşmıştı.

Kuzey koridorundan daha yüksek bir gümbürtü ve parçalanan bir şeylerin çatırtısı geldi. Holden koca bir toz ve pislik bulutu dalgalar halinde gelirken, hücrelerdeki bütün sesler aniden kesilmişti.

Tanis ile Laurana kaçtı. Onlar doğuya doğru kaçarken üzerlerine yıkıntılar yağıyor, cesetlerin ve kırılmış sivri

taşların oluşturduğu yığınlar üzerinden tökezlenircesine geçiyorlardı.

Mabed'i başka bir sarsıntı salladı. Ayakta duramıyorlardı. Elleri ve dizleri üzerine düşerek koridorun yavaş yavaş kayıp hareket etmesini, bir yılan gibi eğilip bükülmesini seyretmekten başka bir şey yapamadılar.

Devrilmiş bir sütunun altına emekleyerek birbirlerine sokulup koridor duvarlarının okyanustaki dalgalar gibi bir alçalıp bir yükselmesini seyrettiler. Hepsini bastıran garip sesler duyuyorlardı; sanki birbirine sürten koca kayaların sesleri gibi: bu devrilen değil de daha çok yer değiştiren kayaların sesi gibiydi. Sonra sarsıntı durdu. Her şey sessizleşti.

Titreyerek ayağa kalkıp yeniden koşmaya başladılar; korku bedenlerini dayanma sınırının çok ilerilerine götürüyordu. Her dakika başka bir sarsıntı Mabed'in temellerini sallıyordu. Fakat her ne kadar Tanis mağara tavanının kafalarına ineceğini beklese de tavan ayakta durmaya devam ediyordu. Esas garip ve dehşet verici olan, tepelerinden gelen açıklanamaz seslerdi; o kadar ki her ikisi de tavan çökse şükredeceklerdi neredeyse.

"Tanis!" diye bağırdı Laurana aniden. "Hava! Gece havası!" Bitkin bir halde son güçlerini de toplayarak menteşeleri üzerinde sallanmakta olan kapıya gelinceye kadar ikisi birden dönen koridorlardan ilerlediler. Yerde kırmızı bir kan lekesi ve...

"Tas'ın keseleri!" diye mırıldandı Tanis. Diz çökerek kenderin bütün yere yayılmış olan hazinesini topladı. Sonra kederlendi. Büyük bir üzüntü içinde başını salladı.

Laurana onun yanına diz çökerek eliyle elini tuttu. "En azından buradaymış Tanis. Buraya kadar gelebilmiş. Belki de kaçmıştır."

"Hazinesini kesinlikle bırakmazdı," dedi Tanis. Titireyen zemine çöken yarımelf dışarıya, Nereka'ya bakmaya başladı. "Bak," dedi Laurana'ya sertçe. Kızın yüzünün inatçı sükunetine döndüğünü, mağlubiyeti kabullenmeyi

reddettiğini görerek, "Bu son, aynı kenderin sonu olduğu gibi. Bak!" diye ısrar etti kızarak. Laurana baktı.

Yüzünde hissettiği serin meltem artık alay gibi geliyordu ona, çünkü bu meltem sadece duman ve kanın kokusuyla ölmekte olanların acı içindeki feryatlarını getiriyordu. Yüceefendiler'i kaçmak için yol ararken veya üstünlük sağlamak için uğraşırken, onlar için döne döne savaşan ejderhaların savaşıp öldükleri yerde kavuniçi alevler gökleri aydınlatıyordu. Gece havası çatırdayan şimşeklerle aydınlanıyor, alevlerle tutuşuyordu. Ejderanlar sokaklarda dolanıyor, kıpırdayan her şeyi öldürüyor, bu gözü dönmüş halleri içinde birbirlerini de katlediyorlardı.

"Yani kötülük kendine döndü," diye fısıldadı Laurana başını Tanis'in omuzuna yaslayıp bu korkunç manzarayı dehşetle seyrederken.

"O neydi?" diye sordu Tanis yorgun bir halde.

"Elistan'ın söylediği bir şey," diye cevap verdi kız. Mabed etraflarında sarsılıyordu.

"Elistan!" diye güldü Tanis acı acı. "Onun iyi tanrıları nerede şimdi? Yıldızlar arasındaki kalelerinden seyredip bu gösterinin keyfini mi çıkartıyorlar? Karanlık Kraliçe gitti, Mabed yerle bir edildi. Biz ise buradayız – kapana kıstık. Orada üç dakika bile canlı kalamayız..."

Sonra nefesi boğazına takıldı. Eliyle Tasslehoffun dağılmış hazinesini yoklamak için eğilirken Laurana'yı kibarca ittirdi. Kırılmış mavi bir kristali, bir vallen ağacı kıymığını, bir zümrüdü, beyaz küçük bir tavuk tüyünü, solmuş bir kara gülü, bir ejderha dişini ve kender biçimi verilerek yontulmuş cüce işi bir tahta parçasını hızla taradı. Bütün bunların arasında altın bir nesne, dışarıdaki yangın ve afetin alev ışığıyla paryalan altın bir nesne vardı.

Bunu alan Tanis'in gözleri yaşardı. Nesneyi elinde sıkı sıkı tuttu, sert kenarlarının eline batışını hissetti.

"Ne o?" diye sordu Laurana, bir şey anlamadan, sesi korkuyla boğulmuştu.

"Affet beni Paladine," diye fısıldadı Tanis. Laruna'yı yanına çekip elini uzatarak avucunu açtı.

Avucunda ince oymalı, altından, dolanan sarmaşık dalları şeklinde narin bir yüzük vardı. Ve yüzüğe dolanmış halde, hâlâ büyülü uykusunda olan altın ejderha duruyordu.

- 14 - Son. Günahıyla, sevabıyla.

Evet, şehir kapılarının dışındayız," diye mırıldandı Caramon ikizine alçak sesle; gözleri, ona ümitle bakan ejdeanlar üzerindeydi. "Sen Tika ve Tas ile kal. Ben Tanis'i bulmak için geri döneceğim. Bunları da yanımda götüreceğim..."

"Hayır kardeşim," dedi Raistlin yavaşça; altın gözleri Lunitari'nin kızıl ışığında parlıyordu. "Tanis'e yardım edemezsin. Onun kaderi kendi ellerinde." Büyücü ejderha kaynayan, alevler içindeki gökyüzüne baktı. "Sen de daha tehlike içindesin, aynı sana bel bağlamış olanlar gibi."

Tika, yorgun bir halde Caramon'un yanında duruyordu; yüzü acıyla bitap düşmüştü. Tasslehoff her zamanki gibi neşeyle sırıtsa da yüzü solgundu ve gözlerinde, daha önce kenderin gözlerinde hiç görülmemiş olan dalgın bir hüzün ifadesi vardı. Onlara bakınca Caramon'un yüzü asıldı.

"Tamam," dedi. "Ama buradan nereye gideceğiz?"

Elini kaldıran Raistlin işaret etti. Kara cüppe titredi; eli gece göğüne karşı soluk ve ince, çıplak bir kemik misali bütün sadeliğiyle duruyordu.

"O sırtlarda bir ışık parlıyor..."

Hepsi bakmak için döndü, ejderanlar bile. Çıplak ovanın ötesinde Caramon, mehtapla aydınlanmış boş arazi içinden yükselen bir tepenin kara gölgesini görebilmişti. Tam zirvesinde bir yıldız gibi sabit, safi beyaz bir ışık ışıl ışıl parlıyordu. "Sizi orada bekleyen biri var," dedi Raistlin.

"Kim? Tanis mi?" diye sordu Caramon sabırsızlıkla.

Raistlin, Tasslehoff'a baktı. Kender yüzünü ışıktan çevirmemişti, sabit bir şekilde ışığa bakıyordu.

"Fizban..." diye fısıldadı.

"Evet," diye cevap verdi Raistlin. "Benim artık gitmem gerek." "Ne?" diye kekeledi Caramon. "Ama – benimle... bizimle gel... gelmelisin! Fizban'ı görmeye..."

"Karşılaşmamız hoş olmaz." Raistlin başını sallarken kara kukuletasının kıvrımları da yüzünün etrafında hareket ediyordu.

"Ya onlara ne olacak?" diye ejderanları işaret etti Caramon. Raistlin içini çekerek ejderanlara döndü. Elini kaldırarak birkaç garip söz söyledi. Korku ve dehşet dolu ifadeler sürüngen yüzlerini çarpıtırken ejderanlar gerilemeye başladı. Tam bir şimşek Raistlin'in parmak uçlarından fırlarken Caramon bağırdı. Istırapla haykıran ejderanlar alevler içinde kalıp büzüşerek yere düştüler. Ecel canlarını alırken bedenleri taşlaştı.

"Bunu yapmak zorunda değildin Raistlin," dedi Tika, titrek bir sesle. "Bizi rahat bırakırlardı."

"Savaş bitti," diye ekledi Caramon sertçe.

"Öyle mi?" diye sordu Raistlin alay ederek, gizli ceplerinin birinden küçük siyah bir torba çıkartırken. "Savaşın devamını garanti altına alan, kardeşim, bu tür zayıf ve duygusal saçmalıklardır. Bunlar," –heykel gibi duran cesetleri işaret etti– "Krynn'e ait değil. Kara merasimlerin en karalarıyla yaratılmışlardı. Biliyorum. Yaratılışlarına şahit oldum. Sizi 'rahat bırakmazlardı' " Sesi, Tika'yı taklit ederek tizleşti.

Caramon kızardı. Konuşmaya çalıştı ama Raistlin soğuk bir edayla onu görmemezliğe geldi; koca adam sonunda kardeşinin büyüsü içinde kaybolduğunu görerek sustu.

Raistlin bir kez daha ejderha küresini eline almıştı. Gözlerini kapayan Raistlin alçak sesle bir şeyler mırıldanmaya başladı. Kristal içindeki renkler dönmeye başladıktan sonra parlak, canlı bir ışıkla parladı.

Raistlin gözlerini açıp gökyüzünü taramaya başlayarak bekledi. Birkaç saniye içinde aylar ve yıldızlar, devasa bir gölge tarafından silindi. Tika telaşla geriledi. Caramon kızı yatıştırırcasına ona sarıldı; gerçi kendi bedeni de titriyordu ve eli kılıcına seyirmişti.

"Bir ejderha!" dedi Tasslehoff huşuyla. "Ama çok büyük. Hayatımda hiç bu kadar büyük bir ejderha görmedim...yoksa gördüm mü" Gözlerini kırpıştırdı. "Nedense tanıdık geliyor."

"Gördün," – dedi Raistlin buz gibi, kararmakta olan kirstal küresini yeniden kara kesesine koyarken, "rüyanda. Bu Cyan Kanfelaketi, Elf Kralı zavallı Lorac'a eziyet eden ejderha."

"Burada ne işi var?" dedi Caramon nefesi kesilerek. "Benim buyruğumla geldi" diye cevapladı Raistlin. "Beni eve götürmeye geldi."

Ejderhanın çizdiği halkalar gittikçe alçalıyor, dev kanatları tüyler ürperten bir karanlık yayıyordu. Bir canavara benzeyen yeşil ejderha yere inerken Tasslehoff bile (gerçi daha sonraları bunu inkâr etmişti) farkına varmadan Caramon'a yapışmış titiriyordu.

Bir an için Cyan, birbirine sokulmuş zavallı insan grubuna şöyle bir baktı. Kırmızı gözleri alevlendi; onlara nefretle bakarken dili salyalı alt çenesiyle üst çenesi arasından belirip yok oldu. Sonra

–kendisininkinden daha güçlü bir iradeyle zapt olunmuş olan– Cyan'ın bakışları onlardan koparak kızgınlıkla içerleyerek kara cüppeli büyücünün üzerinde kaldı.

Raistlin'den gelen bir hareketle ejderhanın koca başı kumlar üzerine değinceye kadar eğildi.

Büyücülük Asası'na yorgun argın dayanan Raistlin, Cyan Kanfelaketi'ne doğru yürüyerek sallanan koca boyna tırmandı.

Caramon ejderhaya bakıyor, üzerine basan ejderha korkusuyla boğuşuyordu. Tika ile Tas ona yapışmış korkudan tir tir titriyordu. Sonra Caramon boğuk bir sesle haykınp her ikisini de ittirerek koca ejderhaya doğru koştu.

"Bekle! Raistlin!" diye bağırdı Caramon perişan bir halde. "Ben de seninle geleceğim!"

Cyan, bu insanı alevli bakışlarıyla tartarak koca başını telaşla geri çekti.

"Öyle mi?" diye sordu Raistlin yavaşça, elini yatıştırırcasına ejderhanın boynunda gezdirerek. "Benimle

birlikte karanlığa gider misiniz?”

Caramon tereddüt etti, dudakları kurumuş, korku boğazını kavurmuştu. Konuşamadı ama arkasında hıçkıran Tika'yı duydukça ıstırapla dudaklarını ısırarak başını evet, anlamında iki kere salladı.

Raistlin ona baktı; gözleri derin bir siyahlık içinde altın havuzlar gibiydi. "Gerçekten geleceğini biliyorum," diye kendi kendine hayret etti büyücü. Rasitlin bir an için ejderhanın sırtında doğulup düşündü. Sonra kararlı bir edayla başını salladı.

"Hayır kardeşim, gittiğim yere gelemezsin peşimden. Ne kadar güçlü olursan ol bu senin sonun olur. Sonunda tanrıların kastettikleri gibi olduk Caramon: iki tam insan; ve burada yollarımız ayrılıyor. Sen tek başına yürümeyi öğrenmelisin Caramon" –bir an için, asanın ışığıyla aydınlanan Raistlin'in yüzünde hayaletimsi bir tebessüm oynaştı– "ya da seninle yürümeyi seçenlerle birlikte yürümeyi. Elveda kardeşim."

Efendisinden gelen tek bir sözle Cyan Kanfelaketi kanatlarını gererek havaya süzüldü. Asadan yayılan ışığın pırıltısı, ejderhanın geniş kanatlarının derin karanlığı arasında minik bir yıldızı andırıyordu. Sonra o da göz kırpıp söndü, karanlık onu tamamen yuttu.

"İşte beklediklerimiz geliyor," dedi yaşlı adam kibarca. Tanis başını kaldırdı.

Yaşlı adamın ateşine doğru üç kişi geliyordu: Ejderha Ordusu zırhlarına bürünmüş kocaman güçlü bir savaşçının koluna girmiş kıvırcık saçlı genç bir kadın. Kızın yüzü yorgunluktan solmuş, kanla yol yol olmuştu; yanındaki adama bakarken gözlerinde derin bir endişe ve hüzün görünüyordu. Son olarak da peşlerinden düşe kalka ilerleyen, pejmürde mavi pantalonuyla, ayakta duramayacak kadar yorgun görünüşlü kir pas içindeki kender geliyordu.

"Caramon!" Tanis ayağa kalktı.

Koca adam başını kaldırdı. Yüzü aydınlandı. Kollarını açıp, Tanis'i hıçkırıklarla göğsüne bastırdı. Onlardan ayrı duran

Tika, iki arkadaşın yeniden buluşmasını gözlerinde yaşlarla seyrediyordu.

Sonra ateş yakınlarında bir hareket çarptı gözlerine. "Laurana?" dedi tereddütle.

Elf kadın ateş ışığına doğru bir adım attı; altın saçları güneş gibi pırıl pırıldı. Kan içinde kalmış, yamru yumru olmuş zırhlara bürünmüş olsa da, Tika'nın Qualinesti'de aylarca önce rastlamış olduğu elf prensesinin tavrına ve prenseslere yakışır bir görüntüye sahipti.

Tika utangaç bir tavırla elini kendi pis saçlarına götürünce saçların kanla keçeleşmiş olduğunu fark etti. Beyaz, karpuz kollu bluzu lime lime olmuş sarkıyor, ancak üzerini örtüyordu; yerinde olan tek şey üzerine uymayan zırhıydı. Biçimli bacaklarının pürüzsüz tenini çirkin yaralar bozmuş ve bacakları da fazlasıyla gözler önüne serilmişti.

Önce Laurana gülümsedi, sonra Tika. Önemli değildi. Hızla kıza yaklaşan Laurana kıza sarıldı; Tika da onu sıkı sıkı sardı.

Kender bir an, bir başına ateş ışığının halkası dışında kaldı, gözleri ateşin yakınında duran yaşlı adamdaydı. Yaşlı adamın arkasında da bayıra yayılmış uyuyan, her horultusuyla böğrü inip kalkan kocaman bir altın ejderha vardı. Yaşlı adam Tas'a yaklaşmasını işaret etti.

Ta içten gelen bir ahla, Tasslehoff başını eğdi. Ayaklarını sürüyerek yaşlı adamın önünde durmak için ilerledi.

"Benim adım ne?" diye sordu yaşlı adam, kenderin tepe saçını ellemek için uzanarak.

"Fizban değil," dedi Tas, çok üzgün bir halde, yaşlı adama bakmayı reddederek.

Yaşlı adam tepe saçını okşayarak gülümsedi. Sonra Tas'ı yanına çekti ama kender geriledi, minik bedeni kaskatıydı. "Bu zamana kadar öyle değildi," dedi yaşlı adam hafifçe. "Neydi peki?" diye geveledi, yüzü değişerek.

"Birçok ismim var," diye cevap verdi yaşlı adam. "Elfler arasında E'li'yim. Cüceler bana Thak der. İnsanlar arasında

Gökkılıç diye bilinirim. Ama benim en çok beğendiğim ismim Solamniya Şövalyeleri arasında bilinenidir: Ejder Paladin."

"Biliyordum!" diye inledi Tas, kendini yerlere atarak. "Bir tanrı! Herkesi kaybettim! Herkesi!" Acı acı ağlamaya başladı.

Yaşlı adam bir an için onu şevkatle seyrettikten sonra kendi nemli gözlerini boğum boğum elleriyle sildi. Sonra kenderin yanına diz çöküp onu teselli edercesine elini omuzuna attı. "Bak oğlum'," dedi parmağını Tas'ın çenesinin altına koyup başını gökyüzüne doğru kaldırarak, "üzerimizde parlayan kızıl yıldızı görüyor musun? O yıldızın hangi tanrı için kutsal olduğunu biliyor musun?"

"Reorx," dedi Tas zayıf bir sesle, gözyaşlarına boğularak. "Demirci ocağının ateşleri gibi kızıl," dedi yaşlı adam yıldıza bakarak. "Örsü üzerinde duran erimiş dünyaya biçim veren çekiçten fırlayan kıvılcımlar gibi kızıl. Reorx'un demir ocağının yanında fevkalade güzellikte bir ağaç vardır, hiçbir canlının bu güne kadar görmediği güzellikte bir ağaç. O ağacın altında homur homur homurdanan yaşlı bir cüce, yaptığı bir çok zahmetli iş sonunda dinlenmek için oturur. Yanında bir kupa buz gibi bira vardır, ocaktan gelen ateş kemiklerini ısıtır. Bütün gününü ağacın altında, çok sevdiği ahşap nesneler oyarak geçirir. Ve her gün o güzel ağacın yanından geçen biri onun yanına oturmaya yeltenir.

"Gelenlere küçümseyerek bakan cüce onlara öyle dik dik bakar ki, gelenler apar topar yeniden ayaklanırlar.

" 'Burası dolu,' diye homurdanır cüce. 'Bir yerlerde macera peşinde koşan, hem kendini hem de onunla olacak kadar bahtsız birkaç kişinin başını dertten derde sokan sakat beyinli, kapı kulbu akıllı bir kender var. Sözlerime dikkat edin. Günün birinde burada da boy gösterip benim ağacıma bakacak ve şöyle diyecek, 'Flint, yoruldum. Galiba ben de bir süre burada seninle dinleneceğim.' Sonra oturacak ve diyecek ki, 'Flint son maceramı duydun mu? Şimdi, şu kara cüppeli büyücü vardı ya; onun kardeşiyle bir maceraya atıldık; zaman içinde yolculuk yaptık ve inanılmayacak kadar harika şeyler geldi başımıza...', ben de acaip bir sürü masal

dinlemek zorunda kalacağım...' diye homurdanmaya devam eder. Ağacın altına, onun yanına oturanlar tebessümlerini gizleyerek onu kendi haline bırakırlar."

"O halde – yalnız değil, öyle mi?" diye sordu Tas eliyle gözlerini silerek.

"Hayır çocuk. O, sabırlı. Senin hayatta daha yapman gereken çok şey olduğunu biliyor. Bekleyecek. Ayrıca senin öykülerini daha şimdiden duydu. Yeni bir şeyler bulman gerekecek."

"Ama daha bunu duymadı," dedi Tas uyanan bir neşeyle. "Ay Fizban, çok harikaydı! Neredeyse ölüyordum – yine. Gözlerimi açınca ne göreyim, Raistlin kapkara cüppelerle karşımda durmuyor rnu!" Tas zevkle titredi. "Çok fazla –ııı– kötü görünüyordu! Ama hayatımı kurdardı! Ve – ay!" Dehşet içinde sustuktan sonra başını eğdi. "Özür dilerim. Unuttum. Sanırım artık sana Fizban dememeliyim."

Ayağa kalkan yaşlı adam omuzunu sıvazladı. "Bana Fizban de. Bundan böyle, kenderler arasındaki adım öyle olsun." Yaşlı adamın sesi dalgınlaştı. "İşin aslı ben bile sevmeye başladım."

Yaşlı adam Tanis ile Caramon'a doğru yürüyerek bir an için yakınlarında durup konuştuklarına kulak misafiri oldu.

"Gitti Tanis” dedi Caramon hüzünle. "Nereye gittiğini bilmiyorum. Anlamıyorum. Hâlâ kırılgan ama artık zayıf değil. O korkunç öksürük geçmiş. Sesi kendi sesi gibi ama yine de bir farklı O..."

"Fistandantilus," dedi yaşlı adam.

Tanis ile Caramon birlikte döndüler. Yaşlı adamı görerek her ikisi de saygıyla eğildi. .

"Aman kesin şunu!" diye atıldı Fizban. "Şu eğilip selam vermelere katlanamıyorum. Zaten ikiniz de ikiyüzlüsünüz. Arkamdan neler dediğinizi hep duydum..." Tanis ile Caramon birlikte suçlulukla kızardılar. "Boş verin," diye gülümsedi Fizban. "Siz, benim inanmanızı istediğim şeye inandınız. Kardeşine gelince. Haklısın. Hem kendi, hem kendi değil.

Kehanette bulunulmuş olduğu gibi hem bugünün, hem de geçmişin efendisi o."

"Anlamıyorum." Caramon başını salladı. "Bunu ona ejderha küresi mi yaptı? Eğer öyleyse küre kırılabilir ya da..."

"Bunu ona hiçbir şey yapmadı," dedi Fizban, Caramon'a sertçe bakarak. "Kardeşin bu kaderi kendi seçti."

"İnanmıyorum! Nasıl? Fistan – her ne haltsa, o kim? Cevap istiyorum..."

"Aradığın soruların cevabı bende değil," dedi Fizban. Sesi hâlâ yumuşaktı ama ses tonunda Caramon'u hemen kendine getiren bir çelik tınısı vardı. "O cevaplara dikkat et genç adam," diye ekledi Fizban yavaşça. "Sorularına daha da dikkat et!" Çoktan gözden kaybolmuş olduğu halde yeşil ejderhanın ardından uzun süre gökyüzüne bakan Caramon bu süre boyunca sessiz kaldı.

"Ona ne olacak şimdi?" diye sordu sonunda.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Fizban. "O kendi kaderini kendi yaratır, senin gibi. Ama şunu biliyorum Caramon. Onun peşini bırakman lâzım." Yaşlı adamın gözleri yanlarında duran Tika'ya kaydı.. "Yollarınızın ayrıldığını söylediğinde Raistlin haklıydı. Yeni yaşamına huzur içinde başla."

Tika, Caramon'a gülümseyerek, sokuldu. Adam ona sarılarak kızıl buklelerinden öptü. Ama kızın tebessümüne karşılık verse de, saçlarıyla oynasa da bakışları gece göğüne, ejderhaların – Nereka üzerinde– dağılan imparatorluğun denetimi için alevli savaşlarını verdikleri yere kaydı.

"Demek ki son böyleymiş," dedi Tanis. "İyiler kazandı."

"İyiler mi? Kazanmak mı?" diye tekrarladı Fizban bakışlarını yarımelfe kurnaz bir ifadeyle çevirerek. "Pek öyle değil Yarımelf. Denge yeniden kuruldu. Kötü ejderhalar sürgüne yollanmayacak. İyi ejderhalar gibi onlar da burada kalacak. Bir kez daha sarkaç serbestçe sallanıyor."

"Bütün bu eziyet ne içindi?" diye sordu Laurana, Tanis'in yanında duracak şekilde ilerleyerek. "Neden iyiler kazanıp

karanlığı sonsuza kadar kovmuyor?"

"Bir şeyler öğrenemediniz mi genç hanım?" diye azarladı Fizban, kemikli parmağını kıza doğru sallayarak, "iyilerin saltanat sürdükleri bir zaman olmuştu. Ne zamandı biliyor musun? Tam Afet'ten önce!"

"Evet" –diye devam etti hayretlerini görünce– "İstar'ın Kral Rahip'i iyi bir adamdı. Bu sizi şaşırtıyor mu? Şaşırtmamalı, çünkü her ikiniz de o tür bir iyiliğin neler yapabileceğini gördünüz. Bunu elflerde, iyiliğin kadim mümessillerinde gördünüz! Bu hoşgörüsüzlüğü, katılığı, ben haklı olduğuma göre benim gibi düşünmeyenler yanlış yoldalar inancını yaratır.”

"Biz tanrılar bu kendi kendinden memnun olma halinin dünyaya ne gibi tehlikeler getirdiğini gördük. Fazla iyinin, anlaşılamadığı için bozulduğunu gördük. Ve pusuda yatmış bekleyen Karanlıklar Kraliçesi'nin uygun zamanı kolladığını gördük; çünkü bu durum çok uzun süremezdi tabii ki. Ağır basan taraf zamanla düşecek, o da geri gelecekti. Karanlık büyük bir hızla dünyaya inecekti. "O yüzden – Afet oldu. Masumlar için kederlendik. Suçlular için kederlendik. Ama dünya hazır edilmeliydi, yoksa çöken karanlık hiç kaldırılamayabilirdi." Fizban, Tasslehoff'un esnediğini gördü. "Ama bu kadar nutuk yeter. Gitmem gerekiyor. Yapılacak işler var. Önümde işlerle dolu bir gece var." Birdenbire dönerek horlamakta olan altın ejderhaya doğru seyirtti.

"Dur!" dedi Tanis aniden. "Fizban –şey– Paladine, hiç Solace'taki Son Yuva Hanı'nda bulundun mu?"

"Han mı? Solace'taki mi?" Yaşlı adam sakalını sıvazlayarak durdu. "Han... ama o kadar çok han var ki. Ama sanki baharatlı patatesleri hatırlar gibi oluyorum...Tamam!" Yaşlı adam, gözleri parıldayarak etrafında Tanis'i arandı. "Orada masallar anlatırdım, çocuklara. O han pek heyecanverici bir yerdi. Bir gece, hiç unutmam, genç ve güzel bir kadın gelmişti. Bir barbardı, altın saçlı. Bir şamata koparttıran mavi kristalden bir asa ile ilgili bir şarkı söylemişti."

"O muhafızlara seslenen sendin!" diye bağırdı Tanis. "Bizi bu işe bulaştıran sendin!"

"Ben sahneyi hazırladım oğul," dedi Fizban şirin bir edayla. "Elinize bir metin vermedim. Diyaloglar tamamen size ait." Bir

Laurana'ya, bir Tanis'e baktıktan sonra başını salladı. "Aslında bazı yerlerini biraz değiştirip iyileştirebilirdim herhalde ama – boşverin." Bir kez daha dönerek ejderhaya bağırmaya başladı. "Uyan seni tembel, pire torbası!"

"Pire torbası mı!" Pyrite'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Seni eli ayağı tutmaz ihtiyar büyücü seni! Suları kışın göbeğinde bile donduramazsın sen!"

"Ya, donduramam ha!" diye bağırdı Fizban köpüren bir öfkeyle, bir yandan da ejderhayı sopasıyla dürterek. "Dur da sana göstereyim." Paramparça olmuş bir büyü kitabı çıkartarak sayfalarını karıştırmaya başladı. "Ateş topu...Ateş topu... Buralarda bir yerlede olduğunu biliyorum."

Aklı başka yerlerde, hâlâ kendi kendine söylenen yaşlı büyücü ejderhanın sırtına tırmandı.

“Tamamen hazır mısın?" diye sordu yaşlı ejderha buz gibi bir tonla, sonra –cevabı mevabı beklemeden– gıcırdayan kanatlarını gerdi. Sertleşen adalelerini rahatlatmak için kanatlarını zahmetle çırparak havalanmaya hazırlandı.

"Dur! Şapkam!" diye bağırdı Fizban deliler gibi. Çok geçti. Deliler gibi çırpınan kanatlarla ejderha düzensiz bir biçimde havalandı. Yalpalayarak uçurumun kenarından tehlikeli bir biçimde asılı kalan Pyrite, gece meltemini yakalayarak gece göğüne süzülerek yükseldi.

"Dur! Seni deli..." "Fizban!" diye bağırdı Tas. "Şapkam!" diye uludu büyücü.

"Fizban!" diye bağırdı yine Tas. "Şapkan..."

Ama her ikisi de birbirlerini duyamazlardı. Kısa bir süre sonra, ejderhanın pulları Solinari'nin ışığında parıldadıkça, gittikçe küçülen altın kıvılcımlardan başka bir şey değillerdi.

"Şapkan başında," diye mırıldandı kender içini çekerek. Yolarkadaşları sessizce seyrettikten sonra döndüler.

"Bana yardım edersin değil mi Caramon?" diye sordu Tanis. Ejderha zırhının tokalarını açarken, her bir parçasını uçurumdan aşağıya, halkalar çizerek fırlattı. "Seninkine ne dersin?"

"Sanırım ben kendiminkini bir süre alıkoyacağım. Önümüzde hâlâ uzun bir yolumuz var; eminim bu yol uzun ve tehlikeli olacaktır." Caramon alevler içindeki şehre doğru salladı elini. "Raistlin haklıydı. Ejderha adamlar Kraliçe'leri gittikten hemen sonra kötülüklerine bir son vermeyecekler."

"Nereye gideceksin?" diye sordu Tanis, derin bir nefes alarak. Gece havası yumuşak ve ılıktı; üstelik canlanan bir yaşamın sözüyle de mis gibi kokuyordu.

Nefret ettiği zırhtan kurtulduğuna müteşekkir olan Tanis, Mabed'e bakan bayırdaki bir korunun ağaçlarından birinin altına yorgun argın oturdu. Laurana onun yakınına oturmak için gitti ama yanına oturmadı. Dizlerini çekmiş çenesini dizlerine dayamıştı; ovalara bakarken gözlerinde düşünce okunuyordu.

"Tika'yla bunu konuşuyorduk," dedi Caramon, ikisi birden Tanis'in yanına otururken. Tika'yla birbirlerine baktılar, ikisi de konuşmaya gönüllü değildi. Bir süre sonra Caramon boğazını temizledi. "Biz Solace'a gideceğiz Tanis. Ve sa-sanırım bu, ayrılmak zorunda kalacağız anlamına geliyor çünkü..." devam edemeyerek sustu.

"Senin Kalaman'a döneceğini biliyoruz," diye ekledi Tika yavaşça Laurana'ya bakarak. "Seninle gelip gelmemeyi tartıştık. Sonuç olarak hâlâ havada yüzmekte olan koca bir hisar var; sonra bu firari ejderha adamlar da var. Üstelik Nehiryeli'ni, Altınay'ı ve Gilthanas'ı görmek isteriz yeniden. Ama..."

"Yurduma dönmek istiyorum Tanis," dedi Caramon kederle. "Geri dönmenin kolay olmayacağını biliyorum, Solace'ı yanmış yıkılmış görmenin," diye ekledi, Tanis'in itirazlarını önceden sezerek, "ama Alhana ve elfleri düşündüm, Silvanesti'de geri dönecekleri şeyi. Ben yurdumun Öyle –yani korkunç bir kâbus– olmadığı için

şükrediyorum. Bana Solace'ta ihtiyaç duyacaklardır Tanis, oranın yeniden inşa edilmesi için. Benim gücüme ihtiyaçları olacak. Ben-ben birinin bana... muhtaç olmasına çok alıştım da..."

Tika çenesini adamın koluna dayadı, o da kızın saçlarıyla oynadı. Tanis anlayışla başını salladı. O da Solace'ı yeniden görmek isterdi ama orası onun yurdu değildi. Artık değildi. Flint, Sturm ve diğerleri olmadan değildi.

"Ya sen Tas?" diye sordu Tanis, yakınlardaki bir dereden doldurmuş olduğu su tulumunu çeke çeke gruba doğru zahmetle yürüyerek gelen kendere. "Bizimle birlikte Kalaman'a dönecek misin?"

Tas kızardı. "Hayır Tanis," dedi huzursuzca. "Yani anlarsın ya, bu kadar yakındayken – ben de yurdumu bir ziyaret edeyim dedim. Bir Ejderha Yüceefendisi öldürdük Tanis" –Tas çenesini gururla kaldırdı– "bir başımıza. İnsanlar artık bize saygılı davranacaklardır. Liderimiz Kronin büyük bir ihtimalle Krynn efsanelerinde bir kahraman olacak."

Tanis tebessümünü gizlemek için sakalını sıvazlayarak Tas'a kenderlerin öldürdüğü Yüceefendi'nin şişirilmiş, korkak Seçkinamir Toede olduğunu söylememek için kendini zor tuttu.

"Bence kahraman olacak bir kender var," dedi Laurana ciddiyetle. "Bu, ejderha küresini kıran, Yüce Ermiş Kulesi'ndeki kuşatmada savaşan, Bakaris'i yakalayan, bir arkadaşını Karanlıklar Kraliçesi'nden kurtarmak için her şeyi riske atan kender."

Heyecanla "Kimmiş o?" diye soruyordu ki Tas, "Hı!" dedi. Aniden Laurana'nın kimi kastettiğini fark eden Tas oldukça etkilenerek kulaklarına kadar kızarıp güm diye oturdu.

Caramon ile Tika bir ağaç gövdesine yaslanarak oturdu; her ikisinin de –o an için– yüzleri huzur ve sükunetle doluydu. Onları seyreden Tanis, kendisinin böyle bir huzur bulup bulamayacağını merak ederek onları kıskandı. Artık, gerideki alevli gökyüzüne bakarak hayaller içinde kaybolmuş, dimdik oturmakta olan Laurana'ya döndü.

"Laurana," dedi Tanis kararsız bir tonda, kızın güzel yüzü ona doğru dönerken kekelemişti, "Laurana, bunu bir zamanlar bana vermiştin" –altın yüzüğü avucunun içinde tutuyordu– "her ikimizin de gerçek aşk veya teslimiyetin ne demek olduğunu bilmediğimiz zamanlarda. Artık bunun benim için anlamı büyük Laurana. Rüyada bu yüzük beni kabusun karanlığından çıkartmıştı aynı senin aşkının beni ruhumdaki karanlıktan korumuş olduğu gibi." Daha konuşurken büyük bir pişmanlık sancısı hissederek duraksadı. "Bunu alıkoymak istiyorum Laurana, eğer hâlâ bunu bana vermek istiyorsan. Ayrıca ben de sana, buna eş olarak takman için bir tane vermek istiyorum."

Laurana konuşmadan uzun süre yüzüğe baktıktan sonra yüzüğü

Tanis'in avucundan alarak –ani bir hareketle– uçurumdan aşağıa attı. Oturduğu yerden yarı yarıya doğrulan yarımelfin nefesi kesildi. Lunitari'nin kızıl ışğında şimşekler çakan yüzük daha sonra karanlıkta kayboludu.

"Galiba beklediğim cevap buydu," dedi Tanis. "Seni suçlayamam."

Laurana ona döndü, yüzü sakindi. "O yüzüğü sana verdiğimde Tanis, bu terbiye edilmemiş bir kalbin ilk aşkıydı. Onu bana iade etmekte haklıydın, bunu şimdi anlıyorum. Büyümem gerekiyordu, gerçek aşkın ne olduğunu anlamam. Ateşlerin ve karanlıkların içinden geçtim Tanis. Ejderhalar öldürdüm. Çok sevdiğim birinin cesedi başında göz yaşları döktüm." İçini çekti. "Bir liderdim. Sorumluluklarım vardı. Bunu bana Flint söylemişti. Ama bunların hepsini boşa saydım. Kitiara'nın tuzağına düştüm. Aşkımın aslında ne kadar sığ olduğunu –çok geç– anladım. Nehiryeli ile Altınay'm sarsılmaz aşkı dünyaya ümit getirmişti. Bizim zavallı aşkımız neredeyse dünyayı mahvedecekti."

"Laurana," diye başladı Tanis kalbi burkularak. Kızın eli, adamın elini kavradı.

"Sus, birazcık daha sus," diye fısıldadı. "Seni seviyorum Tanis. Seni artık seviyorum, çünkü seni anlıyorum. Seni

içindeki aydınlık ve karanlığın için seviyorum. Yüzüğü atmamın nedeni buydu. Belki günün birinde bizim de aşkımız, üzerine bir bina yükseltebileceğim sağlam bir temele sahip olur. Belki günün birinde sana başka bir yüzük veririm ve seninkini kabul ederim. Ama bu sarmaşık yapraklarından bir yüzük olmayacak Tanis."

"Hayır," dedi yarımelf gülümseyerek. Uzanarak kızı omuzlarından tutup kendine doğru çekti. Başını sallayan kız karşı koymaya başladı.

"Yarı altın, yarı çelikten bir yüzük olacak." Tanis ona daha sıkı sıkı sarıldı.

Laurana onun gözlerine baktıktan sonra gülümsedi ve dinlenmek için yanına çökerek başını omuzuna koyarak ona teslim oldu.

"Belki traş olurum," dedi Tanis, sakalını kaşıyarak.

"Olma," diye mırıldandı Laurana, Tanis'in pelerinini kendi omuzlarına sanp. "Alıştım artık."

Bütün gece boyunca yolarkadaşları ağaçların altında birilkte şafak vaktini bekleyerek nöbet tuttular. Yaralı ve yorgun olmalarına rağmen tehlikenin henüz bitmediğini bildikleri için uyuyamamışlardı.

Bulundukları avantajlı yerden Mabed'in sınırlarından kaçan ejderan gruplannı görebiliyorlardı. Liderlerinden kurtulan ejderanlar kısa bir süre sonra kendi yaşamlarını garanti altına alabilmek için hırsızlığa ve katilliğe başvuracaklardı. Hâlâ Ejderha Yüceefendileri vardı. Adını ağızlarına almasalar da yolarkadaşlarının her biri, birinin Mabed etrafında kaynayan bu kargaşayla neredeyse kesin olarak başa çıkabilmiş olduğunu biliyorlardı. Ve belki de başa çıkmaları gerekecek başka kötülükler, arkadaşların hayal bile etmeye cesaret edemeyecekleri kadar güçlü ve korkunç kötülükler çıkabilirdi.

Fakat o an için kısa sürelik bir huzur vardı ve onlar da bu huzurun bitmesini hiç istemiyorlardı. Çünkü şafakla birlikte veda edilecekti.

Kimse konuşmuyordu, Tasslehoff bile. Aralarında söze ihtiyaçları yoktu. Her şey söylenmiş veya söylenmeyi bekliyordu.

Daha önce olanları bozmaya niyetleri yoktu; gelecek için de acele etmiyorlardı. Dinlenmeleri için onlara izin versin diye Zaman'ın durmasını rica etmişlerdi. Belki de Zaman dileneni yapmıştı.

Şafaktan hemen önce, güneşin gelişinin belirtisi doğu göğünde soluk soluk görüldüğünde, Karanlıklar Kraliçesi Takhisis'in Mabedi infilak etti. Patlamayla birlikte yer sarsıldı. Işık çok parlak, kör ediciydi, aynı yeni bir güneşin doğuşu gibi.

Alevlenen ışıkla gözleri kamaştı, etrafı net göremiyorlardı. Ama Mabed'in parıldayan kıymıklarının gökyüzüne doğru yükseldiği, muazzam, semavi bir girdapla yukarı süprüldüğü izlenimine kapılmışlardı. Yıldızlı karanlığa doğru fırlayan parçalar sonunda yıldızlar kadar parlayıncaya kadar gitgide daha da parlaklaştılar.

Ondan sonra yıldız oldular. Mabed'in parçalanndan her biri gökyüzündeki yerini alıp Raistlin'in bir sene önce sonbaharda Kristalmil Gölü'ndeki kayıktan başını kaldırıp baktığında görmüş olduğu iki kara boşluğu doldurdu.

Takım yıldızlar bir kez daha gökyüzünde parlamaya başlamıştı. Bir kez daha Yiğit Cengaver – Paladine – Platin Ejderha – gece göğünün bir yarısını dolduran yerini alırken, tam karşısında Karanlıklar Kraliçesi Takhisis, Beş Başlı, Çok Renkli Ejderha yerini almıştı. Böylece bitmeyen devirlerine döndüler; Tarafsızlık Tanrısı Gilean, Terazi etrafında sonsuza kadar dönerken biri durmadan öbürünü gözetecekti.

Dönüş

Şehre girdiğinde onu karşılayan biri olmamıştı. Durgun, karanlık bir gecenin ortasında gelmişti; gökyüzündeki ay, gözlerin görebildiği tek aydı. Emirlerini beklemesi için yeşil ejderhayı yollamıştı. Şehir kapılarından geçmemişti; gelişine tanık olan bir nöbetçi olmamıştı.

Kapılardan geçmek zorunda değildi artık. Sıradan ölümlüler için oluşturulan sınırlar artık onu ilgilendirmiyordu. Görülmeden, bilinmeden yürüyordu sessiz uykulu sokaklardan. Ama yine de onun varlığından haberdar olan biri vardı. Büyük Kütüphane'nin içinde –her zamanki gibi çalışmalarına dalmış olan– Astinus, yazısına ara vererek başını kaldırdı. Kalemi bir an için kağıdın üzerinde askıda kaldıktan sonra –omuzlarını silkerek– bir kez daha vakayinamelerine döndü.

Adam, altından, biçimsiz bir ejderha pençesinin içindeki kristal bir topla süslenmiş olan asasına dayanarak karanlık caddelerden hızla yürüdü. Kristal ışıksızdı. Yolunu aydınlatması için ışığa ihtiyacı yoktu. Nereye gittiğini biliyordu. Uzun yüzyıllar boyunca aklından buralarda yürümüştü. İri adımlarla ilerlerken kara cüppe bileklerinde hışırdıyordu; kara kukuletasının derinliklerinden parlayan altın gözleri uyuyan şehirdeki yegane ışık pırıltılarıydı sanki.

Şehrin merkezine gelince durmadı. Terk edilmiş, pencereleri kuru bir kafatasındaki göz çukurları gibi duran binalara bile bakmadı. Sadece gölgeleriyle bir kenderi bile dehşete düşürmeye yeten uzun meşe ağaçlarının tüyler ürperten gölgelerinden geçmek dahi duraksatmadı. Onu tutmak için uzanan etsiz nöbetçi elleri toz olup ayaklarının dibine döküldü; o ise umursamadan üzerlerine basıp geçti.

Yüksek Kule karanlık içine açılmış bir pencere misali kara gök üstünde kapkara belirdi önünde. Ve burada, kara cüppeli adam sonunda durdu. Kapıların önünde durarak Kule'ye baktı; gözleri her şeyi içine alıyor, soğuk bir edayla ufalanan

minareleri, yıldızların soğuk ve etkileyici ışığında görünen cilalı mermerleri takdis ediyordu. Memnuniyetle başını yavaş yavaş salladı.

Altın gözler bakışlarını Kule'nin kapılarına, o kapılarda asılı kalmış çırpınan korkunç cüppeye indirdi.

Herhangi bir insan o korkunç, örtülü kapılara, bu isimsiz dehşet karşısında aklını yitirmeden bakamazdı. Herhangi bir insan nöbetçi meşelerin arasından yaralanmadan geçemezdi.

Cehennem'in derinliklerinden içe işleyen, tüyler ürperten, zulmedici bir çığlık yükseldi. O kadar yüksek ve dehşet vericiydi ki Palanthas'ın bütün sakinleri en derin uykularından bile kalkarak korkudan felç olmuş bir halde, dünyanın sonunun gelmesini bekleyerek yataklannda yattılar. Şehir surlarındarki nöbetçiler ne ellerini, ne ayaklarını kıpırdatamıyorlardı. Gözlerini kapatarak, gölgelere sinerek ölümü beklediler. Bebekler korkuyla viyakladı, köpekler kuyruklarını kıstırıp yatakların altına sıvıştı, kedilerin gözleri ışıldadı.

Çığlık bir kez daha duyuldu; Kule kapılarından soluk bir el uzandı. Dehşetten çarpılmış hayaletimsi bir yüz rutubetli havada yüzüyordu.

Raistlin kıpırdamadı.

El yaklaştı, yüz ise ona Kule'nin lanetine bulaşmaya cüret ettiği için bu büyük ahmaklığın karşılığında sürükleneceği Cehennem'deki işkenceleri vaad ediyordu. İskelet el Raistlin'in kalbine dokundu. Sonra titreyerek durdu.

"Şunu bil," dedi Raistlin sakin bir edayla Kule'ye bakarak, sesini de içeridekilerin duyabileceği biçimde yükseltmişti. "Ben geçmişin ve bugünün efendisiyim! Geleceğim söylenmişti. Benim için kapılar açılacak."

İskelet el geri çekildi, zarif bir "buyrun" hareketiyle karanlığı açtı. Kapılar sessiz menteşeleri üzerinde savrularak açıldılar.

Raistlin ele veya saygıyla eğilen soluk surata bakmadan kapılardan geçti. Girdiğinde Kule içinde yaşayan bütün kara

ve biçimsiz, karanlık ve gölgeli şeyler hürmetle eğildi.

O zaman Raistlin durarak etrafına bakındı. "Yuvama geldim," dedi.

Palanthas'ın üzerine bir huzur çöktü, uyku korkuyu süpürdü gitti.

“Bir rüya,” diye mırıldandı insanlar. Yataklarında dönerek, şafaktan önce huzur getiren karanlıkla kutsanarak uykularına geri döndüler.

Raistlin'in Vedası

Caramon, tanrılar dünyayı kandırdı
Yoklukla, armağanlarla ve biz hepimiz
Onların zalimliklerine hapsolduk. Aklı,
Bize miras olan aklı, bana yerleştirdiler,
Farklılıkları görebileceğim kadar: Işık.
Gözlerinde beliren Tıka'nın etrafa baktığında,
Tanis'e konuştuğunda Laurana'nın sesinde
Beliren titreşim, o zarif savruluş
Nehiryeli yaklaşırken Altınay'ın saçındaki.
Onlar bana bakıyor ve senin aklınla dahi
Ben farkı ayırt ediyorum. Burada oturuyorum,
Kuş kemikleri kadar narin bedenimde. Karşılığında
Tanrılar bize merhameti, bize şefkati öğretiyor,
Telafisi için. Bazen başarıyorlar,
Çünkü ben, ister sevgiden ister çıkardan,
Kardeşleriyle savaşamayacak kadar zayıf olanlardan
Geri dönen adaletsizliğin
Sıcak çisentisini hissettim ve bu hisle
Acı azaldı ve bir şevke kadar küçüldü,
Sen acırken, ben acıdım ve bununla
En zayıf karışıklığın üzerine yükseldim.
Sen kardeşim, düşüncesiz merhametin içinde
İhtirasın çılgın kavisini döndüren kılıcı tutan kolların
Ve gözün, kusursuz yön verdiği
Kusursuz elin o özel dünyasında.
Beni izleyemezsin, ruhun kırılmış aynalarındaki
Manzarayı özümseyemezsin,
El çabukluğundaki acı veren boşluğu.
Yine de beni seviyorsun, körü körüne karışmış kanımızın
Akışı gibi, dengesi gibi sadece,
Ya da kar içinde yay çizen sıcak bir kılıç gibi:
Senin aklını karıştıran karşılıklı ihtiyaç,
Damarlarda yerleşen derin müşkülat.

Savaş dansınla çıldırmış dururken
Kardeşinin önünde bir kalkan gibi, işte o zaman
Senin gıdan tam göbeğinden geliyor
Tüm benim zayıflıklarımın.
Ben gittiğimde kanının kemalini nereden bulacaksın?
Yine kalbin gürültülü tünellerinde mi?
Ben duydum
Kraliçe'nin yumuşak ninnisini, O'nun serenadını,
Ve geceye karışmış savaş çağrısını;
Bu müzik beni sessiz tahtına çağırıyor
O'nun anlamsız krallığının derinliklerinde bulunan.
Karanlığı ışığa çıkarmayı düşünmüştü,
Onu sabahlarla, aylarla bozmayı...
Dengede bütün saflık mahvolur,
Ancak şehvetli karanlıkta yatar gerçek,
Nihai, zarif dans.
Ama senin için değil:
Sen beni gecenin içine kadar izleyemezsin,
Tatlılığın labirentine. Çünkü sen
Güneşin kucağında, katı toprakta duruyorsun,
Hiçbir şey ummadan, yol konuşulmaz olmadan
Yolunu kaybetmişsin zaten.
Bu, izahın çok gerisinde ve sözler Ayağına dolanır.
Tanis senin dostun, Minik öksüzüm, ve o sana anlatacaktır
Gölgenin yolunda gözüne takılanları,
Çünkü o Kitiara'yı biliyor ve karanlık ayın
Kit'in en kara saçları üzerinde parlayışını, yine de tehdit edemez, çünkü gece
Islak yüzüme nemli bir rüzgâr olarak üfler.
- Kitabın Sonu -